BESTSELLER

DOI BĂRBAȚI, O FEMEIE ȘI O ALEGERE CARE AR PUTEA SĂ-I RUINEZE ACESTEIA ÎNTREAGA VIAȚĂ...

EDITURA MIRON

LISA KLEYPAS

NUMAI ÎN BRAȚELE TALE

O POVESTE DE DRAGOSTE PE CARE N-AI S-O UIȚI NICIODATĂ...

SUGAR DADDY

By Lisa Kleypas

LISA KLEYPAS

NUMAI ÎN BRAȚELE TALE

Editura MIRON

Capitolul 1

Aveam patru ani când tatăl meu a murit într-un accident pe o platformă petrolieră. El nu lucra acolo, era inspector pentru platformele maritime, un funcționar dintre aceia care au biroul într-o clădire din oțel şi sticlă şi care poartă costum şi cravată. Într-o bună zi s-a împiedicat pe o astfel de platformă, lângă o deschizătură dintr-o podea neterminată, şi a căzut douăzeci de metri până pe platforma de dedesubt, unde a murit pe loc cu gâtul frânt.

Mi-a luat multă vreme să înțeleg că tata n-avea să se mai întoarcă. L-am aşteptat luni bune la fereastra casei noastre din Katy, un orăşel mic de la vest de Houston. Câteodată stăteam pur şi simplu la capătul aleii şi mă uitam după

fiecare maşină care trecea. Indiferent de câte ori mi-a zis mama să nu-l mai aştept, fiindcă nu se mai întoarce, eu tot n-am putut să renunț. Credeam că, dacă îmi doresc suficient de mult, o să-l fac să revină.

Am doar câteva amintiri despre tatăl meu, câteva impresii. Cred că m-a purtat pe umeri de câteva ori, fiindcă-mi amintesc de pieptul lui puternic sub gambele mele, de senzația de legănare în aer, de mâinile lui care-mi țineau strâns gleznele, de părul lui aspru, tuns scurt şi strălucitor, printre degetele mele mici. Aproape că-i aud vocea cântându-mi „Arriba del Cielo", un cântec de leagăn mexican care mă făcea mereu să visez frumos.

Pe scrinul din dormitorul meu e o fotografie înrămată a lui, singura pe care o mai am cu el. Poartă cămaşă, blugi cu dungă pe mijlocul cracului şi o curea utilitară în talie, cu *catarama cât o* farfurie şi colorată în argintiu şi turcoaz. Zâmbeşte din colțul gurii şi are o gropiță în obraz. Îmi amintesc că fost un bărbat inteligent, romantic, muncitor şi ambițios. Cred ar fi făcut lucruri mari dacă ar fi trăit mai mult. Ştiu foarte puține despre el, dar de un lucru sunt sigură: m-a iubit. Îmi dau seama de asta chiar şi din puținele amintiri pe care le am despre el.

Mama n-a găsit niciodată pe nimeni care să-l înlocuiască, sau poate ar fi mai bine să spun că a găsit o mulțime de bărbați care să-i înlocuiască, însă niciunul nu a rămas cu noi prea multă vreme. Mama era o femeie frumoasă, chiar dacă nu prea fericită, şi nu-i era greu să-şi găsească parteneri, însă nu se pricepea deloc să-i țină alături de ea. Când am

împlinit eu treisprezece ani, ea avusese deja mai mulți iubiți decât puteam să număr, aşa că am răsuflat uşurată când în sfârşit a găsit pe cineva cu care a rămas mai mult timp.

Mama a decis să se mute împreună cu acest bărbat într-o localitate din estul Texasului, nu departe de oraşul în care crescuse el. Welcome e locul în care am pierdut tot şi am câştigat tot, locul în care viața mea s-a schimbat şi a luat o turnură neaşteptată.

În prima mea zi în parcul de rulote am apucat-o de-a lungul unei străzi care despărțea două şiruri de case pe roți aşezate ordonat, precum clapele unui pian. Locul era ca o grilă prăfuită, formată din străzi înfundate, iar pe partea stângă avea o alee nou construită, care unea cele două capete ale perimetrului. Fiecare rulotă era aşezată pe o fundație din ciment acoperită cu aluminiu sau cu lemn, iar câteva dintre ele aveau în față câte o curte mică şi o magnolie înflorită, cu trunchiul uscat de căldură.

Soarele după-amiezii târzii era rotund şi alb ca o farfurie de carton lipită pe cer, iar căldura care venea din toate părțile ridica aburi din asfaltul crăpat. În Welcome timpul abia dacă se mişca, iar localnicii erau de părere că, dacă un lucru trebuia făcut repede, atunci nici măcar nu merita să fie făcut. Câinii şi pisicile îşi petreceau cea mai mare parte din zi dormind în umbra încinsă şi se trezeau numai ca să bea câte puțină apă stătută de la robinetele rulotelor. Acolo, chiar şi muştele zburau lent.

În buzunarul blugilor mei tăiați stătea ascuns un plic în care era un cec. Mama îmi spusese să i-l duc

administratorului de la Bluebonnet Ranch, domnul Louis Sadlek, care locuia în casa din cărămidă roşie de la intrarea în parcul de rulote.

Aveam picioarele încinse în pantofi şi le târam încet de-a lungul trotuarului din asfalt crăpat. În fața mea erau doi băieți mai mari şi o adolescentă, relaxați şi indiferenți. Fata avea părul lung şi blond prins în coadă şi bretonul dat cu fixativ, era bronzată şi îmbrăcată într-o pereche de pantaloni extrem de scurți şi un sutien violet foarte decoltat care era de fapt partea de sus a unui costum de baie. Probabil că de asta erau băieții atât de absorbiți de discuția cu ea.

Unul dintre ei purta pantaloni scurți şi un maieu, iar celălalt, cel cu părul şaten închis, avea blugi Wrangler ponosiți şi era încălțat cu o pereche de cizme prăfuite. Îşi sprijinea greutatea doar pe un picior şi băgase degetul mare de la o mână în buzunar, în timp ce cu cealaltă mână gesticula când vorbea. Silueta lui subțire, osoasă, şi figura dură aveau ceva care te uimea, iar vitalitatea lui contrasta puternic cu căldura copleşitoare de afară.

Deşi texanii de orice vârstă sunt sociabili şi vorbesc fără rețineri cu străinii, era clar că eu aveam să trec neobservată pe lângă cei trei, iar asta nu mă deranja deloc. Mergeam tăcută pe trotuarul de vizavi când o explozie de zgomot şi mişcare m-a speriat. M-am ferit, iar în fața mea au apărut doi pitbuli turbați. Lătrau, mârâiau şi îşi arătau colții îngălbeniți. Mie nu mi-a fost niciodată frică de câini, dar aceia erau clar hotărâți să mă omoare.

Instinctul şi-a spus cuvântul, eu m-am întors ca s-o iau la fugă, dar tenişii vechi mi-au alunecat pe pietriş, picioarele au zburat de sub mine şi am căzut în palme şi în genunchi. Pe deasupra bătăilor disperate ale inimii, care-mi răsunau în urechi, am auzit vocea supărată a cuiva şi, în loc să simt colții muşcând, am simțit două brațe puternice care mă ridicau.

Am scos un sunet ascuțit, surprins, când m-am întors şi am dat cu ochii de băiatul brunet. El m-a măsurat atent şi s-a răsucit ca să se răstească din nou la cei doi câini. Pitbulii s-au retras câțiva metri şi au continuat să mârâie, dar s-au oprit din lătrat.

— Marş de aici, potăilor rosti băiatul. Treceți acasă şi nu mai speriați lumea, rah…

Îşi aminti de mine şi mă privi repede. Pitbulii tăcură şi se aşezară, deodată liniştiți, cu limbile trandafirii atârnându-le dintre colți precum sforile răsucite ale unor baloane. Salvatorul meu le aruncă o privire dezgustată, apoi i se adresă băiatului îmbrăcat în maieu:

— Pete, du câinii înapoi la domnişoara Marva.

— Se duc şi singuri, protestă acesta, nevrând să se despartă de fata blondă.

— Du-i înapoi, veni replica autoritară, şi spune-i Marvei să nu mai lase poarta deschisă.

În timp ce ei vorbeau, m-am uitat la genunchii mei loviți şi plini de praf. De parcă nu eram şi aşa suficient de stânjenită, când am ieşit din starea de şoc am început să plâng. Cu cât încercam mai abitir să înghit nodul care mi se

pusese în gât, cu atât îl făceam să fie mai mare, iar lacrimile îmi curgeau râuri pe sub ramele groase de plastic ale ochelarilor.

— Pentru Dumnezeu! l-am auzit exclamând pe băiatul îmbrăcat în maieu, care a oftat şi s-a apropiat de câini ca să-i apuce de zgărzi.

— Hai de aici, agitatorilor.

Animalele l-au urmat fără să protesteze, mergând mândre alături de el, de parcă s-ar fi pregătit de vreun concurs.

Băiatul cu părul negru se întoarse spre mine şi spuse pe un ton blând:

— Gata, nu s-a întâmplat nimic. Nu mai plânge, drăguță.

Scoase o batistă roşie din buzunarul de la spate şi începu să-mi şteargă lacrimile. Îmi tamponă ochii şi îmi spuse să suflu nasul, strângându-l în batista care avea mirosul pregnant al transpirației sale. Pe atunci, toți bărbații, indiferent de vârstă, aveau o batistă roşie în buzunarul din spate al blugilor. Văzusem bucățelele acelea de material folosite pe post de sită, de filtru de cafea, de mască şi, odată, pe post de scutec pentru un bebeluş.

— Să nu mai fugi de câini, spuse băiatul, apoi băgă batista înapoi în buzunar, oricât de frică ți-ar fi. Te uiți într-o parte şi mergi încet, ne-am înțeles? Şi strigi tare „nu”, cât poți tu de convingător.

Mi-am tras nasul şi am dat din cap a înțelegere, uitându-mă la chipul lui umbrit. Avea gura largă, iar zâmbetul de pe buzele sale îmi făcu stomacul să se strângă şi degetele să mi se încordeze în tenişi. Ar fi putut să fie un tânăr foarte

chipeş. Avea trăsăturile puţin cam prea dure şi prea necizelate, iar pe puntea nasului avea o adâncitură, semn că-l avusese spart cândva, dar zâmbea fermecător, avea ochii foarte albaştri, parcă mai albaştri în comparaţie cu pielea bronzată, şi părul castaniu închis, strălucitor ca blana de nurcă.

— N-are de ce să-ţi fie frică de câinii ăia doi, îmi spuse. Sunt prost educaţi, dar din câte ştiu eu n-au muşcat niciodată pe nimeni. Hai, ia-mă de mână.

M-am ridicat sprijinindu-mă de el. Parcă-mi luaseră foc genunchii, dar abia dacă am observat durerea, fiindcă eram prea ocupată să-mi ţin în frâu bătăile nestăpânite ale inimii. Băiatul m-a strâns de mână cu degetele lui calde şi uscate.

— Unde stai? m-a întrebat. Te muţi în rulota nouă din capăt?

— Îhm, am răspuns, ştergându-mi o lacrimă răzleaţă de pe bărbie.

— Hardy, spuse fata blondă pe un ton ademenitor, n-a păţit nimic. Hai să mă duci acasă. Vreau să-ţi arăt ceva la mine în cameră.

Hardy – deci aşa îl chema – rămase cu faţa la mine şi se uită în jos. Era bine că fata nu putea să vadă zâmbetul puţin trist care-i ridicase colţurile gurii. Părea că ştie ce vrea ea să-i arate în dormitor.

— Nu pot, îi spuse pe un ton amuzat. Trebuie să am grijă de asta mică.

Nemulţumirea că vorbise ca şi cum aş fi fost un bebeluş fu repede înlocuită de senzaţia de triumf pentru că mă

alesese pe mine în locul blondei. Nu-mi dădeam seama, totuşi, de ce nu era foarte bucuros să plece cu ea.

Nu eram un copil urât, dar nici n-aş fi zis că era ceva de capul meu. Am moştenit părul negru de la tatăl meu mexican, sprâncenele groase şi o gură de două ori mai mare decât ar fi fost potrivită pentru chipul meu. De la mama am silueta firavă şi ochii deschişi la culoare, deşi ai mei nu sunt verzi şi luminoşi cum erau ai ei, ci căprui. Mi-aş fi dorit să am pielea albă şi părul blond, la fel ca ea, dar brunetul tatălui meu câştigase.

Nu mă ajuta prea mult nici faptul că eram timidă şi purtam ochelari. Treceam neobservată în mulțime, îmi plăcea să stau deoparte şi eram cea mai fericită dacă puteam să citesc singură în camera mea. Asta şi notele mari pe care le luam la şcoală îmi stricau orice şansă la popularitate, aşa că nu era greu de înțeles de ce băieții ca Hardy n-aveau să mă observe niciodată.

— Hai, îmi spuse el, conducându-mă spre o rulotă mare cu trepte de ciment.

Mergea cu un pas vioi, care-l făcea să semene cu un câine de pe maidan. L-am urmat precaută, întrebându-mă ce-ar fi spus mama dacă ar fi aflat că am plecat cu un străin.

— Aici stai tu? am întrebat călcând încet prin iarba cafenie.

Hardy răspunse uitându-se peste umăr:

— Da. Cu mama, cu doi frați şi o soră.

— Sunteți mulți într-o singură rulotă, am comentat eu.

— Da, aşa e. O să fie nevoie să mă mut eu, fiindcă nu

mai am loc. Mama spune că am crescut prea repede şi că o să sparg tavanul cât de curând.

Ideea că acea creatură ar fi putut să crească şi mai mult era aproape de speriat.

— Cât de mare ai de gând să te faci? am întrebat.

El chicoti şi se îndreptă spre robinetul de la care pornea un furtun de grădină, cenuşiu şi prăfuit. Îl răsuci de câteva ori, dând drumul la apă, apoi porni spre capătul lui.

— Nu ştiu. Sunt deja mai înalt decât aproape toți ai mei. Aşează-te pe treapta de jos şi întinde picioarele.

L-am ascultat, apoi m-am uitat la gambele mele acoperite cu păr subțire şi întunecat, de copil. Încercasem de câteva ori să mă rad, dar încă nu devenise un obicei. N-aveam cum să nu-mi compar picioarele cu acelea fine şi bronzate ale fetei blonde şi cum să nu mă simt stânjenită. Hardy se apropie de mine, ținând furtunul, şi se lăsă pe vine, avertizându-mă:

— Probabil că o să te usture, Liberty.

— Nu-i nimic. Eu…

M-am oprit, cu ochii mari de uimire.

— De unde ştii cum mă cheamă?

El zâmbi din colțul gurii.

— E scris pe spatele curelei.

În acel an curelele inscripționate cu nume fuseseră la modă, iar eu o implorasem pe mama să-mi cumpere şi mie una. Alesesem o curea din piele trandafirie, cu numele scris cu litere roşii. Am tras aer adânc în piept când Hardy a început să-mi spele genunchii cu apă călduță, curățând

sângele şi praful. M-a durut mai tare decât mă aşteptam, mai ales când el a atins cu degetul mare câteva locuri în care pietricelele se înfipseseră adânc în țesutul de-acum inflamat.

Hardy scoase un sunet liniştitor când mă văzu că tresar, apoi încercă să-mi distragă atenția:

— Câți ani ai? Doisprezece?

— Paisprezece şi trei sferturi.

Ochii lui albaştri străluciră.

— Eşti cam mică pentru paisprezece ani şi trei sferturi.

— Ba nu sunt, am răspuns eu indignată. Anul ăsta trec a zecea. Tu câți ani ai?

— Şaptesprezece şi două cincimi.

M-am încordat când i-am auzit tonul ironic, dar am ridicat capul şi i-am văzut privirea amuzată, jucăuşă. Nu mă mai simțisem niciodată atât de atrasă de cineva. Căldura şi curiozitatea se combinau în inima mea şi formau o întrebare nerostită. Ți se întâmplă asta doar de câteva ori în viață, să faci cunoştință cu un străin şi îți doreşti să afli totul despre el.

— Câți frați ai? întrebă el.

— Niciunul. Suntem doar eu, mama şi iubitul ei.

— Mâine, dacă apuc, o aduc pe sora mea, Hannah, pe la tine. Să te prezinte copiilor de pe aici şi să-ți spună de cine să te fereşti.

Hardy luă jetul de apă de pe genunchii mei, acum curați şi trandafirii.

— Dar fata cu care vorbeai tu mai devreme? De ea

trebuie să mă feresc?

El zâmbi.

— E Tamryn. Da, fereşte-te de ea. Nu-i plac prea mult alte fete.

Se duse să închidă apa, apoi se întoarse şi rămase în picioare în fața mea, cu părul castaniu închis căzându-i pe frunte. Îl priveam de pe treapta de ciment unde mă aşezase şi îmi venea să-i dau şuvițele la o parte, să-l ating, dar nu senzual, ci cu uimire şi curiozitate.

— Te duci acasă? întrebă Hardy întinzându-mi mâna.

Palmele ni se atinseră, iar el mă ajută să mă ridic şi se asigură că îmi găsesc echilibrul înainte să-mi dea drumul.

— Încă nu. Am ceva de făcut. Trebuie să-i duc un cec domnului Sadlek.

Am pipăit buzunarul din spate, ca să mă asigur că plicul era încă la locul lui. Hardy se încruntă când auzi numele pe care-l rostisem.

— Merg cu tine.

— Nu e nevoie, am spus, deşi m-am bucurat puțin că se oferise.

— Ba da. Mama ta ar trebui să ştie că nu-i bine să te trimită singură la omul ăla.

— Nu înțeleg.

— O să înțelegi când o să-l cunoşti.

Hardy mă apucă de umeri şi spuse pe un ton ferm:

— Dacă trebuie vreodată, din orice motiv, să te duci la Louis Sadlek, îmi spui mie şi vin cu tine.

Strânsoarea palmelor lui era electrizantă. Am rostit cu

răsuflarea tăiată:

— N-aş vrea să te deranjez.

— Nu mă deranjezi.

Se uită la mine încă o clipă, apoi se retrase jumătate de pas.

— Mulțumesc, eşti drăguț, am spus.

— Pe naiba, rosti el clătinând în cap, nu sunt deloc drăguț, dar între câinii domnişoarei Marva şi Louis Sadlek, cineva trebuie să aibă grijă şi de tine.

Am mers împreună de-a lungul străzii principale, iar Hardy şi-a potrivit paşii după ai mei. Aveam acelaşi ritm, iar asta îmi dădea un sentiment neobişnuit de satisfacție, de parcă aş fi putut să merg alături de el până la capătul pământului. În puține momente mă simțisem atât de prezentă, atât de puțin singură ca în acea clipă, alături de el. Când am vorbit, chiar şi mie mi s-a părut că am un ton foarte relaxat, de parcă aş fi stat întinsă în iarbă, la umbra unui copac.

— De ce spui că nu eşti drăguț?

El râse încet.

— Fiindcă sunt un păcătos. Şi nu-mi pare deloc rău.

— Şi eu sunt la fel.

Nu era adevărat, bineînțeles, dar dacă băiatul ăsta era un păcătos, atunci şi eu voiam sa fiu păcătoasă.

— Ba nu eşti, spuse Hardy nonşalant.

— De unde ştii? Nici nu mă cunoşti.

— Pot să-mi dau seama uitându-mă la tine.

I-am aruncat o privire cu coada ochiului. Eram tentată să-

l întreb ce altceva mai vedea când se uita la mine, dar mă temeam că ştiu deja. Coada mea încâlcită, pantalonii scurți care acopereau destul de multe, ochelarii mari şi sprâncenele nepensate… Nu eram tocmai imaginea vie a fanteziilor vreunui băiat, aşa că m-am hotărât să schimb subiectul.

— Domnul Sadlek e un om rău? am întrebat. De asta nu-i bine să-l vizitez singură?

— A moştenit parcul de rulote de la părinții lui, acum vreo cinci ani, şi de atunci încoace a hărțuit fiecare femeie care i-a tăiat calea.

A încercat de câteva ori şi cu mama, până când i-am spus că, dacă nu se astâmpără, mă asigur că nu rămâne din el decât o dâră pe pământ, lungă de aici şi până în Sugar Land.

Nu m-am îndoit nicio clipă că spunea adevărul şi că vorbea serios. Deşi era tânăr, Hardy era suficient de solid încât să poată să rănească destul de rău pe cineva care l-ar fi provocat.

Am ajuns la casa mare din cărămidă roşie, care stătea aşezată pe pământul arid precum un purice pe spinarea unei căprioare. Un semn mare, negru cu alb, pe care scria „Parcul de rulote Bluebonnet” era aşezat aproape de stradă, în laterala clădirii, şi avea câteva albăstrele din cauciuc uzat lipite la colțuri. Chiar în spatele semnului era o armată mică de păsări flamingo din plastic, găurite de gloanțe şi aranjate de-a lungul drumului.

Aveam să aflu mai târziu că unii dintre locuitorii de acolo, inclusiv Sadlek, mergeau în câmpul vecin ca să tragă

la țintă, împușcau păsările flamingo, care atunci când erau atinse se aplecau, apoi reveneau la poziția inițială, iar când una dintre ele era prea găurită ca să mai fie folositoare, era așezată strategic în fața intrării în parcul de rulote, pe post de reclamă pentru talentul de trăgători al localnicilor.

Un semn pe care scria „deschis" atârna în fereastra mică de lângă ușă. Încrezătoare datorită lui Hardy, care era chiar lângă mine, m-am apropiat și am bătut scurt, apoi am intrat. O menajeră hispanică spăla podeaua din holul de la intrare, iar într-un colț, un casetofon emitea o polcă veselă, texană. Ridicând privirea, fata vorbi repede în spaniolă:

— *Cuidado, elpiso es mojado.*

Nu știam decât câteva cuvinte în spaniolă, așa că nu am înțeles ce spunea și am clătinat din cap cu regret, însă Hardy i-a răspuns imediat:

— *Gracias, tendremos cuidado.*

Își așeză palma pe spatele meu, în dreptul taliei.

— Ai grijă, podeaua e udă.

— Vorbești spaniolă? l-am întrebat puțin surprinsă.

El ridică din sprâncenele întunecate.

— Tu nu?

Am clătinat din cap, jenată. Întotdeauna îmi fusese puțin rușine că nu vorbeam limba tatălui meu. În pragul ușii ce dădea spre birou apăru o siluetă înaltă și bine făcută. La o primă vedere, Louis Sadlek era un bărbat arătos, dar trecut, cu trupul și figura purtând semnele delăsării și pe cele ale lipsei de stăpânire de sine. Cămașa în dungi îi era scoasă din pantaloni în încercarea de a-i acoperi talia prea mare.

Deşi materialul pantalonilor părea poliester ieftin, cizmele erau din piele de şarpe vopsită albastru. Frumusețea trăsăturilor egale şi simetrice era umbrită de gâtul gros şi de obrajii puhavi.

Sadlek mă privi lipsit de interes, zâmbi ca şi când ar fi făcut o glumă deochiată în gând şi îi vorbi lui Hardy:

— Cine-i emigranta asta mică?

Cu coada ochiului am văzut-o pe menajeră cum se crispează şi se opreşte din spălat podeaua. Probabil că auzise cuvântul de suficiente ori încât să ştie ce înseamnă. Văzând că Hardy strânge pumnii şi scrâşneşte din dinți, am intervenit imediat:

— Domnule Sadlek, sunt…

— Nu i te adresa cu „domnule”, rosti Hardy pe un ton care îmi ridică părul de pe ceafă.

Se priviră cu antipatie aproape palpabilă, ca de la egal la egal. Un bărbat trecut bine de prima tinerețe şi un băiat care încă nu ajunsese la maturitate. Nu m-am îndoit nicio clipă că Hardy ar fi ieşit învingător dacă s-ar fi ajuns la o confruntare fizică.

— Sunt Liberty Jones, am spus, încercând să reduc tensiunea. M-am mutat cu mama în rulota nouă.

Am scos plicul din buzunar şi i l-am întins.

— M-a trimis să vă dau asta.

Sadlek luă plicul şi-l băgă în buzunar, apoi mă privi din cap până-n picioare.

— Diana Jones e mama ta?

— Da, domnule.

— Cum a ajuns o femeie ca ea să aibă o fetiță cu pielea aşa neagră ca a ta? Cred că tăticul tău a fost mexican.

— Da, domnule.

Bărbatul pufni dispreţuitor şi clătină din cap, apoi zâmbi din nou la fel ca mai înainte.

— Să-i spui mamei tale să vină ea cu următorul cec. Spune-i că vreau să discutăm nişte lucruri.

— Bine.

Nerăbdătoare să scap de acolo, l-am tras pe Hardy de brațul încordat. După ce-i mai aruncă o privire amenințătoare lui Louis Sadlek, el veni după mine spre uşă.

— Nu te împrieteni cu gunoaie ca membrii familiei Cates, fetițo, strigă Sadlek în urma noastră. Aduc numai necazuri, iar Hardy e cel mai rău dintre ei.

După numai câteva clipe în prezența lui mă simțeam de parcă aş fi cotrobăit printr-un tomberon. M-am răsucit spre Hardy şi i-am aruncat o privire uluită.

— Ce mitocan, am spus.

— Se poate zice şi aşa.

— E însurat? Are copii?

Hardy clătină din cap.

— Din câte ştiu eu, a divorțat de două ori. Unele femei cred că e o partidă bună. N-ai zice după cum arată, dar are ceva bani.

— De pe urma parcului de rulote?

— Da, şi din alte afaceri.

— Ce fel de afaceri?

El râse fără umor.

— Nu vrei să ştii.

Am mers în tăcere spre aleea în formă de buclă. Acum, că se însera, parcul de rulote prindea viață. Veneau maşini, se auzeau voci şi sunetul televizoarelor aprinse, începea să miroasă a mâncare. Soarele alb se odihnea la orizont, iar din el curgeau culori care inundau cerul – purpuriu, portocaliu şi roşu închis.

— Aici e? întrebă Hardy oprindu-se în fața rulotei albe cu partea de jos acoperită în aluminiu.

Am dat din cap chiar înainte să văd silueta mamei la fereastra chicinetei.

— Da, aici e, am exclamat uşurată. Mulțumesc.

Am rămas pe loc şi l-am privit prin ochelarii mei cu rame maronii. Hardy mi-a aranjat o şuviță de păr care-mi căzuse din coadă, iar vârful degetului său bătătorit mi-a mângâiat cu blândețe pielea. Atingerea lui semăna cu limba aspră a unei pisici.

— Ştii de ce-mi aminteşti? întrebă studiindu-mă. De o bufniță elf.

— Nu există aşa ceva, am spus eu.

— Ba da. Trăiesc în valea Rio Grande şi mai departe de ea, dar, din când în când, câte una ajunge aici. Am văzut eu odată una.

Arătă cu degetele cam zece centimetri şi spuse:

— Sunt numai atât de mari. Nişte păsări mici şi simpatice.

— Eu nu sunt mică, am protestat.

Hardy zâmbi. Umbra lui se aşeză deasupra mea, ferindu-

mă de lumina apusului. Eram amețită şi simțeam ceva cu totul nou, ceva ce ma făcea sa vreau sa păşesc în umbra lui şi sa ma apropii ca să-l ating. Îmi doream să-i simt brațele cuprinzându-mă şi voiam să mă strângă la piept.

— Sadlek avea dreptate, să ştii, rosti el.

— Cum adică?

— Aduc numai necazuri.

Ştiam asta. Inima mea ştia asta, la fel şi genunchii care mi se înmuiaseră şi stomacul strâns într-un nod dureros.

— Mie-mi plac necazurile, am reuşit să spun, făcându-l să râdă.

Plecă, făcând paşi mari cu picioarele lui lungi. Era o figură întunecată şi solitară. În timp ce-l priveam îndepărtându-se mi-am amintit de forța mâinilor lui când mă ridicase de pe asfalt. Aveam impresia că tocmai am înghițit o lingură de miere groasă şi caldă, iar gâtul îmi era uscat şi sensibil.

Soarele apuse în sfârşit, lăsând în urmă, la orizont, o dungă subțire de lumină, de parcă acolo ar fi fost o uşă mare prin care Dumnezeu arunca o ultimă privire spre pământ. Noapte bună, Welcome, m-am gândit înainte să intru în rulotă.

Capitolul 2

Rulota noastră mirosea frumos, a plastic proaspăt turnat şi a mochetă nouă, avea două camere şi o curte pavată cu ciment. Mama îmi dăduse voie să-mi aleg tapetul pentru camera mea, iar eu luasem unul cu trandafiri roz şi o dungă

subțire şi albastră în partea de deasupra. Nu mai locuisem niciodată într-o rulotă, înainte aveam o casă cu chirie în Houston.

La fel ca şi rulota, iubitul mamei, Flip, era o achiziție nouă. I se spunea aşa fiindcă schimba mereu canalele televizorului. La început nu era atât de rău, dar după o vreme ajunsese să mă înnebunească. Atunci când era el prin preajmă, nimeni nu putea să se uite la vreo emisiune mai mult de câteva minute.

N-am aflat niciodată cu certitudine de ce-l invitase mama să locuiască la noi, fiindcă nu mi se părea nici mai bun, nici foarte diferit de toți ceilalți iubiți ai ei de până atunci. Era ca un câine foarte mare, prietenos, frumos şi leneş, cu un început de burtă, cu o tunsoare cu chică şi un zâmbet plăcut.

Mama îl întreținuse încă din prima zi, din salariul ei de recepționeră la o companie de asigurări. Flip, pe de altă parte, era mereu şomer fiindcă, deşi nu avea nimic împotriva ideii de muncă, găsea că e tare dificil să caute de lucru. De altfel, aceea era dilema texanului provincial tipic.

Îmi plăcea pentru că o făcea pe mama să râdă, iar sunetul acela îmi era atât de drag încât aş fi vrut să-l prind într-un borcan şi să-l păstrez pentru totdeauna închis acolo, numai pentru mine.

În acea seară am intrat în rulotă şi l-am văzut pe Flip întins pe canapea, cu o bere în mână, în timp ce mama aranja nişte conserve într-un dulap din bucătărie.

— Bună, Liberty, îmi spuse el pe un ton prietenos.

— Salut, Flip.

M-am îndreptat spre chicinetă ca să o ajut pe mama. Lumina neonului îi făcea părul blond să strălucească. Era o femeie frumoasă, cu trăsături fine şi pielea albă, cu ochi verzi, misterioşi şi un zâmbet vulnerabil. Singurul lucru care-i trăda încăpăţânarea nemăsurată era linia bărbiei, în formă de V, asemenea prorei vapoarelor din antichitate.

— I-ai dus cecul domnului Sadlek, Liberty?

— Da.

Am luat câteva pungi de făină, de zahăr şi de mălai şi le-am dus în cămară.

— E un nemernic, mamă. M-a făcut emigrantă.

Ea se răsuci imediat spre mine, furioasă. Pe faţă îi apăruseră pete roşii, delicate.

— Nu pot să cred! exclamă ea. Flip, ai auzit ce-a spus Liberty?

— Nu.

— A făcut-o pe fata mea emigrantă.

— Cine?

— Louis Sadlek, administratorul. Flip, ridică-te de acolo şi du-te să vorbeşti cu el. Imediat! Spune-i că dacă mai face vreodată aşa ceva…

— Scumpo, cuvântul ăla nu înseamnă nimic, protestă Flip. Toată lumea îl spune. N-a vrut s-o jignească.

— Să nu cumva să îndrăzneşti să-i găseşti scuze!

Mama mă trase lângă ea, îmbrăţişându-mă strâns, protector. Surprinsă de reacţia sa – doar nu era prima dată când mi se spunea aşa şi cu siguranţă n-avea să fie ultima, am lăsat-o să mă ţină în braţe o vreme, după care m-am

desprins de la pieptul ei.

— N-am pățit nimic, mamă, i-am spus.

— Oricine foloseşte cuvântul ăla e un gunoi ignorant, spuse ea pe un ton tăios. Nu e nimic în neregulă cu mexicanii, ştii asta.

Era, surprinzător, mai supărată decât mine. Am ştiut întotdeauna că nu semăn aproape deloc cu ea. Oriunde am fi mers, lumea ne privea nedumerită. Mama, albă ca un înger, şi eu, cu părul negru şi evident hispanică. Învățasem să accept resemnată privirile curioase, asta era. Sunt pe jumătate mexicană, ceea ce pe atunci nu era foarte diferit de a fi cu totul mexicană. Uneori oameni aveau să-mi spună că sunt emigrantă, chiar dacă mă născusem în America şi nu pusesem niciodată piciorul în Rio Grande.

— Flip, insistă mama, te duci să vorbeşti cu el?

— Nu-i nevoie, am spus eu.

Îmi părea rău că-i povestisem, şi nici nu-mi imaginam că Flip o să facă vreun efort dintr-un motiv pe care, evident, îl considera minor.

— Scumpo, protestă el, nu văd de ce să mă cert cu administratorul din prima zi în care am ajuns aici…

— Ar trebui să fii suficient de bărbat încât să o aperi pe fiica mea, îi spuse mama, aruncându-i o căutătură urâtă. Mă duc eu dacă nu te ridici tu.

Dinspre canapea se auzi un geamăt îndurerat, dar Flip nu făcu decât să schimbe canalul televizorului. Am protestat speriată:

— Mama, nu te duce. Flip are dreptate, n-a însemnat

nimic.

Ştiam că trebuie s-o țin cât pot de departe de Louis Sadlek.

— Nu lipsesc mult, spuse ea pe un ton înghețat, începând să-şi caute poşeta.

— Te rog, mama.

Mă gândeam cu disperare la ceva ce s-o facă să se răzgândească.

— E ora cinei şi mi-e foarte, foarte foame. N-am putea să mergem să mâncăm undeva? Hai la cantina din oraş.

Tuturor adulților pe care-i cunoşteam eu, inclusiv mamei, le plăcea să meargă la cantină. Ea se opri şi mă privi cu o expresie mai blândă.

— Nu poți să suferi mâncarea de la cantină.

— M-am obişnuit. A început să-mi placă să mănânc de pe tăvi compartimentate.

Văzând că începe să zâmbească, am adăugat:

— Dacă avem noroc, e seara pensionarilor şi tu mănânci la preț redus.

— Obraznico, exclamă ea râzând încet. Chiar că mă simt ca o pensionară după ce am cărat atât şi mă dor toate.

Intră în sufragerie, stinse televizorul şi se aşeză în fața ecranului.

— Sus, Flip.

— O să pierd *„Wrestle Mania”*, se opuse el, ridicându-se în capul oaselor.

Avea părul turtit pe partea pe care stătuse sprijinit de pernă.

— Oricum nu te uiți la toată emisiunea, răspunse mama. Ridicate imediat, Flip, sau ascund telecomanda o lună.

El oftă din greu şi se ridică în picioare.

A doua zi am făcut cunoştință cu sora lui Hardy, Hannah, care era cu un an mai mică decât mine, dar cu aproape un cap mai înaltă. Era mai mult plăcută decât frumoasă, cu picioarele lungi şi trupul atletic al familiei Cates. Toți erau oameni cu trupuri frumoase, competitivi şi plini de umor, cu totul diferiți de mine. Hannah era singura fată din familie şi fusese învățată să nu refuze niciodată o provocare şi să se arunce cu capul înainte în orice, oricât de imposibil ar fi părut. Îi admiram spiritul nechibzuit, chiar dacă eu eram altfel. Hannah mă informă că era un blestem să fii aventuros într-un loc atât de lipsit de aventură cum era Welcome.

Îl iubea foarte mult pe fratele ei mai mare şi îi plăcea să vorbească despre el cam la fel de mult pe cât îmi plăcea mie să o ascult. Hardy terminase liceul cu un an înainte, dar se întâlnea cu o elevă din ultimul an pe nume Amanda Tatum. Fetele îl plăcuseră şi i se aruncaseră în brațe încă de când avea doisprezece ani. Ziua ridica sau repara garduri din sârmă ghimpată pentru fermierii din localitate şi plătise deja avansul pentru maşina mamei lor. Jucase ca fundaş în echipa de fotbal american înainte să-şi rupă un ligament de la genunchi şi alergase sprintul de patruzeci de metri în cinci secunde. Ştia să imite cântecul oricărei păsări din Texas, de la vrăbiuțe la curcanul sălbatic, şi se purta frumos cu Hannah şi cu frații lor mai mici, Rick şi Kevin.

Mie mi se părea că ea e cea mai norocoasă fată din lume, cu un frate ca Hardy. Deşi erau foarte săraci, o invidiam, fiindcă nu-mi plăcea să fiu singură la părinți. Oricând eram invitată la cină acasă la vreo prietenă, mă simțeam de parcă aş fi vizitat o altă planetă şi observam curioasă tot ce se întâmpla şi tot ce se spunea. Îmi plăceau mai ales familiile foarte pline de viață. Eu şi cu mama eram liniştite şi, deşi ea mă asigura că o familie poate să fie formată şi din numai doi oameni, familia noastră nu mi se părea completă.

Îmi doream să am şi alte rude. Toți cei din jurul meu aveau bunici, unchi şi veri de-al doilea şi de-al treilea, plus pe cei care veneau doar la reuniuni, o dată la un an sau doi. Eu nu mi-am cunoscut familia. Tati fusese copil unic, la fel ca şi mine, iar părinții lui muriseră. Restul alor lui erau împrăştiați prin toată țara. Familia sa de bază, pe nume Jimenez, locuise timp de mai multe generații în ținutul Liberty, de unde îmi căpătasem şi eu numele, de altfel. M-am născut în oraşul Liberty, la nord-est de Houston. Familia Jimenez se stabilise acolo la o mie opt sute, pe vremea când Mexicul le dăduse voie coloniştilor să se oprească în acel ținut. Până la urmă ai noştri începuseră să-şi spună Jones. Majoritatea muriseră sau îşi vânduseră terenurile şi se mutaseră prin alte părți.

Ar mai fi fost familia mamei, dar când o întrebam despre ea, ea devenea rece şi tăcută sau se răstea la mine şi mă trimitea afară la joacă. Odată am văzut-o plângând după un astfel de episod, aşezată pe pat, cu umerii căzuți, de parcă ar fi purtat în spate vreo greutate invizibilă. De atunci n-am

mai întrebat-o nimic despre rudele ei, dar îi ştiam numele de familie, era Truitt, şi mă întrebam adesea dacă familia Truitt avea idee că exist şi oare ce făcuse mama atât de rău încât ei să nu-şi mai dorească s-o vadă vreodată.

În ciuda faptului că eu nu prea voiam, Hannah a insistat să mă ducă la domnişoara Marva, ca să o cunosc pe ea şi pe câinii ei, deşi eu îi spusesem că mi-era frică de ei.

— E mai bine să vă împrieteniți. Într-o zi o să scape iar pe poartă, dar n-o să te mai latre dacă te cunosc.

— Adică animalele astea nu-i mănâncă decât pe cei pe care nu-i cunosc?

Nu credeam că laşitatea mea e exagerată, dată fiind situația, dar Hannah dădu ochii peste cap.

— Nu mai fi aşa fricoasă, Liberty!

— Ştii ce se întâmplă dacă te muşcă un câine? am întrebat-o indignată.

— Nu.

— Pierzi sânge, nervii sunt afectați, poți să te îmbolnăveşti de tetanos, turbare, să ți se infecteze rana şi să ți se amputeze vreun membru…

— Cât de scârbos! rosti Hannah cu admirație.

Mergeam pe aleea principală din parcul de rulote, tenişii noştri amestecau pietrişul şi ridicau norişori de praf, iar lumina soarelui ne bătea în creştet şi ne ardea cărările subțiri din păr. Lângă rulota familiei Cates, Hardy îşi spăla camioneta veche, albastră. Era gol de la brâu în sus şi umerii îi străluceau de parcă ar fi fost proaspăt lustruiți. Purta nişte blugi scurți, papuci şi o pereche de ochelari de

soare tip aviator. Dinții albi îi străluciră când ne zâmbi, contrasted cu tenul bronzat, iar eu am simțit o emoție plăcută în capul pieptului.

— Salut, spuse el clătind în continuare clăbucii de spumă de pe maşină.

Degetul lui mare acoperea parțial gura furtunului, ca să crească presiunea apei.

— Ce faceți?

Hannah răspunse pentru noi amândouă:

— Vreau să fie prietenă cu pitbulii domnişoarei Marva, dar ei îi e frică.

— Ba nu mi-e, am mințit eu.

Nu voiam ca Hardy să creadă că sunt o laşă.

— Tocmai mi-ai spus ce ți se poate întâmpla dacă te muşcă, îmi aminti ea.

— Asta nu înseamnă că mi-e frică, am spus eu pe un ton defensiv, ci că sunt bine informată.

Hardy o privi dezaprobator, apoi spuse:

— Hannah, nu poți să forțezi pe cineva să facă aşa ceva înainte să fie pregătit. Las-o pe Liberty să-i înfrunte când se simte în stare.

— Dar vreau să-i cunosc, am insistat, uitând de orice altceva în afară de mândrie.

Kardy închise apa, luă un tricou alb de pe o frânghie de haine din apropiere şi îl trase peşte cap, acoperindu-se.

— Merg cu voi. Marva m-a tot rugat să o ajut să ducă nişte tablouri la galerie.

— E artistă? am întrebat.

— Da, spuse Hannah. Domnişoara Marva pictează albăstrele, şi tablourile ei sunt foarte frumoase. Nu-i aşa, Hardy?

— Aşa e, spuse el.

Se apropie şi o trase de o codiță pe sora lui. În timp ce mă uitam la el am simțit din nou dorul acela ciudat pe care-l simțisem şi înainte. Îmi doream să mă apropii ca să-i simt parfumul pielii de sub bumbacul alb. Vocea lui păru puțin diferită când îmi vorbi mie:

— Ți s-au vindecat genunchii, Liberty, sau încă te mai dor?

Am clătinat din cap, mută, aproape tremurând ca o coardă de chitară abia atinsă. El întinse mâna spre mine, ezită, apoi îmi scoase ochelarii cu rame maronii de la ochi. Ca de obicei, lentilele erau acoperite de urme de degete.

— Cum vezi prin ăştia? mă întrebă el.

Am ridicat din umeri şi am zâmbit. Îi vedeam chipul ca prin ceață, deasupra chipului meu. Hardy curăță lentilele pe marginea tricoului său şi le aruncă o privire atentă înainte să mi-i pună la loc.

— Haideți, vă duc eu până acasă la domnişoara Marva. Sunt curios ce părere o să aibă despre Liberty.

— E drăguță?

Am început să merg în dreapta lui, în timp ce Hannah i se alătură de cealaltă parte.

— E drăguță dacă te place, spuse el.

— E bătrână?

Îmi aminteam de bătrânica subțire din cartierul în care

locuisem înainte, cel din apropiere de Houston, care mă alerga cu bastonul dacă vreodată călcam pe iarba frumos tunsă din fața casei ei. Nu-mi plăceau bătrânii, iar puținii pe care-i cunoşteam erau fie morocănoşi, fie lenți, fie prea interesați să discute despre disconfortul trupurilor lor. Întrebarea îl făcu pe Hardy să râdă.

— Nu sunt sigur. Are cincizeci şi nouă de ani de când m-am născut eu.

La jumătate de kilometru mai departe era rulota domnişoarei Marva, pe are aş fi putut s-o găsesc şi fără ajutorul celor doi frați, fiindcă din spatele gardului se auzea lătratul cerberilor, care, clar, ştiau că mă apropii. Mi s-a făcut rău, am simțit căldură şi frig în acelaşi timp, iar inima a început să-mi bată atât de tare încât o simțeam până în genunchii juliți. M-am oprit, iar Hardy m-a privit nedumerit.

— Liberty, ce-i face pe câinii ăia să se agite atât când te apropii tu de ei?

— Pot să simtă frica, am spus uitându-mă la colțul curții împrejmuite de gard, acolo unde îi vedeam pe pitbuli sărind şi făcând spume la gură.

— Ai spus că nu ți-e frică de câini, rosti Hannah.

— De cei obişnuiți nu mi-e frică, dar cei foarte răi şi aproape turbați nu-mi plac.

Hardy râse, apoi mă luă pe după umeri şi mă strânse într-o îmbrățişare *încurajatoare*.

— Hai să mergem s-o cunoaştem pe domnişoara Marva. O să-ți placă de ea.

Îşi scoase ochelarii de soare şi se uită la mine cu ochii lui albaştri, apoi zâmbi.

— Îți promit.

În rulotă mirosea a tutun, a flori şi a ceva bun care se cocea în cuptor, şi peste tot erau împrăştiate materiale pentru pictură şi artă. Erau căsuțe pentru păsări, pictate manual, cutii de şervețele, din acrilic, ornamente de Crăciun, şervete de bucătărie şi pânze cu albăstrele pictate, de toate formele şi mărimile.

În mijlocul acestui haos stătea o femeie plinuță, cu părul ridicat într-un coc perfect tapat, dat cu fixativ şi vopsit într-un roşu care nu există în natură. Pielea îi era plină de riduri şi se mişca odată cu expresiile vii ale chipului ei. Avea privirea aprigă precum aceea a unui uliu şi, deşi era în vârstă, nu era deloc lentă în mişcări.

— Hardy Cates, rosti femeia cu o voce îngroşată de nicotină, trebuia să vii să iei nişte tablouri încă de acum două zile.

— Aşa e, doamnă, spuse el stânjenit.

— Ei bine, băiete, ce scuză ai?

— Am fost foarte ocupat.

— Atunci când întârzii, Hardy, frumos este să inventezi o scuză cel puțin interesantă.

Îşi îndreptă atenția spre mine şi spre Hannah.

— Hannah, cine e fetița asta?

— Liberty Jones, domnişoară Marva. Ea şi mama ei s-au mutat de curând în rulota nouă de la capătul parcului de rulote.

— Numai tu şi cu mama ta? întrebă femeia, făcând o grimasă de parcă ar fi mâncat o mână de murături prăjite.

— Nu, doamnă. Stăm şi cu iubitul mamei.

Îndemnată de bătrână, am început să-i explic despre Flip, despre schimbatul canalelor şi despre cum mama era văduvă şi lucra la o companie de asigurări, l-am spus şi că venisem ca să fac pace cu pitbulii care mă speriaseră.

— Neastâmpăraţii ăia, spuse domnişoara Marva pe un ton egal, îmi fac multe probleme, dar am nevoie de ei ca să-mi ţină companie.

— Pisicile nu vă plac? am întrebat.

Domnişoara Marva clătină din cap cu o mişcare hotărâtă.

— Am renunţat de mult la pisici, fiindcă lor le place doar locul în care stau, pe când câinii se ataşează de stăpân.

Vecina ne conduse în bucătărie şi ne dădu câte o bucată de prăjitură, iar printre înghiţituri, Hardy îmi povesti că domnişoara Marva era cea mai bună bucătăreasă din Welcome şi că prăjiturile şi plăcintele ei câştigaseră funda tricoloră la fiecare festival din oraş, până când autorităţile o rugaseră să nu mai participe, ca să le dea o şansă şi altora.

Prăjitura roşie din care ne dăduse era cea mai bună pe care o gustasem vreodată, făcută cu lapte, cacao, destul colorant ca să strălucească precum un semafor şi acoperită cu glazură groasă de trei centimetri.

Am mâncat ca nişte lupi înfometaţi, aproape curăţând vopseaua de pe farfuriile galbene, adunând cu furculiţele până şi ultima firimitură. Amigdalele încă-mi vibrau de dulceaţă când domnişoara Marva îmi arătă un borcan cu

biscuiți pentru cățel, aşezat pe dulap.

— La doi din ăia, pentru câini, mă îndemnă ea, şi dă-le prin gard. O să te placă imediat dacă le dai de mâncare.

Am înghițit în sec. Deodată, prăjitura mi se transformă într-o cărămidă în stomac. Văzându-mi expresia, Hardy şopti:

— Nu-i nevoie să te duci dacă nu vrei.

Nu voiam neapărat să dau ochii cu pitbulii, dar eram pregătită să înfrunt şi o turmă de bizoni furioşi ca să petrec câteva clipe în plus alături de Hardy. Am luat doi biscuiți în formă de os din borcanul de pe bufet, iar în palma mea transpirată ei au devenit lipicioşi. Hannah a rămas în rulotă ca să o ajute pe domnişoara Marva să bage într-o cutie câteva dintre lucrările ei iar noi am ieşit ca să hrănim animalele.

Lătratul furios al câinilor se auzi tot timpul în care Hardy mă conduse spre poartă. Urechile li se lipiseră de capetele cilindrice, iar buzele li se ridicaseră într-un mârâit agresiv. Masculul era negru cu alb, iar femela, un maro deschis. M-am întrebat de ce li se părea că merită să plece de la umbră doar ca să mă amenințe pe mine.

— N-o să iasă prin gard, nu? am întrebat, apropiindu-mă atât de mult de Hardy încât aproape îl împiedicam să meargă.

Câinii erau tensionați şi se agitau de parcă ar fi vrut să sară peste poartă.

— În niciun caz, rosti Hardy pe un ton sigur, reconfortant. L-am construit cu mâna mea şi e foarte

rezistent.

Le-am aruncat câinilor o privire temătoare.

— Cum îi cheamă? Psihoticul şi Ucigaşa?

El clătină din cap.

— Prăjiturică şi Biscuiţel.

Am rămas cu gura căscată.

— Glumeşti.

Zâmbi larg.

— Mă tem că nu.

Dacă domnişoara Marva le dăduse nume de prăjituri ca să-i facă să pară mai prietenoşi, strategia nu funcţionase, fiindcă animalele salivau şi se repezeau spre mine de parca aş fi fost un şir de cârnaţi numai bun de înfulecat. Hardy le vorbi pe un ton aspru, le spuse să tacă şi să se poarte frumos dacă ştiau ce e bine pentru ei şi le comandă să se aşeze, însă fără prea mare succes. Prăjiturică se aşeză, dar Biscuiţel îşi păstră atitudinea recalcitrantă. Gâfâind, cu gurile deschise, cei doi ne priviră cu ochii lor mici şi negri, ca nişte nasturi.

— Acum, mă învăţă Hardy, dă-i celui negru puţin biscuit, cu palma în sus şi cu degetele desfăcute. Nu te uita în ochii lui şi nu face mişcări bruşte.

Am mutat biscuitul în palma stingă.

— Eşti *stângace?* întrebă el pe un ton cald.

— *Nu,* dar dacă îmi smulg mâna asta din încheietură, îmi rămâne cealaltă, cu care pot să scriu.

Hardy râse încet.

— N-o să te muşte. Haide.

Mi-am aţintit privirea spre zgarda de purici de la gâtul lui

Prăjiturică şi am început să întind mâna spre gardul care ne despărțea. Animalul se încordă, aşteptând mâncarea. Din păcate nu eram sigură dacă are de gând să ia biscuitul sau să mă muşte pe *mine, aşa* că în ultima clipă mi-am pierdut curajul şi am retras mâna.

Prăjiturică scheună, iar Biscuițel lătră scurt, de câteva ori. L-am aruncat o privire stânjenită lui Hardy. Mă aşteptam să râdă de mine. Fără să spună nimic, el mă apucă pe după umeri şi mă luă de mână. Îmi cuprinse palma de parcă ar fi fost o pasăre colibri şi împreună i-am oferit biscuitul cățelului care aştepta. Animalul l-a înghițit cu o gură imensă şi a dat din coada scurtă şi dreaptă. Limba lui a lăsat o urmă de salivă în palma mea întoarsă, pe care am şters-o de cracul pantalonilor scurți. Hardy m-a ținut în continuare pe după umeri cât i-am oferit de mâncare şi lui Biscuițel.

— Bravo ție, m-a lăudat el pe un ton scăzut.

Mă strânse mai aproape, apoi îmi dădu drumul, l-am simțit brațele în jurul umerilor mei chiar şi după ce s-a retras, iar locul în care îmi atinsese şoldul mi s-a părut foarte cald. Inima îmi bătea altfel şi fiecare răsuflare era dulce şi dureroasă.

— Tot mi-e frică de ei, am spus, uitându-mă la cele două bestii care se întorseseră la umbra rulotei.

Hardy se sprijini cu o mână de gard şi mă privi de parcă ar fi fost fascinat de ceva ce vedea pe chipul meu.

— Nu e întotdeauna rău să-ți fie frică, spuse cu blândețe. Teama te împinge înainte şi te ajută să faci tot felul de lucruri.

Tăcerea dintre noi era altfel decât oricare alta pe care trăisem eu vreodată, plină de căldură şi de aşteptare.

— Ție de ce ți-e frică? am îndrăznit să-l întreb.

În ochii lui apăru o strălucire de surpriză, de parcă l-aş fi întrebat ceva ce nu-l mai întrebase nimeni înainte. O clipă am crezut că n-o să-mi răspundă, însă Hardy expiră lent, iar privirea îi fugi pe deasupra parcului de rulote.

— Mi-e frică să nu cumva să rămân aici, spuse până la urmă. Mie frică să nu rămân în locul ăsta prea mult şi să nu mai pot să mă obişnuiesc după aceea nicăieri altundeva.

— Unde ai vrea să te duci? am şoptit cu o voce pierdută.

Expresia de pe chipul lui s-a schimbat cu repeziciune, devenind amuzată:

— Oriunde nu sunt dorit.

Capitolul 3

Am petrecut aproape toată vara în compania lui Hannah, participând la planurile ei, pe care însă nu le duceam niciodată la bun sfârşit, dar care ne plăceau şi aşa. Mergeam în oraş cu bicicletele, exploram văi, câmpuri şi intrări în peşteri sau stăteam împreună la ea în cameră, ascultând *Nirvana*. Spre dezamăgirea mea, îl vedeam numai rareori pe Hardy, care fie era la serviciu, fie „făcea necazuri”, cum spunea doamna Judie, mama lui, pe un ton amar. Eu mă întrebam, însă, cât de multe necazuri puteai să faci într-un orăşel ca Welcome.

Am adunat de la sora lui cât de multe informații am putut despre el şi familia lor. Toată lumea părea să creadă că

Hardy Cates se născuse ca să dea de necaz şi că, mai devreme sau mai târziu, avea să i se întâmple ceva neplăcut. Până atunci însă nu-i făcuse nimănui din oraş probleme şi avea la activ numai câteva infracțiuni, mici farse ce vorbeau mai mult despre frustrările adunate sub exteriorul plăcut şi nu neapărat despre o fire contrară. Hannah îmi povestise dintr-o suflare că Hardy era văzut adesea cu fete mai mari decât el şi chiar se zvonea că are o aventură cu o doamnă din oraş.

— A fost vreodată îndrăgostit? am întrebat eu nerăbdătoare.

Hannah mi-a răspuns că nu şi că Hardy spunea că nu are nevoie de aşa ceva ca să-i încurce planurile. Avea de gând să plece din oraş imediat ce Hannah şi frații lor erau suficient de mari încât să poată să o ajute pe doamna Judie.

Mi-era greu să pricep cum o femeie ca ea putuse să dea naştere cuiva atât de lipsit de inhibiții ca Hardy, fiindcă era o femeie disciplinată, care părea a privi cu suspiciune plăcerea de orice fel. Trăsăturile ei unghiulare semănau cu talerele unei balanțe pe care stăteau în echilibru cantități egale de supuşenie şi mândrie. Era înaltă şi subțire, cu nişte încheieturi ca nişte crenguțe de copac şi era dovada vie a faptului că nu e bine să ai încredere într-o bucătăreasă slăbănoagă. Pentru ea, cina însemna să deschidă câteva conserve şi să curețe două, trei legume. Niciun morcov ofilit şi nicio tulpină pietrificată de țelină nu-i scăpa.

După o masă cu parizer şi fasole verde din conservă servite deasupra unor biscuiți încălziți şi cu glazură gata

preparată, din cutie, la desert, am învățat să mă scuz şi să plec de la ei ori de câte ori începeau să se audă sunete de veselă din bucătărie. Copiii familiei Cates, însă, nu păreau să observe sau să dea prea mare importanță faptului că mâncarea pe care o primeau era oribilă. Fiecare spaghetă fluorescentă, fiecare bucățică de ceva suspendat în jeleu, fiecare strop de grăsime, toate dispăreau din farfuriile lor în cel mult cinci minute de când le erau servite.

În fiecare sâmbătă, familia Cates ieşea să ia cina în oraş, dar nu la restaurantul mexican sau la cantină, ci la hala lui Earl, unde măcelarul arunca resturile pe care nu putuse să le vândă în acea zi – cârnați, cozi, coaste, intestine, urechi de porc, într-o vană mare de metal.

— Totul în afară de guițat, spunea Earl zâmbind larg.

Măcelarul era un bărbat imens, cu mâini cât mănuşile de baseball şi cu o figură la fel de trandafirie ca şunca proaspătă. După ce strângea resturile, Earl umplea vana cu apă şi fierbea totul, apoi, pentru douăzeci şi cinci de cenți, puteai să alegi orice voiai, iar el îți aşeza bucățile pe nişte hârtie de împachetat, alături de o felie de pâine făcută de doamna Baird, şi puteai să mănânci la o masă acoperită cu linoleum şi aşezată într-un colț. Nimic nu se arunca la hala de carne. După ce se termina fiertura din vană, Earl lua resturile şi le toca, adăuga mălai şi vindea amestecul pe post de mâncare pentru câini.

Familia Cates era foarte săracă, dar nu era considerată ca făcând parte din clasa cea mai de jos a societății, fiindcă doamna Judie era o femeie cu frica lui Dumnezeu, iar asta îi

ridica familia la rangul de albi săraci. Poate să pară o distincție minoră, dar multe uşi din Welcome ți se deschideau dacă erai un alb sărac, însă rămâneau închise dacă făceai parte din clasa cea mai de jos.

Ca secretară a singurului contabil din oraş, doamna Judie abia dacă avea suficienți bani cât să plătească rulota în care stăteau ea şi copii, deşi avea şi salariul lui Hardy, care-i suplimenta câştigurile. Când am întrebat-o pe Hannah unde era tăticul ei, mi-a răspuns că e la penitenciarul Texarkana, deşi nu ştia pentru ce fusese închis.

Poate că trecutul tulbure al familiei era motivul pentru care doamna Judie mergea atât de des la biserică. Era acolo în fiecare duminică dimineață şi în fiecare miercuri seara, şi se aşeza mereu într-unul dintre primele trei rânduri, acolo unde prezența Domnului se simțea mai puternic. La fel ca majoritatea celor din Welcome, doamna Judie trăgea concluzii despre oameni în funcție de religia acestora, şi n-a înțeles ce vreau să spun când i-am zis că mama mea şi cu mine nu mergeam la biserică…

— Dar ce sunteți? a insistat ea.

Până la urmă i-am spus că, probabil, eram baptiste nepracticante.

Răspunsul meu a condus la o altă întrebare-capcană:

— Baptist progresist sau reformat?

Fiindcă nu ştiam sigur care e diferența, i-am spus că progresist, iar ea s-a încruntat, apoi a răspuns că probabil ar trebui să mergem la biserica baptistă de pe Main, deşi, din ce ştia ea, la slujba lor de duminică veneau trupe de rock şi

în cor cântau nişte tinerele cam neserioase.

Când i-am povestit domnişoarei Marva despre conversaţie mai târziu şi am protestat, spunând că „nepracticant” însemna că nu trebuie să merg la biserică, ea mi-a răspuns că în Welcome nu aveai cum să ai o religie dar să fii nepracticant, aşa că n-aveam decât să merg cu ea şi cu prietenul ei, Bobby Ray, la biserica Mielul Domnului, de pe South Street, fiindcă, deşi aveau chitarist în loc de orgă şi făceau împărtăşanii comune, mâncarea adusă de enoriaşi la cinele organizate de parohie era cea mai bună din localitate.

Pe mama n-a deranjat-o să merg la biserică, deşi mi-a spus că ea preferă să rămână nepracticantă. Curând a devenit un obicei ca duminica să ajung în faţa rulotei domnişoarei Marva la ora opt dimineaţa, să iau micul dejun acolo – cârnaţi sau clătite – apoi să merg cu ea şi cu Bobby Ray la biserica Mielul Domnului.

Fiindcă nu avea copii sau nepoţi, domnişoara Marva decisese să mă ia sub aripa ei. Descoperi curând că singura mea rochie frumoasă îmi rămăsese mică, aşa că se oferi să-mi croiască ea una nouă. Am petrecut o oră scotocind fericită prin teancul de materiale ieftine din camera ei de cusut, până când am găsit o bucată de material roşu imprimat cu margarete mici, albe şi galbene. În numai două ore, domnişoara Marva mi-a cusut o rochie simplă, fără mâneci, cu gulerul bărcuţă. Am îmbrăcat-o şi m-am privit în oglinda înaltă, lipită pe uşa dormitorului ei. Spre bucuria mea, rochia îmi îmbrăca frumos trupul de adolescentă şi mă

făcea să par puțin mai mare.

— Vai, domnişoară Marva, am spus fericită, luând-o în brațe, eşti cea mai grozavă! Mulțumesc de o mie de ori! De un miliard de ori!

— Nu ai pentru ce, spuse ea. Nu puteam să te iau la biserică îmbrăcată în pantaloni, nu-i aşa?

Am crezut cu naivitate că mama o să se bucure de cadoul pe care-l primisem, dar în loc de asta, ea s-a enervat şi s-a lansat într-o adevărată tiradă despre pomeni şi vecinii băgăcioşi. Tremura de furie şi țipa. Până la urmă pe mine m-a făcut să plâng, iar pe Flip, să plece să *mai cumpere* nişte bere. L-am spus că rochia era cadou, că nu aveam altele şi că aveam de gând s-o păstrez indiferent ce părere avea ea, însă mama mi-a luat-o, a îndesat-o într-o pungă de plastic şi a plecat supărată spre rulota domnişoarei Marva.

Eu am plâns până mi s-a făcut rău, crezând că n-o să mă mai lase să merg la domnişoara Marva şi întrebându-mă cum de aveam tocmai eu cea mai egoistă mamă din lume, o mamă pentru care mândria însemna mai mult decât bunăstarea spirituală a fiicei ei. Toată lumea ştia că fetele nu pot să meargă la biserică în pantaloni, ceea ce însemna că aveam să fiu în continuare o păgână şi să trăiesc în afara religiei, şi cel mai rău era că n-aveam să gust din cea mai bună mâncare din oraş.

Spre norocul meu, vizita la domnişoara Marva s-a dovedit a fi un eveniment fericit, pentru că atunci când s-a întors, mama era relaxată, vorbea pe un ton calm şi, mai important, avea în mână plasa cu rochia mea cea nouă. Mă

privi cu ochii roşii. Probabil că plânsese.

— Poftim, Liberty, mi-a spus cu un aer absent, întinzându-mi punga de plastic. Poți să păstrezi rochia. Du-te şi pune-o în maşina de spălat cu o lingură de sodă, ca să iasă din ea mirosul de țigară.

— Ai vorbit cu domnişoara Marva? m-am aventurat eu.

— Da. E o femeie de treabă, Liberty.

Zâmbi trist.

— Colorată, dar de treabă.

— Atunci înseamnă că pot să merg cu ea la biserică?

Mama îşi adună părul lung şi blond pe ceafă, apoi îl strânse cu un elastic. Se sprijini cu spatele de marginea dulapului şi mă privi cu atenție.

— Rău n-are cum să-ți facă.

— Nu, doamnă, am fost eu de acord.

A desfăcut brațele, iar eu m-am grăbit s-o îmbrățişez, să mă ghemuiesc la pieptul ei. Nimic pe lume nu se compara cu îmbrățişarea mamei mele. Am simțit-o sărutându-mă pe creştet şi lipindu-şi obrazul de părul meu, apoi zâmbind.

— Ai părul ca tăticul tău, murmură, aranjându-mi şuvițele întunecate.

— Mi-aş dori să-l am ca tine, am spus eu, cu glasul înfundat în moliciunea ei fragilă.

Am inhalat mirosul ei de ceai, de piele curată şi de parfum.

— Nu. Tu ai un păr foarte frumos, Liberty.

Am rămas lipită de ea, dorindu-mi ca momentul să nu se termine niciodată. Îmi vorbi pe un ton jos, plăcut, iar

pieptul i se ridică şi îi coborî sub urechea mea:

— Iubita mea, ştiu că nu înțelegi de ce m-am supărat atât de tare din cauza rochiei. E vorba că… N-aş vrea să creadă cineva că ai nevoie de lucruri pe care eu nu pot să ți le dau.

Dar aveam nevoie, şi am fost tentată să spun asta. Am preferat să tac şi să dau din cap a înțelegere.

— Am crezut că Marva ți-a făcut cadou rochia fiindcă i-a fost milă de tine, mai spuse mama. Acum înțeleg că a fost un cadou prietenesc.

— Nu ştiu de ce ți se pare aşa mare lucru, am spus pe un ton cam nemulțumit.

Mama mă îndepărtă puțin de ea şi mă privi fără să clipească.

— Mila e sora bună a dispreţului. Să nu uiți asta niciodată, Liberty. Nu poți să accepți mila sau ajutorul oricui, fiindcă asta le dă oamenilor dreptul să te privească de sus.

— Dar dacă am nevoie de ajutor?

Ea clătină imediat din cap.

— Indiferent care e problema, poți să te descurci şi singură. E suficient să munceşti din greu şi să-ți foloseşti mintea. Eşti deşteaptă…

Se opri, ca să îmi apuce obrajii în palme şi să-i strângă cu degetele ei calde.

— Când o să fii mare, vreau să poți să te bazezi pe tine însăți, fiindcă majoritatea femeilor nu pot să facă asta şi ajung la mila oricui.

— Tu te bazezi doar pe tine, *mama?*

Întrebarea o făcu să roşească stânjenită şi să lase mâinile jos. Durǎ mult până când îmi răspunse.

— Încerc, şopti, zâmbind amar şi făcându-mă să tresar.

După aceea, ea a început să pregătească masa de seară, iar eu am plecat la plimbare. Am ajuns ia *rulota* domnişoarei Marva sleită de puteri din *cauza* după-amiezii fierbinți şi neînduplecate. Am bătut la uşa, iar proprietara mi-a strigat să intru. Un aparat vechi de aer condiționat zornăia la fereastră, suflând aer rece înspre canapeaua pe care stătea domnişoara Marva, cu un goblen în poală.

— Bună ziua.

O priveam cu mai mult respect decât înainte, fiindcă avusese aşa de mare influență asupra mamei mele cea atât de tumultoasă, îmi făcu semn să mă aşez lângă ea, iar greutatea noastră combinată făcu pernele canapelei să scoată un sunet chinuit. Televizorul era aprins, şi o reporteriță cu părul strâns în coc stătea în fața hărții unei țări străine. Am ascultat doar pe jumătate ce spunea, fiindcă nu mă interesau lucrurile care se petreceau atât de departe de Texas.

— Cele mai grele lupte se duc în palatul emirului, unde paza regală a apărat reşedința de invadatorii irakieni suficient de mult cât să permită familiei să scape. Suntem îngrijorați din cauza miilor de vizitatori occidentali cărora până acum nu li s-a permis să plece din Kuweit.

Mi-am îndreptat atenția spre mâinile domnişoarei Marva, care cosea o pernă pentru scaun ce avea să semene cu o roşie uriaşă. Văzându-mă curioasă, ea mă întrebă:

— Ştii să coşi goblen, Liberty?

— Nu, doamnă.

— Ar trebui să înveți. Nimic nu-ți linişteşte mai bine agitația.

— Eu nu sunt agitată, i-am spus.

Mi-a răspuns că o să fiu când o să mai cresc. Îmi aşeză pânza în poală şi-mi arătă cum să trec acul prin găurile pătrate. Mâinile ei, traversate de vinişoare vizibile, erau calde deasupra mâinilor mele, şi miroseau a prăjituri şi a tutun.

— O cusătoreasă bună, spuse ea, ştie să facă dosul să arate la fel de bine ca fața.

Ne-am aplecat împreună deasupra feliei uriaşe de roşie, iar eu am reuşit să cos câteva puncte sângerii fără niciun incident deosebit.

— Bravo, mă lăudă ea. Uite ce frumos ai tras ața, nici prea strâns, nici prea larg.

Am continuat să lucrez la goblen. Domnişoara Marva mă supraveghea cu răbdare şi nu se supără dacă mai greşeam. La un moment dat am încercat să trag un fir verde deschis prin toate pătrățelele colorate la fel ca el de pe pânză. Când mă uitam de aproape, părea că punctele şi petele de culoare erau aşezate la întâmplare, însă când priveam pânza pe de-a-ntregul, modelul devenea imediat vizibil.

— Domnişoară Marva? am întrebat, ghemuindu-mă într-un colț al canapelei şi strângându-mi genunchii la piept.

— Dă-ți pantofii jos dacă ridici picioarele.

— Da, doamnă. Ce s-a întâmplat *când a venit mama în*

vizită astăzi?

Unul dintre lucrurile care-mi plăceau la Marva era că-mi răspundea mereu sincer.

— Mămica ta a venit aici foarte supărată şi a țipat la mine fiindcă ți-am făcut rochia, aşa că eu i-am spus că n-am vrut s-o supăr şi că o să o iau înapoi. După aceea i-am pus un ceai cu gheață şi am început să vorbim. Mi-am dat seama repede că nu din cauza rochiei era ea aşa de supărată.

— Nu? am întrebat eu neîncrezătoare.

— *Nu, Liberty. Avea doar nevoie să vorbească. Să* împartă povara pe care-o duce.

Era prima dată când vorbeam cu un alt adult despre mama mea.

— Ce povară?

— E o mamă singură, care munceşte, iar ăsta cel mai greu lucru din lume.

— Dar mama nu e singură. Îl are pe Flip.

Domnişoara Marva râse.

— Spune-mi, cât o ajută el?

M-am gândit la responsabilitățile lui Flip, care aveau de-a face mai ales cu băutul berii şi aruncatul cutiilor goale. Mai petrecea o vreme curățându-şi armele, atunci când nu se ducea să împuşte păsări flamingo împreună cu alți bărbați din cartier. Practic, Flip avea un rol pur ornamental.

— Nu prea mult, am recunoscut. Dar de ce-l mai ținem la noi, dacă tot e inutil?

— Din acelaşi motiv pentru care-l țin eu pe Bobby Ray. Uneori, o femeie simte nevoia companiei unui bărbat,

indiferent cât de inutil ar fi el.

Bobby Ray mi se părea destul de simpatic, din ce aflasem până atunci despre el. Era un bătrânel amabil, care mirosea a parfum WD40, de la farmacie. Deşi el nu locuia în mod oficial cu domnişoara Marva, îl găseai acolo mai tot timpul, iar cei doi păreau un cuplu de bătrânei căsătoriți, aşa că eu presupusesem că sunt îndrăgostiți unul de celălalt.

— Îl iubeşti pe Bobby Ray, domnişoară Marva?

Întrebarea o făcu să zâmbească.

— Uneori îl iubesc. Când mă duce la cantină sau când îmi masează tălpile în timp ce ne uităm la televizor, duminică seara. Cred că-l iubesc cel puțin câte zece minute pe zi.

— Doar atât?

— Sunt zece minute bune, copile.

Mama l-a dat afară pe Flip la puțină vreme după aceea, şi nimeni nu s-a mirat. Deşi în parcul de rulote bărbații leneşi erau tolerați, el reuşise să iasă în evidență ca fiind deosebit de indolent, şi toată lumea ştia că o femeie ca mama mea putea să găsească pe cineva mai bun, aşa că singura întrebare care se punea era care va fi ultima picătură.

Cu toate astea, nu cred că i-ar fi putut trece cuiva prin cap întâmplarea cu pasărea emu. Vietățile astea nu sunt native din Texas, deşi, la cât de multe găseşti acolo, şi sălbatice, şi domestice, nu te-ar acuza nimeni dacă ai crede că sunt. De fapt, Texasul chiar e cunoscut drept capitala lor, şi totul a început prin ’87, când nişte liber întreprinzători au adus aici păsările astea care nu zboară, sperând că ele o să

înlocuiască vitele. Probabil că acei liber întreprinzători se pricepeau la vorbă, fiindcă au reuşit să convingă pe toată lumea că publicul o să-şi dorească ulei, piele şi carne de emu cât de curând. Producătorii au crescut păsările, sperând ca apoi să le vândă altora, care să înfiinţeze la rândul lor crescătorii. La un moment dat se ajunsese ca o pereche de emu să coste aproape treizeci şi cinci de mii de dolari.

Mai târziu, când publicul îndărătnic n-a fost de acord să înlocuiască Big Mac-ul cu Big Bird-ul, piaţa s-a prăbuşit şi zeci de crescători de emu şi-au eliberat pe câmp păsările devenite o povară, în perioada de vârf a nebuniei cu emu, pe păşunile îngrădite trăiau o mulţime de păsări, şi, la fel ca orice alt animal închis, uneori şi ele găseau o cale să scape.

Din ce-am înţeles de la el, Flip s-a întâlnit cu pasărea emu pe un drum îngust de ţară, în mijlocul pustietăţii, în timp ce se întorcea de la o vânătoare de porumbei la care fusese invitat de cineva din oraş. Sezonul de vânătoare la porumbei ţine de la începutul lui septembrie până la finalul lui octombrie. Dacă nu ai unde să vânezi, poţi să plăteşti pe altcineva ca să-ţi dea voie să intri pe terenul lui. Cele mai bune zone sunt plantate cu floarea soarelui sau cu porumb şi au chiar un jgheab cu apă care-i atrage pe porumbei la joasă înălţime.

Flip dăduse şaptezeci şi cinci de dolari ca să vâneze acolo, bani pe care mama îi plătise numai ca să-l vadă plecat din rulotă pentru câteva zile. Eu speram să aibă noroc şi să prindă câţiva porumbei pe care să-i pregătim la grătar cu şuncă şi cu ardei iute. Din păcate, deşi Flip trăgea bine la

țintă, atunci când trebuia să nimerească o pasăre în zbor nu era la fel de priceput.

Pe drum spre casă, cu mâna goală şi cu puşca încă fierbinte după vânătoarea din acea zi, Flip a fost nevoit să oprească, fiindcă pe mijlocul drumului era un emu gigantic, cu gâtul albastru.

Flip a claxonat şi a strigat la creatură, dar pasărea nu s-a mişcat din loc, ci l-a privit, doar, cu ochii ei rotunzi şi galbeni. Nu s-a mişcat nici măcar atunci când Flip a scos puşca din portbagaj şi a tras un foc în aer, fiindcă era prea încăpățânată sau prea proastă ca să se sperie.

Probabil că atunci i-a trecut prin cap lui Flip că pasărea care-i stătea în cale era ca o găină uriaşă, cu picioare lungi. Probabil că tot atunci şi-a dat seama că se putea mânca mult şi bine din carnea ei, cam de o mie de ori mai mult decât dintr-o mână de piepți de porumbel. Şi mai bine, spre deosebire de porumbei, pasărea emu nu se mişca de pe loc. Într-o încercare disperată să-şi repare orgoliul rănit, antrenat după ore întregi în care trăsese în păsări flamingo de plastic, Flip a ridicat puşca şi i-a zburat creierii păsării emu.

S-a întors acasă cu vietatea uriaşă în portbagaj, aşteptându-se să fie primit ca un adevărat învingător. Eu eram în curte, citeam, când am auzit zgomotul familiar al camionului. El a oprit motorul, iar eu am ocolit maşina ca să mă duc să-l întreb dacă a prins vreun porumbel. În loc de asta, am văzut pasărea mare cu pene închise la culoare în spatele camionetei şi pete de sânge pe tricoul şi pe blugii lui

Flip, care arăta de parcă ar fi venit de la măcelărit vite, nu de la vânătoare de porumbei.

— Ia uită-te aici, mi-a spus zâmbind larg şi ridicându-şi cozorocul şepcii.

— Ce-i asta? am întrebat uimită, apropiindu-mă să văd mai bine minunea.

El adoptă o poză mândră.

— Am împuşcat un struț.

Eu am strâmbat din nas simțind mirosul de sânge proaspăt care plutea în aer, dulce şi greu.

— Nu cred că e un struț, Flip. Ăla e un emu.

— Acelaşi lucru, ridică el din umeri, zâmbind şi mai larg când o văzu pe mama în uşa rulotei. Bună, scumpo. Uite ce ți-a adus tati.

N-am văzut-o niciodată pe mama făcând ochii atât de mari.

— Sfinte Sisoie! Flip, de unde naiba ai luat pasărea aia?

— Am împuşcat-o pe drum, răspunse el mândru, crezând că expresia ei şocată era admirație. O să avem o cină pe cinste diseară. Are gust de vacă, aşa se spune.

— Chestia aia costă cel puțin o mie cinci sute de dolari, exclamă mama ducând mâna la inimă de parcă ar fi vrut s-o oprească să-i sară din piept.

— Nu şi în starea asta, n-am putut eu să mă abțin.

Mama se uită urât la Flip.

— Ai distrus proprietatea cuiva.

— N-o să afle nimeni, îi spuse el. Hai, scumpo, ține uşa, ca să aduc pasărea înăuntru şi s-o tranşez.

— Nu aduci animalul ăla mort în rulota mea, idiot nebun ce eşti! Du-l de aici. Ia-l chiar acum! O să ne aresteze pe amândoi din cauza ta.

Flip era evident uluit că darul lui era desconsiderat în asemenea măsură. Mi-am dat seama că urmează o ceartă, aşa că am spus încet ceva despre întorsul în curte şi m-am retras în spatele camionetei, în următoarele minute, probabil că tot parcul Bluebonnet a auzit-o pe mama țipând că s-a săturat şi că n-are de gând să-l mai suporte nici măcar o clipă pe Flip. După ce a terminat de țipat a dispărut în rulotă câteva clipe, apoi s-a întors cu un braț de blugi, cizme şi lenjerie bărbătească, pe care le-a aruncat pe jos.

— Ia-ți lucrurile şi dispari de aici imediat!

— Zici că eu sunt nebun? strigă Flip la rândul lui. Ți-ai pierdut mințile, femeie! Nu-mi mai arunca lucrurile… Opreşte-te!

Începuse să plouă cu tricouri, cu reviste de vânătoare şi cu suporturi pentru bere, dovezile vieții uşoare pe care o ducea Flip. Blestemând şi pufnind indignat, acesta adună lucrurile împrăştiate pe pământ şi le aruncă în camion.

În mai puțin de zece minute era plecat din fața rulotei, cu roțile scârțâind şi împrăştiind pietriş în urma lui. Tot ce a rămas a fost carcasa decapitată a păsării emu, chiar în fața intrării în rulota noastră. Mama, respirând greu şi roşie la față, spuse ca pentru sine:

— Măgar indolent. Ar fi trebuit să scap de mult de el. Un emu, pentru Dumnezeu…

— Mama, am întrebat apropiindu-mă de ea, a plecat de

tot?

— Da, răspunse cu vehemență.

M-am uitat la carcasa uriaşă.

— Şi cu asta ce facem?

— Nu ştiu.

Îşi trecu mâinile prin părul blond, dezordonat.

— Trebuie să scăpăm de ea. Pasărea aia a aparținut cuiva, şi eu n-am de gând s-o plătesc în locul lui Flip.

— Ar trebui s-o mănânce cineva, am spus.

Mama clătină din cap şi icni.

— E făcută ferfeniță.

M-am gândit puțin, apoi mi-a venit ideea.

— Familia Cates, am spus.

Mama mă privi în ochi şi, încet, expresia supărată de pe chipul ei îi lăsă loc uneia amuzate.

— Ai dreptate. Du-te să-l chemi pe Hardy.

Dacă i-ai fi întrebat pe membri familiei Cates despre întâmplare, ți-ar fi spus că nu mai văzuseră niciodată asemenea festin, care să dureze atâtea zile în şir. Friptură de emu, ciorbiță de emu, sandvişuri cu emu şi chili con emu. Hardy dusese pasărea la hala de carne a lui Earl, unde măcelarul, după ce-i promisese confidențialitate, se distrase transformând-o în fileuri, fleici şi carne tocată.

Doamna Judie ne-a trimis chiar şi un fel de tocăniță de emu, făcută cu fulgi de cartofi şi praf de hamburger. Am gustat şi eu din ea şi pot să spun că a fost una dintre mâncărurile ei mai reuşite. Mama mă privea cu teamă şi la un moment dat s-a întors brusc, îngrețoşată, şi s-a năpustit

în baie.

— Îmi pare rău, mama, i-am spus speriată prin uşa închisă. Nu mai mănânc din ea dacă ți se face rău. O arunc. O să…

— Nu e de la mâncarea de emu, răspunse ea răguşit.

Am auzit-o cum trage apa la toaletă, apoi începe să se spele pe dinți.

— Ce e, mama? Ai vreun virus?

— *Nu.*

— Atunci…

— Vorbim mai târziu, scumpa mea. Acum am nevoie de puțină intimitate.

— Da, doamnă.

M-am mirat să aflu *că* mama i-a spus Marvei că e însărcinată înainte să-mi spună mie. Ele două deveniseră prietene foarte repede, în ciuda faptului că erau atât de diferite, ca o lebădă cu o ciocănitoare moțată. Amândouă aveau un fel anume de tărie care le unea, erau femei puternice şi dispuse să plătească prețul independenței lor.

Mi-am dat seama de secretul ei într-o seară, când vorbea cu domnişoara Marva, care venise pe la noi ca să ne aducă o plăcintă de piersici delicioasă, în straturi, cu o crustă plină de zeamă. Eu eram în fața televizorului şi mâncam cu lingura din vasul cu prăjitură când le-am auzit vorbind pe şoptite.

— Nu văd de ce ar trebui să afle, îi spunea mama Marvei.

— Dar îți datorează ajutor…

— O, nu, rosti mama şi mai încet, încât abia dacă am

auzit-o. E ai meu, nu are de-a face…

— N-o să fie uşor.

— Ştiu, dar am la cine să mă duc dacă situația se înrăutățeşte.

Mi-am dat seama despre ce vorbeau. Văzusem semnele, inclusiv starea de rău a mamei şi faptul că mersese la medic de două ori într-o singură săptămână. Îmi doream pe cineva pe care să-l iubesc, îmi doream o familie, iar acum rugăciunile îmi fuseseră ascultate. Am simțit că-mi dau lacrimile. Îmi venea să sar în sus şi-n jos, atât eram de fericită, dar am tăcut şi m-am străduit să aud mai mult din ce-şi spuneau. Probabil că intensitatea emoțiilor mele a ajuns cumva la mama, care s-a uitat la mine şi s-a oprit din vorbit destul cât să-mi spună pe un ton degajat:

— Liberty, du-te să faci baie.

Spre uimirea mea, am reuşit să-i răspund pe un ton la fel de nonşalant:

— Sunt curată.

— Atunci citeşte ceva. Fugi, acum.

— Da, doamnă.

Am plecat spre baie cu mintea plină de întrebări. Spusese că are la cine să apeleze. Poate că era vorba de vreun fost iubit? De una dintre rudele despre care nu vorbea niciodată? Ştiam că are dea face cu viața ei secretă de dinainte să mă nasc eu şi mi-am jurat în gând că o să aflu cândva despre ce era vorba.

Am aşteptat cu nerăbdare ca mama să-mi dea şi mie vestea cea mare, dar, după şase săptămâni în care ea tot nu

mi-a spus nimic, m-am decis să o întreb direct. Mergeam la cumpărături, la Piggly Wiggly, în Honda pe care o aveam dintotdeauna şi pe care mama o reparase de curând. Îi îndreptase tabla, o vopsise şi înlocuise frânele, aşa că maşina era aproape ca nouă. Îmi cumpărase şi mie haine noi, luase o masă cu umbrelă şi două scaune pentru curte şi un televizor nou, explicându-mi că a primit o primă de la companie.

Aşa era viața noastră. Uneori trebuia să numărăm fiecare bănuț, alteori aveam noroc şi mama primea câte un bonus, câştiga ceva bani la loto sau primea câte o moştenire de la o rudă îndepărtată. N-am îndrăznit niciodată să o întreb de unde erau banii pe care-i aveam în plus, dar pe măsură ce am crescut am început să-mi dau seama că ajutorul apărea exact după ce era ea plecată o vreme. O dată la câteva luni sau poate de două ori pe an eu rămâneam peste noapte la o vecină şi ea pleca pentru câteva ore sau lipsea chiar o zi întreagă. Când venea, umplea frigiderul şi cămara, cumpăra haine noi, plătea facturile şi mergeam din nou să mâncăm în oraş.

— Mama, am întrebat-o uitându-mă la linia delicată a profilului ei, o să ai un copil, nu-i aşa?

Maşina se clătină puțin când ea îmi aruncă o privire uluită, dar se redresă repede, iar mama redeveni atentă la drum, strânse volanul în mâini şi spuse:

— Doamne, era să intru-n şanț.

— Nu-i aşa? am insistat eu.

Ea tăcu o vreme. Când îmi răspunse, glasul îi tremura.

— Da, Liberty.

— E băiat sau fată?

— Încă nu ştiu.

— O să-i spunem lui Flip?

— Nu, Liberty. Nu e copilul lui Flip şi nici al altuia. E doar al nostru.

M-am sprijinit de spătarul banchetei, iar mama mi-a aruncat repede o privire.

— Liberty, rosti cu efort, o să fie nevoie să facem unele schimbări, unele sacrificii. Îmi pare rău, n-am vrut să se întâmple aşa.

— Înțeleg, mama.

— Chiar? râse ea fără umor. Nu sunt sigură că înțeleg nici eu.

— Cum o să-i spunem? am întrebat.

— Nu m-am gândit încă.

— Trebuie să cumpărăm o carte din aia cu nume pentru bebeluşi.

Aveam de gând să citesc toate numele din ea. Copilul trebuia să aibă un nume lung, important. Ceva din Shakespeare. Ceva ce să spună lumii cât de important era.

— Nu mă aşteptam să primeşti atât de bine vestea, îmi spuse mama.

— Mă bucur, am răspuns. Mă bucur mult.

— De ce?

— N-o să mai fiu singură.

Mama parcă într-unul dintre rândurile de maşini cu tabla încinsă şi răsuci cheia în contact. Îmi părea rău că îi

spusesem asta, fiindcă pe chipul ei apăruse o expresie rănită. Încet, întinse mâna şi mă mângâie pe cap. Îmi venea să mă lipesc de ea, ca o pisică la mângâiat, dar mama credea în spațiul personal, al ei şi al celorlalți, şi nu-i plăcea când îi era invadat pe nepusă masă.

— Dar nu eşti singură, spuse.

— Ştiu, mama, dar toată lumea are frați şi surori. Mi-am dorit mereu pe cineva cu care să mă joc şi de care să am grijă. O să fiu o dădacă foarte bună! Şi nici n-o să fie nevoie să mă plăteşti.

Capitolul 4

La începutul anului şcolar am descoperit că tricourile mele polo şi blugii largi mă înscriau în rândurile urgențelor vestimentare. Stilul care se purta pe atunci se numea” grunge” şi însemna să ai toate hainele rupte, pătate şi mototolite. „Şic de tomberon”, cum spunea mama dezgustată. Eu, însă, voiam cu disperare să fiu ca fetele de la mine din clasă, aşa că am implorat-o să mă ducă la un magazin de haine. Am cumpărat bluze subțiri şi maieuri lungi, o vestă croşetată, o fustă până la glezne şi pantofi grei, Doc Martens. Prețul unei perechi de blugi uzați aproape că a şocat-o pe mama, care a exclamat „Şaizeci de dolari şi sunt gata găuriți?”, dar i-a cumpărat oricum.

Liceul din Welcome nu avea mai mult de o sută de elevi în clasa a noua, şi pentru absolut toți fotbalul era centrul universului. Întreg oraşul mergea vinerea la stadion sau se uita la televizor, la meciul echipei liceului, *Panthers,* dacă

aceasta era în deplasare. Mame, surori şi iubite abia tresăreau când luptătorii lor se angajau în bătălii care, dacă ar fi avut loc în oricare altă parte în afară de terenul de fotbal, ar fi fost considerate de-a dreptul tentative de omor. Pentru cei mai mulți dintre sportivi aceea era singura şansă la glorie – băieții erau recunoscuți pe stradă, iar antrenorului nu i se cerea niciodată să se legitimeze când scria vreun cec.

Fiindcă bugetul departamentului de sport era mai mare decât al oricărui altui departament, biblioteca şcolii ajunsese să nu aibă chiar toate cărțile de care ar fi avut nevoie elevii, dar eu acolo îmi petreceam cea mai mare parte din timp. Nici nu-mi trecea prin cap să dau probă ca să intru în echipa de majorete, nu doar pentru că mi se părea o prostie, dar şi pentru că era nevoie de bani şi de relații ca să poți să intri în acel grup select de tinere.

Din fericire mi-am găsit repede trei prietene care nu reuşiseră, nici ele, să intre în vreuna dintre „bisericuțele" deja formate la şcoală. Noi trei ne vizitam, făceam experimente cu machiajul, ne prosteam în fața oglinzii şi strângeam bani ca să ne luăm ondulatoare. De ziua mea, când am împlinit cincisprezece ani, mama mia dat voie în sfârşit să port lentile de contact. Era un sentiment ciudat, dar minunat, să mă uit la lume fără ochelarii cu rame groase atârnându-mi greu pe puntea nasului. Ca să sărbătorim evenimentul, prietena mea cea mai bună, Lucy Reyes, m-a anunțat că are de gând să-mi penseze sprâncenele. Lucy era o fetiță subțire şi cu pielea întunecată, de origine

portugheză, care devora revistele de modă în timpul pauzelor şi era la curent cu toate stilurile vestimentare ale momentului.

— Sprâncenele mele nu sunt atât de rele, nu? am protestat când s-a apropiat de mine cu penseta şi, spre spaima mea, cu un tub de unguent antibiotic.

— Chiar vrei să-ți răspund? întrebă ea.

— Cred că nu.

Lucy mă împinse spre măsuța de toaletă din camera ei.

— Stai jos.

M-am uitat temătoare în oglindă, atentă la părul dintre sprâncenele mele, pe care Lucy îl numise „zona de legătură”. Era un lucru bine ştiut că o fată cu o singură sprânceană mare nu putea să fie fericită, aşa că n-aveam de ales, trebuia să mă las pe mâna pricepută a prietenei mele.

Poate că a fost numai o coincidență, dar în ziua următoare m-am întâlnit pe neaşteptate cu Hardy Cates, iar întâlnirea cu el a părut să-i confirme lui Lucy teoria legată de pensatul sprâncenelor. Exersam aruncările la coş, singură în curtea din spate a şcolii, unde era un teren de baschet, fiindcă la ora de sport dinainte nu nimerisem coşul absolut deloc. Fetele fuseseră împărțite pe echipe şi ajunseseră chiar să se certe fiindcă niciuna nu mă voia în echipa ei. Nu le găseam nicio vină, fiindcă nici eu nu m-aş fi vrut pe post de coechipieră. Sezonul de meciuri se termina abia la finalul lui noiembrie, aşa că eram condamnată să fiu umilită în public de nenumărate ori dacă nu-mi îmbunătățeam aruncările.

Soarele de toamnă era puternic şi fusese o vreme prielnică pentru pepeni, cu zile călduroase şi nopți răcoroase, care făcuseră fructele să crească şi să devină foarte dulci, dar eu, după cinci minute de aruncare la coş, eram deja eram transpirată şi prăfuită.

Din asfaltul încins se ridicau norişori de țărână de fiecare dată când mingea lovea pământul. Niciun fel de praf din lumea asta nu se lipeşte la fel de bine ca argila roşie din estul Texasului. Vântul o aduce pe aripile lui şi ți-o lasă pe limbă, cu gustul ei dulce. Argila aceea e sub un strat fin de sol maroniu şi se contractă şi se dilată atât de mult încât în cele mai uscate luni ale anului apar pe pământ crăpături colorate, ca pe Marte. Poți să-ți laşi şosetele la înmuiat în clor chiar şi o săptămână şi tot nu scoți roşul din ele.

În timp ce eu pufneam şi mă străduiam să-mi conving membrele să se coordoneze, am auzit o voce calmă în spatele meu:

— Ai cea mai proastă aruncare pe care am văzut-o vreodată. Gâfâind, am oprit mingea la şold şi m-am întors cu fața spre el. Din coadă îmi alunecase o şuviță care acum îmi atârna pe frunte.

Există numai câțiva bărbați care sunt în stare să transforme o insultă amicală într-o replică de agățat, iar Hardy era unul dintre ei. Zâmbetul lui avea un farmec păgân, care anula efectul usturător al oricărei replici, oricât de sarcastice. Şi el era la fel de mototolit şi de prăfuit ca şi mine, îmbrăcat în blugi şi cu un tricou alb cu mânecile rupte. Avea o pălărie care fusese cândva albă, dar acum era

cenuşiul-verzui pe care-l capătă paiele vechi, şi mă privea nonşalant, cu o atitudine care-mi făcu inima să tresară.

— Ai vreo sugestie? am întrebat.

Imediat ce am vorbit, Hardy m-a privit mai atent şi a făcut ochii mari.

— Liberty? Tu eşti?

Nu mă recunoscuse. Uimitor ce înseamnă să-ți pensezi jumătate din sprâncene. A trebuit să-mi muşc buzele ca să nu râd. Mi-am dat la o parte şuvița care alunecase din coadă şi am spus pe un ton calm:

— Sigur că eu sunt. Cine credeai că e?

— Nu ştiu. Eu…

Îşi împinse pălăria spre ceafă şi se apropie precaut de mine, de parcă aş fi fost o substanță volatilă care ar fi putut să explodeze în price moment. De altfel, aşa mă şi simțeam.

— Ce s-a întâmplat cu ochelarii?

— Mi-am pus lentile de contact.

Hardy se apropie şi se opri în fața mea, apărându-mă de soare cu umerii lui largi.

— Ai ochii verzi.

Părea nedumerit, ba chiar puțin supărat. M-am uitat fix la gâtul lui, acolo unde pielea bronzată şi fină îi era acoperită de o peliculă subțire de sudoare. Era destul de aproape încât să-i pot simți mirosul, iar eu mi-am înfipt speriată unghiile în mingea de cauciuc. Hardy Cates se uita la mine, mă vedea pentru prima dată, iar eu aveam impresia că întreaga lume fusese ridicată de o mâna uriaşă, nevăzută, care o oprise în loc.

— Sunt cea mai proastă jucătoare de baschet din toată şcoala, i-am spus. Poate din tot Texasul. Nu pot să arunc mingea în chestia aia.

— În coş?

— Da, aia.

Hardy mă mai studie un moment, apoi zâmbi din colțul gurii.

— Pot să te ajut eu. Dumnezeu ştie că mai rău n-ai cum să joci.

— Mexicanii nu ştiu să arunce la coş, am spus. Ar trebui să mi se dea scutire din cauza moştenirii genetice.

Fără să-şi ia ochii de la mine, el apucă mingea şi driblă de câteva ori. Se întoarse cu o mişcare fluidă şi aruncă direct la coş, din săritură. Era o mişcare menită să mă impresioneze, care fusese şi mai uimitoare fiindcă Hardy încă avea pe cap pălăria de cowboy. Am pufnit în râs când i-am văzut expresia încântată.

— Acum aştepți să te laud? am întrebat.

El luă mingea şi începu să dribleze încet în jurul meu.

— Da, acum ar fi un moment bun.

— A fost o aruncare grozavă.

Hardy bătu mingea cu o singură mână, iar cu cealaltă aruncă pălăria veche la o parte şi după aceea se apropie de mine ținând mingea în palmă.

— Ce vrei să înveți mai întâi?

Mi se părea o întrebare periculoasă. Când eram în preajma lui, sentimentul de greutate şi dulceață mă făcea să nu vreau să mă mişc deloc. Aveam impresia că trebuie să

depun şi mai mult efort ca să respir.

— Aruncarea liberă, am reuşit să-i răspund.

— Bine.

Îmi făcu semn să merg la linia albă care fusese trasată la o oarecare distanță de coş şi care mie mi se părea foarte departe.

— N-o să pot să arunc de acolo, am spus luându-i mingea. N-am suficientă forță.

— O să-ți foloseşti mai mult picioarele decât mâinile. Desfă-le, dulceață. Aşază tălpile în linie cu umerii. Acum arată-mi cum ai… Ei bine, la naiba, dacă aşa ții tu mingea, nici nu mă mir că nu arunci bine.

— Nu mi-a arătat niciodată nimeni cum trebuie să fac, am protestat eu, în timp ce el îmi aranja mâinile pe minge.

Degetele lui bronzate le atinseră pe ale mele. Avea brațele puternice şi pielea aspră, cu unghiile tăiate scurt şi albite de soare. Mâna unui bărbat muncitor.

— Îți arăt eu, spuse el. Ține-o aşa. Acum apleacă genunchii şi ținteşte direct spre coş. Când te ridici, aruncă mingea, foloseşte-te de energia din genunchi şi încearcă să arunci dintr-o singură mişcare. Ai înțeles?

— Da.

Am aruncat cu toată forța. Bineînțeles că mingea a zburat la întâmplare şi a speriat un tatu care se aventurase nechibzuit afară din vizuina lui ca să-i investigheze lui Hardy pălăria. Animalul scoase un şuierat când mingea sări prea aproape de el, iar ghearele sale lungi lăsară urme pe pământ din cauza grabei care-l apucase.

— Te străduieşti prea mult, spuse Hardy aplecându-se după minge. Relaxează-te puțin.

Am scuturat brațele şi am prins mingea pe care mi-o pasase el.

— Picioarele depărtate.

M-am aşezat din nou în dreptul liniei, iar el s-a apropiat de mine.

— Cu stânga ții mingea, cu dreapta…

Se opri şi începu să râdă.

— Nu, fir-ar să fie, nu aşa.

M-am uitat urât la el.

— Ştiu că încerci să mă ajuți, dar…

— Bine, bine.

Nu mai zâmbi atât de larg şi spuse:

— Stai nemişcată şi eu o să vin în spatele tău. Nu-ți fee avansuri, să ştii, dar o să-mi pun mâinile peste mâinile tale.

Am rămas neclintită. Trupul lui solid, pieptul tare, îmi apăsă spatele. M-a cuprins în brațe, iar senzația că sunt susținută de căldura lui m-a făcut să mă înfior.

— Nu te speria, mi-a şoptit, iar eu am închis ochii când i-am simțit răsuflarea în păr.

Mâinile lui le-au aşezat pe ale mele în poziția corectă.

— Cu palma aici. Pune degetele astea trei la margine. Când arunci, laşi mingea să alunece peste ele şi o împingi când ajunge la vârfuri, ca s-o faci să se rotească.

Mâinile lui le acoperiseră cu totul pe ale mele şi am observat că aveam pielea de aproape aceeaşi culoare, doar că a lui era arămie de la bronz, iar a mea era aşa de la

natură.

— O să aruncăm împreună, ca să-ți dai seama cum e mişcarea, îndoaie genunchii şi uită-te la coş.

Din momentul în care mă luase în brațe nu mai fusesem în stare să gândesc şi făceam totul din instinct, ghidată de emoții, cu fiecare bătaie a inimii, fiecare răsuflare şi fiecare mişcare la fel cu ale lui. Cu el în spatele meu am ştiut că pot să arunc mingea, care s-a ridicat în aer într-un arc sigur, dar, în loc să intre în coş, a alunecat jos de pe marginea lui, căzând. Având în vedere că înainte nici atât nu reuşisem, fusese o îmbunătățire considerabilă.

— E mai bine, spuse Hardy amuzat. Bravo, copile.

— Nu sunt copil. Sunt cu doar câțiva ani mai mică decât tine.

— Eşti un bebeluş. Nici măcar n-ai fost sărutată vreodată.

Cuvântul „bebeluş” m-a durut.

— De unde ştii tu? Şi nu-mi spune că-ți dai seama din ce vezi. Dacă eu spun că am fost sărutată de o sută de bărbați, tu n-ai avea cum să dovedeşti că nu-i aşa.

— M-aş mira să fi fost tu sărutată vreodată.

Deodată mă cuprinse o dorință copleşitoare ca Hardy să nu fi avut dreptate. Dacă aş fi avut experiența şi încrederea să spun ceva ca „atunci pregăteşte-te să fii uimit”, să mă apropii de el şi să-l sărut, sunt sigură că l-aş fi lăsat fără cuvinte. Însă un astfel de scenariu n-avea cum să funcționeze, în primul rând pentru că el era cu mult mai înalt şi ar fi trebuit să mă cațăr pe ceva ca să-i ajung la buze şi în al doilea rând pentru că habar n-aveam despre partea

tehnică a sărutului, nu ştiam dacă se începe cu buzele desfăcute sau închise, ce se face cu limba, când se închid ochii… Deşi nu mă deranja dacă Hardy râdea de mişcările mele neîndemânatice pe terenul de baschet, nu prea mult, în orice caz, simțeam că aş muri dacă ar râde de felul în care sărutam.

— Nu ştii aşa de multe cum crezi, am rostit încet, după care m-am dus să recuperez mingea.

Lucy Reyes m-a întrebat dacă vreau să mă tund la *„Bowie”*, salonul din Houston unde mergeau ea şi mama ei. Avea să coste mult, mă avertiză, dar după ce îmi făcea Bowie, patronul, o tunsoare care să-mi stea bine, puteam să găsesc pe cineva din Welcome care s-o întrețină. După ce mama mi-a spus că e de acord, am luat toți banii pe care-i strânsesem făcând pe dădaca şi i-am spus lui Lucy să-mi facă programarea. Trei săptămâni mai târziu, mama ei ne-a condus la Houston într-un Cadillac alb cu tapițerie bej, casetofon şi ferestre care se deschideau doar apăsând pe un buton.

Familia Reyes era bogată după standardele din Welcome. Aveau un magazin care prospera, amanetul *„Trickle-Down”*. Eu crezusem întotdeauna că la amanet veneau numai sărăntocii şi oamenii disperați, dar Lucy mă asigurase că şi oameni cumsecade veneau să ceară împrumuturi din astfel de locuri. Într-o zi, după şcoală, m-a şi dus la *„Trickle-Down”*, care era condus de fratele ei mai mare, de un unchi şi de tatăl ei. În magazin erau vitrine strălucitoare, pline cu pistoale, cuțite mari şi periculoase,

cuptoare cu microunde şi televizoare. Spre deliciul meu, mama lui Lucy îmi dădu voie să probez câteva dintre inelele de aur expuse pe pernuțe de catifea. Erau sute, împodobite cu pietre strălucitoare de toate felurile.

— Câştigăm bine din logodne anulate, îmi spuse mama lui Lucy cu veselie, scoțând din vitrină un solitar cu diamant.

Îmi plăcea accentul ei portughez, care o făcea să vorbească atât de diferit de noi.

— Ce trist, am spus.

— Ba deloc.

Mama lui Lucy ne explicase că femeile se simțeau mai bine după ce vindeau inelele pe care le primiseră de la logodnicii necredincioşi.

— Dacă el se duce la alta, atunci şi tu poți să câştigi nişte bani de pe urma lui, spuse ea pe un ton autoritar.

Prosperitatea magazinului le permitea lui Lucy şi familiei ei să-şi cumpere haine din oraş şi să meargă la saloane de înfrumusețare scumpe, dar eu nu mai fusesem niciodată în zona mai bună a Houston-ului, acolo unde erau cele mai pretențioase magazine şi restaurante. Coaforul lui Bowie era între două magazine de lux, la intersecția dintre strada principală şi Westheimer. Mi-a fost greu să-mi ascund mirarea când mama lui Lucy i-a lăsat valetului cheile de la maşină. Un simplu coafor avea aici parcare cu valet!

Înăuntru era plin de oglinzi, obiecte din metal şi echipamente exotice, iar mirosul înțepător de soluție pentru permanent plutea peste tot în aer. Proprietarul era un bărbat

la vreo treizeci şi ceva de ani, cu părul lung, blond şi ondulat, aşa cum vedeai rar în sudul Texasului, iar asta m-a făcut să presupun că Bowie era un tip foarte puternic şi sigur pe sine. Cu siguranță că se menținea în formă, fiindcă era subțire şi musculos, îmbrăcat în blugi negri, cu o cămaşă albă şi o cravată scurtă din piele întoarsă, legată cu o bucată de turcoaz neşlefuit. În picioare purta o pereche de cizme din piele neagră.

— Hai să ne uităm la ojă, mă îndemnă Lucy.

Am clătinat din cap şi am rămas pe scaunul negru din camera de aşteptare. Eram prea uluită ca să vorbesc şi ştiam clar că acel coafor era cel mai frumos loc în care intrasem vreodată. Mai târziu aveam de gând să mă ridic şi să văd ce altceva era pe acolo, dar în acea clipă nu voiam decât să stau jos şi să mă uit în jur. L-am privit pe stilişti la lucru, tăind cu lama, uscând cu foehnul, răsucind şuvițe mititele de păr pe bețele pastel pentru permanent. Rafturi înalte, din lemn şi crom, conțineau tuburi şi cutii interesante, pline cu cosmeticale, sticle de săpun semănând cu recipientele medicale, loțiuni, balsamuri şi parfumuri.

Mi se părea că fiecare dintre femeile de dinăuntru se transforma chiar sub ochii mei, supunându-se pieptănatului, vopsitului, procesării, până când ajungeau la un nivel de strălucire şi îngrijire pe care nu le mai văzusem decât în reviste. Mama lui Lucy era la manichiură, îşi refăcea unghiile ei din acrii, iar Lucy era în zona de cosmetice când de mine se apropie o femeie îmbrăcată în alb şi negru, care îmi spuse că a venit să mă conducă la Bowie.

— Mai întâi o să discutați, mi-a zis ea. Sfatul meu este să-l laşi să facă orice vrea, fiindcă e genial.

— Mama mi-a spus să nu las pe nimeni să-mi taie prea mult din păr, am început eu să-i răspund, dar ea se îndepărtase deja.

Ne-am apropiat de Bowie, carismatic, chipeş şi puțin artificial. Am dat mâna cu el şi am simțit în strânsoarea sa mulțimea de inele din aur şi argint împodobite cu turcoaze şi diamante care-i umpleau degetele.

O asistentă m-a acoperit cu o capă neagră şi mi-a spălat părul cu un şampon parfumat, cu siguranță foarte scump. Am fost clătită, pieptănată şi condusă înapoi la Bowie, unde el mă aştepta cu o lamă în mână, ceea ce trebuie să recunosc că m-a neliniştit puțin. În următoarea jumătate de oră I-am lăsat să-mi aşeze capul în toate pozițiile imaginabile, timp în care a tras de anume şuvițe şi a tăiat centimetri întregi cu lama. Nu spunea nimic şi era încruntat, concentrat. Mi-a rearanjat de atâtea ori poziția capului înainte să termine încât mă simțeam ca o cutie de bombonele *Pez,* iar în jurul meu, pe podea, cădeau încontinuu şuvițe lungi şi negre.

Cineva a venit să măture, iar Bowie mi-a uscat părul cu mişcări experte. Ridica şuvițele şi le pieptăna cu o perie rotundă, răsucindu-le de parcă ar fi fost fâşii lungi de vată de zahăr. Mi-a arătat cum să dau cu puțin fixativ la rădăcină, apoi mi-a răsucit scaunul ca să mă văd în oglindă. Nu-mi venea să cred. În locul părului meu lung şi negru, acum aveam un breton la modă şi eram tunsă în scări, până

la umeri, iar firele erau strălucitoare şi pline de volum. N-am reuşit să spun decât „Vai de mine”.

Bowie zâmbea precum pisica de Chesire.

— Foarte frumos, îmi spuse, folosindu-şi degetele ca să mai dea puțin volum părții din spate a coafurii. E o transformare, nu-i aşa?

O să-i spun lui Shirlene să-ți arate cum să te machiezi. De obicei cerem bani pentru asta, dar pentru tine e cadou.

Înainte să găsesc destule cuvinte ca să-i mulțumesc, lângă noi a apărut Shirlene, care m-a condus spre un scaun înalt, cromat, în fața rafturilor cu farduri.

— Eşti norocoasă că ai aşa o piele frumoasă, mi-a spus ea după ce s-a uitat îndelung la mine. O să te învăț cum să te machiezi în cinci minute.

Când am întrebat-o dacă avem cum să facem ca buzele mele să pară mai mici, ea s-a arătat uimită şi îngrijorată.

— Scumpa mea, nu ai de ce să-ți doreşti o gură mai mică. Se poartă figurile etnice. Kimora, de exemplu, e în vogă.

— Cine e Kimora?

Mi-a aruncat în poală o revistă de modă cu paginile îndoite. Pe copertă era o tânără superbă, cu pielea de culoarea mierii, cu membrele lungi şi aşezate în dezordine, ochii negri, migdalați şi buzele mai groase decât ale mele.

— Noul model Channel, spuse Shirlene. Are paisprezece ani, îți vine să crezi? Se spune că ea o să fie figura anilor ’90.

Era o idee cu totul nouă ca o fată cu o figură atât de specială, cu părul negru, nas adevărat şi buze mari să fie

aleasă drept modelul *unei* case care fusese mereu asociată cu femeile albe şi slabe. Am studiat fotografia, iar Shirlene mi-a colorat buzele cu un creion maro-trandafiriu, apoi m-a dat cu un ruj roz mai, cu fard de obraz şi cu mascara.

Am simțit în palmă o oglindă mică şi am putut să văd rezultatul final. Trebuia să recunosc că diferența m-a uimit. Nu era genul de frumusețe pe care mi-o doream. N-aveam să fiu niciodată americanca tipică, blondă şi cu ochi albaştri, dar această înfățişare nouă, această primă imagine a ceea ce aveam să devin, m-a făcut să simt un fior de plăcere şi de mândrie.

Lucy şi mama ei s-au apropiat de mine şi m-au studiat atent, făcându-mă să mă simt stânjenită.

— Doamne! exclamă Lucy. Nu te ascunde, lasă-mă să te văd. Eşti atât de…

Clătină din cap, de parcă n-ar fi găsit cuvintele potrivite.

— O să fii cea mai frumoasă fată din şcoală.

— Nu exagera, am spus eu pe un ton calm, roşind până în vârful urechilor.

Era o imagine a mea la care nu mă gândisem niciodată şi mă simțeam mai mult stânjenită decât bucuroasă. Am apucat-o de mână pe Lucy şi am privit-o în ochi.

— Mulțumesc, am şoptit.

— Bucură-te, mi-a răspuns ea cu drag, în timp ce mama ei discuta cu Shirlene. Şi n-ai de ce să fii atât de emoționată. Eşti tot tu cea dinainte, prostuțo. Doar tu.

Capitolul 5

E surprinzător că, atunci când faci o schimbare, nu atât felul în care te simți e diferit, ci felul în care se poartă ceilalți cu tine. Eu eram obişnuită să trec pe coridoare fără să fiu observată şi m-a mirat când băieții au început să se uite după mine, să-şi amintească numele meu şi să îşi dorească să-mi vorbească în pauze. Rămâneau lângă mine când încercam să-mi deschid dulapul şi se aşezau cu mine în bancă la ore. Între prietenele mele îmi găseam uşor cuvintele, dar băieții sunt atât de direcți încât rareori găseam destul ca curaj să le răspund şi credeam că timiditatea mea avea să-i descurajeze, dar nu s-a întâmplat deloc aşa.

Până la urmă am acceptat să ies cu unul dintre ei, cel care mi se părea cel mai puțin amenințător, adică Gill Mincey, coleg de an cu mine şi nu cu mult mai înalt. Eram în aceeaşi grupă la ştiințele naturii şi într-o zi, pe când studiam fitoextracția, adică folosirea plantelor pentru extragerea metalelor şi a altor contaminanți din sol, Gill ma invitat la el ca să învățăm.

Casa familiei Mincey era construită în stil victorian, proaspăt renovată şi remobilată, cu tot felul de camere cu forme interesante.

Stăteam amândoi la masa plină de cărți despre grădinărit, chimie şi bioinginerie, când Gill s-a aplecat şi m-a sărutat cu buzele lui calde şi moi. După aceea s-a retras puțin, ca să vadă dacă nu cumva mă supărase.

— E un experiment, mi-a spus de parcă ar fi încercat să-mi explice.

Eu am râs, iar el m-a sărutat din nou. Atrasă de sărutările lui blânde, am dat la o parte cărțile şi l-am cuprins pe după umeri.

Au urmat alte întâlniri de studiu în timpul cărora mâncam pizza, vorbeam şi ne sărutam. Am ştiut de la bun început că n-o să mă îndrăgostesc de el şi cred că şi-a dat şi el seama, fiindcă n-a încercat niciodată să ducă lucrurile mai departe. Îmi doream să simt puțină pasiune, îmi doream ca acel băiat timid şi prietenos să fie cel care să atingă acea parte din inima mea care era încă atât de bine păstrată, dar din păcate lucrul ăsta nu s-a întâmplat. Oricum, mai târziu în acel an am descoperit că viața îți dă uneori lucrurile de care ai nevoie, dar nu în forma la care te-ai aştepta.

Dacă sarcina mamei era un exemplu bun pentru ceea ce mă aştepta şi pe mine, m-am decis că nu merită efortul să ai copii. Ea jura că atunci când fusese însărcinată cu mine nu se simțise atât de rău. Mi-a spus că s-ar putea să fie băiat, fiindcă sarcina era cu totul altfel decât prima, sau poate că era din cauza vârstei ei. Oricare ar fi fost motivul, trupul său părea că se revoltă împotriva copilului, de parcă bebeluşul ar fi fost o tumoră toxică.

Mamei îi era rău mai tot timpul. Abia dacă putea să mănânce, iar atunci când mânca, reținea atât de multă apă încât şi cea mai mică atingere îi lăsa o adâncitură pe pielea umflată.

Pentru că se simțea mereu rău şi era scăldată în valuri de

hormoni, mama devenise răutăcioasă şi aproape tot ce făceam eu o irita. Încercând s-o ajut, împrumutasem câteva cărți despre sarcină de la bibliotecă şi îi citeam din ele.

— Conform *Jurnalului de obstetrică şi ginecologie* grețurile sunt benefice pentru copil. Mă auzi, mami? Greața ajută la reglarea nivelului de insulina şi încetineşte metabolizarea grăsimii, astfel că bebeluşul are nutrienții necesari. Nu-i minunat?

Mama îmi răspunse că dacă nu mă opresc din citit are de gând să mă bată cu nuiaua, l-am spus că ar trebui mai întâi s-o ajut să se ridice de pe canapea ca să poată să facă asta.

De fiecare dată când se întorcea de la doctor, îmi vorbea despre noi motive de îngrijorare, ca de pildă „preeclampsie” şi „hipertensiune”. Nu se bucura deloc când vorbea despre copil şi despre naşterea din mai sau despre concediul de maternitate. Când am aflat că urma să nască o fetiță, bucuria mea a părut aproape exagerată în comparație cu resemnarea ei.

Singurele dăți când mai semăna cu ea însăşi erau atunci când venea în vizită Marva. Medicul îi ceruse acesteia să nu mai fumeze ca să nu moară de cancer pulmonar, iar avertismentul lui o speriase atât de tare încât chiar îl ascultase. Acoperită de plasturi cu nicotină şi cu buzunarele pline de gumă de mestecat, domnişoara Marva era aproape mereu prost dispusă şi ne spunea că-i vine să jupoaie cel puțin câteva animale mici pe zi.

— Nu sunt o companie potrivită, spunea când intra ducând câte o tavă de plăcintă sau prăjitură.

Se aşeza alături de mama pe canapea şi îşi spuneau una alteia despre toate lucrurile rele care le scoseseră din sărite în acea zi, până când, într-un final, începeau amândouă să râdă.

Seara, după ce îmi terminam temele, mă aşezam alături de mama, îi masam tălpile şi-i dădeam apă minerală. Ne uitam împreună la televizor, mai ales la seriale despre oameni bogați, cu probleme interesante, ca de pildă apariția unui fiu demult pierdut, pe care nu ştiau că-l au, sau o amnezie ce te făcea să te culci cu cine nu trebuia, sau căderi neaşteptate în piscină, îmbrăcată în rochie de gală. Mă uitam din când în când spre chipul mamei şi-mi dădeam seama că se simte singură, şi asta dintr-o cauză pe care eu nu puteam s-o alin. Trecea singură prin sarcină, indiferent cât de mult aş fi vrut eu să-i fiu alături.

Într-o zi rece de noiembrie mergeam spre rulota Marvei ca să-i duc înapoi un platou din sticlă, aerul era înghețat şi obrajii mă usturau din cauza vântului care bătea în voie prin parc, neîmpiedicat de clădiri, ziduri sau copaci suficient de înalți. Iarna aducea adesea cu sine ploi şi inundații despre care locuitorii din Welcome spuneau că sunt „aducătoare de plutitori”, din cauza stării precare a instalațiilor sanitare din oraş. Acea zi era uscată din fericire, iar eu am început să mă joc cu crăpăturile din asfalt, pe care încercam cu tot dinadinsul să le evit, uneori sărind peste ele când n-aveam încotro.

Mă apropiam de casa domnişoarei Marva când am văzut camioneta familiei Cates parcată în fața curții ei. Hardy

încărca tablouri în spate ca să le ducă la galeria de artă din oraş. Marva lucrase mult în ultima vreme, ceea ce dovedea că apetitul texanilor pentru albăstrele nu trebuia subestimat.

M-am uitat cu plăcere la profilul lui Hardy, cu liniile sale ascuțite, şi la părul lui negru, simțind cum mă cuprinde un val de dorință şi de adorație. Aşa mi se întâmpla de fiecare dată când ne întâlneam. Experiența cu Gill Mincey trezise în mine nişte dorințe pe care nu ştiam cum să le satisfac. Nu ştiam decât că nu-l vreau pe el sau pe oricare altul dintre băieții de la mine din clasă. Îl voiam pe Hardy. Aveam mai multă nevoie de el decât de aer, de mâncare sau de apă.

— Salut, mi-a spus pe un ton degajat.

— Salut şi ție.

Am trecut pe lângă el fără să mă opresc, ducând platoul spre uşa domnişoarei Marva, care gătea şi mă întâmpină cu un salut neinteligibil, prea atentă la ce făcea ca să se deranjeze să vorbească.

Am ieşit şi l-am găsit pe Hardy aşteptându-mă. Avea ochii de un albastru adânc şi simțeam că aş fi putut să mă înec în ei.

— Cum te descurci la baschet? m-a întrebat.

Am ridicat din umeri.

— Foarte prost.

— Vrei să te mai antrenezi?

— Cu tine? am întrebat prosteşte, luată pe nepregătite.

El îmi zâmbi.

— Da, cu mine.

— Când?

— Acum. După ce mă schimb.

— Cum rămâne cu tablourile domnişoarei Marva?

— Le duc mai târziu în oraş, când mă întâlnesc cu cineva.

Cineva. Poate o iubită? Am ezitat, geloasă şi nesigură. Mă întrebam ce îl făcuse să se ofere să mă antreneze şi dacă nu cumva i se părea că noi doi am putea să fim doar amici şi nimic mai mult. Probabil că pe chip mi s-a putut citi vreo umbră de disperare, fiindcă Hardy făcu un pas spre mine, încruntându-se puțin.

— Ce s-a întâmplat? mă întrebă.

— Nimic. Eu… încercam să-mi amintesc dacă am vreo temă.

Am tras adânc în piept din aerul rece…

— Da, vreau să mă antrenez.

Hardy dădu scurt din cap.

— Adu mingea. Ne vedem în zece minute.

Era deja acolo când am ajuns eu. Purtam amândoi pantaloni de trening, tricouri cu mâneci lungi şi tenişi ponosiți. Am driblat şi i-am pasat, iar el a aruncat la coş, nimerind imediat. A luat mingea şi mi-a pasat-o.

— N-o lăsa să sară aşa de sus, mă sfătui. Şi încearcă să nu te uiți la ea când driblezi. Ar trebui să fii cu ochii pe jucătorii din echipa adversă.

— Dacă nu mă uit la minge, o scap din mână.

— Încearcă totuşi.

Am încercat şi am pierdut mingea.

— Vezi?

Hardy era răbdător. Mă învăță lucrurile mai simple,

mişcându-se ca *o* felină mare în *jurul meu.* Pentru că eram mai mică, puteam să trec uşor de el, dar fiindcă el era înalt, reuşea să-mi blocheze aproape toate aruncările. Epuizat, îmi zâmbi larg când mă auzi protestând după ce reuşise să mă împiedice din nou să sar şi să arunc la coş.

— La o pauză, îmi spuse, şi după aceea te învăț cum să-ți păcăleşti adversarul.

— Ce să…

— Îl ameţeşti suficient cât să apuci să arunci la coş.

— Minunat.

Deşi era frig, fiindcă se însera, mişcarea mă încălzise. Mi-am ridicat mânecile tricoului şi mi-am pus o mână pe şold, într-un loc care mă durea.

— Am auzit că te vezi cu cineva, spuse Hardy pe un ton degajat, făcând mingea să i se răsucească pe deget.

I-am aruncat o privire curioasă.

— Cine ți-a spus?

— Bob Mincey. Spune că te vezi cu fratele lui mai mic, Gill. Sunt o familie bună. Cred că ai fi putut să dai peste cineva cu mult mai rău.

— Nu „mă văd” cu Gill, am spus, făcând un semn în aer cu degetele pe post de ghilimele. Nu e ceva oficial. Noi doar…

M-am oprit, fiindcă nu ştiam cum să-i explic relația mea cu Gill.

— Dar îl placi? mă întrebă cu o grijă plină de afecțiune, ca un frate mai mare.

Tonul lui mă irită. Eram ca o pisică scoasă cu forța dintr-

un tufiş.

— Nu-mi imaginez că există cineva care ar putea să nu-l placă pe Gill, am spus pe un ton sec. E foarte drăguț. Gata, mi-am revenit. Arată-mi cum să-mi amețesc adversarul.

— Da, doamnă.

Îmi făcu semn să vin alături de el şi driblă mingea, aplecându-se puțin deasupra ei.

— Să spunem că aici e cineva din echipa adversă, pregătit să mă oprească să arunc la coş. Eu trebuie să-l păcălesc, să-l fac să creadă că o să arunc în direcția asta, şi când am reuşit, el se mişcă într-acolo, iar eu pot profit de ocazie şi arunc prin partea cealaltă.

Ridică mingea la piept şi aruncă la coş.

— Încearcă şi tu.

Am driblat mingea. Aşa cum mă învățase, mă uitam în ochii lui.

— Să ştii că mă sărută, am spus, continuând să bat mingea.

Am avut satisfacția să-l văd cum face ochii mari.

— Poftim?

— Gill Mincey, când învățăm împreună. Mă sărută destul de des, ca să fiu sinceră.

Am trecut dintr-o parte într-alta, încercând să-l ocolesc, dar el continuă să-mi blocheze aruncarea.

— Minunat, răspunse pe un ton iritat. Ai de gând să arunci azi?

— Se pricepe destul de bine, am continuat bătând mai repede mingea, dar am o problemă.

Hardy mă privi repede în ochi.

— Ce problemă?

— Nu simt nimic pentru el.

Am ridicat mingea, m-am prefăcut că arunc într-o direcție, apoi am aruncat în cealaltă. Spre uimirea mea, mingea a intrat direct în coş, scoțând un sunet ca un fâşâit, apoi a căzut pe asfalt, îndepărtându-se şi sărind din ce în ce mai puțin. Niciunul dintre noi nu-i dădu atenție, iar eu am rămas neclintită, cu aerul rece care îmi răcorea pielea încinsă.

— E plictisitor sărutul. Aşa trebuie să fie? Nu cred. Gill nu pare plictisit. Nu ştiu dacă am eu ceva, sau…

— Liberty.

Hardy se apropie şi începu să se plimbe în jurul meu, de parcă am fi fost separați de un inel de foc. Chipul îi strălucea de sudoare, iar mie mi se păru deodată dificil să vorbesc.

— Tu nu ai nimic. Dacă nu eşti atrasă de el, nu e vina ta şi nici a lui. Înseamnă doar că s-ar putea să te potriveşti mai bine cu altcineva.

— Tu te simți atras de multe fete?

Nu mă privi, ci doar îşi duse mâna la ceafă şi încercă să scape de tensiunea adunată acolo.

— Nu vreau să vorbim despre asta.

Acum însă, după ce începusem să vorbesc despre asta, nu mai puteam să mă opresc.

— Dacă aş fi fost mai mare, te-ai fi simțit atras de mine?

Se uită în altă parte.

— Liberty, l-am auzit spunând încet, nu-mi face asta.

— Am întrebat doar.

— Nu întreba. Unele întrebări schimbă tot.

Expiră sacadat.

— Exersează cu Gill Mincey. Eu sunt prea mare pentru tine, în prea multe feluri, iar tu nu eşti genul de fată pe care o caut eu.

Doar nu se referea la faptul că sunt mexicancă. Din cât îl cunoşteam, Hardy nu era deloc genul care să spună aşa ceva. Nu folosise niciodată vreun cuvânt rasist de față cu mine şi nici nu privea pe nimeni de sus din cauza lucrurilor care nu țineau de acel cineva.

— Dar tu ce fel de fată vrei? l-am întrebat cu greu.

— Vreau o fată pe care să pot să o las în urmă fără să-mi pară rău.

Aşa era el, sincer până la brutalitate, dar eu am auzit cuvintele nerostite. Eram genul de fată pe care nu putea să o lase cu uşurință în urmă. Am înțeles asta ca pe o încurajare, deşi el nu aşa o spusese. M-a privit.

— Nimic şi nimeni n-o să mă facă să rămân aici. Înțelegi?

— Înțeleg.

Trase aer în piept cu o expresie chinuită pe chip.

— Locul ăsta, viața asta… în ultima vreme am început să înțeleg de ce era tata atât de rău şi de nebun încât a ajuns la închisoare. Şi eu tot acolo o să ajung.

— Ba nu, am protestat încet.

— Ba da. Nu mă cunoşti, Liberty.

Nu puteam să-l fac să nu vrea să plece, dar nici nu puteam să nu-l doresc. Am traversat bariera invizibilă care ne despărțea, iar el a ridicat mâinile într-un gest de apărare, comic în lumina faptului că era mult mai înalt decât mine. L-am atins palmele, apoi încheieturile tensionate, unde puteam să-i simt pulsul agitat, şi m-am gândit că, dacă n-aveam să rămân cu nimic altceva de la el în afară de acel moment, atunci o să profit de ocazie, ca să nu-mi pară rău mai târziu.

Hardy se mişcă brusc, prinzându-mă de încheieturi, cu degetele ca nişte cătuşe care mă împiedicau să mă apropii. M-am uitat la buzele lui care păreau atât de moi.

— Dă-mi drumul, i-am spus pe un ton scăzut. Lasă-mă.

A început să respire mai repede şi a clătinat puțin din cap. Eram agitată. Ştiam amândoi ce aş fi făcut dacă mă elibera. A deschis palmele deodată, iar eu am păşit înainte şi m-am lipit de el, apoi l-am apucat pe după gât şi l-am tras spre mine, descoperind cât de încordat era. S-a opus doar câteva secunde înainte să cedeze cu un oftat apăsat şi să mă cuprindă în brațe.

Ce am simțit atunci era foarte diferit de ceea ce trăisem cu Gill. Hardy era mult mai puternic şi cu toate astea mult mai blând. Una dintre mâinile sale mi-a alunecat în păr şi mi-a cuprins capul. S-a aplecat spre mine şi cu mâna liberă m-a apucat de mijloc, de parcă ar fi vrut să mă tragă înăuntrul lui. M-a sărutat iar şi iar, încercând să descopere toate felurile în care buzele noastre puteau să se atingă. Vântul era rece, dar acolo unde mă atingea el pielea îmi

ardea.

Îmi gustă interiorul gurii, iar răsuflarea sa îmi mângâie obrazul. Gustul lui îmi dădea fiori şi l-am strâns în braţe tremurând de dorinţă. Nu voiam să se termine niciodată şi mă agăţam cu disperare de fiecare senzaţie, cu toată puterea. Hardy îmi trase mâinile la o parte şi mă îndepărtă de el.

— Fir-ar să fie, şopti tremurând.

Se îndepărtă de mine şi îşi lipi fruntea de stâlpul coşului de baschet, de parcă răceala metalului i-ar fi adus puţină uşurare.

— Fir-ar să fie, spuse din nou ca pentru sine.

Mă simţeam ameţită, dezechilibrată în lipsa lui. M-am frecat la ochi.

— N-o să se mai întâmple, spuse pe un ton răguşit, încă întors cu spatele la mine. Serios, Liberty.

— Ştiu. Îmi pare rău.

Nu-mi părea rău de fapt şi probabil că lucrul ăsta se auzise în vocea mea, pentru că Hardy îmi aruncă o privire aspră peste umăr.

— Nu mai exersăm împreună, spuse.

— Te referi la baschet sau… la ce-am făcut adineauri?

— La amândouă, se răsti el.

— Eşti supărat pe mine?

— Nu. Sunt supărat pe mine însumi.

— N-ai de ce. Tu n-ai greşit cu nimic. Voiam să mă săruţi. Eu am fost cea care…

— Liberty, mă întrerupse el răsucindu-se spre mine.

Deodată părea chinuit, supărat. Se frecă la ochi, la fel cum făcusem şi eu.

— Taci din gură, dulceață. Cu cât vorbeşti mai mult, cu atât mă simt mai rău. Du-te acasă.

L-am privit cu atenție, apoi am întrebat:

— Vrei să mergi cu mine?

Nu-mi plăcea tonul timid pe care vorbisem, iar el îmi aruncă o privire nefericită.

— Nu. N-am încredere în mine când sunt cu tine.

M-am întristat, iar dorința şi încântarea de mai devreme s-au stins. Nu ştiam cum să explic ce se întâmplase, cum să înțeleg faptul că Hardy se simțea atras de mine şi nu voia să dea curs sentimentelor sale, nu pricepeam cum de îi răspunsesem cu atâta intensitate… Dar ştiam bine că n-o să-l mai sărut niciodată pe Gill Mincey.

Capitolul 6

La finalul lunii mai mama a intrat în sfârşit în travaliu, la o săptămână după data stabilită de medic. Primăvara din sudul Texasului e un anotimp crud, şi chiar dacă unele lucruri sunt frumoase la înfățişare, cum ar fi câmpurile pline cu albăstrele sau poienile înverzite, tot atunci încep şi furnicile să-şi construiască muşuroaie, după ce stau toată iarna amorțite, iar din golf se ridică furtuni care aduc cu ele lapoviță, fulgere şi cicloane. Prin regiunea noastră se formau tornade care aveau prostul obicei să se întoarcă şi să ne surprindă, traversând în zig-zag râuri sau şosele, locuri pe unde n-ar fi trebuit să treacă în mod normal. Tot pe acolo

apăreau şi tornadele albe, pline de o spumă mortală care apărea din senin, după multă vreme de când se oprise furtuna, şi începea să se rotească ameninţător tocmai când credeai că ai scăpat.

Bluebonnet-ul fusese mereu în pericol să fie lovit de tornade, care, se ştie, sunt inexorabil atrase de parcurile de rulote. Deşi oamenii de ştiinţă spun că ăsta e un mit, că tornadele nu au preferinţe, locuitorii din Welcome ştiau ei ce ştiau.

Tornadele din regiunea noastră se îndreptau fie spre Bluebonnet, fie spre „Dealurile vesele", un alt cartier din oraş despre care nimeni n-avea idee de ce se numea aşa, dat fiind că pământul de sub el era plat ca o clătită şi la numai trei metri deasupra nivelului mării.

„Dealurile vesele" era un cartier cu clădiri noi şi mai înalte decât restul, „clădiri cu nasul pe sus", cum li se spunea în oraş din cauză că noi, ceilalţi, ne mulţumeam cu construcţii simple, fără etaj. Şi pe acolo trecuseră la fel de multe tornade ca şi prin Bluebonnet, iar oamenii spuneau că ăsta e un exemplu bun pentru felul în care furtunile nu fac diferenţa între cartierele centrale şi cele mărginaşe.

Atunci când prin curtea unuia dintre locuitorii de acolo, un anume Clem Cottle, a trecut o tornadă albă, omul s-a speriat, a cercetat problema şi a descoperit un secret bine păstrat, anume că „Dealurile vesele" era construit pe locul în care odată stătuse un parc de rulote. Din punctul de vedere al lui Clem, acesta fusese un truc ieftin al constructorilor. Spunea că el n-ar fi cumpărat niciodată casa

dacă ar fi ştiut că era aşezată pe locul unei rulote, iar asta i se părea dezastruos, la fel de rău ca şi cum ar fi trăit într-o locuință ridicată deasupra unui fost cimitir indian.

Forțați să locuiască în case despre care acum se ştia că atrăgeau tornade, proprietarii din cartier au făcut ce au ştiut mai bine şi au strâns bani ca să construiască un adăpost de furtună, adică o cameră din beton, pe jumătate îngropată şi acoperită cu pământ din toate părțile. Aşa a apărut în sfârşit un deal şi în cartierul „Dealurile vesele".

Bluebonnet, pe de altă parte, n-avea nimic nici măcar asemănător cu un adăpost de furtună şi dacă ar fi trecut o tornadă prin parcul de rulote am fi murit cu toții, fără excepție, iar asta ne făcea să avem o atitudine oarecum fatalistă asupra dezastrelor naturale. Nu eram pregătiți pentru ele, la fel cum nu eram pregătiți pentru multe altele, dar încercam să ne ferim atât cât se putea.

Mama începu să aibă dureri târziu în noapte. Cam la trei dimineața, mi-am dat seama că nu doarme şi că se plimbă prin rulotă, aşa că m-am trezit şi eu. Oricum îmi era aproape imposibil să dorm, pentru că ploua. Înainte să ne mutăm la Bluebonnet, mi se părea că sunetul ploii e liniştitor, însă atunci când picăturile cad pe acoperişul de tablă al unei rulote, zgomotul e la fel de puternic ca într-un aeroport şi şansele să adormi scad foarte mult.

Am folosit temporizatorul de la cuptor ca să măsor intervalul la care mama avea contracții şi, când au ajuns la distanță de opt minute una de cealaltă, am sunat la doctor. După aceea i-am telefonat Marvei, ca să vină să ne ducă la

clinica de familie, o ramură locală a spitalului din Houston.

Eu abia îmi luasem carnetul şi, cu toate că eram un şofer destul de bun, mama a zis că s-ar simţi mult mai bine dacă ne-ar conduce Marva. Mi-am spus în sinea mea că am fi fost mult mai în siguranţă cu mine la volan, pentru că stilul de condus al prietenei noastre era, în cel mai bun caz, creativ, iar în cel mai rău un pericol permanent de accidente rutiere. Domnişoara Marva se lua la întrecere cu ceilalţi şoferi, întorcea pe sens interzis, accelera şi încetinea în funcţie de viteza cu care făcea conversaţie şi apăsa acceleraţia până la podea atunci când vedea lumina portocalie la semafor. Aş fi preferat să conducă Bobby Ray, dar cei doi se despărţiseră cu o lună înainte din cauza unei presupuse infidelităţi. Marva spunea că îi dă voie să se întoarcă doar când o să se hotărască în care şopron vrea să-şi ţină uneltele şi de atunci eu şi cu ea mergeam singure la biserică, ea la volan, eu rugându-mă tot drumul, şi la dus şi la întors.

În acea seară mama era destul de calmă, dar vorbea cam mult şi voia neapărat să ne povestească despre ziua în care mă născusem eu.

— Tăticul tău era aşa emoţionat încât s-a împiedicat de valiză şi era să-şi rupă un picior, iar după aceea a condus atât de repede încât m-a făcut să ţip la el că, dacă nu merge mai încet, îl opresc şi conduc eu. Am ajuns şi el n-a intrat în sala de naşteri cu mine. Cred că îi era frică să nu-i încurce pe medici. Când te-a văzut, Liberty, a plâns şi a spus că tu eşti iubirea vieţii lui. Nu-l mai văzusem niciodată plângând.

— Foarte frumos, mama, am spus eu, apoi am scos lista cu lucrurile pe care trebuia să le luăm la noi, ca să mă asigur că aveam tot ce ne trebuia.

Făcusem bagajul cu o lună înainte şi îl verificasem de sute de ori, dar tot mă temeam ca nu cumva să fi uitat ceva. Furtuna se întețise, tunetele zguduiau rulota şi, cu toate că se făcuse şapte dimineața, afară era întuneric ca într-un cazan.

— Fir-ar al naibii! am exclamat, gândindu-mă cum avea să fie pe vremea aia în maşină, cu domnişoara Marva la volan.

Cu siguranță că drumul era deja inundat pe alocuri, iar Pinto-ul ei n-avea să ajungă la clinică.

— Liberty, spuse mama pe un ton dezaprobator, surprinsă, nu te-am mai auzit vorbind aşa până acum. Sper că nu e influența prietenilor tăi de la şcoală.

— Iartă-mă, am spus eu încercând să văd ceva prin fereastra aburită.

Am tresărit amândouă când o rafală de grindină a lovit acoperişul rulotei, scăldând-o cu gheață. Sunetul semăna cu acela al unor monede aruncate pe o bucată de tablă. Am fugit şi am deschis uşa ca să mă uit la mingile albe de pe pământ.

— Sunt câteva mai mici şi vreo două, trei cât mingea de golf.

— Fir-ar al naibii! spuse şi mama, strângându-şi brațele în jurul corpului.

Sună telefonul, iar ea răspunse cu un ton obosit:

— Da? Bună, Marva. Cum? Ce ai făcut? Acum?

Ascultă un moment.

— Bine, da. Cred că ai dreptate. Bine, ne vedem acolo.

— Ce e? am întrebat speriată. Ce-a spus?

— Zicea că, probabil, drumul principal e inundat şi că Pinto-ul n-are cum să treacă, aşa că l-a sunat pe Hardy şi vine el să ne ia în camionetă. Nu e loc decât pentru noi trei în ea, aşa că ne duce pe noi acolo şi se întoarce s-o ia pe Marva.

— Slavă Domnului, am spus, deodată uşurată.

Maşina lui Hardy putea să treacă peste orice obstacol. Am aşteptat cu uşa întredeschisă, uitându-mă prin crăpătură. Grindina se oprise, dar ploaia continua, şi uneori bătea din lateral, intrând prin spațiul dintre uşă şi toc. Din când în când îi aruncam câte o privire mamei, care se ghemuise într-un colț de canapea. Se vedea că are dureri mai mari, fiindcă tăcuse şi retrăsese în sine, concentrată asupra procesului care începuse în trupul ei. Am auzit-o murmurându-i numele tatălui meu. M-a traversat un fior dureros – numele tatălui meu, când ea era pe cale să dea naştere copilului altuia.

E şocant să-ți vezi pentru prima dată părintele neajutorat. Rolurile se schimbaseră şi acum mama devenise responsabilitatea mea. Tata nu era acolo ca să aibă grijă de ea, iar eu ştiam că el ar fi vrut să-i țin locul şi n-aveam de gând să-l dezamăgesc.

Camioneta albastră a familiei Cates se opri în fața rulotei, iar Hardy se apropie de uşă. Purta un impermeabil cu logo-

ul şcolii pe spate şi părea matur şi capabil. Intră şi închise uşa cu o mişcare fermă, apoi mă privi atent. Am clipit surprinsă când m-a sărutat pe obraz. S-a apropiat de mama, s-a aplecat în fața ei şi a întrebat-o cu blândețe:

— Ce ziceți, mergem ia o plimbare cu maşina, doamnă Jones?

Ea reuşi să râdă slab.

— Cred că da, Hardy.

El se ridică şi se uită din nou la mine.

— Aveți ceva ce trebuie dus la camionetă? Am acoperit partea din spate, deci n-ar trebui să se ude prea tare.

Am fugit să aduc bagajul, pe care i l-am întins. Hardy porni spre uşă.

— Nu, aşteaptă, am spus, continuând să-i dau lucruri. Avem nevoie de casetofon. Şi de asta…

I-am dat un cilindru mare, cu o anexă care semăna cu o şurubelniță. Hardy îi aruncă o privire speriată.

— Ce e asta?

— O pompă de mână.

— Pentru ce? Nu, lasă, nu-mi spune.

— E pentru mingea de naştere.

M-am repezit în dormitor şi am adus o minge imensă, gonflabilă.

— Du şi asta.

Văzând cât era nedumerit, i-am explicat:

— O umflam când ajungem la clinică. Se foloseşte de forța gravitațională ca să ajute la naştere. Când stai pe ea, creează presiune pe…

— Am înțeles, mă întrerupse el grăbit. Nu-i nevoie să-mi dai detalii.

Ieşi, încărcă obiectele în portbagaj şi se întoarse la noi.

— Furtuna s-a mai domolit, spuse. Trebuie să plecăm înainte să se întețească iar. Doamnă Jones, aveți o haină de ploaie?

Mama clătină din cap, nu, n-avea nicio haină care s-o încapă. Fără să spună nimic, Hardy îşi scoase impermeabilul şi o ajută să se îmbrace de parcă ar fi fost un copil. Nu reuşi să-i încheie fermoarul peste burtă, dar o acoperi destul de bine.

În timp ce el o conducea pe mama la camionetă, eu i-am urmat cu un teanc de prosoape în brațe. Nu i se rupsese încă apa şi mă gândeam că era bine să fim pregătite.

— Astea pentru ce sunt? întrebă Hardy după ce o ajută pe mama să urce pe banchetă.

Era nevoie să ridicăm vocea ca să ne auzim pe deasupra zgomotului furtunii.

— Nu se ştie când ai nevoie de prosoape, am răspuns, gândindu-mă că i-aş crea un disconfort inutil dacă i-aş spune mai multe.

— Când mama i-a făcut pe Hannah şi pe băieți, n-a luat niciodată la ea mai mult decât o sacoşă de hârtie, o periuță de dinți şi o cămaşă de noapte.

— La ce-i trebuia punga de hârtie? am întrebat îngrijorată. Să iau şi eu una?

El râse şi mă ridică pe banchetă, alături de mama.

— Ca să țină în ea periuța de dinți şi cămaşa de noapte.

Hai să mergem, scumpo.

Ploaia transformase deja Welcome-ul într-un lanț de mici insule. Ca să ajungi dintr-un loc într-altul trebuia să ştii străzile destul de bine ca să-ți dai seama pe unde se poate trece, fiindcă doi metri de apă sunt de-ajuns ca să transforme orice maşină într-o plută nefolositoare. Hardy era un bun cunoscător al străzilor din oraş şi alese o rută ocolitoare ca să evite terenul scufundat. Merse pe drumuri de țară, o luă prin parcări şi conduse camioneta prin curenții de apă până când din cauciucuri începură să țâşnească mici arteziene.

Eu eram uimită de prezența lui de spirit, de calmul său, de felul în care vorbea despre nimicuri cu mama ca să-i distragă atenția. Singurul semn de efort de pe chipul lui era o cută mică între sprâncene. Nimic nu-i mai pe placul unui texan decât să înfrunte forțele naturii. Aceşti oameni se mândresc cu vremea imprevizibilă a statului lor. Furtuni de proporții epice, căldură ucigătoare, vânt care amenință să-ți smulgă un strat de piele, nenumăratele feluri de tornade şi uragane. Oricât de rea ar fi vremea şi oricât de greu de îndurat, texanii o primesc cu variațiuni ale aceleiaşi întrebări – e destul de cald pentru tine? Plouă destul pentru gustul tău? E destul de secetă? şi tot aşa.

Îi priveam mâinile pe volan, strânsoarea competentă, petele de umezeală de pe mâneci. Îl iubeam foarte mult, îi adoram forța, curajul, chiar şi ambiția care avea să-l ia de lângă mine într-o bună zi.

— Ajungem în câteva minute, murmură Hardy simțindu-

mi privirea. Vă duc acolo întregi şi în siguranță.

— Ştiu, am răspuns în timp ce ştergătoarele se chinuiau neputincioase să facă față şiroaielor de apă care curgeau pe parbriz.

Imediat ce am ajuns la clinică, pe mama au luat-o într-un scaun cu rotile ca s-o pregătească de naştere, *iar* eu şi Hardy am dus bagajul în camera de travaliu. Înăuntru era plin de monitoare şi aparate, iar într-o parte a încăperii stătea un incubator neonatal deschis care semăna cu o navă spațială mică, specială pentru bebeluşi.

Austeritatea camerei era îndulcită de draperii, un tapet cu gâşte şi pui de rață şi un balansoar căptuşit. O asistentă îndesată şi cu părul cărunt se plimba prin cameră, verificând echipamentul şi modificând nivelul patului. Când am intrat, ne-a spus pe un ton aspru:

— Numai gravidele şi soții lor au voie aici. Vă rog să mergeți în camera de aşteptare, care e mai jos pe coridor.

— Nu există niciun soț, am spus, simțindu-mă puțin jignită când i-am văzut sprâncenele ridicându-se spre creştet. Eu o ajut pe mama şi rămân cu ea.

— Bine, am înțeles. Dar iubitul tău trebuie să plece.

Obrajii mi se colorară.

— Nu este…

— Nicio problemă, spuse Hardy cu uşurință. Credeți-mă, doamnă, că nu vreau să încurc pe nimeni.

Figura aspră a asistentei se relaxă şi femeia zâmbi. Efectul lui Hardy asupra femeilor. Am scos din bagaj un dosar colorat şi i l-am întins asistentei.

— Doamnă, v-aş fi recunoscătoare dacă ați citi asta.

Ea aruncă o privire bănuitoare spre dosarul galben aprins pe care scrisesem „Plan de naştere” şi pe care-l decorasem cu biberoane şi berze desenate.

— Ce-i asta?

— Am notat ce preferințe avem pentru travaliu, i-am explicat. Vrem o lumină scăzută şi pe cât de multă linişte se poate. O să ascultăm sunete naturale şi vrem ca mama să poată să se mişte până în momentul în care facem epidurala. Cât despre analgezice, nu are nimic împotriva Demerolului, dar voiam să-l întrebăm pe medic şi despre Nubain. Vă rog să nu uitați să citiți notițele despre epiziotomie.

Chinuită, asistenta luă planul de naştere şi dispăru, i-am întins lui Hardy pompa de mână şi am băgat casetofonul în priză.

— Înainte să pleci, umflă te rog mingea, dar nu de tot, doar trei sferturi.

— Sigur, răspunse el. Altceva?

Am dat din cap.

— În bagaj am un ciorap umplut cu orez. Ți-aş fi recunoscător dacă ai găsi undeva un cuptor cu microunde şi l-ai încălzi două minute.

— Sigur.

Hardy se aplecă şi începu să umfle mingea. Din poziția în care stăteam i-am observat linia obrazului, pielea întinsă de parcă ar fi zâmbit.

— Ce-i aşa amuzant? am întrebat, dar el a clătinat din cap fără să răspundă şi a continuat să umfle mingea.

Când au adus-o pe mama în cameră, lumina era scăzută, aşa cerusem, iar în aer se auzeau sunetele junglei amazoniene – picături liniştitoare de ploaie, orăcăitul broaştelor de copac şi, din când în când, strigătul câte unui papagal.

— Ce-i asta? întrebă mama privind uimită în jur.

— E o casetă cu sunete din pădurea tropicală, i-am răspuns. Îți place? E liniştitor?

— Da, spuse ea, deşi o să te rog să-l opreşti dacă are şi sunete de elefanți sau maimuțe.

Am imitat încet un strigăt ca al lui Tarzan, iar ea a râs. Asistenta cu părul cărunt s-a apropiat ca să o ajute să se ridice din scaunul cu rotile.

— Fiica ta o să rămână aici tot timpul? o întrebă ea pe mama.

Ceva din tonul femeii mă făcu să cred că spera ca răspunsul să fie „nu”.

— Tot timpul, spuse mama pe un ton ferm. Nu ştiu ce m-aş face fără ea.

Carrington s-a născut la ora şapte seara şi a primit numele unuia dintre personajele telenovelei la care mă uitam cu mama. Asistenta o spălase şi o înfăşase ca pe o mumie mică, apoi mi-o pusese în brațe în timp ce doctorul se ocupa de mama şi cosea țesuturile pe care le sfâşiase bebeluşul.

— Are trei kilograme, spuse asistenta, zâmbind când îmi văzu expresia.

Deja ne plăceam mai mult. Nu doar că n-o deranjasem, aşa cum se aşteptase să fac, dar era şi greu să nu te simți

legat de ceilalţi atunci când asistai la miracolul venirii pe lume a unei vieţi noi.

M-am uitat la sora mea şi m-am gândit că e o norocoasă. Nu avusesem prea mult de-a face cu bebeluşi înainte de ea şi nu ţinusem niciodată în braţe un nou-născut. Chipul lui Carrington era trandafiriu aprins şi cumva mototolit, cu ochii albastru cenuşiu şi perfect rotunzi. Pe cap avea un păr fin, ca penele palide ale unui pui de găină umed. Era cam la fel de grea ca o pungă mare de zahăr, dar era fragilă şi moale. Am încercat s-o ţin mai bine şi am ridicat-o cu teamă până când mi-a ajuns pe umăr. Capul ei mic şi rotund s-a potrivit perfect în scobitura gâtului meu şi am simţit-o cum oftează ca un pui de pisică şi cum rămâne nemişcată.

— O să ţi-o iau într-o clipă, spuse asistenta zâmbind. Trebuie să o examineze şi să o cureţe doctorul.

Eu n-aş fi vrut să-i dau drumul şi am simţit o emoţie posesivă de parcă ar fi fost copilul meu, parte din trupul meu, din sufletul meu. Gata să plâng, am întors capul spre ea şi i-am şoptit:

— Tu eşti iubirea vieţii mele, Carrington. Iubirea vieţii mele.

Domnişoara Marva a adus un buchet de trandafiri, o cutie de cireşe în ciocolată pentru mama şi o păturică făcută chiar de ea pentru Carrington, din lână galbenă, moale, cu marginile croşetate. După ce a admirat şi a alintat bebeluşul câteva minute, Marva mi-a dat fetiţa înapoi şi s-a îndreptat spre mama, căreia curând după aceea i-a adus o cană cu spărtură de gheaţă în locul asistentei, care parcă dispăruse

pe holurile spitalului, i-a aranjat patul şi a ajutat-o să meargă la toaletă.

Spre uşurarea mea, Hardy a venit a doua zi să ne ducă acasă într-un sedan mare pe care-l împrumutase de la un vecin. În timp ce mama semna actele de ieşire din spital şi lua un dosar cu instrucțiuni post-partum de la asistentă, eu am îmbrăcat fetița pentru drum, într-o rochiță albastră cu mâneci lungi. Hardy stătea alături de patul de spital şi mă privea cum încerc să prind mânuțele mici, ca ale unei stele de mare, şi să le bag cu blândețe prin mâneci. Carrington prindea mereu cu degetele materialul, aşa că mi-era greu să o îmbrac.

— Am impresia că e ca şi cum ai încerca să treci spaghete fierte printr-o sită, comentă Hardy.

Fetița scoase un geamăt şi nu se mai zbătu. Reuşisem să-i trag mâna prin mânecă. Am început să mă ocup de celălalt braț, iar primul a ieşit imediat de la locul lui. Am pufnit exasperată, iar Hardy a râs încet.

— Poate că nu-i place rochia, a spus el.

— Vrei să încerci şi tu? am întrebat.

— Drace, nu. Eu ştiu cum să le dezbrac pe fete, nu cum să le îmbrac.

Nu mai spusese niciodată aşa ceva de față cu mine şi mărturisesc că nu mi-a plăcut.

— Nu vorbi urât cu bebeluşul aici, am spus pe un ton aspru.

— Da, doamnă.

Iritarea m-a făcut să nu mai fiu la fel de grijulie cu sora

mea, ceea ce m-a ajutat să o îmbrac mai repede, l-am adunat cârlionții din vârful capului şi i-am prins cu o bentiță cu arici, iar Hardy s-a întors cu spatele cât timp eu i-am schimbat scutecul de mărimea unui şervet de masă.

— Sunt gata, s-a auzit vocea mamei de undeva din spate, iar eu am luat-o în brațe pe Carrington şi m-am pregătit de plecare.

Mama era într-un cărucior cu rotile, îmbrăcată într-un halat albastru, nou, asortat cu papucii şi avea în poală florile aduse de Marva.

— Vrei să iei tu copilul şi să duc eu florile? am întrebat cam fără voie.

Ea clătină din cap.

— Du-o tu, draga mea.

Scaunul pentru bebeluşi de pe bancheta din spate a maşinii avea destule curele cât să țină legat şi un pilot de avion de luptă. Am aşezat-o pe Carrington cu grijă, iar ea a început să țipe când eu am legat centurile.

— E un sistem cu cinci puncte de siguranță, i-am spus. Revista *„Consumatorul”* scrie că e unui dintre cele mai bune de pe piață.

— Cred că ea n-a citit numărul ăla, spuse Hardy urcând în maşină pe partea cealaltă, ca să mă ajute.

Îmi venea să-l reped, dar mi-am amintit că-i spusesem să nu vorbească urât în fața lui Carrington şi m-am decis să fac şi eu la fel, aşa că am tăcut, iar Hardy mi-a zâmbit larg.

— Aşa, spuse în timp ce desfăcea una dintre centuri. Pune catarama asta acolo şi trece-o pe cealaltă pe deasupra.

Am reuşit, împreună, s-o legăm în scaun pe fetiță. Ea era deja agitată şi țipa din toți rărunchii fiindcă i se făcuse o astfel de nedreptate, iar eu i-am pus o palmă pe piept, încercând s-o liniştesc.

— Nu-i nimic, i-am murmurat. Nu-i nimic, Carrington. Nu plânge.

— Încearcă să-i cânți, sugeră Hardy.

— Nu ştiu să cânt, am spus, mângâind bebeluşul. Cântă-i tu.

El clătină din cap.

— Nicio şansă. Vocea mea sună ca a unei pisici călcate de maşină.

Am încercat să-i cânt genericul serialului *„Cartierul”*, emisiunea domnului Rogers, la care mă uitam în fiecare zi când eram mică, iar când am ajuns la versul cu *„nu vrei să fim vecini?”*, Carrington s-a oprit din plâns şi s-a uitat spre mine uluită, cu privirea ei mioapă.

Hardy râse încet şi îşi puse palma peste palma mea. Am rămas o vreme aşa, cu mâinile deasupra copilului. Uitându-mă la degetele sale am început să mă gândesc cum nu le-aş fi putut confunda niciodată cu ale altuia. Pielea lui avea bătături şi cicatrice minuscule, în formă de stea, de la multele întâlniri pe care le avusese cu ciocane, cuie şi sârmă ghimpată. Degetele îi erau destul de puternice ca să îndoaie un cui fără niciun alt ajutor.

Am ridicat privirea, dar Hardy îşi coborâse genele, se uita în jos şi îşi ascundea gândurile. Părea că încearcă să absoarbă senzația degetelor mele sub degetele lui, acolo, în

dreapta şoferului, lăsându-mă să mă lupt singură cu fascinația pe care o simțeam pentru el şi care devenise atât de mult parte din mine încât ajunsesem s-o simt ca pe o a doua inimă. Dacă Hardy nu mă voia, sau nu-şi dădea voie să mă vrea, acum aveam pe altcineva asupra căruia să-mi revărs afecțiunea. Am rămas cu o mână pe copil tot drumul spre casă, învățând pe de rost ritmul inimii sale.

Capitolul 7

Încă din primele şase săptămâni, eu şi Carrington ne-am format obiceiuri pe care mai târziu ne-a devenit imposibil să le schimbăm, iar unele aveau să dureze chiar tot restul vieților noastre.

Mama s-a vindecat greu, atât spiritual cât şi fizic. Naşterea copilului o epuizase într-un fel pe care nu-l înțelegeam, deşi încă mai râdea şi mai zâmbea, încă mă îmbrățişa şi mă întreba cum mi-a mers la şcoală, ba chiar slăbise până aproape de greutatea de dinainte de sarcină, dar ceva parcă nu era cum trebuia. Nu-mi dădeam seama despre ce era vorba, dar un lucru pe care înainte îl avea, acum dispăruse.

Domnişoara Marva spunea că mama e doar obosită. Când eşti gravidă, corpul trece prin nouă luni de schimbări şi e nevoie de cel puțin aceeaşi perioadă ca să-ți revii. Principalul, spunea ea, era să fim înțelegătoare şi să o ajutăm.

Eu voiam să ajut, nu doar de dragul ei, ci şi pentru că o iubeam cu atâta pasiune pe Carrington. Iubeam totul la ea,

pielea fină de bebeluş, buclele blonde, felul în care dădea din mânuțe în baie şi împrăştia apă în jur, ca o sirenă mică. Culoarea ochilor i se transformase într-un turcoaz asemănător cu al pastei de dinți Aquafresh. Mă urmărea peste tot cu privirea, plină de gânduri pe care încă nu putea să le exprime.

Prietenii şi viața mea socială nu mă interesau nici pe departe la fel de mult ca bebeluşul. O plimbam pe Carrington în cărucior, o hrăneam şi mă jucam cu ea, o duceam la culcare. Nu era mereu uşor, fiindcă fetița era mofturoasă şi pe deasupra avea şi un fel de colici.

Pediatrul ne spusese că, pentru ca diagnosticul să fie clar, copilul trebuia să plângă cel puțin trei ore pe zi, pe când ea plângea cam două ore şi cinzeci şi cinci de minute, iar în restul zilei era doar agitată. Farmacistul nostru amesteca nişte substanțe într-o formulă căreia îi spunea „apă de dureri”, un lichid lăptos care mirosea a lemn dulce, şi dacă îi dădeam lui Carrington câteva picături înainte şi după masă, durerile se mai linişteau.

Fiindcă pătuțul ei era în camera mea, de obicei eu o auzeam prima când plângea noaptea şi eu o linişteam. Carrington se trezea cam de trei, patru ori pe noapte, iar eu am învățat repede cum să-i pregătesc biberonul şi cum să pun ce-mi trebuia în frigider, înainte să mă duc la culcare. Am început să dorm mai uşor, cu o ureche pe pernă şi cu cealaltă la Carrington. Imediat ce o auzeam mişcându-se, săream din pat, încălzeam un biberon în cuptorul cu microunde şi mă grăbeam la ea. Era mai bine să opresc din

pripă scâncetele, pentru că odată ce începea să plângă în adevăratul sens al cuvântului dura ceva până când reuşeam s-o liniştesc.

Mă aşezam cu ea în braţe în balansoar şi aplecam sticla, ca bebeluşul să nu înghită aer, iar degeţelele ei mici le mângâiau pe ale mele. Eram atât de obosită încât aproape că deliram, dar şi ea era la fel. Amândouă ne grăbeam să terminăm cu masa ca să putem să dormim din nou. O ţineam pe braţ, iar trupul ei mic urma contururile mâinii mele, ca o jucărie cu biluţe din polistiren. Imediat ce elimina gazele o aşezam la loc în pătuţ şi mă târam înapoi în pat, ca un animal rănit. Nu bănuisem niciodată că aş fi putut să ajung la un nivel de epuizare care să doară sau că somnul ar fi putut să mi se pară vreodată atât de preţios încât să fiu gata să-mi vând sufletul pentru o oră în plus.

Era de aşteptat ca notele mele de la şcoală să fie mai proaste la începutul anului şcolar. Încă mă descurcam bine la materiile care mi se păruseră întotdeauna simple, engleza, istoria şi ştiinţele sociale, dar matematica devenise aproape imposibilă. În fiecare zi pierdeam mai mult din informaţii, şi fiecare gol făcea lecţia următoare şi mai dificilă, până când într-un final am ajuns să merg la oră cu o senzaţie de greaţă şi cu inima bătându-mi ca unui Chihuahua. La mijlocul semestrului aveam o lucrare importantă la care eram sigură că o să iau o notă foarte proastă, din cauza căreia o să rămân corijentă.

Cu o zi înainte de lucrare eram distrusă. Neliniştea mea a molipsit-o şi pe Carrington, care plângea când o luam în

brațe şi urla când o lăsam jos. În acea zi, prietenele mamei o invitaseră la cină, ceea ce însemna că ajungea acasă abia pe la opt sau nouă. Deşi îmi propusesem să o întreb pe domnişoara Marva dacă nu cumva ar putea să stea cu fetița două ore în plus, ea mă aşteptase direct la uşă, cu o pungă de gheață pe frunte. Avea o migrenă insuportabilă şi după ce luam bebeluşul voia să ia un medicament şi să se aşeze în pat.

N-aveam cum să scap, aşa că m-am întors acasă cu sora mea. Chiar dacă aş fi avut timp să învăț, tot n-ar fi contat. Fără speranță şi frustrată peste puteri, am strâns-o pe Carrington la piept, în timp ce ea continua să scâncească. Voiam s-o fac tacă şi-mi venea să-i acopăr gura cu mâna, orice doar să nu mai aud zgomotul pe care-l scotea.

— Termină, am spus furioasă.

Mă usturau ochii şi îmi dăduseră lacrimile.

— Nu mai plânge.

Furia din vocea mea a făcut-o să plângă şi mai tare, până când sa înecat cu lacrimi şi salivă. Eram sigură că oricine ar fi trecut pe lângă rulotă şi ne-ar fi auzit ar fi presupus că înăuntru moare cineva.

Se auzi o bătaie la uşă. Împiedicându-mă, fără să văd pe unde merg, m-am rugat să fie mama, să se fi anulat cina şi ea să fi venit mai devreme. Am deschis, încă ținând în brațe bebeluşul agitat, şi printre lacrimi am văzut silueta înaltă a lui Hardy Cates. Doamne. Nu reuşeam să mă hotărăsc dacă el era cel pe care voiam să-l văd cel mai mult sau dacă mi-aş fi dorit să nu apară acolo niciodată.

— Liberty…

Mă privi nedumerit şi intră.

— Ce s-a întâmplat? A pățit copilul ceva? Ți s-a întâmplat ție ceva?

Am clătinat din cap şi am încercat să vorbesc, dar m-am trezit plângând la fel de tare ca fetița din brațele mele. Am oftat uşurată când el a ridicat-o pe umăr iar ea a început să se calmeze.

— M-am gândit să trec pe la tine ca să văd ce mai faci, rosti Hardy.

— Mă distrez de minune, am spus ştergându-mi lacrimile cu mâneca.

Hardy întinse mâna liberă şi mă trase spre el.

— Spune-mi mie, murmură cu buzele lipite de creştetul meu. Spune-mi ce s-a întâmplat, dulceață.

Printre suspine am reuşit să-i povestesc despre matematică, despre bebeluşul care nu se mai oprea din plâns şi despre oboseală, în timp ce el mă mângâia încet pe spate. Nu păru deloc tulburat că are în brațe două fete care plângeau şi ne-a ținut aşa până când în rulotă s-a făcut linişte.

— Am o batistă în buzunarul din spate, a spus atingându-mi obrazul umed cu buzele.

Am căutat-o, roşind când degetele mele au atins suprafața încordată a muşchilor lui. Am ridicat batista şi mi-am suflat nasul cu un zgomot puternic. Imediat după aceea, Carrington a râgâit tare.

Am clătinat din cap, învinsă, prea obosită ca să mă mai

simt stânjenită de felul dezgustător şi lipsit de control în care ne manifestam eu şi sora mea. Hardy râse încet, apoi îmi ridică bărbia şi se uită în ochii mei înroşiți de plâns.

— Arăți ca naiba, spuse sincer. Ți-e rău sau eşti doar obosită?

— Obosită, am spus răguşit.

Mi-a dat părul la o parte de pe față şi m-a îndemnat:

— Du-te să te întinzi.

Suna atât de bine, dar atât de puțin probabil, încât a trebuit să strâng din dinți ca să nu plâng iar.

— Nu pot. Bebeluşul, lucrarea la matematică…

— Du-te să te întinzi, a repetat el cu blândețe. Te trezesc peste o oră.

— Dar…

— Nu mă contrazice, adăugă, împingându-mă spre dormitor. Du-te.

Sentimentul că las responsabilitatea pe umerii altcuiva, că-l las pe el să preia controlul, mă făcu să mă simt foarte uşurată. M-am îndreptat spre dormitor de parcă aş fi mers prin nisipuri mişcătoare şi am căzut pe pat. Mintea mea chinuită insista că n-ar fi trebuit să-l încarc pe Hardy şi că ar fi trebuit cel puțin să-i explic cum să umple biberoanele cu lapte praf, unde sunt scutecele şi şervețelele umede, dar imediat ce am pus capul pe pernă am şi adormit.

Când i-am simțit mâna pe umăr mi s-a părut că abia trecuseră cinci minute. Am gemut şi m-am ridicat, uitându-mă la el fără să înțeleg ce se întâmplă. Fiecare nerv din trupul meu protestă la gândul că trebuie să mă trezesc.

— A trecut o oră, şopti el.

Părea atât de calm şi de binedispus! Se aplecă deasupra mea radiind vitalitate. Parcă ar fi avut o sursă inepuizabilă de putere. Mi-aş fi dorit să am şi eu puțin din ea.

— O să te ajut să înveți, îmi spuse. Ştiu bine matematică.

Am răspuns cu tonul supărat al unui copil pedepsit:

— Nu te obosi. Nimic nu poate să mă mai ajute.

— Nu-i adevărat, răspunse el. Când o să termin cu tine, o să ştii tot ce trebuie să ştii.

Mi-am dat seama că în rulotă e linişte, prea linişte, şi am ridicat capul de pe pernă.

— Unde e copilul?

— E cu Hannah şi cu mama. Se ocupă ele de ea câteva ore.

— Ele… Dar nu se poate!

Gândul că sora mea cea mofturoasă e în grija doamnei Judie „cruță bățul şi răsfață-i”, era suficient ca să-mi provoace un atac de cord. M-am ridicat în capul oaselor.

— Ba sigur că se poate, spuse Hardy. Am dus-o pe Carrington la mine şi are la ea scutece şi două biberoane cu lapte. Nu pățeşte nimic.

Când îmi văzu expresia, zâmbi larg.

— Nu te teme, Liberty, o după-amiază cu mama n-o s-o omoare.

Mi-e ruşine să recunosc că a fost nevoie de câteva îndemnuri şi chiar o amenințare sau două înainte să mă las convinsă să mă ridic din pat. Fără îndoială, m-am gândit amărâtă, că Hardy era mai obişnuit să le facă pe fete să urce

în pat, nu să se dea jos din el. Am mers cu greu până la masă şi m-am aşezat pe un scaun. Un teanc de cărți, hârtie şi trei creioane proaspăt ascuțite erau frumos aşezate înaintea mea. Hardy a mers în bucătărie şi mi-a adus o cafea cu mult lapte şi zahăr. Mama bea cafea, dar eu nu puteam s-o sufăr.

— Nu-mi place, am spus nemulțumită.

— În seara asta îți place, mi-a spus el. Începe să bei.

Combinația dintre cofeină, liniştea din casă şi răbdarea lui Hardy au început să-şi facă efectul asupra mea. Am studiat metodic lecțiile pe care le pierdusem, descifrând problemele ca eu să înțeleg cum funcționează şi răspunzând la aceleaşi întrebări iar şi iar. Am învățat mai mult într-o singură după-amiază decât în săptămâni întregi de ore. Treptat, conceptele care mi se păruseră atât de dificile au devenit inteligibile.

Pe la jumătatea lecțiilor, Hardy a luat o pauză ca să dea câteva telefoane. Primul a fost la o pizzerie cu livrare la domiciliu, de unde a cerut o pizza mare cu pepperoni. I s-a răspuns că ajunge în patruzeci şi cinci de minute. Al doilea telefon a fost mult mai interesant. Eu m-am aplecat deasupra unei cărți şi m-am prefăcut că sunt absorbită de un logaritm, iar Hardy a mers în sufragerie, unde a început să vorbească pe un ton scăzut.

— Nu ajung în seara asta. Nu. Sunt sigur.

A tăcut puțin, iar persoana de la celălalt capăt al firului a răspuns ceva.

— Nu, nu pot să-ți explic. E important şi trebuie să mă

crezi pe cuvânt.

Probabil că fata de la celălalt capăt al firului s-a plâns, pentru că el a mai spus câteva cuvinte ce păreau a fi o încercare de-a alina pe cineva şi a rostit „iubito” de câteva ori.

După ce a închis, s-a întors la mine cu chipul lipsit de expresie. Nu mă simțeam deloc vinovată, deşi ştiam că îi stricasem planurile cu iubita lui, şi m-am gândit că sunt un om rău şi meschin fiindcă mă încântase întorsătura situației.

Am continuat să studiem, aproape unul de celălalt, în rulotă, în timp ce afară se lăsa întunericul. Mi se părea ciudat să nu am bebeluşul aproape, dar era şi o uşurare.

Când a venit pizza am mâncat repede, împăturind triunghiurile aburinde acoperite cu brânză care începuse să se topească.

— Deci, spuse Hardy pe un ton poate puțin prea degajat, te mai vezi cu Gill Mincey?

Nu vorbisem cu Gill de luni întregi, nu pentru că ne-am fi certat, ci fiindcă legătura noastră şi aşa fragilă se dizolvase încă de la începutul verii. Am clătinat din cap.

— Nu. Suntem doar prieteni. Dar tu? Te vezi cu cineva?

— Nimeni special.

Hardy luă o înghițitură de ceai cu gheață şi mă privi atent.

— Liberty, ai vorbit cu mama ta despre cât timp petreci cu copilul?

— Ce vrei să spui?

El îmi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Ştii ce vreau să spun. Faci mereu pe dădaca, te trezeşti

în fiecare noapte… E mai mult copilul tău decât sora ta. E prea mult pentru tine. Ai nevoie de intimitate, ai nevoie să te distrezi, să ieşi cu prietenii, să-ţi găseşti un iubit…

Se aplecă spre mine şi mă atinse pe obraz, mângâindu-mi cu degetul mare pielea îmbujorată.

— Pari foarte obosită, îmi şopti. Mă face să vreau să…

Se opri, înghiţindu-şi cuvintele, şi între noi rămase doar o tăcere nemărginită. Tulburare la suprafaţă şi durere dedesubt. Voiam să-i spun multe lucruri. Voiam să-i spun că mama nu se apropia de copil, că mă simţeam vinovată fiindcă mă gândeam că, poate, eu i-o luasem pe Carrington. Nu ştiam dacă nu cumva pur şi simplu îmi asumasem răspunderea acolo unde ea nu şi-o asumase. Voiam să-i povestesc despre ce-mi doream mai mult, despre teama că n-aveam să mai iubesc pe nimeni la fel de mult cum îl iubeam pe el.

— Trebuie s-o aduc pe sora ta înapoi, spuse Hardy.

— Bine.

M-am uitat după el în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Hardy?

— Da?

Se opri fără să se întoarcă spre mine.

— Eu…

Îmi tremura vocea şi a fost nevoie să trag aer în piept înainte să pot să continui.

— N-o să fiu mereu prea mică pentru tine.

El tot nu se răsuci.

— Când o să fii tu destul de mare, eu o să fiu plecat.

— O să te aştept.

— Nu vreau să mă aştepți.

Uşa se închise în urma lui cu un sunet slab. Am aruncat cutia goală de pizza şi paharele de plastic şi am şters masa şi dulapurile, începeam să mă simt din nou obosită, dar de data asta aveam motive să sper că o să supraviețuiesc şi după ziua următoare. Curând Hardy se întoarse cu Carrington, care era tăcută şi căsca. M-am grăbit să o iau în brațe.

— Bebeluş drag, iubita de tine, am alintat-o.

Ea se aşeză ca de obicei pe umărul meu, cu capul cald lipit de mine.

— N-a pățit nimic, spuse Hardy. Probabil că şi ea avea nevoie să ia o pauză, la fel ca şi tine. Mama şi Hannah i-au făcut baie şi au hrănit-o, aşa că acum e gata de culcare.

— Aleluia, am spus cu patos.

— Şi tu trebuie să dormi.

Îmi atinse obrazul, apoi îmi netezi cu degetul mare sprâncenele încruntate.

— O să te descurci bine la lucrare, scumpo. Doar să nu intri în panică. O iei pas cu pas şi o să reuşeşti.

— Mulțumesc, i-am spus. Nu trebuia să faci toate astea şi nu ştiu de ce le-ai făcut. Eu chiar…

Îmi apăsă buzele cu degetele, încet.

— Liberty, îmi şopti, nu ştii că aş face orice pentru tine?

Am înghițit în sec, dureros.

— Dar nici nu te apropii de mine.

Ştia la ce mă refer.

— Fac asta şi de dragul tău.

Încet, îşi lipi fruntea de fruntea mea. Aveam bebeluşul strâns între noi. Am închis ochii, gândindu-mă „lasă-mă să te iubesc, Hardy. Dă-mi voie să fiu cu tine.”

— Sună-mă dacă ai nevoie de ajutor, murmură el. Pot să-ți fiu alături aşa, ca prieten.

Am răsucit capul până când i-am atins cu gura obrazul proaspăt ras. El şi-a ținut răsuflarea şi a rămas nemişcat. Mi-am frecat nasul de pielea lui, de marginea bărbiei. Îmi plăcea senzația şi am rămas aşa câteva secunde, fără să ne sărutăm, bucurându-ne de apropiere. Nu simțisem niciodată aşa ceva cu Gill sau cu oricare alt băiat. Oasele mi se înmuiau şi trupul îmi era cuprins de un dor care nu semăna cu niciun altul. Felul în care-l doream pe Hardy era diferit de orice simțisem până atunci.

Pierdută în moment, am reacționat cu greu când am auzit uşa deschizându-se brusc. Se întorsese mama. Hardy s-a retras, cu chipul lipsit de orice expresie. În aer, însă, se simțea emoția.

Mama intră în rulotă ducând în brațe o jachetă, cheile şi o cutie de mâncare de la restaurant. Privi scena şi zâmbi.

— Bună, Hardy. Ce faci aici?

Am intervenit înainte ca el să apuce să răspundă.

— M-a ajutat să învăț pentru lucrarea la matematică. Te-ai simțit bine în oraş, mama?

— Da, mulțumesc.

Aşeză lucrurile pe dulapul din bucătărie şi veni să ia bebeluşul.

Carrington protestă, dând din cap şi înroşindu-se la faţă. Mama o linişti, legănând-o uşor, până când copilul tăcu. Hardy îşi luă la revedere pe un ton scăzut şi se îndreptă spre uşă. Mama spuse încet:

— Hardy, mulţumesc că ai venit să o ajuţi pe Liberty să înveţe, dar nu cred că ar trebui să mai fii singur cu fiica mea de acum înainte.

Eu am tras aer în piept. Să încerce să ne ţină departe unul de celălalt, mai ales că nu făcuserăm nimic greşit, părea un gest ipocrit din partea unei femei care tocmai născuse un copil din flori. Am vrut să-i spun asta, şi nu doar asta. Hardy vorbi înainte să apuc eu s-o fac, privind-o pe mama în ochi, indiferent:

— Cred că aveţi perfectă dreptate.

Apoi ieşi din rulotă. Îmi venea să ţip la ea, să arunc cuvinte ca şi cum ar fi fost săgeţi. Era egoistă. Voia să plătesc copilăria lui Carrington sacrificând copilăria mea. Era geloasă că la mine ţinea cineva, iar ea nu avea pe nimeni. Nu era cinstit să iasă cu prietenii atât de des, când ar fi trebuit să stea acasă cu nou-născutul ei. Voiam din tot sufletul să-i spun toate acele lucruri şi aproape că m-am sufocat sub greutatea cuvintelor nerostite, dar le-am păstrat pentru mine. Am fost mereu genul care-şi ascunde furia, precum o şopârlă care-şi înghite coada.

— Liberty, începu mama pe un ton blând.

— Mă duc la culcare, am spus.

Nu voiam să aud ce credea ea că era mai bine pentru mine.

— Mâine am lucrare.

Am intrat cu paşi mari în camera mea şi am închis uşa, trântind-o doar pe jumătate, deşi ar fi trebuit să am curaj să dau cu ea de perete. Am avut totuşi satisfacția răutăcioasă şi trecătoare că bebeluşul a început să plângă.

Capitolul 8

Anul s-a terminat, iar eu am început să măsor trecerea timpului nu după semnele dezvoltării mele, ci după acelea ale creşterii lui Carrington. Prima dată când s-a rostogolit, prima dată când a stat în capul oaselor, când a mâncat sos de mere cu pudră de orez, prima tunsoare, primul dinte. Eu eram cea spre care ridica mereu mânuțele, zâmbind cu gingiile umede. Pe mama a amuzat-o şi a uimit-o la început, apoi legătura dintre noi a devenit un lucru acceptat de toată lumea, fără discuție.

Relația dintre mine şi Carrington era mai strânsă decât aceea dintre două surori şi semăna mai mult cu relația părinte-copil. Nu intenționasem asta, se întâmplase pur şi simplu. Mi se părea normal să merg cu ele la pediatru, fiindcă eu ştiam mai bine ce probleme are bebeluşul şi ce-i place mai mult. La vaccin, mama s-a retras într-un colț al camerei, iar eu am ținut-o pe fetiță de mâini şi de picioare, întinsă pe masa doctorului.

— Ține-o tu, Liberty, a spus mama. Pe tine n-o să se supere cum s-ar supăra pe altcineva.

M-am uitat în ochii plini de lacrimi ai lui Carrington şi am tresărit când ea a țipat, parcă nevenindu-i să creadă,

atunci când asistenta i-a injectat vaccinul în coapsele plinuțe. M-am aplecat spre ea.

— Aş vrea să fi fost eu în locul tău, i-am şoptit la urechea înroşită. Aş fi făcut eu injecția în locul tău. Aş fi făcut o sută de injecții.

După aceea am alinat-o, strângând-o în brațe până când s-a oprit din suspinat, şi am făcut o întreagă ceremonie din aşezarea unui abțibild pe care scria „am fost un pacient cuminte” pe tricoul ei.

Nimeni, nici măcar eu, n-ar fi putut să spună că mama nu era un părinte bun pentru Carrington. Era afectuoasă şi atentă, se asigura că e îmbrăcată bine şi că are tot ce-i trebuie, dar distanța dintre ele rămânea. Mă mira că ea nu părea să o iubească pe fetiță la fel de mult cum o iubeam eu.

Am vorbit cu domnişoara Marva despre teama mea, iar răspunsul ei m-a surprins.

— Nu-i nimic ciudat în asta, Liberty.

— Nu?

Ea a amestecat în cratița mare şi plină de ceară de pe aragaz, pregătindu-se s-o toarne într-un rând de pahare pentru făcut lumânări.

— Nu poți să-ți iubeşti la fel de mult toți copiii, asta e o minciună, rosti pe un ton calm. Nu se poate. Există mereu un favorit, şi tu eşti preferata mamei tale.

— Vreau să fie Carrington preferata ei.

— Mama ta o să o iubească mai mult în timp. Între părinți şi copii nu e mereu iubire la prima vedere.

Înmuie un polonic din oțel inoxidabil în ceară şi îl umplu până la margine.

— Uneori e nevoie să cunoşti mai bine pe cineva înainte să începi să-l iubeşti.

— N-ar trebui să dureze atât, am protestat eu.

Domnişoara Marva a râs.

— Liberty, ar putea să dureze şi o viață.

Pentru prima dată, râsul său nu părea fericit. Ştiam că se gândeşte la fiica ei, o femeie pe nume Marisol, care locuia în Dallas şi care nu o vizita niciodată. Domnişoara Marva îmi povestise odată despre ea. Era o fiică dintr-o căsătorie care durase puțin, cu ani în urmă. Un suflet chinuit, dependentă de substanțe şi obsesii şi care avea mereu relații cu bărbați nepotriviți.

— Cum a ajuns aşa? o întrebasem pe Marva atunci, aşteptându-mă să aud nişte motive logice, clare ca bilele de cocă pe o hârtie de copt.

— Dumnezeu, răspunsese ea, simplu, fără amărăciune în glas.

Din acea conversație şi din altele asemănătoare am înțeles Marva crede cu tărie în caracteristicile înnăscute ale omului. Eu nu eram atât de sigură că acelea sunt singurele care contează.

Ori de câte ori ieşeam cu Carrington, lumea credea că e copilul meu, deşi eu aveam pielea şi părul închise la culoare, iar ea era blondă ca o petală de margaretă.

— Fac copii de foarte mici, am auzit odată pe cineva spunând în urma mea, în timp ce o plimbam pe Carrington

în cărucior printr-o zonă cu magazine.

O voce masculină, nerăbdătoare, răspunsese:

— Mexicani. O să aibă zece până face douăzeci de ani, şi toți o să trăiască din impozitele noastre.

— Vorbeşte mai încet, îl admonestase femeia.

Am grăbit pasul ca să intru într-un magazin, roşie la față de stânjeneală şi de furie. Acela era stereotipul – fetele mexicane făceau sex devreme şi foarte des, se înmulțeau ca iepurii, erau foarte temperamentale şi se pricepeau la gătit. Din când în când apărea câte un afiş la intrările în supermarketuri, cu poza unei mirese mexicane comandate prin poştă.

„Aceste doamne minunate se bucură de feminitatea lor”, scria pe ea. „Nu le interesează să intre în competiție cu bărbații. O soție din Mexic, cu valorile ei tradiționale, va pune pe primul loc cariera ta. Spre deosebire de femeile din America, cele din Mexic sunt mulțumite cu un stil de viață modest, atâta vreme cât sunt tratate cum trebuie.”

Atât de aproape de granița cum eram noi, lumea se aştepta ca şi fetele doar pe jumătate mexicane să se poarte la fel. Speram că niciun bărbat n-avea să facă greşeala să creadă că aş putea să fiu fericită să-l pun pe el pe primul loc.

Clasa a unsprezecea a trecut repede pentru mine. Dispoziția mamei era cu mult mai bună datorită antidepresivelor prescrise de medic, îşi recăpătase silueta şi simțul umorului, aşa că la noi suna telefonul destul de des. Mama venea rar cu bărbați acasă şi nu stătea aproape

niciodată departe de noi mai mult de o noapte. Încă mai dispărea din când în când câte o zi întreagă, iar când se întorcea nu îmi dădea nicio explicație, dar după astfel de episoade era calmă şi liniştită de parcă ar fi petrecut un timp în post şi rugăciune. Nu mă deranja că pleacă, fiindcă îi făcea bine, şi nu mă deranja nici să am singură grijă de Carrington. Încercam să mă bazez pe Hardy cât de puțin puteam, fiindcă atunci când ne vedeam ajungeam să fim mai mult tulburați decât fericiți. El era hotărât să se poarte cu mine de parcă aş fi fost o soră mai mică, iar eu încercam să-i fac pe plac, dar rolurile erau stânjenitoare şi nepotrivite.

Hardy era ocupat mai mereu cu slujbe care cereau forță fizică şi care-l întăreau, trup şi suflet. Strălucirea din ochii lui se stinsese şi în locul ei apăruse ceva dur şi re. Bel. Lipsa de perspective, faptul că alți băieți de vârsta lui mergeau la facultate iar el nu progresa deloc, toate astea îl măcinau. Băieții în poziția lui aveau puține opțiuni după liceu în afară de a merge să lucreze în industria petrolieră, la Sterling sau la Valero, sau să se implice în construcția de drumuri.

De altfel, nici opțiunile mele nu erau prea strălucite odată. Ce aveam să termin şcoala. Nu aveam vreun talent special care să-mi poată oferi vreo bursă pe undeva şi până atunci nu lucrasem deloc, aşa că n-aveam ce să scriu într-un CV.

— Te pricepi la copii, îmi spusese prietena mea, Lucy. Ai putea să lucrezi la o creşă sau să fii suplinitoare la o şcoală primară.

— Nu ştiu să am grijă decât de Carrington, am spus. Nu cred că mi-ar plăcea să stau cu odraslele altora.

Lucy se gândi o vreme, apoi decise că mai bine îmi luam o diplomă de cosmetolog.

— Îți place să te ocupi de machiaj şi de coafură, îmi spusese.

Era adevărat, dar şcoala ar fi fost scumpă. M-am întrebat ce reacție ar fi avut mama dacă i-aş fi cerut mii de dolari pentru taxe, apoi m-am întrebat ce planuri şi ce idei avea ea pentru viitorul meu, dacă avea vreunele. Probabil că nu, fiindcă ea era genul care trăieşte în prezent. Am păstrat ideea cu cosmetologia pentru un moment în care mama să fie deschisă la discuție.

A venit iarna, iar eu am început să ies cu un băiat pe nume Luke Bishop, al cărui tată avea o reprezentanță auto. Luke era în echipa de fotbal, chiar în locul lui Hardy, al cărui genunchi cedase în anul anterior, dar nu voia să-şi facă o carieră din sport. Statutul financiar al familiei sale îi permitea să meargă la orice facultate l-ar fi primit. Luke era un tânăr chipeş, cu părul şaten şi ochii albaştri, şi semăna destul de mult cu Hardy ca să mă simt destul de atrasă de el.

L-am cunoscut la o petrecere, chiar înainte de Crăciun. Poliția locală dădea un bal la care se strângeau jucării pentru copiii familiilor nevoiaşe. În aproape toată luna decembrie se donau jucării, erau adunate şi sortate, şi pe douăzeci şi unu decembrie erau împachetate la o petrecere dată în incinta secției de poliție. Oricine era binevenit să

ajute. Antrenorul echipei de fotbal le ordonase tuturor jucătorilor să participe cumva, fie să adune jucării, să meargă la petrecerea la care erau împachetate sau să le livreze în ajunul Crăciunului.

Eu am mers la petrecere cu prietena mea, Moody, şi cu iubitul ei, Earl Jr., fiul măcelarului. Acolo erau cel puțin o sută de oameni, iar lângă mesele lungi de pe margine se adunaseră foarte multe jucării. Pe fundal se auzea muzică de Crăciun, pe o masă erau adunate câteva termosuri cu cafea şi câteva cutii cu prăjituri glazurate în alb. Eram într-o cameră plină cu ambalaje pentru cadouri, purtam o căciulă de Moş Crăciun pe care mi-o pusese cineva pe cap şi mă simțeam ca un elf de sărbători.

Multă lume tăia hârtie şi încrețea panglici, aşa că foarfecele nu erau suficiente. Imediat cum cineva lăsa foarfeca jos, o ridica altcineva care aşteptase la rând. Stăteam la masă, înconjurată de jucării, şi îmi aşteptam cu nerăbdare rândul, aşa că atunci când am auzit pe cineva care lăsa o foarfecă jos, am întins imediat mâna, dar altcineva mi-a luat-o înainte, iar eu am apucat doar nişte degete care acoperiseră deja instrumentul atât de dorit de toți cei din sală. Am ridicat capul şi m-am uitat într-o pereche de ochi albaştri şi zâmbitori.

— Asta-i a mea, a spus băiatul.

Cu mâna liberă mi-a dat la o parte moțul căciulii şi m-a privit mai atent.

Am petrecut tot restul serii împreună, am povestit, am râs şi ne-am arătat cadouri unul celuilalt. El a ales o păpuşă

Cabbage Patch pentru mine, cu părul şaten şi cârlionţat, iar eu am ales o navă din *Star Wars* pentru el. Înainte de sfârşitul petrecerii m-a invitat să ies cu el în oraş.

Îmi plăcea Luke din multe motive. Era un tânăr absolut normal, era inteligent, dar nu tocilar, atletic, dar nu prea plin de muşchi. Avea un zâmbet plăcut, deşi nu la fel de seducător ca al lui Hardy, ochii lui albaştri nu aveau strălucirea ochilor celuilalt şi părul lui şaten era aspru şi sârmos, nu greu şi mătăsos ca blana de nurcă. Luke nu avea nici atitudinea lui Hardy şi nici spiritul lui neliniştit, dar semănau în multe alte feluri – amândoi erau înalţi şi calmi, amândoi erau foarte masculini.

Aceea a fost o perioadă din viaţa mea în care mă simţeam foarte vulnerabilă. Toată lumea din Welcome avea pe câte cineva şi chiar şi mama ieşea în oraş mai des decât mine. Când în sfârşit am găsit şi eu un băiat care semăna cu Hardy, chiar dacă nu avea un suflet la fel de complex, dar cel puţin voia să-mi fie alături, am răsuflat uşurată.

Eu şi Luke ne vedeam des şi lumea ne considera deja o pereche, aşa că nu mai primeam invitaţii de la alţi băieţi din oraş. Îmi plăcea siguranţa pe care ţi-o oferă cuplul, îmi plăcea să am cu cine să merg pe coridor, cu cine să iau prânzul, cu cine să ies la pizza după meciul de vineri seara.

Prima dată când m-a sărutat am fost dezamăgită să descopăr că nu se compară cu Hardy. Mă adusese acasă după o întâlnire şi, înainte să coborâm din maşină, s-a aplecat şi m-a sărutat. L-am sărutat şi eu, încercând să simt ceva, dar nu exista niciun pic de căldură sau de entuziasm

acolo, ci numai umezeala neobişnuită a gurii altuia şi limba lui alunecoasă, iar mintea mea a rămas cu totul pe dinafară. Mă simțeam vinovată şi stânjenită că sunt atât de rece, aşa că am încercat să compensez apucându-l pe după gât şi sărutându-l mai apăsat.

Am continuat să ieşim împreună şi să ne sărutăm, să ne îmbrățişăm, să ne atingem curioşi. Treptat, nu l-am mai comparat cu Hardy. Nu exista magie sau vreo legătură specială între noi doi, Luke nu era genul de băiat care să se gândească prea mult la lucruri şi nu-l interesa deloc teritoriul secret al inimii mele.

La început mama nu fusese de acord să ies cu un băiat din ultimul an, dar după ce l-a cunoscut, Luke a încântat-o cu farmecul lui.

— Pare un băiat cumsecade. Dacă vrei să te vezi cu el, îți dau voie, atâta timp cât eşti acasă la unsprezece şi jumătate.

— Mulțumesc, mama.

Mă bucuram că mi-a dat voie, dar un impuls diavolesc m-a făcut să adaug:

— Să ştii că e doar cu un an mai mic decât Hardy.

Ea înțelese întrebarea mea nerostită.

— Nu-i acelaşi lucru.

Ştiam de ce spusese asta. La cei nouăsprezece ani ai lui, Hardy devenise deja mai bărbat decât aveau să fie vreodată unii. În lipsa unui tată învățase să-şi asume responsabilitatea pentru familia sa, să câştige bani ca să le întrețină pe mama şi pe surorile sale. Muncise din greu ca să le asigure existența, atât lor, cât şi sieşi. Spre deosebire

de el, Luke era un băiat protejat şi alintat, convins că totul avea să fie uşor în viaţă.

Dacă nu l-aş fi cunoscut niciodată pe Hardy, poate că aş fi putut să ţin mai mult la Luke, dar era deja prea târziu pentru asta. Emoţiile mele se modelaseră după Hardy aşa cum se modelează pielea udă lăsată să se usuce la soare, până când orice încercare de-a o mai schimba o face să se rupă.

Într-o noapte Luke m-a dus la o petrecere, la un amic de-al lui acasă. Părinţii băiatului erau plecaţi în weekendul acela şi casa era plină de elevi din ultimul an. Eu nu cunoşteam pe nimeni acolo şi mă simţeam puţin stingheră. De la boxele din faţa casei se auzea blues-ul aspru al lui Stevie Ray Vaughan, iar prin mulţime circulau pahare de plastic pline cu un lichid portocaliu. Luke mi-a adus şi mie unul şi m-a sfătuit amuzat să nu beau prea repede. Băutura avea gust de alcool medicinal cu aromă de portocale. Am luat cea mai mică înghiţitură posibilă, iar lichidul aspru mi-a ars buzele. Luke vorbea cu prietenii lui şi nu îmi dădea prea multă atenţie, aşa că m-am dus să caut toaleta. Am intrat în casă cu paharul de plastic în mână şi m-am prefăcut că nu văd cuplurile care se sărutau prin colţurile mai întunecate ale încăperii. Curând am găsit baia pentru oaspeţi, liberă, spre mirarea mea, şi am vărsat băutura în chiuvetă.

Când am terminat, m-am hotărât să ies pe altă parte, ca să nu mai dau cu ochii de perechile din sufragerie. Ar fi fost mai uşor şi mai puţin stânjenitor să ies pe uşa din faţă şi să

merg pe lângă casă decât să trec din nou printre cei care se iubeau înăuntru. Am trecut de scara mare din holul de la intrare şi am văzut cu colțul ochiului doi tineri îmbrățişându-se cu pasiune în întuneric.

Am simțit cum prin inimă îmi trece un pumnal când mi-am dat seama că băiatul care strângea în brațe o blondă cu picioare lungi era Hardy. Fata se lipise de una dintre coapsele lui, avea spatele şi umerii dezgoliți şi purta numai cu o bustieră din catifea neagră, iar el îi strângea părul în pumn, îi trăsese capul pe spate şi o săruta pe gât.

Durere, dorință, gelozie… Nu ştiam că se poate să simți atât de multe lucruri, cu atâta putere, la un loc. Am avut nevoie de toată voința de care dispuneam ca să continui să merg. Am păşit încet, dar nu m-am oprit. Am văzut cu coada ochiului cum Hardy ridică privirea. Îmi doream să mor. Mă văzuse. Am apăsat pe clanță cu mâna tremurând şi am ieşit în curte.

Ştiam că nu o să vină după mine, dar am mers mai repede, aproape alergând. Respiram greu şi fiecare răsuflare mă durea. Îmi doream să uit ce tocmai văzusem, dar imaginea lui cu fata blondă era de acum înscrisă în amintirea mea. M-a uluit supărarea pe care o simțeam, durerea atât de aprinsă a geloziei. Nu conta că Hardy nu-mi promisese nimic şi că nu-mi datora nimic. Era al meu şi simțeam asta cu fiecare fibră.

Am reuşit cumva să-l găsesc în mulțimea din curte pe Luke, care mi-a zâmbit şi m-a privit zâmbind întrebător. N-avea cum să nu observe că-mi ardeau obrajii.

— Ce s-a întâmplat, păpuşă?
— Am vărsat băutura, am spus răguşit.
El a râs şi m-a apucat pe după umeri, cu braţul atârnând greu.
— Îţi aduc alta.
— Nu. Eu…
M-am ridicat pe vârfuri şi i-am şoptit:
— Te-ar deranja dacă am pleca?
— Acum? Abia am ajuns.
— Vreau să fiu singură cu tine, i-am şoptit cu disperare. Te rog, Luke. Du-mă undeva, oriunde.
Expresia de pe chipul lui s-a schimbat. Ştiam că se întreba dacă dorinţa mea subită de a fi singură cu el însemna ce-şi imagina el că înseamnă. Răspunsul era da. Voiam să-l sărut, să-l strâng în braţe, să fac tot ce făcea Hardy în acea clipă cu o fată care nu eram eu. Nu din dorinţă, ci din durere şi de dor. Nu aveam la cine altcineva să mă duc, fiindcă mama ar fi spus că mă port ca un copil. Poate că aşa şi era, dar în clipa aia nu mă interesa nimic. Nu simţisem niciodată o furie atât de copleşitoare şi singura mea legătură cu realitatea rămăsese braţul lui Luke.
Prietenul meu m-a dus într-un parc în care erau un lac şi câţiva copaci. Într-o parte a apei era un chioşc deschis, iar în jurul lui, câteva bănci. În timpul zilei, acela era loc de picnic. În acel moment, însă, chioşcul era liber şi întunecat. În aer se auzeau sunetele nopţii: o orchestră de broaşte care orăcăiau prin stufăriş, cântecul unei privighetori şi bătaia aripilor altei păsări, pe care n-am recunoscut-o.

Chiar înainte să plecăm de la petrecere dădusem pe gât restul băuturii lui Luke, iar acum mi se învârtea capul şi eram ba amuzată, ba mi se făcea greață. Luke şi-a întins jacheta pe banca din chioşc şi m-a tras în brațele lui. M-a sărutat, umed, explorând. Am gustat hotărârea din sărutul lui, mesajul că în acea seară avea de gând să meargă oricât de departe i-aş fi dat voie.

Şi-a strecurat mâna cu piele fină pe sub bluza mea, pe spate, trăgând de încheietoarea sutienului, care s-a desfăcut imediat. După aceea a mutat mâna în față şi mi-a atins pielea delicată a sânilor, strângând cu putere. Am tresărit, iar el şi-a îmblânzit mângâierea, spunând cu o voce amuzată şi tremurândă:

— Scuze, păpuşă. Eşti atât de frumoasă că mă înnebuneşti.

Mi-a ciupit insistent sfârcurile şi ne-am sărutat încontinuu. Curând au început să mă doară sânii şi am renunțat la speranța că o să simt vreun pic de plăcere, aşa că am încercat să mă prefac. Dacă nu era bine, îmi spuneam, era din vina mea, fiindcă Luke avea destulă experiență.

Probabil că din cauza băuturii aveam acum impresia că văd totul din afară. Luke m-a lăsat jos din brațe şi m-a întins pe bancă, iar atingerea lemnului pe umeri m-a speriat, dar am ignorat sentimentul şi am rămas întinsă acolo unde mă pusese el să stau.

Luke a tras de blugii mei şi i-a dat jos de pe un picior. Am văzut o bucată de cer de sub acoperişul chioşcului. Era o seară cețoasă, fără lună sau stele. Singura lumină venea

de la albastrul îndepărtat al unui felinar care licărea din cauza unui nor de fluturi de noapte care zburau în jurul lui.

La fel ca orice adolescent, Luke nu înțelegea aproape nimic despre zonele erogene mai subtile ale trupului unei femei. Eu ştiam chiar mai puțin decât el şi, pentru că eram prea timidă ca să-i spun ce îmi plăcea şi ce nu-mi plăcea, l-am lăsat să facă orice voia. Nu ştiam ce să fac cu mâinile. L-am simțit strecurând palma pe sub slipul meu, în locul în care părul era cald şi aplatizat. M-a mângâiat de câteva ori, aproape zgâriind locul şi făcându-mă să tresar. Râse pe jumătate, încântat, crezând că-mi place.

Avea corpul mare şi greu. Se aplecă deasupra mea până când picioarele îmi ajunseră în lateralele picioarelor lui, într-o poziție incomodă. A strecurat mâna între noi şi s-a descheiat la blugi, grăbit. Am auzit sunetul unui plastic care se rupe şi l-am simțit trăgând, aranjând, apoi ceva neobişnuit m-a atins între coapse.

Luke mi-a ridicat bluza şi sutienul, mi le-a strâns sub bărbie, apoi mi-a cuprins un sfârc între buze şi a tras cu forță. M-am gândit că, probabil, am ajuns prea departe ca să ne mai oprim şi că nu am dreptul să mai spun nu. Îmi doream să se termine cât mai repede. Exact când mi-a trecut prin minte acel gând, presiunea pe care o simțeam între pulpe a început să se transforme în durere. M-am încordat şi am strâns din dinți, apoi I-am privit pe Luke, dar el nu s-a uitat la mine fiindcă era atent la ce făcea. Devenisem doar un instrument de care el se folosea pentru propria plăcere. A împins mai tare în trupul meu, care i se opunea, iar eu am

scos un sunet gâtuit de durere.

Au fost suficiente câteva mişcări, prezervativul a devenit alunecos din cauza sângelui, iar el a tremurat lipit de mine, gemând.

— Iubito, ce bine a fost.

Am continuat să-l țin în brațe şi m-a traversat un fior de repulsie când m-a sărutat pe gât cu răsuflarea lui fierbinte. Era destul. Îi oferisem suficient. Aveam nevoie să-mi aparțin din nou. M-am bucurat peste măsură când s-a ridicat. Mă durea peste tot.

Ne-am îmbrăcat în linişte. Fusesem atât de încordată încât, când m-am relaxat în sfârşit, muşchii au început să-mi tremure din cauza efortului. Până şi dinții îmi clănțăneau. Luke mă luă în brațe şi mă mângâie pe spate.

— Îți pare rău? m-a întrebat încet.

Nu se aştepta să spun că da, şi nici n-aveam de gând să o fac. Mi se părea că aş fi fost nepoliticoasă şi oricum nu s-ar fi schimbat nimic. Ce se întâmplase era bun făcut, dar voiam acasă. Voiam să fiu singură. Numai aşa puteam să încep să înțeleg schimbările care se petrecuseră cu mine.

— Nu, am spus încet şi înfundat, ascunsă la pieptul lui.

M-a bătut pe spate.

— O să fie mai bine data viitoare, promit. Fosta mea iubită era virgină şi a fost nevoie s-o facem de câteva ori ca să înceapă să-i placă.

M-am încordat. Nicio fată nu voia să audă despre foste într-un astfel de moment. Deşi nu mă miram că Luke mai făcuse dragoste cu altă virgină, tot mă deranja ideea. Mi se

părea că scădea valoarea gestului meu. De parcă el ar fi fost de multe ori primul iubit al cuiva. Luke, genul de băiat căruia toate virginele îi cedează.

— Te rog, du-mă acasă, am spus. Sunt foarte obosită.

— Sigur, iubito.

Pe drum spre Bluebonnet, Luke a condus cu o mână şi m-a ținut pe mine de mână cu cealaltă, strângând din când în când. Nu eram sigură dacă vrea să mă încurajeze sau îmi cere să-l încurajez eu pe el, dar i-am răspuns de fiecare dată la atingere. M-a întrebat dacă vreau să ies cu el la prânz în ziua următoare, iar eu am răspuns automat că da.

Am vorbit foarte puțin, pentru că eram prea amețită ca să pot să discut. Mintea îmi era aglomerată cu tot felul de gânduri, eram tristă şi îmi făceam griji că o să mă simt rău când avea să dispară amorțeala. Încercam să mă conving că nu aveam de ce să mă simt rău. Şi alte fete se culcaseră cu iubiții lor. Lucy o făcuse deja, iar Moody se gândea serios la asta. Ce dacă mă culcasem cu el? Eram tot eu, îmi repetam în gând. Tot eu.

Acum, că o făcuserăm odată, avea să se repete tot timpul? Oare Luke avea să se aştepte ca fiecare întâlnire să ducă la sex? M-am crispat numai la acest gând. Am simțit înțepături şi junghiuri în locuri neaşteptate şi durere în muşchii coapselor. N-ar fi fost altfel nici cu Hardy, mi-am spus. Durerea, mirosurile, partea fizică ar fi fost la fel.

Am oprit lângă rulotă şi Luke m-a condus spre trepte. Mi s-a părut că voia să zăbovească, aşa că, dorindu-mi cu disperare să scap de el, m-am prefăcut afectuoasă şi l-am

îmbrățişat strâns, l-am sărutat pe buze, pe bărbie şi pe obraz. Dovezile mele de iubire îl făcură să se simtă mai bine, aşa că zâmbi şi-mi ținu uşa ca să intru în rulotă.

— Pa, păpuşă.

— Pa, Luke.

În sufragerie rămăsese aprinsă o lampă, dar mama şi Carrington dormeau, lucru pentru care le eram profund recunoscătoare. Mi-am luat pijamaua şi am mers în baie, unde am făcut cel mai fierbinte duş din toată viața mea. În apa foarte caldă mi-am spălat coapsele cu pete ruginii în partea de sus. Căldura a domolit durerile, iar apa a spălat senzația că Luke îmi acoperea pielea. Când am ieşit de sub jet mă simțeam ca fiartă.

M-am îmbrăcat în pijama şi am mers la mine în cameră, unde Carrington începuse să se agite în pătuț. Am tresărit din cauza durerii dintre coapse şi m-am grăbit să iau un biberon. Fetița se trezise deja când m-am întors la ea, dar nu plângea încă, ci aştepta răbdătoare, de parcă ar fi ştiut că am nevoie de puțină înțelegere. A întins spre mine mânuțele ei grase şi mi s-a agățat de gât ca să o duc în scaunul cu balansoar.

Mirosea a şampon pentru bebeluşi şi a pudră. Mirosea a nevinovăție. Trupul ei micuț s-a lipit cu totul de al meu şi mânuțele ei le-au mângâiat pe ale mele când i-am dat biberonul. S-a uitat la mine cu ochii ei verzi-albăstrui, iar eu am legănat-o aşa cum ştiam că-i place. Cu fiecare mişcare, apăsarea din piept se dizolva mai mult, până când pe obraji au început să-mi curgă lacrimi. Nimeni de pe

pământ, nici mama, nici chiar Hardy, n-ar fi putut să mă consoleze aşa cum o făcea sora mea. Recunoscătoare că puteam să plâng, am hrănit-o şi am bătut-o pe spate.

În loc s-o pun înapoi în pătuțul ei, am luat-o cu mine în pat şi am aşezat-o pe o parte, sprijinită de perete. Era ceva ce domnişoara Marva mă sfătuise să nu fac niciodată, fiindcă, spunea ea, copilul n-avea să mai vrea niciodată să doarmă singur.

Ca de obicei, Marva a avut dreptate. Din acea noapte Carrington a insistat să doarmă cu mine, urlând ca din gură de şarpe dacă încercam să-i ignor mânuțele ridicate spre mine. Adevărul e câini plăcea să dorm cu ea, îmbrățişate amândouă sub pătura cu model de trandafiri. M-am gândit că, dacă eu aveam nevoie de ea şi ea avea nevoie de mine, era dreptul nostru de surori să ne oferim consolare una alteia.

Capitolul 9

Nu mă culcam prea des cu Luke, pentru că nu aveam ocazia, nici unu! dintre noi neavând casa lui, dar şi pentru că era evident că oricât m-aş fi prefăcut, mie pur şi simplu nu-mi plăcea să fac asta. Nu discutaserăm niciodată direct despre situație. Oricând făceam dragoste, Luke încerca ba una, ba alta, dar nimic nu părea să conteze. Nu puteam să înțeleg de ce eram atât de nepricepută.

— Ciudat, a spus el într-o după-amiază, după şcoală, când stătea întins alături de mine în dormitorul lui.

Părinții lui erau în San Antonio, eram singuri în casă.

— Eşti cea mai frumoasă fată cu care am fost vreodată şi cea mai atrăgătoare. Nu înțeleg de ce nu poți să…

Tăcu, punându-şi palma pe şoldul meu gol. Ştiam la ce se referă.

— Aşa pățeşti dacă ieşi cu o mexicană baptistă, am spus eu.

A râs şi m-a strâns la piept.

Îi povestisem lui Lucy despre problema mea. Ea se despărțise de curând de iubitul ei şi ieşea cu managerul de la cantină.

— Trebuie să ieşi cu băieți mai mari, mi-a spus pe un ton autoritar. Liceenii nu ştiu ce fac. Ştii de ce m-am despărțit de Tommy? îmi răsucea sfârcurile de parcă încerca să găsească un post bun de radio. Foarte prost la pat! Spune-i lui Luke că vrei să te vezi şi cu alții.

— N-o să fie nevoie, fiindcă pleacă la Baylor peste două săptămâni.

Căzuserăm de acord că ar fi greu să rămânem împreună cât timp el era la facultate. Nu era chiar o despărțire – hotărâserăm să vină să mă viziteze în vacanțe, dar oricum nu ştiam cum să mă simt în legătură cu plecarea lui. O parte din mine abia aştepta să fiu din nou liberă, să am din nou weekendurile pentru mine însămi şi să nu mai fie nevoie să mă culc cu el, dar, pe de altă parte, ştiam că o să mă simt singură.

Am decis să-mi abat atenția concentrându-mă la Carrington şi la temele de la şcoală. Voiam să fiu cea mai bună soră, cea mai bună fiică, cea mai fidelă prietenă şi cea

mai silitoare elevă, exemplul perfect de tânără responsabilă.

De Ziua Muncii, în septembrie, a fost umezeală. Cerul era de un albastru palid şi din pământ se ridicau aburi vizibili, dar căldura n-a împiedicat pe nimeni să participe la rodeo-ul anual. Locul era plin ochi şi peste tot erau standuri cu produse artizanale şi mese cu arme şi cuțite de vânzare. Puteai să mergi călare pe ponei sau cu trăsura, erau expoziții de tractoare şi nenumărate standuri cu mâncare. Rodeo-ul era programat pentru ora opt, într-o arenă deschisă.

Eu, mama şi Carrington am ajuns acolo la ora şapte. Aveam de gând să mâncăm de seară şi s-o vizităm pe domnişoara Marva, care închiriase un stand la care să-şi vândă tablourile. Împingeam căruciorul peste pământul prăfuit şi crăpat şi râdeam de felul în care sora mea se uita în toate direcțiile după luminile colorate care izvorau din interiorul cortului central.

Oamenii veniseră la târg îmbrăcați în blugi ținuți de curele grele, cămăşi de cowboy cu mâneci lungi, buzunare cu capac şi cravate prinse cu sidef. Cel puțin jumătate dintre bărbați purtau pălării de pai, albe sau negre, frumoase, fabricate de Stetson, Miller sau Resistol. Femeile purtau blugi strâmți sau fuste şi cizme brodate. Eu şi mama eram amândouă în blugi. Carrington era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni scurți din material de blug, prinşi cu capse pe interiorul pulpei. Îi găsisem şi o pălărie de cowboy mică şi trandafirie, din fetru, cu o panglică de legat sub bărbie, pe care ea o tot desfăcea şi o băga în gură.

În aer pluteau tot felul de mirosuri, de la trupurile încălzite, de la fumul de țigară, de la mâncarea prăjită. Mirosea a animale, a fân umed, a praf şi a maşinării.

Am decis să cumpărăm nişte porumb copt, nişte coaste de porc şi nişte cartofi prăjiți. În alte părți se vindeau murături prăjite, ardei iuți şi chiar şuncă prăjită. Texanilor nu le trece prin minte că unele lucruri pur şi simplu nu sunt făcute să fie înfipte într-un băț şi scufundate într-o baie de ulei încins.

I-am dat lui Carrington suc de mere dintr-un borcan pe care-l băgasem în geanta cu scutece. La desert mama a cumpărat nişte chec fript, care era făcut dintr-o bucată înghețată şi scufundată în ulei încins ca să se înmoaie.

— Cred că are un milion de calorii, spuse ea muşcând din crusta aurie.

Râse când din prăjitură începu să curgă umplutura şi duse un şervețel la bărbie. După ce am terminat, ne-am şters pe mâini cu şervețele umede şi am plecat s-o căutăm pe domnişoara Marva. Părul ei roşu aprins semăna cu o torță în lumina înserării. Vindea, încet dar sigur, lumânări cu albăstrele şi case pentru păsări pictate manual. Am aşteptat răbdătoare să-l servească pe unul dintre clienți. Din spatele nostru se auzi deodată o voce:

— Salutare.

Şi eu, şi mama ne-am întors, iar eu am înghețat când l-am văzut pe Louis Sadlek, proprietarul parcului de rulote. Era îmbrăcat în blugi şi încălțat cu cizme din piele de şarpe, iar la gât purta o cravată subțire în formă de săgeată. Eu mă ținusem întotdeauna departe de el, ceea ce se dovedise a fi

foarte uşor fiindcă de obicei lăsa biroul din faţă nepăzit, nu avea ore de lucru prea bine delimitate şi îşi petrecea vremea bând şi făcând pe grozavul prin oraş. Dacă unul dintre locatari mergea să-l roage să desfunde o linie septică sau un canal de pe strada principală, el promitea să se ocupe, dar nu ridica un deget. N-avea rost să i te plângi de nimic.

Sadlek era îngrijit, dar umflat, cu vase capilare sparte pe obraji, care semănau cu o pânză de spărturi fine de la baza unui vas de porţelan. Arăta încă suficient de bine încât să te facă să-ţi pară rău că îşi stricase tinereţea.

Mi-am dat seama că bărbatul acela era o versiune mai în vârstă a băieţilor pe care-i cunoscusem eu la petrecerile la care mă ducea Luke. De fapt, îmi amintea puţin chiar şi de el, cu acelaşi aer de îndreptăţire nemeritată.

— Salutare şi ţie, Louis, răspunse mama.

O luase în braţe pe Carrington şi încerca să-i desfacă mânuţa din buclele lungi ale părului ei blond. Era frumoasă, cu ochii mari şi verzi şi cu zâmbetul luminos… M-a trecut un fior de teamă când am observat ce reacţie are Louis la vederea ei.

— Cine-i chifteluţa asta mică? întrebă el cu un accent atât de pronunţat încât aproape că nu se auzeau consoanele.

Întinse mâna ca s-o gâdile sub bărbie pe sora mea, iar ea îi oferi un zâmbet de bebeluş. Când i-am văzut degetul atingând pielea copilului am simţit nevoia s-o apuc pe fetiţă şi să fug cu ea fără să mă mai opresc.

— Aţi mâncat? a întrebat-o Sadlek pe mama.

Ea continuă să zâmbească.

— Da. Tu ai mâncat?

— Sunt plin ca un purice, răspunse el atingându-şi burta.

Deşi nu spusese nimic isteţ, mama mă ului cu râsul ei. Îl privea într-un fel care-mi dădea fiori de groază. Privirea, postura, felul în care îşi dădu o şuviţă după ureche… Toate păreau invitaţii. Nu-mi venea să cred. Mama ştia foarte bine ce reputaţie avea Louis, ba chiar râdea de el cu mine şi cu Marva, spunând că e un ţăran care se crede mare domn. Nu era posibil să se simtă atrasă de el când era atât de evident că nu era destul de bun pentru ea. Însă nici Flip nu o meritase, sau vreunul dintre ceilalţi bărbaţi cu care o văzusem până atunci. M-am întrebat care era numitorul lor comun, lucrul misterios care o făcea să se simtă atrasă de bărbaţi atât de nepotriviţi.

În pădurile de pin din estul Texasului, plantele carafă atrag insecte cu coloritul lor aprins. Trompetele galbene sunt pline de suc dulce, căruia insectele nu-i rezistă, însă odată ce intră în ele, nu mai pot să iasă. Sunt închise în interiorul plantei şi se îneacă în apa cu zahăr care le topeşte încet. Mă uitam la mama şi la Louis Sadlek şi vedeam acelaşi fel de alchimie, falsa reclamă, atracţia, pericolul care urma.

— Începe rodeo-ul curând, spuse el, şi eu am rezervat nişte locuri în faţă. Nu vreţi să veniţi şi voi?

— Nu, mulţumim, am spus imediat.

Mama mi-a aruncat o privire aspră. Ştiam că sunt nepoliticoasă, dar nu-mi păsa.

— Ne-ar face foarte mare plăcere, spuse ea. Dacă nu te

deranjează copilul.

— Pe naiba! Sigur că nu. Cum să mă deranjeze o dulceață ca ea?

Se jucă puțin cu sora mea, trăgând-o de ureche cu blândețe şi făcând-o să se alinte. Mama, care de obicei era aspră cu limbajul nepotrivit, nu spuse nimic despre cum vorbise el de față cu fiica ei mai mică.

— Nu vreau să merg la rodeo, m-am răstit eu.

Mama a oftat, exasperată.

— Liberty, dacă ai o dispoziție proastă, nu te răzbuna pe restul lumii. Ce-ar fi să te duci să vezi dacă prietenele tale nu sunt pe aici?

— Foarte bine. Şi iau eu fata.

Ştiam că n-ar fi trebuit s-o spun aşa, cu tonul acela posesiv. Dacă aş fi întrebat-o altfel, ar fi spus da, dar aşa, ea a îngustat pleoapele şi a răspuns:

— Carrington rămâne cu mine. Du-te. Ne vedem aici peste o oră.

M-am îndepărtat supărată. În aer se auzeau acordurile plăcute ale unei trupe care se pregătea să cânte undeva într-un colț al ringului. Era o noapte potrivită pentru dans. M-am uitat urât la cuplurile care se apropiau ținându-se de braț sau pe după umeri.

M-am îndreptat spre standuri şi m-am uitat la gemuri, la sosuri şi la tricourile decorate cu paiete şi broderii, la bijuterii de argint pe tăvițe căptuşite cu fetru.

Singura bijuterie pe care o aveam eu era o pereche de cercei mici, cu perle, primiți de la mama, şi o brățară din

aur cu zale delicate, pe care mi-o făcuse cadou Luke de Crăciun. Uitându-mă supărată la argintărie, am ridicat câteva figurine. O pasăre cu turcoaz, o hartă a Texasului, o cizmă de cowboy. Atenția mi-a fost atrasă de un tatu din argint.

Tatuul a fost întotdeauna animalul meu preferat, deşi în general sunt considerați nişte creaturi rele, care sapă şanțuri în curțile oamenilor şi se ascund sub fundațiile caselor. Sunt şi proşti ca noaptea. Cel mai bun lucru pe care poți să-l spui despre ei e că sunt atât de urâți încât îți devin dragi. Sunt animale preistorice, cu o armură tare şi un cap mic, parcă pus acolo după ce a fost creat restul. Evoluția a uitat pur şi simplu să atingă şi tatuul.

Indiferent cât sunt de urâte de lume şi de gonite, oricât de des încearcă oamenii să le prindă sau să le omoare, aceste animale insistă să iasă în fiecare noapte şi să-şi facă treaba, să caute viermi sau insecte. Dacă nu găsesc, le ajung plantele sau fructele mici. Sunt exemplul perfect de rezistență în fața adversității.

Nu au niciun pic de răutate în ei, toți dinții lor sunt măsele şi nu le-ar trece niciodată prin cap să muşte pe cineva, chiar dacă ar putea. Unii bătrâni încă le mai spun porcuşorii lui Hoover, de pe vremea când li se promisese câte o găină în fiecare oală, dar fuseseră lăsați să se descurce cum pot. Carnea de tatu are gust de porc, sau cel puțin aşa am auzit, dar n-am intenționat niciodată să aflu.

Am ridicat tatuul din argint şi am întrebat cât costa împreună cu un lănțişor. Vânzătoarea mi-a cerut douăzeci

de dolari, dar înainte să pot să scot banii din geantă, cineva din spatele meu i-a întins o bancnotă.

— Plătesc eu, am auzit o voce cunoscută.

M-am întors spre el atât de repede încât a fost nevoit să mă prindă de coate ca să nu cad.

— Hardy!

Majoritatea bărbaţilor, chiar şi cei mai puţin arătoşi, seamănă cu omul din reclama la Marlboro atunci când sunt încălţaţi cu cizme, poartă o pălărie de cowboy şi blugi strâmţi. Combinaţia are aceeaşi putere de-a transforma pe cineva cum are şi fracul. Hardy arăta atât de bine încât am simţit că mi se taie răsuflarea.

— Nu-i nevoie să mi-l cumperi tu, m-am opus eu.

— Nu te-am văzut de mult, spuse el luând medalionul de la vânzătoare.

Clătină din cap când ea întrebă dacă are nevoie de bon şi îmi făcu semn să mă întorc. Ascultătoare, mi-am ridicat părul. Degetele lui mi-au atins pielea şi m-au făcut să mă înfior de plăcere.

Luke mă iniţiase într-ale sexului, chiar dacă nu mă învăţase şi despre plăcere, iar eu îi oferisem inocenţa mea sperând să primesc alinare, afecţiune şi să învăţ lucruri despre mine însămi, dar în acel moment, alături de Hardy, am înţeles cât de nebunească era încercarea să-l înlocuiesc cu altul. Luke nu semăna decât foarte puţin cu el. M-am întrebat cu amărăciune dacă Hardy avea să-mi umbrească toate relaţiile, pentru tot restul vieţii, bântuindu-mă ca o fantomă. Nu ştiam cum să-l uit şi nici măcar nu fusesem cu

el.

— Hannah mi-a spus că te-ai mutat în oraş, am rostit atingând lănțişorul care-mi atârna la baza gâtului.

El dădu din cap.

— Am închiriat un apartament cu două camere. Nu e mare lucru, dar pentru prima dată în viață am ceva intimitate.

— Ai venit cu cineva la târg?

Dădu iar din cap.

— Cu Hannah şi cu băieții, care sunt la concursul de tras la țintă.

— Eu am venit cu mama şi cu sora mea.

Eram tentată să-i povestesc despre Louis Sadlek şi despre cât sunt de indignată că mama îi dă atenție, dar mi se părea că de fiecare dată când ne întâlneam îi povesteam despre problemele mele, aşa că de data aceea n-aveam de gând să fac la fel.

Se întunecase, iar cerul nu mai era mov, ci violet, iar soarele cobora atât de repede încât mai că te-ai fi aşteptat să sară în sus ca o mingea când avea să atingă linia orizontului.

— Hardy! spuse Hannah venind alături de noi cu frații lor mai mici, Rick şi Kevin.

Băieții erau murdari şi lipicioşi şi râdeau cu toată gura, sărind şi strigând că vor să vadă viței. Înainte de rodeo era întotdeauna un concurs la care copiii se adunau în ring şi alergau după trei viței iuți cu panglici galbene legate de coadă. Fiecare copil care reuşea să ia o panglică primea

cinci dolari.

— Bună, Liberty, exclamă Hannah întorcându-se spre fratele ei înainte să apuc eu să-i răspund. Hardy, vor neapărat să meargă să alerge după viței. Acum începe concursul. Pot să-i duc?

El aprobă din cap, privindu-i şi zâmbind cam fără voie.

— Ai putea. Doar să aveți grijă pe unde puneți piciorul, băieți.

Copiii strigară de fericire şi o luară la fugă cu Hannah în urma lor. Hardy râse.

— Mă omoară mama dacă-i duc acasă mirosind a balegă.

— Copiii trebuie să se mai şi murdărească din când în când.

Hardy zâmbi glumeț.

— Aşa i-am spus şi eu. Uneori trebuie să-i aduc aminte să fie mai blândă cu ei, să-i lase să alerge, să fie băieți. Aş vrea…

Ezită, încruntându-se.

— Ce? am întrebat încet.

Propoziția pe care eu o foloseam atât de des, „aş vrea”, era una pe care n-o mai auzisem din gura lui Hardy. Mergeam fără o direcție anume, iar el păşea mai lent, în ritm cu mine.

— Aş vrea să fi putut să se mărite cu altcineva după ce l-au închis de tot pe tata, spuse. Are dreptul să divorțeze de el. Dacă ar fi găsit un bărbat cumsecade, i-ar fi fost mai uşor.

Nu aflasem până atunci ce făcuse tatăl lor ca să fie închis

pe viață şi nu prea-mi venea să întreb. Am încercat să par înțeleaptă şi îngrijorată.

— Încă îl mai iubeşte?

— Nu, dar îi e foarte frică de el. Atunci când bea e mai rău decât un sac plin cu şerpi, şi bea des. De când mă ştiu eu a tot intrat la închisoare, doar ca să se întoarcă după un an sau doi, să o bată pe mama, s-o lase însărcinată şi sa plece cu toți banii noştri. Am încercat să-l opresc odată, când aveam unsprezece ani. Aşa m-am ales cu nasul spart. Data următoare când a venit eram destul de mare ca să-l bat măr şi de atunci nu ne-a mai deranjat.

Am tresărit gândindu-mă la doamna Judie, atât de înaltă şi de slabă, bătută de un bărbat.

— De ce nu divorțează? am întrebat.

Hardy zâmbi amar.

— Preotul de la biserica noastră i-a spus mamei că dacă divorțează, oricât de abuziv ar fi soțul ei ar însemna că renunță la ocazia să-l servească pe Hristos. L-a spus să nu pună fericirea ei înaintea devoțiunii pentru Domnul.

— N-ar mai crede aşa dacă el ar fi cel bătut.

— Am mers să vorbesc cu el, dar n-am reuşit să-l conving. Am plecat de acolo ca să nu-l omor.

— Hardy, am spus cu compasiune.

Nu puteam să nu mă gândesc la Luke şi la viața lui simplă, atât de diferită de a lui Hardy.

— De ce e viața aşa de grea pentru unii? De ce trebuie să se chinuiască atât?

El ridică din umeri.

— Nimănui nu-i e uşor tot timpul. Mai devreme sau mai târziu, Dumnezeu te face să plăteşti pentru păcatele tale.

— Ar trebui să vii la biserica Mielul Domnului, de pe South Street, l-am sfătuit eu. Acolo e mult mai frumos, iar pastorul trece cu vederea câteva păcate dacă vii cu pui prăjit la masa comună de duminica.

Hardy zâmbi larg.

— Blasfemiatoare mică.

Ne-am oprit în fața ringului de dans.

— Presupun că enoriaşii de la Mielul Domnului cred şi în dans?

Am aplecat vinovată din cap.

— Mă tem că da.

— Cerule mare, eşti aproape metodistă. Haide.

M-a luat de mână şi m-a condus la marginea ringului, unde cupluri ascunse în semiîntuneric alunecau pe ritmul muzicii, doi paşi încet, doi paşi mai repede. Era un dans atent, cu distanță între parteneri, excepție făcând doar cazul în care el te apuca de talie şi te răsucea pe loc, ca apoi să te tragă mai aproape. Iar atunci lucrurile se schimbau, mai ales dacă muzica era lentă.

Urmând mişcările deliberate ale lui Hardy, mi-am pus mâna în palma lui şi mi-am simțit inima bătând cu o viteză amețitoare. Mă miram că vrea să danseze cu mine, fiindcă până atunci evitase cu tot dinadinsul orice gest care ar fi putut să întreacă limitele prieteniei. Eram tentată să-l întreb ce-l făcuse să-şi schimbe părerea, dar n-am spus niciun cuvânt, fiindcă-mi doream prea mult să dansez cu el şi mă

temeam să nu stric momentul. Mi s-a făcut rău de fericire când m-a tras mai aproape.

— E o idee proastă să dansăm împreună, nu-i aşa? am întrebat.

— Da. Pune mâna pe umărul meu.

L-am ascultat. Respira într-un ritm egal, sacadat, l-am privit trăsăturile severe şi frumoase şi mi-am dat seama că tocmai cedase unui moment rar de autoindulgență. Avea privirea vie, dar resemnată, ca un hoț care ştia că e pe cale să fie prins.

Eu auzeam ca prin vis melodia dulce-amăruie cântată cândva de Randy Travis, o melodie de dor şi durere aşa cum numai un cântec country putea să fie. Hardy mă conducea, iar trupurile noastre îmbrăcate în blugi se atingeau des. Mi se părea că nu dansam, ci că pluteam agățați unul de altul. Urmam curentul alături de alte cupluri, într-o alunecare lentă şi mai sexuală decât orice făcusem vreodată cu Luke. Nu trebuia să mă gândesc unde o să păşesc sau în ce direcție o să mă răsucesc, aveam totală încredere în partenerul meu de dans.

Pielea lui Hardy mirosea a fum şi a soare. Îmi venea să mă lipesc de el, să-i intru pe sub cămaşă şi să-i explorez fiecare loc de pe corp, fiecare variație a texturii pielii. Îmi doream lucruri pe care nu ştiam să le numesc.

Trupa începu să cânte şi mai lent, transformând dansul într-un fel de îmbrățişare statică şi legănată. Îi simțeam trupul lipit de al meu, iar asta mă tulbura. Mi-am sprijinit capul de umărul lui şi i-am simțit buzele pe obraz, uscate şi

fine. Transportată, n-am scos niciun sunet. El m-a tras mai aproape şi mi-a cuprins în palmă şoldul, apăsând cu blândeţe. Am simţit cât era de aprins şi m-am lipit de el cu sete.

Trei sau patru minute e o perioadă lipsită de însemnătate în marea schemă a lucrurilor. Oamenii pierd sute de minute în fiecare zi, irosindu-le pe lucruri de nimic, dar uneori aceste fragmente de timp pot să aducă lucruri pe care ţi le aminteşti tot restul vieţii. În braţele lui Hardy, scufundată în parfumul lui, mă simţeam mai aproape de el decât dacă am fi făcut dragoste. Chiar şi acum, când mă gândesc la asta, simt acel moment de legătură absolută şi sângele îmi urcă în obraji.

Când muzica a schimbat ritmul, Hardy m-a condus afară, apucându-mi cotul stâng şi murmurându-mi să fiu atentă la cablurile electrice peste care călcam. Nu ştiam unde mergem, ci doar că ne îndepărtam de standurile din târg. Am ajuns la un gard roşu, iar Hardy m-a apucat de talie şi m-a ridicat cu o uşurinţă uluitoare. Eram faţă în faţă, eu cu genunchii strânşi între noi.

— Să nu mă laşi să cad, am spus.

— N-o să cazi.

M-a apucat de şolduri şi căldura mâinilor lui a traversat prin blugii mei subţiri, de vară. M-a cuprins o dorinţă greu de controlat, îmi venea să desfac genunchii şi să-l trag mai aproape, să-l simt lipit de mine, dar în loc de asta am rămas cum eram, cu inima bătând să-mi spargă pieptul. Strălucirea prăfuită a luminilor venind dinspre târgul din spatele lui

Hardy făcea ca expresia lui să fie greu de desluşit. Clătină încet din cap, de parcă ar fi avut o problemă pe care nu ştia cum s-o rezolve.

— Liberty, plec curând.

— Din Welcome?

Abia dacă puteam să vorbesc.

— Da.

— Când? Unde?

— Peste câteva zile. Am primit răspuns de la una dintre slujbe. N-o să mă întorc o vreme.

— Ce-o să faci?

— O să sudez pentru o companie petrolieră. Încep pe o platformă din golf, dar sudorii merg din loc în loc, acolo unde e nevoie de ei.

Se opri când îmi văzu expresia. Ştia că tata murise pe o platformă petrolieră. Slujbele din larg erau bine plătite, dar periculoase. Trebuia să fii nebun sau să vrei să mori ca să lucrezi pe o platformă şi cu o torță de sudură în mână. Hardy parcă-mi citi gândurile.

— O să încerc să nu produc prea multe explozii.

Dacă se străduia să mă facă să râd, nu prea-i ieşea. Era clar că ne vedem ultima dată. Nu aveam de ce să întreb dacă intenționa să se întoarcă la mine. Trebuia să-l las să plece, dar ştiam că atât cât o să trăiesc o să simt durerea absenței lui.

M-am gândit la viitor, la oceanele şi continentele pe care avea să le vadă, departe de toți cei care-l cunoşteau şi-l iubeau. Departe de sfera de influență a rugăciunilor mamei

lui. Printre femeile din viitorul său era una care avea să-i ştie secretele şi să-i poarte copiii, care avea să fie martoră la schimbările pe care le-ar fi adus anii pe chipul lui. Şi aceea nu aveam să fiu eu.

— Noroc, i-am spus răguşit. O să-ți fie bine. Cred că o să ai parte de tot ce-ți doreşti. Cred că o să ai mai mult succes decât şi-ar fi imaginat cineva vreodată.

Vorbi încet:

— Ce faci, Liberty?

— Încerc să-ți spun ce vrei să auzi. Noroc. Să ai o viață frumoasă.

L-am împins cu genunchii.

— Lasă-mă să cobor.

— Încă nu. Mai întâi o să-mi spui de ce te superi de fiecare dată când încerc să nu te rănesc.

— Pentru că mă doare oricum.

Nu reuşeam să mai controlez cuvintele care-mi ieşeau din gură.

— Şi dacă te-ai întrebat vreodată ce vreau eu, să ştii că preferam să petrec atâta timp cu tine cât se putea şi să sufăr din cauza asta, dar eu n-am primit nimic în afară de…

M-am oprit, încercând să găsesc un cuvânt.

— În afară de scuzele astea stupide, cum că nu vrei să mă rănești, când adevărul e că tu eşti cel care se teme să nu sufere. Ție frică să nu cumva să iubeşti pe cineva prea mult ca să mai poți să pleci, ca să renunți la vise şi să trăieşti în Welcome tot restul vieții. Te temi că…

M-am oprit, tresărind când l-am simțit apucându-mă de

umeri şi scuturându-mă puțin. Mişcarea era blândă, dar reuşi să mă clatine.

— Termină, îmi spuse aspru.

— Ştii de ce m-am dus cu Luke Bishop? am întrebat cu disperare. Fiindcă te voiam şi nu puteam să te am, şi el îți semăna atât de bine. De fiecare dată când mă culcam cu el îmi doream să fii tu în locul lui şi te urăsc pentru asta mai mult decât mă urăsc pe mine.

Am rostit cuvintele şi un sentiment de izolare amară m-a făcut să mă feresc de el. Am aplecat capul şi mi-am cuprins mijlocul cu mâinile, încercând să ocup cât mai puțin spațiu cu putință.

— E vina ta, am spus.

Cuvintele acelea aveau să mă facă să mă simt foarte stânjenită mai târziu, dar în acel moment eram prea aprinsă ca să-mi pese.

Hardy mă strânse până când am simțit că muşchii încep să mă doară.

— Nu ți-am promis niciodată nimic.

— Tot e vina ta.

— Fir-ar să fie.

Răsuflă adânc când văzu o lacrimă care-mi aluneca pe obraz.

— Fir-ar să fie, Liberty, nu e cinstit.

— Nimic nu e cinstit.

— Ce vrei de la mine?

— Vreau să recunoşti măcar o dată ce simți pentru mine. Vreau să ştiu dacă o să-ți fie dor de mine, dacă o să mă ții

minte, dacă îți pare rău pentru ceva.

I-am simțit degetele prinzându-mi strâns părul şi aplecându-mi capul pe spate.

— Iisuse, şopti. Vrei să faci lucrurile să fie cât se poate de dificile, aşa-i? Nu pot să rămân şi nu pot să te iau cu mine, iar tu vrei să ştii dacă-mi pare rău pentru ceva.

I-am simțit răsuflarea fierbinte pe obraz. Mâinile lui mi-au cuprins trupul, ținându-mă nemişcată. Inima îi bătea tare deasupra sânilor mei strânşi în îmbrățişare.

— Mi-aş vinde sufletul ca să te am. În toată viața mea, n-o să existe nimic ce o să-mi doresc mai mult decât te vreau acum pe tine, dar nu am ce să-ți ofer şi nu vreau să rămân aici şi să ajung ca tata. M-aş răzbuna pe tine, ți-aş face rău.

— N-ai face asta. N-ai ajunge ca tatăl tău.

— Crezi? Atunci tu ai mai multă încredere în mine decât am eu însumi.

Hardy îmi prinse obrajii în palme.

— Îmi venea să-l omor pe Luke Bishop pentru că a pus mâna pe tine, şi pe tine pentru că i-ai dat voie.

Am simțit cum îl trece un fior.

— Eşti a mea, a spus, şi ai dreptate în legătură cu un lucru – tot ce m-a oprit a fost ideea că n-aş putea să mai plec dacă aş face dragoste cu tine.

Îl uram pentru că mă privea ca pe o parte din capcana în care era prins. Se aplecă să mă sărute, iar gustul sărat al lacrimilor mele dispăru între buzele noastre. M-am crispat, dar el m-a sărutat mai apăsat, cu blândețe, făcându-mă să uit de mine.

A găsit fiecare punct sensibil şi m-a făcut să simt că toate senzaţiile mele erau miere pentru buzele lui. Mi-a desfăcut coapsele şi, înainte să pot să string la loc genunchii, s-a apropiat de mine. Murmurând încet mi-a ridicat braţele în jurul gâtului său, apoi m-a sărutat din nou, lent. Oricât m-aş fi mişcat şi oricât l-aş fi tras spre mine, tot simţeam că nu e destul de aproape. Nu voiam decât să-l simt sprijinit cu toată greutatea de mine, să mă las în voia lui, să fiu a lui. L-am împins pălăria de pe cap şi mi-am înfipt mâinile în părul său, trăgându-l spre mine cu putere…

— Uşurel, mi-a şoptit Hardy ridicând capul şi strângându-mă în braţe. Uşurel, scumpo.

M-am luptat să respir şi am rămas nemişcată, pe gardul care îmi chinuia fundul, cu genunchii strânşi pe şoldurile lui. Nu m-a sărutat din nou până când nu m-am liniştit. Mă săruta calm, atent, absorbind sunetele pe care aproape că le scoteam. Mă mângâia pe spate cu mişcări repetate. Încet, şi-a lipit palma de sânul meu şi l-a mângâiat pe deasupra bluzei, desenând cercuri blânde cu degetul mare în jurul sfârcului. Îmi simţeam braţele grele, prea grele ca să le ridic, şi m-am sprijinit mai mult de el, ca un beţiv într-o seară de vineri.

Am înţeles cum ar fi cu el, cât de diferit de toate acele dăţi în care mă culcasem cu Luke. Hardy părea atent la toate reacţiile mele, la fiecare sunet, la fiecare răsuflare şi la fiecare fior. Mă ţinea în braţe de parcă trupul meu era preţios în mâinile lui. Am uitat de tot în timp ce el m-a sărutat, ba cu blândeţe, ba cu nerăbdare. Tensiunea a

crescut până când am început să suspin şi mi-am lăsat degetele să alunece pe deasupra cămăşii sale, disperată să-i simt pielea. Şi-a retras buzele şi şi-a ascuns chipul în părul meu, străduindu-se să-şi controleze respirația.

— Nu, am protestat eu. Nu te opri, nu…

— Taci, scumpo. Taci.

Tremuram şi nu puteam să mă opresc, nu voiam să mă lase aşa. Hardy m-a strâns la piept şi m-a mângâiat pe spate, încercând să mă liniştească.

— Stai liniştită, mi-a şoptit. Scumpa mea.

Dar nimic nu era cum ar fi trebuit să fie. M-am gândit că după plecarea lui nu avea să-mi mai placă niciodată altcineva. Am aşteptat până când am fost sigură că pot să stau în picioare, apoi am coborât de pe gard, pe jumătate alunecând, pe jumătate căzând. Hardy a întins mâna ca să mă ajute să-mi păstrez echilibrul, dar eu m-am ferit. Abia dacă-l mai vedeam din cauza lacrimilor.

— Nu-ți lua adio de la mine, am spus. Te rog.

Poate că Hardy a înțeles că acela era ultimul lucru pe care putea să-l facă pentru mine, fiindcă a tăcut. Ştiam că o să mă gândesc de nenumărate ori la acele momente în anii ce urmau, inventând noi şi noi lucruri pe care ar fi trebuit să le spun sau să le fac, dar eu am plecat pur şi simplu, fără să mă uit înapoi. Am regretat de multe ori lucrurile pe care le-am spus fără să mă gândesc, dar nu am regretat niciodată nimic mai mult decât cuvintele pe care le-am lăsat nerostite atunci.

Capitolul 10

Adolescenți nemulțumiți vezi la tot pasul. Adolescenții vor lucruri cu tot dinadinsul şi niciodată nu par să le obțină. Ca să adauge la supărare, mulți te iau în râs fiindcă eşti mic. Se spune că timpul vindecă inimile rănite şi de multe ori chiar aşa e, dar lucrul ăsta nu s-a întâmplat şi cu sentimentele mele pentru Hardy. Luni întregi după plecarea sa, în vacanța de iarnă, de sărbători şi după aceea, am existat pur şi simplu, distrasă şi supărata, nefolositoare până şi mie însămi.

Celălalt lucru care mă făcea să fiu nefericită era relația înfloritoare dintre mama şi Louis Sadlek. Prietenia lor mă nedumerea şi mă umplea de resentimente. Dacă a existat vreun moment de linişte între ei, eu nu am fost martoră la el. De cele mai multe ori se înțelegeau la fel de bine ca două pisici închise într-un sac.

Louis scotea ce era mai rău în mama. Când era cu el bea, iar ea nu fusese o băutoare. Relația lor avea o componentă fizică pe care eu nu o mai văzusem până atunci. Se împingeau, se pălmuiau şi se atingeau tot timpul. Tocmai ea, care insistase mereu să aibă spațiul ei personal. Sadlek scotea la iveală o parte sălbatică din ea, dar nu era normal ca mamele să se poarte aşa. Îmi doream să nu fie frumoasă şi blondă, să fie genul de mamă care poartă şorț şi merge la biserică.

Ce mă deranja cel mai tare era că înțelegeam, pe undeva, că certurile, gelozia şi micile lovituri pe care şi le aplicau ei

doi erau un fel de preludiu. Louis nu venea decât rar la noi în rulotă, slavă Domnului, dar şi eu, şi toată lumea din Bluebonnet ştiam că mama petrece nopţile în casa lui din cărămidă roşie. Uneori se întorcea cu vânătăi pe braţe, trasă la faţă de oboseală, cu urme roşii pe faţă şi pe gât lăsate de barba lui nerasă. Mamele n-ar fi trebuit să facă astfel de lucruri.

Nu ştiu cât din relaţia cu el era plăcere şi cât era autopedepsire. Cred că Louis i se părea un bărbat puternic şi Dumnezeu ştie că n-ar fi fost prima care confunda brutalitatea cu puterea. Poate că atunci când o femeie se ocupa singură de sine, de atâta amar de vreme, aşa cum făcuse mama, era o uşurare să se supună în sfârşit altcuiva, chiar dacă nu era prea plăcut. Am simţit şi eu asta de multe ori, durerea adusă de responsabilitate şi dorinţa ca altcineva să mă conducă, să se ocupe de mine.

Recunosc că Louis putea să fie şi fermecător. Chiar şi cei mai răi texani au o poleială de politeţe, vorba aceea dulce care le place femeilor şi talentul pentru poveşti. Părea că îi plac copiii, probabil fiindcă erau gata să creadă orice le spunea el. Carrington râdea şi zâmbea oricând era în preajma lui, dezminţind ideea că bebeluşii ştiu din instinct în cine pot să aibă încredere şi în cine nu.

Pe mine Louis nu mă plăcea deloc. Eram singura pe care nu o cucerise. Nu suportam lucrurile care o impresionau pe mama mea, pozele masculine în care se aşeza, gesturile menite să arate că totul însemna atât de puţin pentru el fiindcă poseda atât de multe lucruri materiale. Avea un

dulap plin de cizme făcute la comandă, genul de încălțăminte pentru care cizmarul te pune să stai în şosete pe o bucată de hârtie de împachetat ca el să-ți deseneze conturul tălpii. Louis avea o pereche de cizme care costaseră opt sute de dolari, făcute din piele de elefant din „Zimbabuie”, cum pronunța el, care erau subiectul preferat al tuturor locuitorilor din Welcome.

Într-o seară, el, mama şi alte două cupluri au mers să danseze într-un club din Houston, iar paznicii de la intrare nu i-au dat voie lui Louis să intre cu sticluța lui argintie, aşa că el s-a dus într-o parte a clădirii şi şi-a scos briceagul de vânătoare Dozier, a tăiat o deschizătură verticală într-una dintre cizme şi a ascuns sticla în ea. Când mi-a povestit mie, mama a spus că gestul lui fusese stupid şi că irosise în mod ridicol banii, dar a repetat de atâtea ori istorioara în lunile care au urmat încât până la urmă mi-am dat seama că îi admira extravaganța.

Louis era genul de bărbat care făcea orice era nevoie ca să păstreze aparența de bogăție, deşi în realitatea nu stătea mai bine decât noi, ceilalți, şi era doar gura de el. Nimeni nu ştia de unde făcea rost de banii pe care-i cheltuia, care erau mai mulți decât câştiga de pe urma parcului de rulote, dar se zvonea că din când în când ar fi făcut trafic de droguri. De altfel, locuiam suficient de aproape de graniță încât să fie destul de uşor pentru oricine să facă asta, atâta vreme cât era dispus să-şi asume riscurile. Nu cred că Louis fuma sau trăgea pe nas, fiindcă alcoolul era drogul lui preferat, dar nu cred nici că avea vreo problemă să le vândă

otrăvuri studenților care veneau acasă în vacanța de vară sau localnicilor care voiau o cale de scăpare din realitate mai puternică decât aceea pe care o găseau în sticlele de Johnny Walker.

Când nu mă preocupa relația mamei cu Louis, eram absorbită de Carrington, care începuse să meargă pe picioarele ei şi semăna cu un fundaş micuț şi amețit. Încercase deja să-şi înfigă degețelele micuțe şi umede în prize, în ascuțitori şi în cutii de suc, culegea din iarbă gâze şi mucuri de țigară şi cereale pietrificate deja de prin ațele mochetei, ca să le bage pe toate în gură. Începuse să mănânce singură cu lingurița şi uneori făcea atâta mizerie încât eram nevoită s-o spăl în curte, cu furtunul, aşezată într-un lighean mare pe care-l cumpărasem de la Wal-Mart. O priveam adesea cum se juca acolo, aruncând cu apă în jurul ei şi râzând.

Când a început să vorbească, m-a strigat Bee-Bee, fiindcă atât reuşea să rostească din numele meu, pe care îl folosea ori de câte ori voia ceva. O iubea pe mama şi strălucea când se jucau împreună, dar când nu se simțea bine, era supărată sau înspăimântată, spre mine întindea mânuțele, iar eu o luam imediat în brațe. Nu vorbeam niciodată cu mama despre asta şi cred că niciuna dintre noi nu se gândea prea mult la ce se întâmpla, ci luam lucrurile aşa cum erau. Carrington era fetița mea.

Domnişoara Marva ne chema adesea pe la ea, spunând că altfel ar fi fost prea linişte în casă. Nu se mai împăcase cu Bobby Ray până la urmă şi spunea că probabil n-o să mai

aibă pe nimeni, fiindcă bărbații de vârsta ei fie arătau rău, fie își pierduseră mințile, fie şi una, şi alta. În fiecare miercuri după-amiaza o conduceam la biserica Mielul Domnului, pentru că se oferise voluntar pentru postul de bucătar al programului „Bucate pe roate”, iar bucătăria bisericii vindea diferite feluri de mâncare. O țineam pe Carrington sprijinită pe şold, măsurăm ingrediente şi amestecam în oale şi castroane, iar domnişoara Marva mă învăța să gătesc ca în Texas.

Cu ajutorul ei am cules porumb de pe coceni tineri, l-am acoperit cu şuncă şi am adăugat bere, amestecând până când a început să-mi lase gura apă. Am învățat cum să pregătesc friptură de pui cu sos alb şi gros, cum să prăjesc peşte dat prin mălai şi cum să prepar iahnie de fasole cu ciolan sau mazăre verde cu sos de ardei iute. Am învățat chiar şi secretul prăjiturii ei speciale, pe care m-a sfătuit să n-o prepar pentru niciun bărbat, dacă nu vreau să mă mărit cu el.

Cel mai greu mi-a fost să învăț cum se făcea supa de pui cu găluşte, fiindcă Marva nu avea o rețetă anume. Supa asta era atât de bună, iar găluştele atât de gustoase şi de fragede, că te făceau să plângi de bucurie.

Rețeta începea cu o grămăjoară de făină deasupra căreia se punea sare, ou şi unt, apoi se frământa bine cu mâna. După aceea compoziția se întindea pe o bucată de hârtie de copt, se împărțea în găluşte şi se punea la fiert în oala cu supă de pui clocotită. Există puține dureri pe care nu poate să le aline o supă ca aceea, iar domnişoara Marva mi-a

pregătit o porție în ziua în care Hardy Cates a plecat din Welcome, doar ca să mă ajute să mai uit de dorul lui.

De cele mai multe ori ajutam şi la livrarea mâncării pregătite de ea pentru „Bucate pe roate”, cât timp Marva se ocupa de Carrington.

— Tu n-ai teme, Liberty? mă întreba ea, iar eu clătinam din cap, fiindcă numai rareori îmi mai făceam lecțiile.

Învățam strictul necesar, cât să nu rămân repetentă, şi nu mă gândeam deloc la ce-aveam să fac după liceu, fiindcă dacă mamei nu-i mai păsa, nu vedeam de ce mi-ar fi păsat mie.

O vreme, Luke m-a tot invitat să ieşim împreună în oraş atunci când se întorcea acasă de la colegiu, dar după ce l-am refuzat de mai multe ori, a renunțat. Nu voiam să-l văd, pentru că simțeam cum ceva din mine se stinsese odată cu plecarea lui Hardy şi nu ştiam cum sau când o să se reaprindă. Făcusem dragoste fără să iubesc şi iubisem pe cineva fără să fac dragoste cu el, iar acum nu mai voiam să fac niciuna, nici cealaltă. Domnişoara Marva mă sfătuise să trăiesc aşa cum credeam eu de cuviință, «după lumina mea”, dar eu nu pricepusem expresia.

După un an de relație, mama s-a despărțit de Louis. Deşi tolera destul de bine jignirile, chiar şi ea avea o limită. Totul s-a întâmplat într-un bar la care mergeau din când în când, unde un cowboy cam amețit, unul adevărat, care lucra la o fermă mică din afara oraşului, i-a cumpărat mamei un shot de tequila.

Texanii au un simț al proprietății mai ridicat decât ceilalți

bărbați, fiindcă trăiesc într-o cultură care le cere să ridice garduri ca să-şi apere pământurile şi să doarmă cu puştile sprijinite de noptieră ca să-şi apere casele. A îi face avansuri iubitei altuia e considerat un gest suficient de nesăbuit încât să justifice chiar şi omorul, deci cowboy-ul acela ar fi trebuit să se gândească mai bine, deşi era beat. Multă lume a fost de părere că Louis a avut motive să-l bată măr, însă el nu s-a oprit acolo şi, după ce l-a lovit cu cruzime, umplându-l de sânge în parcarea localului şi călcându-l cu cizmele sale cu toc de doi centimetri, s-a îndreptat spre maşină ca să-şi ia puşca şi, probabil, să termine treaba. Numai intervenția câtorva prieteni l-a convins să nu comită un omor. Mama mi-a spus mai târziu ce ciudat i se păruse că bărbatul era mult mai mare decât Louis şi nu s-ar fi zis că acesta ar fi putut să-l bată. Uneori însă, cruzimea şi duritatea înving forța. Mama s-a despărțit de el când a văzut de ce era în stare, iar aceea a fost cea mai fericită zi din viața mea de după plecarea lui Hardy.

Din păcate fericirea n-a durat mult, fiindcă Louis nu voia să ne lase deloc în pace. Suna la telefon la orice oră din zi şi din noapte, până când reuşea să ne facă urechile să țiuie şi pe Carrington să fie din ce în ce mai mofturoasă din cauza lipsei de somn, începuse să o urmărească pe mama cu maşina şi să o hărțuiască pe drum spre muncă, atunci când ieşea în oraş să mănânce, la cumpărături. Adesea parca în fața rulotei noastre şi se uita la noi, pur şi simplu. Odată m-am dus în dormitor ca să mă schimb şi chiar înainte să-mi scot bluza l-am văzut uitându-se la mine prin fereastra din

spate, care dădea într-un câmp din apropiere.

Mi se pare ciudat că multă lume încă mai crede că a urmări asiduu pe cineva face parte dintr-un fel de ritual de curtare. Unii i-au spus mamei că felul în care se purta el nici nu se numea hărțuire, fiindcă ea nu era o celebritate. Când a apelat în sfârşit la poliție, ei n-au prea vrut să facă nimic, fiindcă situația li se părea clară – era vorba despre doi parteneri de cuplu care nu se înțelegeau. Mamei ajunsese să-i fie ruşine de ceea ce se întâmpla, de parcă ar fi avut ea vreo vină.

— Cel mai rău a fost că tactica lui Louis a dat roade, fiindcă bărbatul a insistat până când a convins-o că varianta cea mai simplă era să se împace cu el. Săraca de ea a încercat chiar să se convingă că vrea să fie cu el, dar mie mi se părea nu că sunt împreună din nou, ci că el a luat-o ostatică.

Relația lor se schimbase totuşi, pentru că deşi mama se întorsese la el, nu se mai purta ca înainte, şi toată lumea, inclusiv el, îşi dădea seama că dacă ar fi putut să-l părăsească, dacă ar fi fost sigură că n-avea s-o mai deranjeze, atunci poate că ar fi plecat. Spun „poate că" şi nu „sigur ar fi plecat" fiindcă în ea era o parte care încă îl mai voia, era prinsă de el aşa cum broască de la uşă se blochează uneori cu cheia în ea, iar pe mine acea partea din ea mă speria.

Într-o noapte, o dusesem deja pe Carrington la culcare, am auzit o bătaie în uşă. Mama ieşise cu Louis la cină şi la film, în Houston. N-aş putea să spun de ce bătaia în uşă a

unui polițist e diferită de a oricui altcuiva, de ce atunci când degetele lor ating lemnul, sunetul te face să te crispezi şi fiecare vertebră ți se încordează, dar autoritatea rău prevestitoare a ciocăniturii m-a făcut să-mi dau imediat seama că se întâmplase ceva. Am deschis uşa. În fața ei erau doi polițişti. Nici azi nu-mi amintesc de chipurile lor, ci numai de uniformele albastre, cu cămaşă bleu şi pantaloni ultramarin, şi de insignele brodate, care reprezintă mici planete pământ *traversate* de *două* benzi roşii.

M-am gândit imediat la ultima mea conversație cu mama din acea seară. Eram tăcută, nervoasă, şi m-am uitat la ea cum se îndreaptă spre uşă îmbrăcată în blugi şi încălțată în pantofi cu toc. Am vorbit, dar nimic important, mi-a spus că n-o să ajungă acasă decât dimineață, iar eu am ridicat din umeri şi-am mormăit un „Cum ştii tu”. Te gândeşti că ultima dată când vezi pe cineva ar trebui să-i spui ceva important, dar mama a ieşit din viața mea zâmbind scurt şi amintindu-mi să încui uşa în urma ei, ca eu şi Carrington să fim în siguranță cât lipsea ea.

Polițiştii mi-au spus că accidentul s-a întâmplat pe autostrada de est – asta era înainte să se termine lucrările la drumul 1-10, acolo unde camioanele cu optsprezece roți puteau să meargă oricât de repede şi în orice moment. Cel puțin un sfert din autoturisme erau camioane încărcate cu bere sau materiale chimice. Nu era de mare ajutor nici faptul că benzile erau înguste şi liniile de demarcație aproape invizibile.

Louis trecuse pe roşu la intrarea pe o laterală, iar maşina

fusese lovită în plin de un camion. Şoferul camionului avea câteva răni minore, Louis fusese descarcerat şi dus la spital, unde murise câteva ore mai târziu din cauza sângerării interne. Mama murise în momentul impactului.

Polițiştii mi-au spus că nici n-a ştiut ce-a lovit-o, iar asta ar fi trebuit să mă ajute să mă simt mai bine, doar că… Măcar pentru un moment, ştiuse, nu? Probabil că a avut măcar sentimentul că lumea explodează, că trupul îi e rănit mai mult decât putea duce. M-am întrebat dacă după aceea a plutit pe deasupra locului în care se petrecuse accidentul, uitându-se la ce mai rămăsese din ea. Voiam să cred că o escortă de îngeri venise şi-o dusese în Rai, că bucuria înlocuise durerea şi dorul de noi şi că mama putea să se uite în jos printre nori oricând voia să vadă ce mai facem, însă credința n-a fost niciodată punctul meu forte. Tot ce ştiam sigur era că mama se dusese într-un loc în care eu nu puteam s-o urmez.

Atunci am înțeles, în sfârşit, ce voia să spună domnişoara Marva despre viața trăită după propria lumină. Când mergi prin întuneric nu poți să depinzi de nimic şi de nimeni care să-ți lumineze calea, ci trebuie să te bazezi pe scânteia din sufletul tău, altfel te pierzi. Asta i se întâmplase mamei şi ştiam că, dacă mi s-ar fi întâmplat şi mie, Carrington n-ar mai fi avut pe nimeni care să aibă grijă de ea.

Capitolul 11

Mama nu avea asigurare de viață şi nici prea multe economii, aşa că după moartea ei eu am rămas cu o rulotă,

nişte mobilă, o maşină veche şi o soră de numai doi ani. Trebuia să întreţin toate astea cu o educaţie care se oprise după liceu şi fără nicio experienţă în muncă. Îmi petrecusem verile şi după-amiezile având grijă de Carrington, ceea ce însemna că singura persoană care ar fi putut să-i vorbească despre mine unui potenţial angajator era o fetiţă ce până de curând mersese cu spatele în maşină, în scaunul pentru copii.

Din fericire, starea de şoc e una îngăduitoare, care-ţi dă voie să treci prin dezastre cu o distanţă emoţională destul de mare ca să-ţi poţi face treaba. Primul lucru era să pregătesc înmormântarea, deşi nu ştiam nimic despre aşa ceva, nu mai fusesem niciodată la o casă de pompe funebre şi îmi imaginasem întotdeauna că astfel de locuri sunt triste şi înfricoşătoare. Domnişoara Marva a mers cu mine, deşi i-am spus că n-aveam nevoie de ajutor, ca să vadă, zicea ea, cât păr mai avea directorul, acum văduv, cu care se întâlnise de câteva ori când erau amândoi mai tineri.

Domnul Ferguson ajunsese aproape chel, însă era cel mai amabil om pe care-l cunoscusem vreodată, iar casa de pompe funebre era doar o clădire cafenie cu coloane albe la intrare, luminoasă, curată şi aranjată ca o sufragerie primitoare. În zona de primire erau canapele căptuşite cu stofă albastră şi măsuţe de cafea pe care erau aşezate albume mari de fotografii, iar pe pereţi atârnau tablouri cu peisaje. Am mâncat prăjiturele dintr-o farfurie mare din porţelan şi am băut cafea pe care directorul ne-a turnat-o dintr-o carafă mare de argint. Am început să vorbim, iar

domnul Ferguson a împins cu un gest discret cutia cu şervețele mai aproape de mine, pe masă, lucru pentru care i-am fost recunoscătoare. Mie nu-mi venea să plâng, pentru că încă nu simțeam nimic şi emoțiile mi-erau suspendate ca într-un bloc de gheață, dar domnişoara Marva a golit aproape jumătate de cutie.

Directorul de pompe funebre avea o figură înțeleaptă, blândă şi căzută, care-l făcea să semene cu un baset bătrân, şi ochii căprui ca de ciocolată topită. Mi-a dat o broşură intitulată „Cele zece reguli ale doliului” şi a întrebat cu tact dacă mama îşi pregătise înmormântarea.

— Nu, domnule, am spus cu sinceritate. Nu era genul care îşi face planuri din timp. Îi lua foarte mult chiar şi să aleagă din meniul de la cantină.

Ridurile de la colțurile ochilor lui se adânciră când zâmbi.

— Şi soția mea era la fel, spuse. Sunt pe lumea asta oameni cărora le place să facă planuri şi oameni care trăiesc clipa, şi nu e nimic rău în vreuna dintre astea două. Eu unul, de exemplu, sunt genul care face planuri.

— Şi eu la fel, am spus, deşi nu era cu totul adevărat.

Îi urmasem exemplul mamei, luând lucrurile aşa cum erau, dar acum voiam să fiu altfel. Trebuia să fiu altfel. Domnul Ferguson deschise un catalog cu prețuri, care avea paginile laminate, şi începu discuția despre bugetul pe care-l aveam la dispoziție, făcând o listă lungă de lucruri care trebuiau plătite – taxa de cimitir, necrologul, îmbălsămarea, părul şi machiajul, bordura din asfalt în jurul mormântului, dricul, muzica şi piatra funerară. Doamne, cât de scump era

să morii.

Cam toți banii pe care mi-i lăsase mama aveau să se ducă dacă nu voiam să cumpăr câte ceva şi cu credit, însă eu priveam cu suspiciune orice fel de datorie, fiindcă văzusem ce se întâmpla când oamenii foloseau toboganul acela spre dezastrul financiar din care, de cele mai multe ori, nu mai reuşeau să iasă. Pentru că eram în Texas, nu aveam la ce cămin să mergem ca să ducem o viață decentă şi singura plasă de siguranță pe care o aveam erau rudele, iar eu eram prea mândră ca să mă gândesc să caut nişte necunoscuți şi să le cer bani. Mi-am dat seama că înmormântarea avea să fie făcută cu foarte puțini bani, care pe deasupra trebuiau bine chibzuiți, şi-mi dădură lacrimile. Mama mea nu mersese la biserică, şi i-am spus domnului Ferguson că vrem o ceremonie laică.

— Nu se poate! protestă domnişoara Marva, şocată de idee şi oprindu-se din plâns. Nu există aşa ceva în Welcome.

— Ai fi surprinsă, Marva, o informă domnul Ferguson. La noi în oraş sunt şi destui umanişti, care însă nu recunosc public ca să nu fie împresurați de credincioşii veniți să-i convertească.

— Ai ajuns un păgân, Arthur? întrebă ea, făcându-l să zâmbească.

— Nu, doamnă, dar am ajuns să accept că unii oameni sunt mulțumiți aşa cum sunt şi nu vor să fie salvați de Domnul.

După ce am discutat o vreme despre înmormântarea

umanistă a mamei, am mers în camera cu sicrie, unde erau cel puțin treizeci, aşezate în rânduri ordonate. Nu-mi dădusem seama că existau atâtea variante şi că puteai să alegi nu doar materialul din care să fie făcută partea exterioară, dar şi pe cel din interior, care putea să fie catifea sau şaten de orice culoare. M-a tulburat faptul că puteai să alegi şi gradul de fermitate al pernei din interior, de parcă ar mai fi contat pentru cel care murise.

Unele dintre sicriele mai elegante, de pildă cele din stejar lăcuit sau cele din oțel, cu patină de bronz şi broderie în interior, costau patru sau cinci mii de dolari. Sicriul din capătul încăperii era mai extravagant decât crezusem că-mi va fi dat să văd vreodată, pictat în stilul lui Monet, cu un peisaj cu apă, flori şi un pod, numai în galben, albastru, verde şi trandafiriu, cu un interior din şaten albastru, o pernă şi o pătură de aceeaşi culoare.

— E ceva, nu-i aşa? întrebă domnul Ferguson, zâmbind puțin stânjenit. Unul dintre furnizorii noştri se străduieşte de ani de zile să vândă sicriele astea pictate, dar mă tem că sunt prea speciale pentru gustul locuitorilor din oraşul nostru mic.

Mi-ar fi plăcut să-l iau pentru mama şi nu-mi păsa că e de prost-gust şi ostentativ, pentru că la doi metri sub pământ nu era nimeni care să-l vadă. Dacă tot trebuia să dormi undeva pentru totdeauna, atunci acel loc trebuia să aibă perne de şaten albastru, şi o grădină secretă, ascunsă sub pământ.

— Cât costă? am întrebat.

Domnul Ferguson tăcu o vreme, iar când răspunse, rosti foarte încet:

— Şase mii cinci sute de dolari, domnişoară Jones.

Puteam să-mi permit, poate, o zecime din acea sumă. Săracii nu au prea multe opțiuni de-a lungul vieții şi de cele mai multe ori nici nu se gândesc la opțiuni, ci cumpără pur şi simplu ce-şi permit sau renunță dacă se poate, sperând că n-o să fie vreodată luați pe nepregătită de ceva ce nu pot să controleze. Există momente, totuşi, în care realitatea asta doare, în care vrei din tot sufletul ceva şi ştii fără urmă de îndoială că nu poți să-l ai. Aş fi vrut o casă, aparat dentar şi haine pentru Carrington, educație, lucruri care ne-ar fi ajutat să ieşim din prăpastia adâncă dintre sărăcia lucie şi clasa de mijloc, dar lucrurile acelea necesitau mai mulți bani decât aş fi putut eu să câştig într-o viață. Nu puteam să-mi dau seama de ce nu înțelesesem cât de dificilă era situația mea chiar şi înainte, când trăia mama. De ce fusesem atât de neatentă şi de nechibzuită? Simțeam că mi se face rău.

L-am urmat, crispată, pe domnul Ferguson spre coşciugele mai ieftine şi am găsit un model din pin lăcuit, căptuşit cu pânză albă, care costa şase sute de dolari, apoi am ieşit în curtea din spate, unde erau aliniate pietre şi monumente funerare şi am ales o placă rotundă din bronz pentru mormântul mamei. Într-o bună zi, mi-am jurat în gând, aveam s-o înlocuiesc cu un monument funerar din marmură.

Imediat cum s-a aflat despre accident, toate gospodinele

din oraş au aprins cuptoarele, până şi necunoscuți sau oameni pe care abia dacă-i întâlnisem ne-au adus câte ceva de mâncare. Pachetele acoperite cu foaie de aluminiu stăteau în teancuri peste tot unde era puțin loc – pe dulapuri, pe mese, în frigider şi în cuptor. În perioadele de doliu texanii prepară rețetele lor cele mai de soi, iar mulți dintre cei care ne aduseseră mâncare lipiseră pe ambalaj bilețele pe care era scrisă rețeta dinăuntru, ceea ce nu se făcea de obicei, dar cred că lumea era de acord că eu şi Carrington aveam nevoie de tot ajutorul pe care puteam să-l primim. Niciuna dintre rețete nu avea mai mult de patru sau cinci ingrediente şi preparatele erau de felul celor pe care le găseşti pe la târguri sau pe mesele de la biserică – plăcinte, checuri, mâncare de fasole, friptură, jeleuri şi salate.

Îmi părea rău că primeam atâta mâncare într-un moment în care eu nu simțeam deloc nevoia să mănânc. Am dezlipit rețetele de pe pachete şi le-am pus într-un plic, la păstrare, apoi am dus mare parte dintre preparate la familia Cates, simțindu-mă recunoscătoare pentru faptul că doamna Judie era atât de rezervată – ştiam că oricât de milă i-ar fi fost de mine n-avea să spună nimic care să mă facă să plâng.

Mi-era greu să-i văd pe cei din familia lui Hardy într-un moment în care mi-era atât de dor de el. Îmi doream să se întoarcă şi să mă salveze, să aibă grijă de mine. Voiam să mă strângă în brațe şi să-mi dea voie să plâng pe umărul lui, dar când am întrebat-o pe doamna Judie dacă avea veşti de la el, ea mi-a spus că nu încă, fiindcă o vreme, la început, avea să fie prea ocupat ca să o sune sau să-i scrie.

Am reuşit să plâng şi să-mi uşurez sufletul abia în a doua noapte după moartea mamei, când m-am ghemuit în pat lângă corpul mic şi îndesat al lui Carrington, iar ea s-a lipit de mine în somn şi a oftat, aşa cum fac uneori bebeluşii, iar sunetul acela a rupt zăgazul care-mi ținea inima captivă.

La doi ani, Carrington nu înțelegea moartea – îi scăpa finalitatea ei, şi mă tot întreba când vine mama. Am încercat să-i explic despre Rai, iar ea m-a ascultat fără să priceapă, apoi m-a întrerupt ca să-mi ceară o bomboană. Am ridicat-o în brațe şi m-am întrebat ce-avea să se aleagă de noi, dacă nu cumva o să vină vreun asistent social să mi-o ia, ce-o să fac dacă fetița avea să se îmbolnăvească grav şi cum s-o pregătesc pentru o viață despre care nici eu nu ştiam mare lucru.

Nu mai plătisem niciodată înainte vreo factură şi nu ştiam unde erau cârdurile noastre de asigurare socială. Mă temeam că sora mea avea s-o uite pe mama. Mi-am dat seama că nu aveam pe nimeni cu care să vorbesc despre mama şi am început să plâng, cu lacrimile curgându-mi încontinuu pe obraji. Nu puteam să mă opresc, am început să hohotesc, aşa că am fugit în baie şi am umplut cada, apoi m-am aşezat în ea şi am plâns până când n-am mai avut lacrimi şi m-a cuprins o stare neobişnuită de calm.

— Ai nevoie de bani? m-a întrebat prietena mea Lucy pe un ton direct, uitându-se la mine cum mă îmbrăcam pentru înmormântare.

Venise să stea cu sora mea cât eram eu plecată.

— Ai mei pot să-ți împrumute bani, şi tati spune că poate

să-ți dea o slujbă cu jumătate de normă la noi la magazin.

Nu m-aş fi descurcat fără Lucy în perioada de după accidentul mamei. Mă întrebase dacă poate să mă ajute şi când eu o refuzasem, ea mă ajutase oricum. Insistase să o ia pe Carrington la ea acasă în acea după-amiază, ca eu să am timp să dau telefoane şi să fac curat.

Într-o altă zi a adus-o pe mama ei cu ea şi ele două au împachetat lucrurile mamei şi le-au pus în cutii de carton, fiindcă era clar că eu nu m-aş fi descurcat singură. Jacheta ei preferată, rochia albă cu margarete, bluza albastră, eşarfa trandafirie şi subțire pe care şi-o lega în păr, acelea şi altele, toate pline de amintiri la fiecare pliu.

Începusem să port noaptea un tricou de-al ei pe care nu-l spălasem încă şi care mirosea a parfum, Estee Lauder „Youth Dew”. Nu ştiam cum să fac să nu-i pierd aroma şi într-o zi, la multă vreme după ce ea murise, mi-am dorit să simt parfumul de mamă care nu mai exista decât în amintirile mele.

Lucy şi mama ei au dus hainele mamei într-un depozit şi mi-au dat cheia de la el, spunându-mi că aveau să plătească ele chiria din banii magazinului de amanet şi că puteam să las lucrurile acolo oricât doream.

— Ai putea să vii să lucrezi la noi oricând vrei, a insistat Lucy.

Am clătinat din cap drept răspuns la propunerea ei, fiindcă eram destul de sigură că nu aveau nevoie de ajutor la amanet şi că-mi făcuseră oferta pentru că le era milă de mine. Deşi le eram mai recunoscătoare decât aveau să ştie

vreodată, îmi dădeam seama că prieteniile cele mai durabile sunt acelea cărora nu le forțezi limitele.

— Mulțumeşte-le părinților tăi, am spus, dar cred că am nevoie de ceva cu normă întreagă şi încă nu ştiu ce vreau să fac.

— Ți-am spus mereu că ar fi bine să mergi la o şcoală de esteticiene. Ai fi un stilist pe cinste şi ai putea să ai salonul tău într-o bună zi.

Lucy mă cunoştea bine şi ştia că mi-ar fi plăcut să lucrez într-un salon, poate mai mult decât *orice* altceva, dar…

— Ar dura nouă luni, un an să-mi iau licența, am spus cu regret, şi nu am cum să-mi permit taxele de şcolarizare.

— Ai putea să împrumuți…

— Nu, am spus îmbrăcând bluza neagră fără mâneci şi ridicând *fusta peste ea. Nu* pot să încep să mă împrumut, Luce, fiindcă aş ține-o numai în datorii. Dacă nu am cum să fac un lucru, prefer să aştept până când strâng suficienți bani.

— S-ar putea să nu ai niciodată destul, spuse ea privindu-mă exasperată. Fată dragă/dacă aştepți să vină vreo zână din poveşti cu o rochie şi o caleaşcă, să ştii că s-ar putea să nici nu mai ajungi la bal.

Am luat o perie de pe măsuța de toaletă şi am început să-mi pieptăn părul ca să-l prind în coadă.

— Nu aştept pe nimeni, mă descurc singură.

— Nu vreau sa spun decât că ar fi bine să accepți ajutorul oricui ți-l oferă, fiindcă nu trebuie să faci totul de una singură.

— Ştiu.

M-am abţinut să nu-i răspund repezit şi am reuşit să zâmbesc. Lucy îşi făcea griji pentru mine şi eu ştiam asta, aşa că atitudinea ei directă era mai uşor de acceptat.

— Nu sunt pe cât de încăpăţânată mă crezi. Doar l-am lăsat pe domnul Ferguson să schimbe sicriul, nu?

Cu *o* zi înainte de înmormântare mă sunase domnul Ferguson şi îmi spusese că vrea să-mi propună o afacere, dacă eram de acord. Alegându-şi cu grijă cuvintele, mi-a spus că fabricantul de sicrie redusese preţurile pentru modelele pictate şi că modelul cu Monet costa mai puţin. Pentru că preţul iniţial fusese şase mii cinci sute de dolari, i-am spus că probabil tot n-aş putea să mi-l permit.

— Aproape că le dau gratis, insistase el. De fapt, cel cu Monet e acum la acelaşi preţ cu sicriul din pin pe care l-aţi cumpărat deja. Pot să le schimb între ele fără niciun cost suplimentar, dacă doriţi.

Aproape că rămăsesem mută de uimire.

— Sunteţi sigur?

— Da, doamnă.

Am crezut că generozitatea domnului Ferguson avea de-a face cu aptul că bătrânul luase cina cu domnişoara Marva cu câteva seri înainte, aşa că m-am dus şi am întrebat-o direct.

— Liberty Jones, răspunsese ea pe un ton indignat, vrei să spui că m-am culcat cu omul ăla ca să-ţi fac ţie rost de un sicriu la reducere?

Stânjenită, am răspuns că n-am vrut s-o jignesc şi că sigur

că nu credeam aşa ceva. Încă indignată, domnişoara Marva m-a informat că, dacă într-adevăr s-ar fi culcat cu Arthur Ferguson, atunci cu siguranță că omul mi-ar fi dat coşciugul pe gratis.

Ceremonia de la mormânt a fost foarte frumoasă, deşi destul de scandaloasă după standardele din Welcome. Domnul Ferguson a vorbit puțin despre mama şi despre viața ei, despre cât de mult avea să le lipsească prietenilor şi celor două fiice ale sale, dar n-a spus niciun cuvânt despre Louis. Familia lui îl luase ca să-l îngroape în Mesquite, acolo unde se născuse şi unde încă mai locuiau multe, dintre rudele sale. Parcul de rulote avea acum un nou administrator, un tânăr pe nume Mike Mendeke.

Una dintre cele mai apropiate prietene ale mamei, o colegă de la muncă, plinuță şi cu părul de culoarea ceaiului, a citit chiar şi o poezie:

„Nu plânge la mormântul meu,
N-am adormit, acolo nu sunt eu.

Eu sunt suflarea care-ncet adie,
Sunt neaua-acoperind câmpia,

Sunt soarele de peste lanuri,
Sunt ploaia blândă-a toamnei.

Când te trezeşti în zori de zi,
Sunt cântecul de ciocârlii,

Sunt adieri de aripi blânde,
Sunt stelele plăpânde.

Nu plânge la mormântul meu,
Nu am murit, acolo nu sunt eu."

Deşi nu era un poem religios, când Deb l-a terminat de recitat, mulți dintre cei care veniseră la înmormântare aveau lacrimi în ochi. Am aşezat doi trandafiri galbeni, unul din partea mea, celălalt din partea *lui Carrington, deasupra sicriului* – în Texas lumea preferă trandafirii galbeni, chiar dacă peste tot în lume cei roşii sunt considerați mai frumoşi. Domnul Ferguson îmi promisese că florile aveau să fie îngropate odată cu mama.

La finalul ceremoniei, am ascultat *„Imagine"* a lui John Lennon, iar melodia i-a făcut pe câțiva să zâmbească şi pe mulți să se încrunte dezaprobator. Am eliberat patruzeci şi două de baloane albe, câte unul pentru fiecare dintre anii mamei, spre cerul cald şi albastru.

A fost ceremonia perfectă pentru Diana Truitt Jones şi cred că şi ei i-ar fi plăcut foarte mult. După ce s-a terminat, am simțit brusc nevoia să mă întorc imediat la Carrington. Voiam s-o strâng la piept multă vreme şi să-i mângâi buclele blonde, care-mi aminteau atât de mult de părul mamei. Sora mea nu mi se păruse niciodată atât de fragilă şi de vulnerabilă cum mi se părea în acel moment.

M-am întors şi m-am uitat la şirul de maşini parcate în

fața cimitirului şi am văzut o limuzină neagră, cu ferestrele fumurii, parcată undeva la distanță. Nu vedeai adesea aşa ceva în Welcome, aşa că m-am mirat. Maşina era modernă, avea toate uşile şi toate geamurile închise şi semăna cu un rechin.

În acea zi nu mai era nici o înmormântare, aşa că persoana din limuzină o cunoscuse pe mama şi voia să fie prezentă acolo, chiar dacă de la distanță. Am rămas nemişcată, uitându-mă la vehicul. Deodată am simțit cum picioarele mi se mişcă – cred că voiam să mă duc să întreb dacă nu vrea să vină la mormânt, dar imediat ce am început să mă îndrept spre ea, limuzina a plecat de pe loc încet, parcă plutind. Mă deranja gândul că n-aveam să aflu niciodată cine fusese acolo.

Curând după înmormântare a venit pe la noi o reprezentantă a statului, care fusese desemnată să evalueze măsura în care eu puteam să fiu tutorele surorii mele. Onorariul ei era de o sută cincizeci de dolari, ceea ce mie mi s-a părut destul de mult având în vedere că femeia a stat cu noi mai puțin de o oră, dar din fericire judecătoria a cerut ca serviciul să fie îndeplinit fără plată în cazul nostru, pentru că eu n-aş fi avut din ce să plătesc.

Carrington s-a purtat frumos, de parcă ar fi ştiut că e în interesul nostru. Sub ochii vizitatoarei, a construit un turn din cuburi, şi-a îmbrăcat păpuşa preferată şi a cântat cântecelul „ABC" de la un capăt la celălalt. În timp ce reprezentanta statului îmi punea întrebări despre creşterea copilului şi despre planurile mele de viitor, Carrington s-a

cățărat la mine în brațe şi m-a sărutat de câteva ori pe obraz, iar după fiecare sărut i-a aruncat câte o privire plină de înțeles doamnei din fața noastră, ca să se asigure că acțiunile ei sunt observate.

Următoarea etapă a procesului a fost surprinzător de simplă. N-a trebuit decât să merg la *Tribunalul Familiei* şi să-i dau judecătorului nişte scrisori de recomandare din partea domnişoarei Marva, a pediatrului şi a pastorului de la biserica *Mielul Domnului,* toate conținând recomandări şi opinii favorabile în ceea ce privea caracterul şi abilitățile mele de părinte. Judecătorul şi-a exprimat îngrijorarea din cauză că nu aveam o slujbă şi m-a sfătuit să găsesc imediat ceva de lucru, apoi m-a avertizat că, din când în când, aveam să primim câte o vizită de la *Asistența Socială.*

Când s-a terminat audiența, grefierul mi-a spus să scriu un cec de şaptezeci şi cinci de dolari, lucru pe care l-am făcut folosind pixul violet cu sclipici pe care l-am găsit la fundul genții. Mi-au dat un dosar cu copii ale petiției şi ale formularelor pe care le copiasem, plus certificatul de tutore. Aveam impresia că tocmai o cumpărasem pe Carrington şi că ei îmi dăduseră chitanța pentru ea.

Am ieşit din clădirea judecătoriei şi am găsit-o pe Lucy aşteptându-mă la baza scărilor, cu sora mea în cărucior. Pentru prima dată după multe zile am reuşit să râd, fiindcă fetița ținea în mânuțele ei grăsuțe o bucată de carton pe care Lucy scrisese *„Proprietatea lui Liberty Jones”*.

Capitolul 12

„Zburați cu Texwest! Eşti pregătită pentru o carieră plină de satisfacții, cu accent pe oameni şi birourile în cer? Călătoreşte, înhață şi extinde-ți orizonturile cu Texwest, compania aeriană cu dezvoltarea cea mai rapidă din țară. E nevoie să ai disponibilitatea să călătoreşti în California, Utah, New Mexico, Arizona şi Texas. Diplomă de liceu, înălțime minim 1, 70m, nu se fac excepții. Veniți să ne vizitați şi descoperiți posibilitățile pe care le oferim la Texwest."

Nu mi-a plăcut niciodată să zbor cu avionul – ideea mi se părea un afront la adresa naturii – oamenii sunt meniți să rămână pe sol. Am lăsat ziarul cu anunțuri şi m-am uitat spre sora mea, care stătea în scaunul înalt, pentru bebeluşi, şi mânca spaghete. Avea părul prins sus, cu un elastic cu fundă, şi era numai în scutec. Descoperisem că mi-e mai uşor s-o spăl după cină dacă mânca fără hăinuțe pe ea. Carrington mă privi solemn, cu o pată mare de sos în jurul gurii şi pe bărbie.

— Ți-ar plăcea să locuim în Oregon? am întrebat-o.

Îmi zâmbi cu figura ei mică, arătându-mi un şir de dinți mici şi albi, aşezați la distanță mare unul de celălalt.

— Bine.

Era cuvântul ei preferat, după expresia „nu se poate".

— Ai putea să mergi la creşă, am continuat, iar eu aş zbura cu avionul şi *aş* servi sticluțe mici de Jack Daniels pentru oamenii de afaceri morocănoşi. Cum ți se pare?

— Bine.

Am privit-o ridicând meticulos o bucată de morcov pe care i-o strecurasem în sosul de spaghete.

— Nu mai da legumele la o parte, i-am spus, ca să nu-ți fierb nişte broccoli.

— Nu se poate, a spus cu gura plină, făcându-mă să râd.

M-am uitat peste anunțurile pe care le încercuisem, cu slujbe posibile pentru o fată cu diplomă de liceu şi fără experiență în muncă. Aş fi putut să lucrez pe post de casieră, de şofer pe vidanjă, de dădacă, de femeie de serviciu la Happy Helpers sau de frizer pentru pisici la o clinică veterinară. Salariul era cam aşa cum te-ai fi aşteptat, adică aproape egal cu zero.

Cel mai puțin mi-ar fi plăcut să fiu dădacă, fiindcă ar fi însemnat să am grijă de copilul altcuiva în loc să stau cu Carrington. M-am uitat la paginile de ziar desfăcute în jurul meu, la opțiunile mele. Mă simțeam mică şi neajutorată, dar nu voiam să mă obişnuiesc cu sentimentul acela. Aveam nevoie de o slujbă pe care s-o păstrez o vreme, fiindcă nu era o idee bună să ne mutăm dintr-un loc într-altul şi probabil că nici nu prea erau speranțe să avansezi din postul de casieră la vreun magazin.

Carrington aşeza bucățelele de morcov pe ziarul din fața ei, aşa că am spus încet „Nu *mai face aşa”, apoi am ridicat ziarul şi am dat* să-l mototolesc, dar m-am oprit când am văzut anunțul murdar pe margini de sos portocaliu:

„O carieră nouă în mai puțin de un an! O esteticiană bine instruită e întotdeauna căutată, oricât de rele ar fi vremurile.

În fiecare zi, milioane de oameni merg la stiliştii preferați ca să fie tunşi, vopsiți, să primească tratamente faciale şi alte servicii cosmetice. Cunoştințele şi abilitățile pe care le capeți la *East Houston Academy* te vor pregăti pentru o carieră de succes în oricare dintre ramurile industriei de frumusețe pe care o vei alege. Înscrie-te pentru unul dintre locurile la EHA şi asigură-ți viitorul. Pentru cei care sunt acceptați oferim ajutor financiar.”

Într-un parc de rulote se vorbeşte adesea despre slujbe. La Bluebonnet, lumea pierdea slujbe, căuta o slujbă, evita să muncească sau bătea la cap pe altcineva să-şi găsească de lucru, dar nimeni dintre toți cei pe care-i cunoşteam nu avea o carieră. Îmi doream atât de mult o diplomă de estetician încât simțeam că mă sufoc. Aş fi putut să lucrez în multe locuri şi aş fi putut să învăț foarte multe lucruri, plus că aveam temperamentul necesar unui stilist şi cu siguranță eram suficient de hotărâtă. Aveam tot ce-mi trebuia, mai puțin bani, deci nu avea rost să mă înscriu, însă m-am uitat la mâinile mele, care, parcă aparținând altcuiva, au dat la o parte bucățelele de morcov şi au rupt anunțul de pe pagina de ziar.

Directoarea academiei, doamna Maria Vasquez, stătea la un birou oval fabricat din stejar, într-o cameră cu pereți vopsiți într-un albastru palid. Fotografii în rame metalice înfățişând femei frumoase erau atârnate la distanțe egale pe perete, iar mirosul salonului ajungea până în zona administrativă, un amestec de fixativ, şampon şi chimicale folosite la fabricarea vopselei. Era mirosul unui salon de

frumusețe, iar mie mi se părea minunat.

Mi-am ascuns mirarea când am descoperit că directoarea era de origine hispanică, o femeie subțire, cu şuvițe blonde, umeri unghiulari şi o figură aspră, cu oase puternice, care mi-a explicat că academia acceptase cererea mea de înscriere, dar că nu putea să ofere susținere financiară decât câtorva dintre studenți şi că, dacă nu-mi permiteam să plătesc taxele de şcolarizare, mi-ar fi dat voie să trec pe o listă de aşteptare pentru anul care urma. L-am spus că sunt de acord, dezamăgită şi zâmbind subțire. Mi-am ținut în gând un discurs de încurajare destul de supărat. Îmi spuneam că lista de aşteptare nu e sfârşitul lumii şi că oricum nu aveam ce să fac între timp.

Doamna Vasquez mă privi cu blândețe, îmi spuse că o să mă sune atunci când va fi momentul să completez din nou fişa de înscriere şi că spera să ne revedem. Pe drum înapoi spre Bluebonnet am încercat să-mi imaginez cum mi-ar fi stat într-o cămaşă verde de-a firmei *Happy Helpers*. Nu prea rău, mi-am spus. Era întotdeauna mai simplu să faci curat în casele altora şi aveam de gând să fac tot ce-mi stătea în putere şi să fiu cel mai bun angajat de pe planetă.

În timp ce-mi vorbeam, nu eram atentă pe unde merg şi, cu mintea atât de ocupată, am luat-o pe drumul mai lung spre casă, pe o stradă care trecea prin apropiere de cimitir. Am încetinit şi am intrat pe aleea cimitirului, trecând de biroul administrativ. Am parcat şi m-am plimbat de-a lungul pietrelor de mormânt care semănau cu o grădină din marmură şi granit răsărită direct din pământ.

Mormântul mamei mele era cel mai proaspăt, o ridicătură de pământ cu aer spartan care întrerupea coridoarele ordonate de iarbă. M-am oprit la marginea lui, simțind că aveam nevoie de o dovadă că ea chiar nu mai era. Nu-mi venea să cred că trupul mamei mele era acolo jos, închis în sicriul cu Monet, care avea pernă şi cuvertură din şaten albastru. Gândul mă făcea să mă simt închisă, sufocată, aşa că mi-am desfăcut gulerul bluzei şi mi-am şters fruntea umedă cu mâneca.

Panica s-a dizolvat când am observat ceva alături de placa din bronz, ceva foarte galben. M-am apropiat şi am văzut că era o vază din bronz îngropată până la marginea de sus. Văzusem aşa ceva în catalogul domnului Ferguson, dar costa trei sute de dolari bucata şi nici nu-mi trecuse prin cap să o cumpăr. Oricât de amabil ar fi fost domnul Ferguson, nu credeam că el ar fi adăugat vaza aceea, şi fără să-mi spună.

Am ridicat unul dintre trandafirii din buchet şi i-am inhalat parfumul. Căldura zilei îl făcea să miroasă puternic. Mulți trandafiri galbeni nu miros, dar acel tip, oricum s-ar fi numit, avea un parfum intens care aproape că semăna cu acela de ananas.

Am curățat spinii cu unghia şi m-am îndreptat spre biroul administratorului, unde o femeie de vârstă mijlocie, cu părul şaten-roşcat şi tuns în formă de cască stătea la biroul de informații. Am întrebat-o cine a pus vaza de bronz pe mormântul mamei, iar ea a spus că nu poate să-mi dea acea informație, fiindcă era secretă.

— Dar e vorba de mama mea, am spus, mai mult nedumerită decât supărată. Se poate să faceți aşa ceva? Să pună cineva ceva pe mormântul altcuiva?

— Vreți să o scoatem?

— Nu, dar…

Voiam ca vaza să rămână unde era, fiindcă, dacă aş fi putut să-mi permit una, aş fi cumpărat-o eu însămi.

— Dar vreau să ştiu cine i-a dăruit-o.

— Nu pot să vă spun asta.

După câteva minute de discuție, femeia acceptă să-mi spună denumirea florăriei de unde veniseră trandafirii, o anume „*Puterea florilor*" din Houston.

Am fost destul de ocupată în zilele următoare, am făcut o mulțime de lucruri, am trimis formulare de înscriere în programul *Happy Helpers* şi am mers la interviu, aşa că abia spre finalul săptămânii am reuşit să sun la florăria cu pricina. Fata care mi-a răspuns a spus un „Vă rog să aşteptați" scurt, şi, înainte să pot să spun şi eu ceva, pe fir s-a auzit melodia *„I Just Don't Like This Kind of Livin"*, a lui Hank Williams.

M-am aşezat pe capacul closetului, cu telefonul la ureche, şi m-am uitat la Carrington, care se juca în apa din cadă, concentrată să toarne dintr-un pahar într-altul, apoi să pună în ele săpun lichid şi să amestece cu degetul.

— Ce *faci, Carrington*? am întrebat-o.

— Ceva.

— Ce?

Sora mea şi-a turnat amestecul pe burtică şi a spus:

— Glazură de om.

— Clăteşte-te, am început să spun, dar vocea fetei de la florărie m-a întrerupt.

— *„Puterea florilor”* cu ce vă pot ajuta?

I-am explicat situația şi am întrebat-o dacă poate să-mi spună cine i-a trimis flori mamei, dar, aşa cum mă aşteptam de altfel, mi-a răspuns că nu poate să-mi spună numele expeditorului.

— Pe calculator scrie că trebuie să trimitem aceeaşi comandă în fiecare săptămână.

— Poftim? am întrebat cu o voce pierdută. O duzină de trandafiri galbeni în fiecare săptămână?

— Da, aşa scrie aici.

— Cât timp?

— Nu există o dată de finalizare a comenzii, aşa că s-ar putea să dureze multă vreme.

Am rămas cu gura căscată, de parcă ar fi fost prinsă în balamale.

— Şi nu aveți cum să-mi spuneți…

— Nu, răspunse răspicat fata. Pot să vă mai ajut cu ceva?

— Credea nu, eu…

Înainte să apuc să-i mulțumesc şi să-mi iau la revedere, de undeva de lângă ea s-a auzit un alt telefon sunând, iar tânăra mi-a închis.

Am făcut în minte o listă cu fiecare posibil cunoscut care ar fi putut să aranjeze aşa ceva, dar nu cunoşteam pe nimeni care să aibă suficienți bani. Trandafirii erau din partea cuiva care avea legătură cu viața ei secretă şi cu trecutul despre

care nu vorbise niciodată. M-am încruntat, am luat un prosop împăturit şi l-am scuturat ca să se desfacă.

— Ridică-te, Carrington, e timpul să ieşi din cadă.

Fetiţa a spus ceva pe un ton cam nemulţumit, dar m-a ascultat, iar eu am ridicat-o şi am uscat-o cu prosopul, admirându-i genunchii cu gropiţe şi burtica rotunjită, gândindu-mă că e perfectă în toate felurile posibile. De obicei, după ce o uscam, ne jucam făcând din prosop un cort. Şi de acea dată l-am tras peste noi şi am râs amândouă sub materialul umed, sărutându-ne una pe cealaltă pe nas până când ne-a întrerupt sunetul telefonului. Am strâns prosopul în jurul lui Carrington şi am răspuns:

— Alo?

— Liberty Jones?

— Da?

— Sunt Maria Vasquez.

Nu mă aşteptam să primesc un telefon din partea doamnei Vasquez, aşa că am rămas fără cuvinte câteva clipe. Ea continuă, ca să umple tăcerea:

— De la *Academia de Cosmetică*...

— Da, da, îmi cer scuze. Eu… Ce mai faceţi, doamnă Vasquez?

— Bine, Liberty, mulţumesc de întrebare. Am veşti pentru tine, dacă încă mai vrei să vii la academie anul ăsta.

— Da, am reuşit eu să şoptesc, cu răsuflarea tăiată de bucurie.

— Se pare că tocmai s-a eliberat un loc la noi, pentru semestrul care începe din toamnă, şi putem să-ţi oferim

şcolarizarea scutită de orice taxă. Dacă vrei, pot să-ți trimit prin poştă formularele de înscriere, sau poți să treci tu să le iei de la noi.

Am închis ochii, strângând atât de tare telefonul încât m-am mirat că nu s-a spart, l-am simțit lui Carrington degetele pe față, investigând, jucându-se cu genele mele.

— Mulțumesc, mulțumesc. Vin mâine. Mulțumesc.

— Cu plăcere, Liberty, mi-a răspuns directoarea râzând uşor. Ne bucurăm că faci parte din programul nostru.

După ce am închis, am îmbrățişat-o pe Carrington şi am scos un țipăt încântat.

— Am intrat! Am intrat!

Ea s-a zbătut şi a țipat de bucurie, împărtăşindu-mi entuziasmul deşi nu ştia care e cauza lui.

— Mă duc la şcoală, o să fiu stilist! *Nu*-mi *vine să cred! Iubito,* era şi cazul să avem puțin noroc!

Nu mă aşteptam să fie simplu, însă e mai uşor să munceşti când faci ceva ce vrei şi nu ceva ce eşti forțată de împrejurări sa faci. Texanii au o vorbă: „să-ți jupoi întotdeauna singur cerbul", iar eu aveam de jupuit cerbul de la şcoală. Nu mă simțisem niciodată pe cât de isteață mă crezuse mama, dar mă gândeam că, dacă îmi doream un lucru suficient de mult, puteam să găsesc o cale să-l înțeleg.

Sunt sigură că multora li se pare simplu să fii estetician şi se gândesc că nu e mare lucru, dar ai multe de învățat înainte să ți se dea voie să te apropii de foarfecă. În curriculum erau cursuri ca *„Bacteriologie şi sterilizare",* la care era nevoie de muncă în laborator, şi cursuri teoretice,

precum *„Rearanjarea chimică”* unde învățam despre proceduri, materiale şi instrumente folosite la fabricarea permanentului, de pildă. Mai erau cursuri de *„Culoare”*, unde aveam să învăț despre anatomie, fiziologie, chimie, proceduri, efecte speciale şi rezolvare de probleme. Iar acela era numai începutul. M-am uitat peste broşura de prezentare şi am înțeles în sfârşit de ce dura nouă luni ca să primeşti licența.

Până la urmă am acceptat slujba cu jumătate de normă de la amanet, unde lucram seara şi în weekenduri. Pe Carrington o lăsam la creşă. Noi două trăiam din aproape nimic, mâncând unt de arahide şi burrito copt la microunde, supă cu tăiței şi legume şi fructe la reducere, din cutii îndoite, iar haine şi pantofi cumpăram de la consignații. Pentru că sora mea avea mai puțin de cinci ani, încă intram în programul de vaccinări gratuite oferit de stat, dar nu aveam asigurare de sănătate, deci nu ne permiteam să ne îmbolnăvim, aşa că îi îndoiam sucul de fructe cu apă şi o spălam pe dinți cu foarte mare grijă, ca s-o feresc de carii. Fiecare zgomot ciudat pe care-l scotea maşina mă făcea să mă gândesc la vreo problemă costisitoare care mă aştepta sub capota uzată. Citeam cu atenție fiecare factură şi fiecare ban în plus la plata telefonului era cu atenție verificat. Când eşti sărac n-ai o clipă de linişte.

Familia Reyes mă ajuta mult. Îmi dădeau voie să o aduc pe Carrington la amanet, iar ea stătea în camera din spate, cu cărțile de colorat şi animalele de plastic în timp ce eu lucram, ne invitau adesea la cină, iar mama lui Lucy ne

dădea întotdeauna ce rămânea de la masă. O adoram pe doamna Reyes, care avea câte un proverb portughez pentru fiecare ocazie. „Frumusețea nu hrăneşte porcii”, aşa îl critica ea pe iubitul chipeş dar sărac al lui Lucy, pe nume Matt.

Nu prea mă vedeam cu prietena mea, care mergea la colegiu şi se întâlnea cu un băiat pe care-l cunoscuse la cursul de botanică. Din când în când veneau împreună la magazin şi vorbeam cu ea peste tejghea, câteva minute, înainte ca ei să meargă să mănânce în oraş. Recunosc că au fost momente în care am invidiat-o, pentru că avea o familie care o iubea, un prieten, bani, o viață normală şi un viitor sigur, iar eu nu aveam pe nimeni, eram mereu obosită, număram fiecare bănuț şi, chiar dacă aş fi vrut să am pe cineva, n-aş fi putut să atrag vreun băiat, fiindcă împingeam peste tot căruciorul în care era sora mea. Bărbații de douăzeci de ani nu sunt atraşi de pungile cu scutece.

Dar toate astea nu contau când eram cu Carrington. Atunci când o luam de la creşă sau de la domnişoara Marva, iar ea venea în fugă spre mine, cu brațele desfăcute, viața mi se părea foarte dulce, începuse să vorbească mai repede decât un pastor care vrea să vândă binecuvântări la televizor, aşa că vorbeam cu ea tot timpul. Încă mai dormeam împreună în fiecare noapte, cu picioarele lipite, în timp ce ea îmi povestea despre prietenii de la creşă, plângându-se de fetița care desena doar linii şi spunându-mi cine fusese mama când se jucaseră în pauză de-a casa.

— Ai picioarele aspre, mi-a spus într-o noapte. Îmi plac mai fine.

Mi s-a părut amuzant, fiindcă eram epuizată, îngrijorată din cauza examenului de a doua zi şi aveam cam zece dolari în cont, dar trebuia să-i fac faţă unui preşcolar care îmi critica obiceiurile estetice.

— Carrington, unul dintre avantajele faptului că n-am un iubit e că pot să nu mă rad chiar în fiecare zi.

— Cum adică?

— Adică n-ai ce-i face, i-am spus.

— Bine, răspunse aşezându-se comod pe pernă. Liberty?

— Da?

— Când o să ai iubit?

— Nu ştiu, scumpo. S-ar putea să mai dureze.

— Poate o să ai dacă te razi.

Am început să râd.

— Ai dreptate, dar acum hai, la culcare.

În timpul acelei ierni, Carrington s-a îmbolnăvit grav. Răceala s-a transformat într-o tuse persistentă, care părea s-o scuture din încheieturi, l-am dat un flacon întreg de medicamente fără reţetă, dar n-au avut prea mare efect, iar într-o noapte m-am trezit în sunetul a ceea ce părea lătratul unui câine, dar era de fapt Carrington, care nu mai putea să respire fiindcă i se umflase gâtul şi abia dacă reuşea să gâfâie. Speriată mai tare decât am fost vreodată, am dus-o la spital, unde ne-au primit şi fără asigurare.

Surorii mele i s-a pus diagnosticul de laringo traheobronşită, sau crup, şi i s-a adus o mască de plastic

legată la un aparat care pompa medicamente sub formă de vapori alb-cenuşii. Speriată de zgomotul aparatului şi de mască, fetița s-a ghemuit în brațele mele şi a început să plângă. Orice i-aş fi spus, că n-avea s-o doară şi că o să se simtă mai bine, ea a refuzat să primească mască şi a început să tuşească până când tot trupul îi era scuturat de spasme.

— Pot să-mi pun eu masca? Doar ca să vadă că nu se întâmplă nimic rău? am întrebat-o cu disperare pe asistentă.

Ea a clătinat din cap că nu şi s-a uitat la mine de parcă îmi pierdusem mințile. Am întors-o pe sora mea cu fața spre mine şi i-am spus:

— Carrington, ascultă-mă. Carrington, e ca un joc. Ne prefacem că eşti astronaut. Lasă-mă să-ți pun masca un minut. Eşti astronaut. Pe ce planetă vrei să mergi?

— Planeta acasă, a suspinat fetița.

După alte câteva minute în care ea a plâns şi eu am insistat, neam jucat de-a astronautul până când asistenta s-a declarat mulțumită de cantitatea de medicament pe care o inhalase copilul. Am dus-o înapoi la maşină în miezul nopții, epuizată şi aproape adormită. Capul i-a căzut pe umărul meu şi mi-a cuprins mijlocul cu picioarele, iar eu m-am bucurat că o am în brațe. Carrington a dormit în scaunul ei de maşină, iar eu am plâns tot drumul spre casă, simțindu-mă inadecvată, speriată, uşurată şi îngrijorată în acelaşi timp, aşa cum cred că se simte oricine devine la un moment dat părinte.

Pe măsură ce trecea timpul, relația dintre domnişoara Marva şi domnul Ferguson căpăta coloratura tandră a

legăturii dintre doi oameni independenți, care n-au niciun motiv să se îndrăgostească unul de celălalt, dar se îndrăgostesc chiar şi aşa. Se potriveau, ea piperată şi efervescentă şi el tăcut şi încăpățânat.

Domnişoara Marva îi spunea oricui era dispus să o asculte că n-are de gând să se mărite, dar nimeni n-o credea. Probabil că a convins-o nevoia lui să fie îngrijit de cineva, cu toate că din punct de vedere financiar stătea destul de bine, dar îi lipseau nasturi de la cămăşi, uneori nu mânca pur şi simplu pentru că uita şi purta ciorapi desperecheați. Unii bărbați se simt bine dacă-i bați la cap măcar puțin, iar domnişoara Marva a ajuns la concluzia că şi ea ar fi avut nevoie de cineva pe care să-l cicălească, aşa că după ce au ieşit împreună timp de opt luni, ea i-a pregătit *mâncarea lui preferată,* friptură la cuptor cu bere, fasole verde şi pâine de casă şi i-a servit la desert prăjitura ei faimoasă, după care bineînțeles că el a cerut-o de soție.

Domnişoara Marva mi-a dat vestea uşor stânjenită şi a susținut că Arthur a păcălit-o cumva, fiindcă o femeie care are propria afacere n-are de ce să se merite. Se vedea că e fericită. M-am bucurat că, după atâtea suişuri şi coborâşuri, domnişoara Marva găsise în sfârşit un bărbat de treabă. Voiau să se căsătorească în Las Vegas, cu un oficiant costumat în Elvis, după aceea să meargă la un concert al lui Wayne Newton şi, poate, la un spectacol cu tigri.

Când se întorceau, ea avea să se mute în casa lui din cărămidă, în oraş, pe care domnul Ferguson îi dăduse voie s-o redecoreze după bunul plac, de sus până jos. De la

rulota ei până la noua locuință nu erau mai mult de patru kilometri, dar Marva călătorea o distanță mai mare decât puteai să măsori cu metrul, fiindcă se muta într-o altă lume şi avea să aibă un nou statut social.

Dacă domnişoara Marva pleca din parcul de rulote, eu şi Carrington nu mai aveam niciun motiv să rămânem acolo. Trăiam într-o rulotă care nu valora mai nimic şi era aşezată pe un teren de închiriat. Fiindcă sora mea avea să meargă la grădiniță în anul următor, trebuia să găsesc un apartament într-un cartier cu şcoli bune, aşa că m-am decis să-mi caut de lucru în Houston, dacă aveam noroc să trec cu bine examenele de la şcoala de cosmetică.

Voiam să scap din parcul de rulote, poate mai mult pentru sora mea decât pentru mine, dar în acelaşi timp asta însemna să renunț la ultima legătură pe care o aveam cu mama. Şi cu Hardy.

Îmi aminteam că mama nu mai e de fiecare dată când voiam să-i povestesc despre ceva ce ni se întâmplase mie sau lui Carrington. Multă vreme după ce ea a murit, eu încă mai simțeam nevoia s-o am aproape, să mă consoleze, aşa că plângeam adesea de dorul ei. După aceea, pe măsură ce dorul s-a estompat, odată cu trecerea timpului, am început să pierd amintirea ei. Nu mai ştiam cum îi suna vocea, ce formă aveau dinții din față şi ce culoare avea în obraji. M-am străduit să o țin minte, dar era ca şi cum aş fi încercat să țin în palme nişte picături de apă.

Faptul că-l pierdusem pe Hardy era aproape la fel de dureros, deşi într-un alt fel. Dacă vreodată mă privea vreun

bărbat, arătându-se interesat de mine, dacă îmi vorbea sau îmi zâmbea, eu căutam în privirea şi în vocea lui ceva care să-mi amintească de Hardy. Nu ştiam cum să fac să nu-l mai vreau tot pe el. Nici măcar nu se putea spune că am vreo speranță, fiindcă ştiam că n-aveam să-l mai revăd vreodată, însă asta nu mă oprea să-i compar cu el pe toți ceilalți şi să mi se pară că nu sunt suficient de buni. Mă epuizasem iubindu-l pe el, aşa cum ar fi făcut o pasăre care încearcă să se lupte cu propria ei imagine într-un geam de sticlă.

De ce oare iubirea era un lucru atât de simplu pentru unii şi atât de dificil pentru alții? Majoritatea fostelor mele colege de liceu erau deja măritate, Lucy se logodise cu iubitul ei, Matt, şi susținea că nu are niciun dubiu în ceea ce-l privea. Mă gândeam că trebuie să fie tare bine să poți să te sprijini pe cineva şi, spre ruşinea mea, îmi imaginam cum ar fi fost ca Hardy să se întoarcă la mine, să-mi spună că a greşit când a plecat şi că o să găsim o cale să reuşim în viață, pentru că nimic nu era mai important decât ca noi doi să fim împreună.

Dacă una dintre variante era să fiu singură, oare care era cealaltă? Să mă mulțumesc cu cineva nu la fel de bun şi să încerc să fiu fericită aşa? Era, oare, cinstit pentru cel cu care aş fi rămas? Sigur exista cineva, undeva, un bărbat care să poată să mă ajute să-l uit pe Hardy. Trebuia să-l găsesc, şi nu doar pentru mine, ci şi de dragul surorii mele. Carrington nu avea nicio influență masculină în viața ei şi până acum ne avusese pe mine, pe mama şi pe domnişoara

Marva. Nu ştiam eu prea multă psihologie, dar îmi dădeam seama că taţii, sau cel puţin figurile paterne, aveau o influenţă mare asupra felului în care creşteau copiii. Mă întrebam ce aş fi făcut eu diferit dacă l-aş fi avut mai mult timp alături pe tata.

Adevărul era că mă simţeam incomod în prezenţa bărbaţilor, care mi se păreau creaturi străine, cu strângerile lor de mână apăsate şi cu iubirea pentru maşinile sport, roşii, uneltele cu motor şi aparenta inabilitate să înlocuiască rola de hârtie igienică atunci când se termina. Le invidiam pe fetele care-i înţelegeau pe bărbaţi şi care se simţeau bine în prezenţa lor.

Mi-am dat seama că n-aveam să găsesc un bărbat până când nu eram dispusă să mă expun, să-mi asum riscul de-a fi respinsă şi trădată, risc care venea odată cu iubirea pe care-o simţeai pentru altcineva. Într-o bună zi, mi-am promis atunci, o să fiu pregătită pentru un astfel de risc.

Capitolul 13

Doamna Vasquez mi-a spus că nu se miră deloc că am trecut cu brio examenele, atât pe cel scris, cât şi pe cel practic. M-a privit cu admiraţie şi mi-a apucat obrajii între palmele ei subţiri, de parcă aş fi fost fiica ei preferată.

— Felicitări, Liberty! Ai muncit foarte mult şi ai motive să fii mândră de tine însăţi.

— Mulţumesc.

Mi se tăiase răsuflarea de bucurie. Trecusem examenele şi aveam încredere în mine, simţeam că aş fi putut să fac

orice. Cum spunea mama lui Lucy, „dacă poți să faci un coş, atunci poți să faci şi o sută.”

Directoarea academiei mi-a făcut semn să mă aşez şi m-a întrebat:

— Îți cauți de lucru pe un post de ucenic sau vrei să închiriezi un scaun pe undeva?

Să închiriezi un scaun însemna să lucrezi pe cont propriu într-un salon, unde să plăteşti o chirie lunară, însă nu prea mă încânta ideea să nu am un salariu sigur.

— Sunt tentată să caut o ucenicie undeva, i-am răspuns. Prefer un venit sigur. Eu şi sora mea mai mică…

— Sigur, m-a întrerupt ea înainte să apuc să-i explic. Cred că o tânără cu talentul şi frumusețea ta o să găsească o poziție bine plătită la un salon de prestigiu.

Nu eram obişnuită să fiu lăudată, aşa că am ridicat din umeri.

— Ce legătură are felul cum arăt?

— Saloanele cu pretenții caută o anumită imagine pentru angajatele for. Dacă te potriveşti cu acea imagine, cu atât mai bine pentru tine.

Mă cântări cu privirea, făcându-mă să mă simt stânjenită şi să mă frământ pe locul meu. Datorită orelor de practică ale elevelor şcolii de esteticiene avusesem parte de nenumărate manichiuri, pedichiuri, tratamente faciale şi aplicări de vopsea, aşa că arătam mai bine decât oricând. Părul meu şaten avea şuvițe de culoarea caramelului şi a mierii şi după un număr atât de mare de tratamente faciale, tenul meu era atât de curat încât nu aveam nevoie nici

măcar de pudră. Semănăm cu una dintre prietenele străine ale lui Barbie, proaspătă şi strălucitoare din spatele unei învelitori din plastic cu o etichetă trandafirie deasupra.

— În zona *Galleria* există un salon foarte exclusivist, se numeşte *„Salon One”*, continuă doamna Vasquez. Ai auzit de el? Da? O cunosc pe doamna care e manager acolo şi, dacă te interesează, pot să te recomand.

— Aţi vrea? am rostit, abia venindu-mi să cred ce noroc aveam. Vai, doamnă Vasquez, nu ştiu cum să vă mulţumesc.

— Sunt foarte pretenţioşi, m-a avertizat, aşa că se poate să nici nu treci de primul interviu, dar…

Se opri şi îmi aruncă o privire greu de descifrat.

— Ceva îmi spune că o să te descurci bine acolo, Liberty.

Houston-ul e un oraş cu picioare lungi şi desfăcute, precum o femeie neruşinată după o noapte de desfrâu. Acolo găseşti probleme mari şi plăceri pe măsură, dar în general oamenii sunt prietenoşi. Nativii sunt cei mai simpatici, atâta vreme cât nu le încâlci proprietatea, adică terenul, iar ei au o idee anume despre ce înseamnă asta.

Houston e singurul oraş american mare care nu are un set de reguli pentru folosirea terenurilor, aşa că a ajuns să semene cu un experiment în ceea ce priveşte vânzarea şi cumpărarea de pământuri. Aici găseşti cluburi de striptease şi magazine pentru adulţi lipite drăgăstos de clădiri de birouri şi apartamente, ateliere de mecanică sau magazine de arme alături de mall-uri din beton şi zgârie-nori din sticlă, iar asta pentru că oamenii din oraş au preferat

întotdeauna să fie proprietarii terenurilor lor şi să nu permită guvernului să controleze ce pot sau nu pot să construiască pe ele. Preferă să plătească prețul acestei libertăți, chiar dacă asta face să se înmulțească numărul companiilor cu obiect de activitate indezirabil.

În Houston, banii sunt bani, indiferent dacă sunt proaspăt câştigați sau sunt moştenire de familie. Oricine ai fi şi de oriunde ai veni, eşti primit cu brațele deschise la bal atâta vreme cât poți să-ți plăteşti intrarea. Se zvoneşte chiar că ar exista o doamnă foarte bine văzută, care e fiica unui tâmplar, şi o alta care la început era organizatoare de evenimente, înainte să intre în înalta societate. Dacă ai bani şi pui preț pe bunul-gust rezervat, o să fii apreciat în Dallas, dar dacă ai bani şi-ți place să-i arunci cu lopata, atunci locul tău e în Houston.

La suprafață pare un oraş leneş, ai cărui locuitori vorbesc rar şi se mişcă încet. De cele mai multe ori e atât de cald încât nu-ți vine să ridici un deget, dar se ştie că puterea e vehiculată în Houston cu economie de mişcare, aşa cum se procedează şi la pescuitul de biban. Clădirile înalte spun povestea petrolului pe care se bazează finanțele oraşului, aşa înalte cum sunt şi parcă hotărâte să nu se oprească din crescut.

Am găsit un apartament pe strada 610, nu departe de *„Salon One”*, locul unde mă angajasem. Cei care locuiesc pe strada aceea sunt priviți ca fiind oarecum cosmopoliți – genul de oameni care ar putea să meargă uneori la câte o expoziție de artă, la câte un film sau la o cafea cu lapte în

oraş. În zonele adiacente băutul de cafea cu lapte e privit cu suspiciune, de teamă ca nu cumva să fie dovada unor înclinații liberale nedorite.

Apartamentul era într-o construcție mai veche, cu piscină interioară şi pistă de alergare.

— Acum suntem bogate? a întrebat Carrington uluită de înălțimea clădirii şi de faptul că am urcat cu liftul până în apartamentul nostru.

Ca ucenic la *„Salon One”* aveam să câştig aproape o mie opt sute de dolari pe an. Scăzând impozitul şi chiria pentru locuință nu rămâneam cu mare lucru, mai ales că în oraş prețurile erau mult mai mari decât în Welcome, însă după primul an aveam să fiu promovată pe postul de stilist junior, iar salariul mi-ar fi crescut la două mii şi ceva de dolari pe an.

Pentru prima dată în viață simțeam că aş fi putut să fac ceva important. Aveam o diplomă şi o slujbă pe care, cu puțin noroc, o puteam transforma într-o carieră, aveam un apartament de şaizeci de metri pătrați, cu carpetă bej, şi o Honda veche, dar încă funcțională. Şi cel mai important, aveam un document care dovedea că o aveam pe Carrington, că era sub tutela mea şi că nimeni nu putea să mi-o ia.

Am înscris-o la grădiniță, i-am cumpărat un ghiozdănel cu Mica Sirenă şi nişte tenişi cu beculețe în laterale. În prima zi de şcoală am condus-o până la uşa clasei, luptându-mă să nu plâng în timp ce ea suspina şi se agăța de mine şi mă ruga să n-o părăsesc. Am tras-o la o parte, ferită

de privirea înțelegătoare a educatoarei, şi m-am aplecat în fața ei, i-am şters lacrimile cu un şervețel şi i-am spus:

— Iubita mea, stai aici numai puțin, doar câteva ore. O să te joci şi o să-ți faci prieteni noi…

— Nu vreau prieteni noi!

— O să desenezi şi o să pictezi…

— Nu vreau să pictez!

Şi-a ascuns căpşorul la pieptul meu şi a spus pe un ton înfundat:

— Vreau să merg acasă, cu tine.

Am strâns-o la piept, lipită de bluza mea acum umedă, şi i-am răspuns:

— Eu nu mă duc acasă, iubito. A*mândouă avem* de lucru, mai ştii cum am vorbit? Eu o să coafez doamnele, şi tu o să mergi la grădiniță.

— Mie nu-mi place lucrul meu!

Am desprins-o cu blândețe din îmbrățişare şi i-am şters nasul cu un şervețel.

— Carrington, mi-a venit o idee. Uite.

I-am luat mânuța şi i-am răsucit încheietura în sus.

— O să-ți dau un pupic aici, pe care o să-l ai cu tine toată ziua.

Aşa.

M-am aplecat şi mi-am lipit buzele de pielea palidă de sub cotul ei, iar rujul meu a lăsat o urmă perfectă.

— Poftim. Dacă începe să ți se facă dor de mine, pupicul o să-ți spună că te iubesc şi că mă întorc repede să te iau acasă.

Carrington a privit nedumerită urma lucioasă de pe mâna ei mică, dar, spre uşurarea mea, s-a oprit din plâns.

— Aş fi vrut să fie roşu, a spus după un moment lung de tăcere.

— Mâine o să mă dau cu ruj roşu, i-am promis, apoi m-am ridicat şi am luat-o de mână. Hai, iubito, du-te să-ți faci prieteni noi şi să-mi desenezi ceva frumos. O să vezi că o să se termine înainte să-ți dai seama.

Carrington trata grădinița ca un mic soldățel, luând-o ca pe o datorie care trebuia îndeplinită. Cu toate astea, ritualul pupicului nu s-a stins şi în prima zi în care am uitat de el, am primit un telefon de la şcoală. Era educatoarea, care şi-a cerut scuze că mă deranjează la serviciu, dar mi-a spus că sora mea era atât de tulburată încât îi deranja pe ceilalți. Am fugit până acolo în pauză şi am găsit-o pe Carrington în fața uşii de la clasă, cu ochii umflați de plâns. Eram nervoasă, cu răsuflarea tăiată şi exasperată până la lacrimi.

— Carrington, chiar era nevoie să te agiți atât? Nu poți să rezişti o zi fără urma de ruj pe mână?

— Nu, a spus ea şi a întins încăpățânată brațul, uitându-se la mine cu obrajii brăzdați de lacrimi şi cu o figură morocănoasă.

Am oftat şi am sărutat-o.

— O să fii cuminte de-acum încolo?

— Da!

După aceea ea a fugit țopăind spre clasă, iar eu m-am grăbit înapoi la serviciu.

Oamenii o observau întotdeauna atunci când ieşeam

împreună. Unii se opreau ca s-o admire şi să pună întrebări şi majoritatea îmi spuneau că e frumoasă. Nimeni nu se gândea vreodată că suntem rude, ci presupuneau că sunt dădaca ei, aşa că-mi spuneau lucruri ca „De când te ocupi de ea?” şi „Cred că părinții ei sunt tare mândri”. Chiar şi recepționera de la pediatrul cel nou insista să iau acasă formularele de înscriere, ca să le semneze un părinte sau tutorele legal, şi m-a privit cu scepticism când i-am spus că sunt sora ei. Înțelegeam de ce legătura de rudenie dintre noi părea îndoielnică, doar aveam culoarea pielii atât de diferită, de parcă am fi fost o găină maronie cu un ou alb ca laptele.

Nu la multă vreme după ce sora mea a împlinit patru ani, am avut ocazia să-mi dau seama cum avea să fie viața mea amoroasă, şi n-a fost deloc o imagine plăcută. Una dintre stilistele de la salon, Angie Keeney, mi-a aranjat o întâlnire pe nevăzute cu fratele ei, Mike. El divorțase de curând, la doi ani după ce se însurase cu iubita lui din facultate. Angie spunea că acum Mike căuta o femeie cu totul diferită de fosta lui soție.

— Cu ce se ocupă? am întrebat-o.

— Mike se descurcă foarte bine. E cel mai bine cotat agent de vânzări de la *Price Paradise*, răspunse Angie aruncându-mi o privire plină de semnificație. Mike e genul care are grijă de ai lui, adăugă.

În Texas, aceea era expresia codificată care însemna că un bărbat avea o slujbă bună. Celor care nu lucrau li se spunea „bubba”, şi se ştia bine că, deşi uneori cei care

aveau grijă de ai lor puteau să devină „bubba”, invers nu se întâmpla aproape niciodată.

I-am dat lui Angie numărul meu de telefon ca să i-l dea fratelui ei. Mike a sunat în seara următoare, iar mie mi-a plăcut vocea lui şi felul în care râdea, aşa că am decis să ieşim la un restaurant japonez, fiindcă eu nu mai fusesem niciodată.

— Sunt dispusă să încerc orice, doar peşte crud nu, i-am spus.

— O să-ți placă preparat de ei.

— Bine.

M-am gândit că, dacă milioane de oameni mâncau sushi şi trăiau destul cât să povestească despre asta, aş fi putut să-l încerc şi eu.

— Când vrei să vii să mă iei?

— La opt.

M-am întrebat dacă puteam să găsesc o dădacă dispusă să stea până la miezul nopții. Nu ştiam cât ar costa un astfel de serviciu şi mă întrebam cum ar fi reacționat Carrington dacă aş fi lăsat-o singură cu un străin. Dar eu cum aş fi reacționat, oare, s-o ştiu la mila unei necunoscute…

— Foarte bine, am spus. O să văd dacă găsesc o dădacă, şi, dacă e vreo problemă, te sun ca să…

— O dădacă? mă întrerupse el brusc. Pentru ce?

— Pentru sora mea mai mică.

— Am înțeles. Doarme la tine mâine seară?

Am ezitat.

— Da.

Nu discutasem despre viața mea personală cu niciuna dintre colegele de la *„Salon One”*, şi nici măcar Angie nu ştia că sunt tutorele surorii mele de patru ani. Deşi ştiam că ar fi fost bine să-i spun lui Mike, adevărul era că voiam să ies în oraş, fiindcă trăisem ca o călugăriță mult prea multă vreme, iar Angie mă avertizase că fratele ei nu voia să se vadă cu o femeie care avea o viață prea complicată, ci îşi dorea un început nou.

— Ce înseamnă o viață complicată? o întrebasem.

— Ai locuit vreodată cu vreun bărbat, ai fost logodită sau măritată?

— Nu.

— Ai vreo boală incurabilă?

— Nu.

— Ai fost vreodată dependentă de vreun drog sau înscrisă în vreun program de reabilitare?

— Nu.

— Ai fost acuzată de vreo fărădelege sau vreo infracțiune?

— Nu.

— Iei medicamente psihiatrice?

— Nu.

— Ai o familie disfuncțională?

— Nu am familie, de fapt. Sunt orfană. Doar că…

Înainte să apuc să-i spun despre Carrington, Angie mă întrerupsese:

— Doamne, eşti perfectă pentru Mike! O să se îndrăgostească imediat de tine.

Nu mințisem, dar să ascunzi ceva e cam la fel de rău ca o minciună, şi ştiam că majoritatea oamenilor ar fi considerat că am o viață complicată din cauza lui Carrington. După mine nu era deloc aşa, iar sora mea nu merita să fie inclusă în aceeaşi categorie ca bolile incurabile sau infracțiunile. Plus că, dacă pe mine nu mă deranja că Mike era divorțat, nu vedeam de ce pe el l-ar fi deranjat că eu o creşteam pe sora mea mai mică.

Prima parte a întâlnirii a mers bine. Mike era un tânăr chipeş, cu părul blond şi des şi un zâmbet plăcut. Am mers la un restaurant japonez cu un nume pe care nu puteam să-l pronunț şi, spre surpriza mea, chelnerița ne-a condus la o masă nu mai înaltă de genunchi, unde ne-am aşezat pe perne joase. Din păcate, mă îmbrăcasem cu pantalonii care-mi plăceau cel mai puțin, fiindcă perechea mea preferată era la curățătorie, însă aceştia aveau turul foarte scurt, deşi erau tot negri, iar statul pe podea a făcut ca îmbrăcămintea să devină deosebit de incomodă din cauza asta. Sushi-ul era foarte frumos preparat, dar dacă închideam ochii puteam să jur că mănânc dintr-o găleată cu momeală. Chiar şi aşa, mi-a făcut plăcere să ies sâmbătă seara la un restaurant elegant şi nu la unul în care ți se aduc şi creioane colorate pe lângă meniu.

Deşi Mike avea deja douăzeci şi cinci de ani, ceva mi se părea neterminat la el, şi nu din punct de vedere fizic, pentru că la capitolul ăsta stătea bine, era chipeş şi în formă. Mi-am dat seama după primele cinci minute că era încă prins în capcana căsniciei care se terminase, deşi divorțul se

pronunţase deja.

Fusese o despărţire urâtă, aşa mi-a spus, dar reuşise s-o şicaneze pe fosta lui soţie luând câinele, deşi lui nu-i plăcuse niciodată acel animal. În continuare mi-a povestit cum şi-au împărţit lucrurile şi cum au despărţit chiar şi lămpi de noptieră pereche numai ca totul să fie echitabil.

După cină l-am întrebat pe Mike dacă vrea să vină la mine ca să ne uităm la un film, iar el mi-a răspuns că da. Am simţit o enormă uşurarea când ne-am apropiat de casă, fiindcă era prima dată când o lăsam pe Carrington singură cu o dădacă, acolo, în Houston, şi-mi făcusem griji din cauza ei cât timp durase cina. Dădaca, o fată pe nume Brittany, avea doisprezece ani şi locuia la noi în clădire. Mi-o recomandase doamna de la poartă, care mă asigurase că lucra des ca dădacă pentru familiile din cartier şi că, dacă ar fi avut vreo problemă, putea să se ducă la mama ei care locuia cu două etaje mai jos de noi.

I-am dat lui Brittany banii, am întrebat-o cum le-a mers, iar ea a spus că s-a înţeles foarte bine cu sora mea. Făcuseră floricele de porumb şi se uitaseră la un film Disney, apoi Carrington făcuse baie. Singura problemă fusese că nu reuşise s-o convingă să rămână în pat.

— Se tot trezeşte, spuse Brittany ridicând neputincioasă din umeri, şi nu reuşeşte să adoarmă la loc. Îmi pare rău, doamnă, domnişoară…

— Spune-mi Liberty, i-am răspuns. Nu-i nimic, Brittany. Ai făcut o treabă foarte bună şi sper să mai vii să ne ajuţi din când în când.

— Cu plăcere.

A băgat în buzunar cei cincisprezece dolari pe care i-i dădusem şi a ieşit, făcându-ne cu mâna peste umăr. În acel moment uşa de la dormitor s-a deschis, lovindu-se de perete, iar Carrington a venit în fugă în sufragerie, îmbrăcată doar în pijama.

— Liberty! strigă, îmbrățişându-mă de parcă nu ne-am fi văzut de cel puțin un an. Mi-a fost dor de. Tine! Unde te-ai dus? De ce-ai stat aşa de mult? Cine e nenea cu părul galben?

I-am aruncat repede o privire lui Mike. Deşi se chinuia să zâmbească, era clar că nu vrea să o cunoască. Privi încet prin încăpere, zăbovind o clipă asupra canapelei uzate şi locurilor în care lacul măsuței de cafea sărise. M-am mirat să constat că simțeam nevoia să mă apăr şi că m-a deranjat să mă văd prin ochii lui.

M-am aplecat deasupra surorii mele şi am sărutat-o pe creştet.

— Nenea e un prieten de-al meu şi să ne uităm împreună la un film. Tu ar fi trebuit să fii în pat, adormită. Fugi, Carrington.

— Vreau să vii şi tu, a protestat ea.

— Nu e ora mea de culcare, e a ta. Hai, fugi.

— Dar nu mi-e somn.

— Nu contează. Du-te şi aşează-te în pat şi stai cu ochii închişi.

— Vii să mă înveleşti?

— Nu.

— Dar mă înveleşti mereu.

— Carrington…

— E în regulă, spuse Mike. Mergi şi înveleşte-o, Liberty, şi eu o să aleg un film.

L-am zâmbit recunoscătoare.

— Nu durează decât un minut. Mersi, Mike.

Am dus-o pe Carrington în dormitor şi am închis uşa în urma noastră. Ea, la fel ca mulți alți copii, era neîndurătoare când simțea că avea un avantaj. De obicei nu aveam nicio problemă s-o las să plângă şi să strige dacă nu-i convenea ceva, dar ştiam amândouă că nu voiam să facă o scenă în fața oaspetelui. Am urcat-o în pat şi am tras cuvertura peste ea, apoi i-am dat o carte cu poze, de pe noptieră.

— Bine. Să stai în pat, şi nu glumesc, Carrington, şi să nu scoți un sunet.

Fetița a deschis cartea.

— Nu ştiu să citesc cuvintele.

— Dar ştii ce scrie în cartea asta, fiindcă am citit-o împreună de o sută de ori. Stai aici şi fii cuminte, altfel…

— Altfel ce?

M-am uitat la ea cu o privire aspră.

— Atât îți spun, Carrington, stai cuminte şi nu scoate niciun sunet.

— Bine.

S-a ascuns în spatele cărții, până când din ea nu se mai vedeau decât mânuțele strânse de-o parte şi de alta a coperții, iar eu m-am întors în sufragerie, unde Mike stătea crispat pe canapea.

Există un moment anume atunci când te întâlneşti cu cineva, fie că vă vedeți de mult sau de puțin timp, în care ştii exact cât de importantă o să devină acea persoană în viața ta, ştii dacă o să facă parte din viitorul tău, dacă e doar un om cu care petreci o vreme sau dacă nu te-ar deranja să nu-l mai vezi vreodată. Mi-a părut rău că l-am invitat pe Mike la noi acasă şi mi-am dorit ca el să nu fi fost acolo, să pot să fac o baie şi să mă culc. În loc de asta, am fost nevoită să-i zâmbesc şi să-l întreb:

— Ai găsit vreun film pe care vrei să-l vezi?

El a clătinat din cap, arătând spre cele trei filme de închiriat care erau aşezate pe masă.

— Pe astea le-am văzut deja, a spus zâmbind fals. Ai foarte multe filme pentru copii. Cred că sora ta stă mult la tine.

— Stă aici tot timpul, i-am răspuns aşezându-mă alături de el. Părinții noştri nu mai sunt.

— Aha, rosti el uitându-se în altă parte. Liberty… eşti sigură că sora ta nu e fiica ta?

Cum adică dacă eram sigură?

— Mă întrebi daca nu cumva am făcut un copil şi am uitat? i-am spus, mai mult uluită decât supărată. Sau mă întrebi dacă te mint? E sora mea, Mike.

— Iartă-mă, se scuză el încruntându-se stânjenit, apoi vorbind mai repede. Nu prea semănați, dar nici nu contează dacă eşti mama ei, fiindcă situația e aceeaşi.

Înainte să apuc să mai spun ceva, uşa de la dormitor se deschise larg, iar Carrington apăru în sufragerie cu o

expresie chinuită pe chip.

— Liberty, s-a întâmplat ceva.

Am sărit ca arsă de pe canapea.

— Cum adică s-a întâmplat ceva? Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Mi-a intrat ceva pe gât, dar nu i-am dat eu voie.

Fir-ar să fie. Frica s-a înfăşurat în jurul inimii mele ca o plasă din sârmă ghimpată.

— Ce ți-a intrat pe gât, Carrington?

Fața ei mică se schimonosi şi se înroşi, iar fetița începu să plângă şi spuse:

— Bănuțul meu norocos.

Încercând să gândesc în ciuda panicii care mă cuprinsese, mi-am amintit de bănuțul maroniu pe care-l găsise pe mocheta din lift. Carrington îl păstra pe noptiera de lângă pat. M-am repezit la ea şi am ridicat-o în brațe.

— Cum l-ai înghițit? De ce-ai băgat în gură moneda aia murdară?

— Nu ştiu, plânse ea. Am băgat-o în gură şi a sărit pe gât.

Îmi dădeam seama, ca prin vis, că Mike e undeva în spatele nostru, spunând ceva despre cum nu era momentul potrivit şi poate ar fi fost mai bine să plece, dar şi eu, şi Carrington l-am ignorat. Am apucat telefonul şi am sunat la pediatru cu sora mea în brațe.

— Puteai să te îneci, am certat-o. Carrington, să nu mai bagi niciodată monede în gură. Te doare gâtul? S-a dus până în stomac când ai înghițit?

Ea se opri din plâns şi se gândi cu un aer solemn la ceea

ce o întrebasem.

— Îl simt în orică, răspunse. Stă acolo.

— Nu există „orică”.

Îmi auzeam pulsul în urechi. Cei de la cabinetul pediatrului mi-au pus apelul pe aşteptare, iar eu am început să mă întreb dacă metalul din monedă ar fi putut să-i provoace vreo reacție alergică. Oare încă se mai făceau monede din cupru? Oare moneda aia era undeva pe esofagul lui Carrington şi era nevoie de operație ca să-l scoatem? Cât ar fi costat aşa ceva?

Femeia de la celălalt capăt al firului rămase enervant de calmă în timp ce eu îi descriam ce se întâmplase. Notă totul şi mă anunță că pediatrul avea să mă sune în zece minute. Am închis şi am continuat s-o țin în brațe pe Carrington, care legăna din picioarele goale. Mike s-a apropiat de noi cu o expresie care spunea clar că avea să țină minte pentru totdeauna acea întâlnire ca pe cea mai rea din viața lui, şi mi-am dat seama că voia să plece la fel de mult cum voiam şi eu să-l văd plecat.

— Ascultă, spuse el stânjenit, eşti foarte frumoasă şi foarte plăcută, dar eu nu am nevoie de aşa ceva acum. Vreau o femeie cu o viață simplă. Nu pot să te ajut să-ți refaci viața, fiindcă abia dacă pot să mi-o refac pe a mea. Cred că nu înțelegi.

Înțelegeam. Mike voia o fată care să nu aibă probleme şi nici experiență, pe cineva care putea să-i garanteze că nu o să greşească şi că nu o să-l dezamăgească sau rănească vreodată. Avea să-mi pară rău pentru el mai târziu, fiindcă-l

aşteptau multe surprize neplăcute în căutarea lui după o femeie simplă, dar pentru moment nu făcea decât să mă enerveze prezența sa. Mi-am amintit de Hardy şi de felul în care mă salva el în astfel de momente, de felul în care apărea şi prelua controlul situației şi de uşurarea care mă cuprindea când ştiam că e acolo, dar Hardy nu avea să apară în acea clipă. Nu aveam lângă mine decât un bărbat incapabil, care nici nu mă întrebase dacă poate să mă ajute cumva.

— E în regulă, am spus încercând să par calmă.

Îmi venea să arunc ceva în el, aşa cum aş fi făcut dacă era un câine vagabond de care aş fi încercat să scap.

— Mulțumesc pentru că ai ieşit cu mine, Mike. Ne descurcăm. Dacă nu te deranjează că nu te conduc…

— Sigur, rosti el ezitant. Nicio problemă, adăugă, apoi dispăru.

— O să mor? întrebă Carrington, părând mai mult interesată şi doar puțin îngrijorată.

— Numai dacă te mai prind cu vreun bănuț în gură, i-am spus.

A sunat pediatrul, care mi-a întrerupt discursul speriat şi grăbit:

— Domnişoară Jones, sora dumneavoastră se îneacă sau respiră greu?

— Nu se îneacă.

M-am uitat la Carrington.

— Stai să aud cum respiri, iubito.

Ea se supuse imediat, respirând adânc, precum un pervers

care dă telefoane în miezul nopții.

— Nu respiră greu, i-am spus medicului întorcându-mă apoi spre sora mea. Destul, Carrington.

— L-am auzit pe doctor râzând încet.

— N-o să pățească nimic, dar trebuie să-i verificați scaunele în următoarele câteva zile, ca să fim siguri că moneda nu rămâne în stomac. Dacă n-o găsiți, s-ar putea să fie nevoie să-i facem o radiografie ca să ne asigurăm că nu e blocată pe undeva, dar sunt aproape sigur că n-o să fie nevoie.

— Puteți să fiți sută la sută sigur? am întrebat. Aproape sigur nu mi-e suficient astăzi.

El râse din nou.

— De obicei nu ofer garanții totale, domnişoară Jones, dar pentru dumneavoastră o să fac o excepție. Vă garantez că moneda o să apară în scaun în următoarele patruzeci şi opt de ore.

Două zile am fost nevoită să caut în vasul de toaletă cu un umeraş de fiecare dată când Carrington îşi făcea nevoile, şi până la urmă bănuțul a fost găsit. În lunile care au urmat, oricum, sora mea le-a povestit tuturor celor dispuşi s-o asculte că a avut un bănuț norocos în burtică şi m-a asigurat că n-o să mai dureze prea mult până când o să ni se întâmple ceva foarte important.

Capitolul 14

Coafura era un lucru serios în Houston. Mă uimea cât de mult erau dispuşi oamenii să plătească pentru serviciile de

la *„Salon One”*. Să fii blondă presupunea o investiție serioasă de timp şi bani, iar salonul la care lucram eu le oferea femeilor cele mai profesioniste colorări din viața lor. Eram cunoscuți pentru un blond tricolor care era atât de reuşit încât veneau să-l ceară chiar şi doamne din afara statului. Lista de aşteptare pentru oricare dintre stiliştii de la noi era foarte lungă, dar aceea a lui Zenko, stilistul principal şi coproprietar, se întindea pe cel puțin trei luni.

Zenko era un bărbat micuț, cu o prezență puternică şi grația elegantă a unui dansator. Deşi se născuse şi crescuse în Katy, îşi făcuse ucenicia în Anglia, iar când se întorsese renunțase la numele de familie şi începuse să vorbească folosind un veritabil accent britanic, pe care toată lumea îl iubea. Ne plăcea chiar şi atunci când striga la câte unui dintre noi, în „culise”, iar Zenko țipa mult. Era perfecționist şi genial, şi atunci când un lucru nu era exact aşa cum îi plăcea lui, ieşeau scântei, însă crease o afacere pe cinste, care câştigase titlul de salonul anului din partea unor reviste ca *„Texas Monthly”, „Elle” şi „Glamour”*. Însuşi Zenko apăruse într-un documentar despre o actriță faimoasă, fiindcă îi îndrepta părul lung şi roşcat când acesteia i se luase un interviu, iar apariția îi sporise faima deja destul de mare, ridicându-l pe culmi cunoscute de foarte puțini stilişti şi ajutându-l să-şi lanseze propria linie de produse cosmetice, toate ambalate în cutii şi sticle argintii, cu capace în formă de stea.

Mie mi se părea că interiorul de la *„Salon One*” semăna cu acela al unui conac englezesc, cu podele lăcuite din lemn

de stejar, decorată cu obiecte de anticariat şi cu tavanele pictate manual. Atunci când un client dorea cafea, aceasta îi era adusă într-o ceaşcă din porțelan, pe o tavă de argint. Dacă voia Coca-Cola, i se oferea într-un pahar înalt, iar băutura era turnată peste cuburi de gheață din apă plată Evian.

Spațiul era împărțit în câteva camere mari, în care erau scaunele de coafor, în câteva zone private, unde erau primite celebritățile şi clienții foarte bogați, şi o cameră unde se făceau şamponările, în care erau aprinse lumânări şi unde se asculta muzică clasică.

În primul an de ucenicie eu nu aveam voie să tund pe nimeni, ci doar să privesc şi să învăț. Aveam de îndeplinit sarcini pentru Zenko, le aduceam răcoritoare clienților şi uneori aplicam creme de tratament, cu prosoape fierbinți şi folie de aluminiu. În plus, le făceam manichiura şi câte un masaj clienților care-l aşteptau pe Zenko. Cel mai distractiv era să le fac pedichiura doamnelor care veneau însoțite de câte o prietenă. Femeile discutau, iar eu şi cealaltă pedichiuristă lucram în linişte, dar auzeam cele mai interesante şi mai noi bârfe din oraş. Doamnele discutau despre cine, ce operații mai făcuse în ultima vreme, despre ce voiau să facă ele însele şi se întrebau dacă merită să renunți la zâmbet ca să-ți faci injecții cu Botox. Vorbeau câte ceva şi despre soții lor, apoi ajungeau la copii, la şcolile private, la prietenii lor, la reuşitele şi tulburările progeniturilor. Mulți dintre ei erau trimişi la psihoterapie, ca profesionistul să catalogheze toate micile probleme pe

care le creează o viață în care primeşti totul pe tavă şi exact atunci când îți doreşti. Toate acele subiecte erau atât de diferite de viața pe care o aveam eu încât păreau ca de pe o altă planetă, dar din când în când doamnele discutau şi despre lucruri care îmi sunau cunoscut şi abia mă abțineam să nu le spun că i se întâmplase şi surorii mele la fel sau că înțeleg foarte bine despre ce vorbesc ele.

Tăceam, fiindcă Zenko ne învățase aspru că nu trebuie să. Spunem niciodată absolut nimic despre viața noastră *personală.* Clientele nu voiau să ne cunoască opiniile, ne avertizase el, şi nu voiau să fie prietene cu noi, ci veneau la *„Salon One”* ca să se relaxeze şi să fie tratate cu un profesionalism absolut.

Cu toate că nu spuneam nimic, auzeam foarte multe şi ştiam care dintre rude se ceartă din cauza avionului particular al familiei, cine dădea în judecată pe cine pentru a câştiga dreptul de administrare al fondurilor şi proprietăților, al cui soț mergea la vânătoare de animale exotice şi unde se făceau la comandă cele mai bune scaune. Auzeam discuții despre scandaluri şi succese, despre cele mai în vogă petreceri, despre cauze nobile şi despre toate complicațiile vieții sociale de la oraş.

Îmi plăceau femeile din Houston, care erau amuzante şi sincere, mereu interesate de noutăți şi de modă. Sigur că erau şi doamne mai în vârstă care insistau să fie tunse scurt şi coafate permanent, ajungând să arate ca nişte mingi rotunde, stil pe care Zenko îl ura şi căruia îi spunea, când eram doar între noi, „părul din scurgerea de la baie”, dar

nici chiar el nu le refuza pe aceste soții de multimilionar care purtau pe degete diamante de mărimea unei scrumiere şi puteau să ceară orice tunsoare le convenea.

Salonul era frecventat şi de bărbați de toate formele şi mărimile, majoritatea bine îmbrăcați şi cu păr şi unghii îngrijite atent. În ciuda imaginii generale de cowboy, bărbații texani sunt foarte atenți la felul în care arată şi le place să se ocupe de ei înşişi.

Curând după ce m-am angajat am ajuns să am o clientelă fidelă, care venea pentru manichiură la prânz sau pensatul sprâncenelor. Câțiva dintre ei au încercat să-mi facă avansuri, mai ales dintre cei tineri, dar Zenko avea reguli stricte pentru asta, iar pe mine nu mă deranja, fiindcă nu mă interesa să flirtez sau să găsesc pe cineva, nu voiam decât un salariu stabil şi banii din bacşişuri.

Câteva dintre fete, printre care şi Angie, reuşeau să se vadă cu câțiva bărbați mai în vârstă, care le întrețineau, destul de discret ca Zenko să nu observe sau cel puțin să se uite în altă parte, înțelegerea dintre un bărbat mai în vârstă şi cu mai mulți bani şi o femeie tânără nu-mi surâdea, dar mă fascina.

În fiecare oraş mare există o întreagă subcultură a acestei categorii de cupluri, iar aranjamentul este prin însăşi natura lui temporar, dar amândouă părțile sunt bucuroase că e aşa, iar regulile nerostite le oferă o anume siguranță. Relația începe cu un lucru nevinovat, un pahar de băutură sau o cină, dar, dacă fata se poartă cum trebuie, poate să-l convingă pe bărbatul mai în vârstă să-i plătească taxele

şcolare, vacanțe, haine sau chiar operații estetice. Angie spunea că aranjamentul nu presupune aproape niciodată un transfer direct de bani, pentru că asta ar strica aparența de romantism a relației, iar bărbații mai în vârstă preferă să se gândească ia legătură ca la o prietenie specială, în care ei oferă bani şi ajutor unei tinere care le merită, iar fetele se conving că un iubit cum se cade trebuie să vrea să-şi ajute iubita, şi bineînțeles că, în schimbul bunăvoinței lui, ea petrece timp cu el.

— Dar dacă nu vrei să te culci cu el într-o noapte, şi tocmai ți-a cumpărat o maşină? am întrebat-o pe Angie cu un ton sceptic. Tot trebuie s-o faci, nu? Cum e asta diferit de…

M-am oprit când i-am văzut expresia schimbată.

— Nu e vorba numai despre sex, a răspuns pe un ton sec. E vorba şi de prietenie şi, dacă nu înțelegi asta, atunci eu n-am de gând să-mi pierd timpul ca să-ți explic.

Mi-am cerut scuze imediat, spunând că vin dintr-un orăşel mic şi nu sunt prea sofisticată. Mai liniştită, Angie m-a iertat şi a adăugat că, dacă aş fi deşteaptă, aş face bine să găsesc şi eu un iubit generos, care m-ar ajuta să-mi ating mult mai repede scopurile.

Însă eu nu-mi doream excursii la Cabo sau la Rio, haine scumpe sau o viață de lux, ci doar să-mi țin promisiunea pe care o făcusem pentru mine şi pentru Carrington. Ambițiile mele modeste includeau o casă şi destui bani cât să pot să pun hrană pe masă pentru noi două şi să cumpăr câte ceva de îmbrăcat, plus asigurare de sănătate care să includă o

reducere pentru serviciile stomatologice. Nu voiam ca pentru toate astea să plătească un domn mai în vârstă, pentru că obligația, cadourile şi sexul deghizate în costum de prietenie nu făceau parte dintre lucrurile cu care eu aş fi putut să mă descurc bine. Erau prea multe capcane pe drumul acela.

Unul dintre clienții importanți de la „*Salon One*” era domnul Churchill Travis şi oricine a avut vreodată abonament la reviste ca „*Fortune*” sau „*Forbes*” a auzit ceva despre el. Din păcate eu nu ştiam cine era, fiindcă nu mă interesau finanțele şi nu întindeam mâna după „*Forbes*” decât dacă aveam nevoie de ceva cu care să omor vreo muscă.

Unul dintre primele lucruri pe care le observai când făceai cunoştință cu Churchill era vocea sa, atât de scăzută şi de guturală încât aproape că te făcea să te simți foarte mic. Nu era foarte înalt, era poate mediu ca înălțime, şi dacă nu ar fi stat drept ai fi zis că e chiar scund, dar chiar şi când se încovoia de spate ceilalți oameni din încăpere făceau şi ei la fel ca el. Era subțire, dar avea pieptul puternic şi suficientă forță în brațe încât să poată să îndrepte o potcoavă. Era genul de bărbat adevărat, care ține la băutură, trage bine cu puşca şi negociază ca un domn. Lucrase pentru banii pe care-i avea şi îşi plătea întotdeauna datoriile.

Se simțea în largul lui alături de cei de modă veche, asemenea lui, şi ştia care lucruri dintr-o casă țin de femei şi care de bărbați. Singurul motiv pentru care intra vreodată

într-o bucătărie era ca să-şi toarne cafeaua, şi era cu adevărat uluit de bărbații pe care îi interesau modelele pictate pe ceştile de porțelan sau care mâncau muguri de grâu şi-şi contemplau latura feminină. Churchill nu avea o latură feminină şi i-ar fi tras una oricui ar fi îndrăznit să sugereze altceva.

A venit prima dată la *„Salon One”* atunci când eu abia începusem să lucrez acolo. Într-o bună zi, liniştea casei a fost întreruptă de un val de agitație, stiliştii au început să murmure, clienții au întors capetele, iar eu l-am văzut cu coada ochiului, un cap cu păr de culoarea oțelului şi un costum gri închis, pe drum spre una dintre camerele pentru VIP-uri. S-a oprit în prag şi a aruncat o privire prin camera principală, cu ochii lui căprui închis, din aceia în care irisul abia se deosebea de pupilă. Era un bătrân arătos, dar avea şi ceva neobişnuit, un aer de excentricitate.

Ne-am privit în ochi, iar el a rămas nemişcat şi m-a privit atent, cu pleoapele îngustate, iar eu am simțit ceva plăcut, imposibil de descris, ca un fel de căldură în piept, într-un loc în care cuvintele nu puteau să ajungă. M-am simțit liniştită, calmă şi am devenit curioasă. Aproape că am simțit cum muşchii feței mi se destind şi am vrut să-i zâmbesc, dar înainte să apuc să fac vreo mişcare, bărbatul a dispărut într-una dintre camere împreună cu Zenko.

— Cine era? am întrebat-o pe Angie, care era mai aproape de mine.

— E un bărbat foarte bogat, îmi răspunse ea uluită. Nu-mi spune că n-ai auzit de Churchill Travis.

— Am auzit de familia Travis. Sunt ca familia Bass din Fort Worth, nu? Oameni cu mulți bani?

— Scumpo, în lumea investitorilor, Churchill Travis e ca Elvis. Apare tot timpul la CNN, a scris cărți, deține jumătate din Houston, are iahturi, avioane, conace…

Deşi ştiam că Angie are tendința să exagereze, tot am fost impresionată.

— Cel mai bine e că a rămas văduv, încheie aceasta. Soția lui a murit nu de mult. O să găsesc o cale să ajung în camera aia, cu el şi cu Zenko. Trebuie să fac cunoştință cu el! Ai văzut cum s-a uitat la mine?

M-a făcut să râd, stânjenită, fiindcă mie mi se păruse că se uitase la mine, dar se uitase la Angie, sigur, fiindcă ea era blondă şi atrăgătoare şi toți bărbații o adorau.

— Da, am spus, dar chiar ai vrea să fii cu el? Credeam că eşti fericită cu George.

George era actualul ei iubit, care tocmai îi dăduse un Cadillac Escalade cu împrumut, dar pe care îi spusese că poate să-l conducă oricât timp vrea.

— Liberty, o fată deşteaptă nu pierde ocazia să ajungă la mai bine.

Angie se grăbi spre scaunul de machiaj ca să-şi retuşeze rujul şi dermatograful, pregătindu-se să-l cunoască pe Churchill Travis. Eu m-am apropiat de dulapul cu soluții de curățat, de unde am scos o mătură şi am început să strâng nişte fire de păr de pe podea, dar imediat s-a apropiat de mine Alan, unul dintre stilişti, încercând să pară calm, dar cu ochii mari şi plini de entuziasm.

— Liberty, mi-a spus pe un ton scăzut dar urgent, Zenko vrea să-i aduci un pahar de ceai rece domnului Travis. Să fie ceai tare, cu multă gheață, fără lămâie şi cu două plicuri de îndulcitor din acelea albastre. Să i-l duci pe o tavă şi să nu faci vreun pas greşit, că ne omoară Zenko pe toți.

M-am speriat imediat.

— De ce eu? Angie ar trebui să i-l ducă, la ea s-a uitat. Sunt sigură că vrea. Ea…

— Te-a cerut pe tine. A spus „fetița cu părul negru". Mai repede, Liberty. Pachețele albastre. Albastre!

M-am dus să pregătesc ceaiul, amestecând în el cu grijă, ca fiecare granulă de îndulcitor să fie dizolvată. Umplusem paharul până sus cu cele mai simetrice cuburi pe care le putusem găsi. Când m-am apropiat de camera în care mă aşteptau cei doi, am sprijinit tava pe o mână şi am deschis uşa cu mâna cealaltă, iar gheața a zornăit amenințător în pahar. M-am întrebat cu disperare dacă nu cumva am vărsat vreo picătură.

Am zâmbit larg şi am intrat în camera în care domnul Travis era aşezat cu fața la o oglindă imensă cu ramă aurie. Alături de el, Zenko îi descria toate variațiile posibile ale stilului lui de tunsoare, acela pe care-l aveau majoritatea oamenilor de afaceri. Zeriko încerca să-i convingă să încerce ceva diferit, poate să-i dea voie să-i aranjeze părul cu puțin gel, ca să fie mai la modă.

Am încercat să las ceaiul lângă el cât mai discret cu putință, însă ochii aceia ageri şi căprui s-au uitat direct la mine, iar Travis s-a întors cu fața şi a ridicat paharul de pe

tava de argint.

— Tu ce părere ai? m-a întrebat. Ți se pare că e nevoie de un stil diferit?

M-am gândit la ce să-i răspund, uitându-mă la dinții lui de jos, puțin încălecați. Avea aerul unui leu bătrân care-l cheamă la joacă pe unul dintre puii lui, cu privirea caldă şi chipul ridat şi adânc bronzat, l-am susținut privirea şi am simțit un fior de bucurie, pe care însă m-am străduit să-l ascund, apoi i-am spus adevărul, fiindcă n-am reuşit să mă abțin:

— Mie mi se pare că sunteți destul de la modă. Dacă ați fi şi mai la modă, i-ați intimida prea mult pe ceilalți.

Zenko a pălit, iar eu am fost convinsă că o să mă dea imediat afară, dar râsul lui Travis, care semăna cu zgomotul pe care l-ar fi scos un sac cu pietre pe care-l scutură cineva, umplu încăperea.

— O să ascult părerea domnişoarei, îi spuse lui Zenko. Dă-mi doar un centimetru de sus şi subțiază în părți şi la spate, adăugă, uitându-se în continuare la mine.

— Cum te cheamă?

— Liberty Jones.

— Cum ai ajuns să ai numele ăsta? Din ce parte a Texasului vii? Eşti una dintre fetele care şamponează?

Am aflat mai târziu că Churchill obişnuia să pună câte două sau trei întrebări deodată, şi, dacă uitai să-i răspunzi la vreuna, o repeta pe aceea.

— M-am născut în comitatul Liberty, am locuit în Houston o vreme, apoi am crescut în Welcome. Încă nu am

voie să fac şamponări, fiindcă abia m-am angajat şi sunt ucenică.

— N-ai voie să faci şamponări, repetă Travis, ridicând sprâncenele lui dese de parcă aşa ceva i s-ar fi părut absurd. Şi ce Dumnezeu face un ucenic?

— Le aduc oamenilor ceai, am răspuns, zâmbind cât am putut de frumos şi începând să mă retrag.

— Stai pe loc, mi-a ordonat el. Poți să exersezi şamponatul pe mine.

Zenko ne întrerupse cu o expresie mai mult decât calmă întipărită pe figură, dar rostind cuvintele cu un accent mai pronunțat, de parcă tocmai se ridicase de la masă cu Camilla şi Charles.

— Domnule Travis, fata asta e încă ucenică şi nu e calificată să şamponeze pe cineva, dar avem aici stilişti desăvârşiți care o să vă ofere astăzi asistență, şi…

— Cât de mult antrenament e necesar ca să ştii să speli pe cineva pe cap? întrebă Travis, parcă nevenindu-i să creadă.

Se vedea că nu e obişnuit să i se refuze ceva, indiferent de motiv.

— Tu să faci ce poți mai bine, domnişoară Jones, iar eu n-o să mă plâng.

— Spuneți-mi Liberty, i-am răspuns. Dar nu pot.

— De ce nu?

— Dacă fac asta, iar dumneavoastră nu mai veniți niciodată la *„Salon One”*, toată lumea o să presupună că eu am greşit la şamponat, şi nu vreau să am o reputație proastă.

Travis arboră o expresie exasperată. Ar fi trebuit să am

bunul simţ să mă tem de el, dar între noi era un fel de înţelegere jucăuşă, iar eu zâmbeam încontinuu, deşi încercam să mă stăpânesc.

— Ce altceva ai voie să faci în afară de ceai? întrebă Travis.

— Pot să vă fac manichiura.

El pufni dispreţuitor la auzul cuvântului.

— Nu mi-am făcut niciodată manichiura şi nu ştiu de ce ar avea un bărbat nevoie de aşa ceva, asta e treabă de femeie.

— Le fac manichiura multor domni.

Am întins mâna spre el, apoi am ezitat, dar el şi-a aşezat palma într-a mea. Avea o mână lată, puternică, pe care mi-o puteam imagina cu uşurinţă apucând hăţurile unui cal sau coada unei lopeţi. Avea unghiile tăiate aproape din carne, iar pielea degetelor îi era arămie şi ciupită, cu una dintre unghii zgâriată permanent de vreo rană de demult, l-am răsucit încet mâna şi i-am văzut palma traversată de foarte multe linii subţiri, care ar fi făcut-o pe o ghicitoare să se bâlbâie.

— V-ar folosi o manichiură, domnule Travis. Mai ales pentru cuticule.

— Spune-mi Churchill, rosti el, pronunţând numele fără „i” şi făcându-l să sune ca „Churtl”. Adu-ţi ustensilele.

Fiindcă în acea zi cu toţii lucram ca să-l mulţumim pe Churchill Travis, a fost nevoie s-o rog pe Angie să-mi preia sarcinile, printre care se numărau măturatul podelelor şi o pedichiură la ora zece şi jumătate.

Deşi îi venea să mă omoare, colega mea nu reuşi să se abțină şi-mi dădu câteva sfaturi în timp ce eu adunam ustensilele necesare *pentru manichiură.*

— Să nu vorbeşti prea mult. Să spui cât poți de puțin. Zâmbeşte, dar nu aşa cum faci tu uneori, cu toată gura. Întreabă-l despre viața lui, bărbaților le place asta, şi încearcă să faci rost de cartea lui de vizită. Şi orice ar fi, nu spune nimic despre sora ta mai mică, fiindcă nu le plac femeile care au responsabilități.

— Angie, i-am şoptit la rândul meu, nu vreau un bărbat care să mă întrețină şi, chiar dacă aş vrea, Travis e prea bătrân.

Colega mea clătină din cap.

— Scumpo, niciunul nu e prea bătrân, şi se vede cu ochiul liber că omul ăsta e în putere.

— Nu mă interesează deloc puterea lui, am spus. Şi nici banii.

După ce a fost tuns şi frezat, l-am însoțit pe Travis într-o altă cameră privată, unde ne-am aşezat unui în fața celuilalt la masa de manichiură, sub lumina albă a unei lămpi cu braț extensibil.

— Îți stă bine tuns aşa, am comentat, luându-i una dintre mâini şi aşezând-o cu grijă într-un castron cu soluție pentru înmuiere.

— Ar fi cazul, la câți bani îmi cere Zenko pentru asta.

Se uită cu suspiciune la ustensilele aşezate pe masă alături de sticluțele cu substanțe colorate.

— Îți place să lucrezi pentru el?

— Da, domnule, îmi place. Învăț multe de la el şi mă consider norocoasă că am slujba asta.

Am vorbit cât timp m-am ocupat de mâinile lui, îndepărtând pielea moartă şi împingându-i cuticulele, apoi pilindu-i şi lustruindu-i unghiile. Travis mă privea cu interes, fiindcă era prima lui experiență de acel fel.

— Ce te-a făcut să vrei să lucrezi într-un salon de cosmetică? întrebă el.

— Când eram mai mică îmi coafam şi îmi fardam prietenele, pentru că mi-a plăcut întotdeauna să-i ajut pe oameni să arate bine. Îmi place să ştiu că se simt bine cu ei înşişi atunci când eu termin de lucrat.

Am deschis o sticlă mică, lucru care l-a făcut pe Travis să-mi arunce o privire aproape alarmată.

— N-am nevoie de aşa ceva, mi-a spus pe un ton ferm. Poți să-mi faci celelalte lucruri, dar tragem linie la ojă.

— Nu e ojă, e ulei pentru cuticule, şi tu ai destul de multă nevoie de el.

I-am ignorat tresărirea şi i-am aplicat uleiul pe cuticule, folosindu-mă de o pensulă subțire.

— Ce ciudat, am spus, că nu ai mâinile unui om de afaceri. Sigur te ocupi şi cu altceva în afară de hârtii.

El ridică din umeri.

— Am o fermă la care lucrez din când în când, călăresc adesea şi uneori mă ocup de grădină, deşi nu la fel de mult ca înainte să moară soția mea. Ei îi plăcea mult să crească plante.

Am luat puțină cremă în palme şi am început să-i masez

încheieturile. Îmi era greu să-l ajut să se relaxeze. Avea degetele foarte încordate.

— Am auzit că a murit nu demult, am spus, aruncând o privire spre chipul lui dur, pe care durerea pierderii lăsase urme adânci. Îmi pare rău.

Travis a dat scurt din cap.

— Ava a fost o femeie pe cinste, spuse pe un ton scăzut. Cea mai grozavă femeie pe care *am* cunoscut-o vreodată. Avea cancer la sân şi l-am descoperit prea târziu.

Deşi politica lui Zenko era foarte clară – angajații nu aveau voie să discute despre viețile lor personale, aproape că am cedat impulsului de a-i povesti lui Churchill că şi eu pierdusem pe cineva drag. În loc să fac asta, am spus:

— Se zice că e mai uşor să suporți pierderea atunci când ai timp să te pregăteşti, dar eu nu cred asta.

— Nici eu.

Mă strânse foarte scurt de mână, atât de puțin încât abia dacă am apucat să observ apăsarea. Am tresărit şi am ridicat capul spre el. Churchill mă privea tăcut, cu un aer blând şi trist, iar eu am ştiut cumva că deşi nu-i vorbisem despre mama, el îmi înțelegea durerea.

Până la urmă relația mea cu el a devenit mult mai complicată decât una de iubire, care ar fi fost mai simplă, mai directă şi mai pe înțelesul tuturor. Pe el nu l-a interesat niciodată o relație fizică, deşi avea doar şaizeci de ani, era văduv şi incredibil de bogat şi ar fi putut să aibă orice femeie şi-ar fi dorit.

Începusem să caut articole despre el în ziare şi reviste şi

mă amuzam când îl vedeam în compania femeilor strălucitoare din înalta societate sau a actrițelor de categorie B sau chiar, din când în când, alături de câte o membră a vreunei familii regale din străinătate. Churchill avea prieteni sus-puşi.

Când era prea ocupat ca să vină să se tundă la *„Salon One”* îl chema pe Zenko la el acasă. Uneori venea să-şi tundă sprâncenele sau chiar să-i fac eu manichiura fiindcă, deşi nu prea-i venea la îndemână, după ce îi aranjasem prima dată pielea şi unghiile începuse să-i placă să le vadă aşa şi îmi spusese că, probabil, tocmai adăugase încă o activitate în programul lui încărcat. După ce l-am descusut puțin a recunoscut că şi doamnele cu care se întâlnea apreciau rezultatele muncii mele.

Prietenia lui şi discuțiile pe care le purtam pe deasupra mesei de manichiură mă făcuseră să fiu ținta invidiei şi admirației colegilor mei. Ştiam ce cred ei despre legătura dintre noi. Majoritatea îşi imaginau că nu-mi cere părerea despre piața de capital şi cred că toți credeau că era deja ceva între noi, că ne întâlneam măcar din când în când sau că aveam să fim iubiți cât de curând. Sunt convinsă că Zenko presupunea asta, fiindcă mă trata cu un respect pe care nu-l arăta nici unui alt angajat de nivelul meu. Cred că se gândea că, deşi poate Churchill nu venea la *„Salon One”* doar pentru mine, prezența mea acolo nu strica deloc.

Într-o bună zi, după ceva vreme, l-am întrebat chiar eu:

— Ai de gând să-mi faci vreodată avansuri, Churchill?

El mă privi surprins.

— Doamne apără, în niciun caz. Eşti prea tânără pentru mine. Mie-mi plac femeile cu experiență.

Făcu o pauză, apoi spuse cu o figură aproape comică în dezamăgirea ei:

— Doar nu vrei să fac asta, nu?

— Nu.

Nu ştiu ce aş fi făcut dacă ar fi încercat vreodată ceva, fiindcă nu ştiam cum să-mi definesc sentimentele pentru el. Nu avusesem suficiente relații cu bărbații ca să-mi dau seama ce se întâmpla între noi.

— Dar nu înțeleg de ce îmi dai atâta atenție, am continuat, dacă nu ai de gând să… ştii tu.

— Într-o zi o să-ți spun de ce, mi-a răspuns, dar astăzi nu e ziua aceea.

Îl admiram mai mult decât pe oricine altcineva, deşi nu era întotdeauna uşor de suportat, iar dispoziția bună putea să-l părăsească într-o clipă. Nu era un bărbat răzbunător, dar nu cred că era vreodată fericit cu totul, iar asta avea de-a face cu faptul că-şi pierduse ambele soții. Pe prima, Joanna, chiar după naşterea fiului lor, iar pe Ava, care-i fusese alături timp de douăzeci şi şase de ani, de curând. Churchill nu era genul de bărbat care să-şi accepte în tăcere soarta, iar pierderea celor la care ținea îl afectase profund. Ştiam şi eu ce însemna asta.

Abia după doi ani am reuşit să-i vorbesc despre mama sau despre orice alt lucru din trecutul meu. Cumva, Churchill aflase când era ziua mea şi o pusese pe una dintre secretarele lui să mă sune de dimineață şi să-mi spună că

vine să mă scoată la prânz. Am îmbrăcat o fustă neagră, până la genunchi, şi o bluză albă, şi mi-am pus tatuul de argint la gât. Churchill a venit la prânz să mă ia, îmbrăcat cu un costum elegant, englezesc, arătând ca un mafiot european de şcoală veche. M-a condus la Bentley-ul lui alb care aştepta la colț, iar şoferul ne-a deschis portiera din spate.

Am mers la cel mai elegant restaurant în care intrasem vreodată, decorat în stil franțuzesc, cu fețe de masă albe şi cu tablouri minunate pe pereți. Meniurile erau tipărite cu litere caligrafice, pe hârtie texturată de culoarea untului, iar mâncarea era descrisă în cuvinte atât de complicate – rulade, crochete şi sosuri complexe, încât nici n-am ştiut ce să comand. Prețurile erau gata să mă omoare de inimă, fiindcă felul cel mai ieftin costa zece dolari şi consta dintr-un singur crevete preparat într-un fel pe care nici nu ştiam cum să-l pronunț. Spre finalul meniului am văzut descrierea unui hamburger cu garnitură de cartofi dulci, prăjiți, şi aproape că m-am înecat cu sucul din care beam când am văzut prețul.

— Churchill, am spus uluită, în meniul ăsta e un hamburger care costă o sută de dolari.

El s-a încruntat, nu fiindcă nici lui nu i-ar fi venit să creadă, ci fiindcă meniul avea prețurile tipărite pe el. Cu o mişcare scurtă din degete a chemat un chelner, care şi-a cerut scuze din toată inima şi mi-a luat meniul, înlocuindu-l cu un altul, aproape identic, doar că fără prețuri alături de denumirea felurilor de mâncare.

— De ce nu trebuie să aibă prețurile? am întrebat.

— Tu eşti femeia, răspunse Churchill încă enervat de greşeala chelnerului, iar eu te-am invitat la masă, ceea ce înseamnă că n-ar trebui să te gândeşti la cât de mult costă mâncarea.

— Hamburgerul ăla era o sută de dolari, am repetat fiindcă nu reuşeam să-mi controlez uimirea. Ce ar putea să-i facă de atâția bani?

Expresia mea păru să-l amuze.

— Hai să întrebăm.

A chemat un alt chelner căruia i-a pus întrebarea mea, iar omul ne-a explicat că toate ingredientele erau organice, inclusiv cele din chifla cu parmezan pregătită la ei în restaurant, şi printre ele se numărau mozzarella afumată, salată verde şi roşii organice, sos de ardei iute şi carne tocată de vită şi emu crescute cu hrană organică.

La auzul cuvântului emu am simțit cum mă apucă râsul şi n-am mai reuşit să mă opresc. Îmi lăcrimau ochii şi-mi tremurau umerii. Mi-am astupat gura cu palma, dar asta n-a făcut decât să înrăutățească lucrurile şi am început să mă îngrijorez la gândul că n-o să pot să mă mai opresc. Mă făceam de râs în mijlocul unuia dintre cele mai pretențioase restaurante în care intrasem vreodată.

Chelnerul a dispărut cu tact, iar eu am încercat să-mi cer scuze de la Churchill, care mă privea îngrijorat. Dădu din cap în semn că nu e nevoie să-mi cer scuze şi îşi aşeză mâna deasupra mâinii mele, strângând puțin, făcându-mă să mă simt în siguranță. Cumva, presiunea palmei sale mă

ajută să mă liniştesc. Am reuşit să respir adânc şi pieptul mi s-a relaxat, apoi i-am povestit despre rulota din Welcome şi despre iubitul mamei, Flip, care împuşcase cândva o pasăre emu. Vorbeam repede, dându-i nenumărate detalii. Churchill ascultă fiecare cuvințel zâmbind, iar când am ajuns la partea în care povesteam că am dus pasărea moartă familiei Cates, deja râdea.

Deşi nu ştiam să fi comandat vin, chelnerul ne-a adus o sticlă de pinot noir. Lichidul strălucea frumos în paharele din cristal, cu picior înalt.

— N-ar trebui să beau, am spus, fiindcă trebuie să mă întorc la serviciu după prânz.

— Doar nu mai lucrezi azi.

— Ba sigur că da. Am clienți toată după-amiaza.

Numai la gândul ăsta şi mă simțeam obosită, nu doar din cauza muncii, dar şi pentru că nu mă simțeam în stare să fiu fermecătoare şi veselă, aşa cum se aşteptau clienții mei. Churchill băgă mâna în buzunarul sacoului şi scoase un telefon mobil nu mai mare decât o piesă de *domino, apoi formă* numărul de la *„Salon One”*. L-am privit cu gura căscată cum a cerut cu Zenko, pe care l-a informat că o să-mi iau după-amiaza liberă şi l-a întrebat dacă-l deranjează. După aceea, Churchill a susținut că Zenko a fost de acord şi a spus că nu e nicio problemă. Când a închis telefonul cu un sunet satisfăcut, eu am rostit tulburată:

— O să mânce papară pentru asta. Dacă ar fi sunat oricine altcineva în afară de tine, Zenko ar fi întrebat dacă nu cumva ți-ai pierdut mințile.

Churchill zâmbi larg. Unul dintre defectele sale era că se bucura să vadă că oamenii nu pot să-l refuze. Am vorbit numai eu tot timpul mesei, îndemnată de întrebările şi interesul său cald şi de paharul mereu plin, indiferent cât aş fi băut din el. Mă simţeam liberă să-i spun orice, totul, iar sentimentul ăsta m-a făcut să descarc o povară pe care nu ştiam c-o port. În încercarea mea neobosită de-a merge tot înainte, trecusem cu vederea multe emoţii pe care ar fi trebuit să le simt şi multe lucruri despre care ar fi fost nevoie să vorbesc, iar acum abia dacă reuşeam să mai ţin pasul cu mine însămi. Am căutat în portofel poza cu Carrington, în care sora mea zâmbea ştirb şi avea o codiţă prinsă mai sus decât cealaltă.

Churchill s-a uitat mult la fotografie, ba chiar a scos din buzunar o pereche de ochelari de citit, ca să vadă fiecare detaliu, apoi a băut puţin vin şi a spus:

— Mi se pare un copil fericit.

— Aşa şi este.

Am pus înapoi în portofel fotografia, cu grijă să n-o mototolesc.

— Te-ai descurcat bine, Liberty, îmi spuse. Ai făcut bine că ai ţinut-o cu tine.

— N-aveam ce să fac altceva. Numai pe ea o am şi ştiam că nimeni n-o s-o îngrijească aşa cum o îngrijesc eu.

Cuvintele m-au mirat până şi pe mine, fiindcă nu mă aşteptam să simt atât de acut nevoia să vorbesc despre sora mea. Aşa ar fi fost, m-am gândit înfiorată. Aşa ar fi fost dacă aş fi găsit un bărbat care să mă întreţină, cineva mai în

vârstă, înţelept, care părea să înţeleagă totul, chiar şi lucrurile pe care nu le spuneam. Îmi părea rău că sora mea nu are tată, dar nu mă gândisem deloc că şi eu aveam nevoie de unul.

Încă ameţită din cauza vinului, i-am spus lui Churchill despre spectacolul de Ziua Recunoştinţei de la şcoala lui Carrington. Copiii fuseseră împărţiţi în două grupuri, pelerinii şi indienii, iar ea refuzase să facă parte din vreunul şi spusese că vrea să fie văcăriţă. Insistase până când profesoara ei, doamna Hansen, mă sunase pe mine, iar eu îi explicasem că nu existau văcăriţe în 1621, că statul Texas nu se înfiinţase încă, însă surorii mele nu-i păsa de istorie.

Până la urmă, neînţelegerea fusese rezolvată când profesoara îi propusese să se îmbrace în văcăriţă şi să apară pe scenă chiar la începutul spectacolului, cu un carton de forma statului nostru, pe care să scrie „*Z/ua Recunoştinţei în Texas*”.

Churchill a râs din toată inima când i-am povestit, de parcă încăpăţânarea surorii mele ar fi fost o calitate.

— N-ai înţeles că, dacă aşa o să fie când va creşte, atunci o să-mi fie tare greu în adolescenţă, i-am spus eu.

— Ava spunea mereu că adolescenţii au două reguli, răspunse Churchill. Cu cât încerci mai mult să-i controlezi, cu atât devin mai rebeli şi poţi să ajungi întotdeauna la un compromis cu ei dacă au nevoie să-i duci cu maşina la mail.

Am zâmbit.

— O să ţin minte regulile astea. Cred că Ava a fost o mamă foarte bună.

— Aşa e, rosti el cu convingere. Nu se plângea niciodată când trăgea paiul mai scurt şi, spre deosebire de majoritatea, ştia cum să fie fericită.

Am fost tentată să spun că oricine ar fi fericit dacă ar avea o familie drăguță, o casă mare şi toți banii de care avea nevoie, dar am tăcut. Chiar şi aşa, Churchill parcă mi-ar fi citit gândurile.

— La câte auzi la muncă, spuse, ar fi trebuit să-ți dai seama până acum că şi oamenii bogați sunt la fel de nefericiți ca şi cei săraci, ba uneori chiar mai nefericiți.

— Încerc să găsesc un strop de simpatie, am spus sec, dar cred că există o diferență între problemele reale şi cele inventate.

— La asta semeni cu Ava, spuse el. *Şi* ea ştia diferența dintre cele două.

Capitolul 15

După patru ani eram în sfârşit stilist cu acte în regulă la, *Jalon One". Cel* mai adesea vopseam, fiindcă mă pricepeam la şuvițe şi corecturi, îmi plăcea să amestec lichide şi paste în vase mici, ca un om de ştiință nebun. Îmi plăceau calculele mărunte, dar importante, legate de căldură, timp şi aplicare şi mă bucuram când totul ieşea aşa cum trebuie.

Churchill încă mai mergea la Zenko la tuns, dar eu îi aranjam ceafa şi sprâncenele şi îi făceam manichiura oricând voia. Din când în când luam prânzul împreună, dacă aveam ceva de sărbătorit. Când ne vedeam, vorbeam

despre tot şi despre orice, aşa că aflasem multe despre familia lui, mai ales despre cei patru copii. Îl avea pe Gage, cel mai mare, de treizeci de ani, fiul primei sale soții, Joanna. Ceilalți trei erau copiii Avei, Jack, de douăzeci şi cinci de ani, Joe, cu doi ani mai mic şi singura lui fiică, Haven, care era încă la colegiu. Ştiam că Gage devenise rezervat de când mama lui murise, la cei trei ani ai săi, că îi era greu să aibă încredere în oameni şi că una dintre fostele lui iubite spusese că are fobie de relațiile serioase. Fiindcă nu cunoştea jargonul psihologic, Churchill îmi mărturisise că nu înțelegea ce înseamnă asta.

— Adică nu vrea să vorbească despre sentimentele lui, i-am explicat, să se simtă vulnerabil sau să aibă o relație mai apropiată.

Churchill păru nedumerit.

— Asta nu e fobie, aşa sunt toți bărbații.

Discutam şi despre ceilalți copii ai lui. Jack era sportiv şi îi plăceau femeile, Joe avea o fire aventuroasă şi îi plăcea să fie mereu bine informat, iar Haven, cea mai mică dintre ei, insistase să meargă la colegiu în New England, deşi Churchill se rugase cu cerul şi cu pământul de ea să meargă la Rice sau la UT sau chiar şi la, Doamne apără, AM.

Eu îi povesteam despre Carrington şi, uneori, despre viața mea amoroasă. Îi spusesem despre Hardy şi despre felul în care mă bântuia, cum îl vedeam în orice cowboy cu picioarele lungi, în fiecare bărbat cu ochi albaştri, în fiecare camionetă uzată şi în fiecare zi cu soace. Poate că, îmi spusese el, ar fi trebuit să nu mai încerc cu tot dinadinsul să

nu-l iubesc pe Hardy şi să accept că o parte din mine avea să-l dorească pentru totdeauna.

— Cu unele lucruri, îmi spuse, trebuie să înveți să trăieşti.

— Dar nu poți să iubeşti pe altcineva dacă nu îl uiți pe cel pe care l-ai iubit înainte.

— De ce nu?

— Fiindcă atunci relația nouă e compromisă de la început.

Părând amuzat, Churchill îmi spuse că orice relație e menită să eşueze într-un fel sau altul şi că e mai bine să nu cauți nod în papură. Nu am fost de acord. Simțeam că trebuie să-l uit pe Hardy cu totul, doar că nu ştiam cum şi speram ca într-o bună zi să cunosc pe cineva atât de fascinant încât să merite riscul să iubesc din nou, deşi mă îndoiam că un astfel de bărbat exista.

Cu siguranță că Tom Hudson, însă, nu era acela. Îl cunoscusem pe Tom pe holurile şcolii lui Carrington, când aşteptam să înceapă o şedință cu părinții. El era divorțat, avea doi copii şi era ca un urs mare de pluş, cu părul castaniu şi cu o barbă frumos tunsă. Ieşeam cu el de puțin peste un an şi mă bucuram de relația noastră confortabilă. Pentru că Tom era proprietarul unui magazin cu delicatese, frigiderul nostru era mereu plin cu bunătăți. Eu şi *sora* mea mâncam brânză belgiană şi franțuzească, sosuri de roşii cu pere, pesto *genovez*, smântână Devon, somon de Alaska, supă de sparanghel, ardei marinați sau măsline de Tunisia.

Îmi plăcea Tom şi mi-am dat silința să mă îndrăgostesc

de el, fiindcă era un tată bun pentru copiii lui şi *eram* sigură că ar fi fost la fel şi pentru Carrington. Aveam nenumărate motive să-l iubesc, însă aşa cum se întâmplă uneori, în ciuda tuturor acelor motive între noi nu era suficientă căldură nici cât să ții aprinsă o lumânare.

Făceam dragoste la final de săptămână, când fosta lui soție îi lua pe copii la ea, iar eu chemam o dădacă pentru Carrington. Din păcate, sexul cu el era plăcut şi atât. Nu reuşeam să ajung la orgasm cu el înăuntrul meu, aşa că începeam să facem dragoste cu el mângâindu-mă pe mine, dar nu funcționa întotdeauna, deşi uneori simțeam câteva spasme plăcute. Când nu mergea, mă prefăceam, şi după aceea el fie îmi împingea încet capul în jos până când îl atingeam cu gura, fie se ridica deasupra mea şi făceam dragoste în ’ poziția misionarului. Rutina asta nu se schimba niciodată.

Am cumpărat câteva cărți despre sex şi am încercat să-mi dau seama ce-aş putea să fac ca să îmbunătățesc situația, dar pe Tom Ia amuzat propunerea mea timidă să încercăm pozițiile despre care citisem. Mi-a spus că e acelaşi lucru, tot punem A înăuntrul lui B, dar, dacă voiam eu să încercăm ceva nou, atunci el era de acord.

Mi-a părut rău să constat că Tom avea dreptate. Mi s-a părut stânjenitor şi prostesc şi, oricât aş fi încercat, *nu am* reuşit să am orgasm în pozițiile acelea asemănătoare cu ale yoghinilor. Singurul lucru pe care Tom îl refuza era să-mi facă sex oral. M-am bâlbâit şi m-am înroşit până în vârful urechilor atunci când l-am rugat, şi aş spune că acela a fost

cel mai stânjenitor moment din viața mea, doar că lucrurile au devenit şi mai neplăcute când el mi-a spus cu părere de rău că nu-i plăcuse niciodată să facă asta, că era neigienic şi că nu-i plăcea gustul femeilor. Dacă nu mă supăram, el prefera să nu facă asta. L-am spus că sigur că nu mă supăr şi că nu vreau să facă un lucru care nu-i plăcea.

Dar de fiecare dată când făceam dragoste şi el mă împingea în jos, simțeam câte un fior de reproş, apoi mă simțeam vinovată, fiindcă Tom era generos în multe alte feluri. Îmi spuneam că nu contează şi că puteam să facem şi alte lucruri, dar situația mă deranja suficient, fiindcă mi se părea că-mi scapă ceva esențial, aşa încât i-am povestit totul lui Angie într-o dimineață înainte să se deschidă salonul. După ce m-am asigurat că totul e pregătit pentru lucru, că toate cărucioarele sunt pline cu vopsele şi alte ingrediente, că instrumentele sunt sterilizate şi pregătite, am făcut cu toții o pauză, ca să ne pregătim pentru sosirea clienților.

Îmi dădeam cu fixativ şi Angie îşi reîmprospăta gloss-ul, şi nu-mi amintesc exact ce am întrebat-o, dar în orice caz era despre iubiții care nu vor să facă unele lucruri în pat. Angie m-a privit în oglindă.

— Nu vrea să-i faci sex oral?

Câțiva dintre colegii noştri ne-au aruncat priviri curioase.

— Nu, nu e vorba de asta… El nu vrea să-mi facă mie.

Ea ridică din sprâncenele frumos desenate.

— Nu-i place?

— Nu, spune…

Am simțit că roşesc.
— Spune că nu e igienic.
Angie păru indignată.
— Nu e mai puțin igienic decât invers. Ce ratat! Ce egoist! Liberty, majoritatea bărbaților adoră să facă asta.
— Da?
— Le place.
— Chiar aşa?
Era o veste bună, care mă făcea să mă simt mai puțin stânjenită pentru că-i cerusem aşa ceva lui Tom.
— Fată dragă, spuse Angie clătinând din cap, trebuie să-l părăseşti.
— Dar…
Nu eram sigură că vreau să iau măsuri atât de drastice. Era cea mai lungă relație pe care o avusesem vreodată şi-mi plăcea că mă simțeam în siguranță, fiindcă îmi aminteam toate relațiile scurte pe care le avusese mama. Acum înțelegeam şi de ce. A ieşi cu cineva e ca şi cum ai încerca să pregăteşti masa din resturi. Unele alimente sunt mai bune pe măsură ce trece timpul, cum ar fi chiftelele sau budinca de banane, dar altele, ca gogoşile sau pizza, trebuie aruncate imediat, fiindcă oricât ai încerca să le reîncălzeşti, nu mai sunt niciodată la fel de bune ca la început. Speram ca Tom să fie precum chiftelele, nu ca pizza.
— Părăseşte-l, insistă Angie.
Heather, o blondă mignonă din California, nu rezistă să nu intervină. Tot ce spunea părea o întrebare, deşi nu era.
— Ai probleme cu iubitul, Liberty?

Angie îi răspunse înainte să apuc eu.

— Lese cu un şaizeci şi opt.

Colegele noastre oftară cu compasiune.

— Ce e un şaizeci şi opt? am întrebat.

— Vrea să primească sex oral, răspunse Heather, dar nu vrea să şi ofere. E un fel de *poziția şaizeci şi nouă,* dar el îți rămâne dator.

Alan, care ştia mai multe despre bărbați decât noi toate la un loc, arătă spre mine cu o perie şi spuse:

— Scapă de el, Liberty. N-ai cum să schimbi un şaizeci şi opt.

— Dar e foarte simpatic, am protestat. E un iubit bun.

— Ba nu e, spuse Alan. Crezi tu că e, dar mai devreme sau mai târziu un şaizeci şi opt o să-şi dea arama pe față şi în afara dormitorului şi o să te lase singură că să iasă cu prietenii, o să-şi ia o maşină nouă şi o să te lase să conduci tu maşina veche. Un şaizeci şi opt mănâncă întotdeauna felia mai mare de tort, scumpa mea. Nu-ți pierde vremea cu el. Crede-mă, ți-o spun din experiență.

— Alan are dreptate, spuse Heather. Am ieşit şi eu cu un şaizeci şi opt acum câțiva ani. La început era numai lapte şi miere, dar s-a dovedit a fi cel mai mare mitocan. Foarte urât.

Până în acel moment nu mă gândisem la modul serios să mă despart de Tom, dar ideea îmi aduse o uşurare neaşteptată. Mi-am dat seama că lucrul care mă deranja nu avea de-a face cu sexul oral, ci problema era că intimitatea noastră emoțională, la fel ca şi viața sexuală, era limitată.

Pe Tom nu-l interesau locurile secrete din inima mea, şi nici pe mine cele din inima lui. Eram mai aventuroşi în ceea ce privea delicatesele culinare decât eram în teritoriul periculos al relațiilor de cuplu şi începeam să-mi dau seama că puțini oameni găseau pe cineva cu care să simtă ce simțisem eu cu Hardy. Iar el renunțase la mine şi la relația noastră din motive greşite. Speram din tot sufletul ca şi lui să-i fie la fel de greu cum îmi era mie să construiască o relație cu altcineva.

— Cum e cel mai bine să mă despart de el? am întrebat.

Angie mă atinse cu blândețe pe spate.

— Spune-i că relația nu se îndreaptă în direcția în care sperai tu. Spune că nu e vina nimănui, dar că pentru tine lucrurile nu merg prea bine.

— Şi nu-i spune la tine acasă, adăugă Alan, fiindcă e mai greu când trebuie să-l faci să plece. Spune-i la el, apoi ieşi pe uşă.

Curând după aceea mi-am făcut curaj şi m-am despărțit de Tom, la el acasă, l-am spus cât de bine m-am simțit cu el, dar că relația noastră nu mergea, şi că nu era vina lui, ci a mea. Tom m-a ascultat atent, impasibil. I se mişca doar un muşchi de sub bărbie. N-a vrut să *mă* întrebe nimic şi nu s-a opus. Poate că şi el se simțea uşurat. Poate că şi pe el îl deranja că între noi lipsise ceva.

M-a condus la uşă, iar eu am rămas puțin în fața ei, cu geanta în mână. M-am bucurat că nu ne sărutăm de la revedere.

— Îți doresc numai bine, am spus.

Era o frază desuetă, dar nimic altceva nu exprima la fel de bine ceea ce simţeam.

— Da, a spus el, şi eu ţie, Liberty. Sper să te ocupi o vreme de tine şi de problema ta.

— De problema mea?

— De fobia asta de relaţii, spuse el îngrijorat şi blând. De teama de intimitate. Ai nevoie să lucrezi la asta. Noroc.

A doua zi am ajuns mai târziu la serviciu, ca să nu fiu nevoită să povestesc de dimineaţă ce se întâmplase între mine şi Tom. Unui dintre lucrurile pe care le afli când lucrezi la un salon e că majorităţii stiliştilor le place să disece relaţiile de cuplu. Pauzele noastre de cafea semănau mult cu şedinţele de terapie de grup.

Mă simţeam aproape uşurată după despărţirea de Tom, şi singurul lucru care mă deranja era ce-mi spusese la sfârşit, dar îl înţelegeam, fiindcă tocmai fusese părăsit. Ce mă supăra, însă, era senzaţia că probabil avea dreptate. Poate chiar îmi era teamă de intimitate. Nu iubisem niciodată pe nimeni în afară de Hardy, care era prins în inima mea cu cârlige înfipte adânci. Încă îl mai visam şi mă trezeam tremurând, cu toată pielea umedă şi vie.

Mi-era frică să nu cumva să fi greşit. Poate că ar fi trebuit să mă mulţumesc cu Tom. Carrington avea să împlinească zece ani în curând şi nu avusese parte de nicio influenţă paternă. Aveam nevoie de un bărbat în viaţa noastră.

Am intrat în salonul care tocmai se deschisese, iar Alan s-a apropiat de mine şi m-a anunţat că Zenko dorea să mă vadă imediat.

— Am întârziat doar câteva minute…

— Nu e vorba despre asta. E domnul Travis.

— Vine azi pe la noi?

Expresia lui Alan era imposibil de citit.

— Nu cred.

Am mers în spate, acolo unde Zenko era în picioare, cu o cană de ceai cald în mână. Şeful meu ridică ochii din caietul cu programări şi spuse:

— Liberty, ți-am verificat programul din după-amiaza asta şi se pare că nu ai pe nimeni după trei şi jumătate.

— Aşa e, domnule, am spus precaută.

— Domnul Travis vrea să fie tuns acasă. Ştii adresa?

Am clătinat nedumerită din cap.

— Vreți să merg eu? De ce nu mergeți dumneavoastră?

Zenko îmi spuse că o actriță cunoscută venea tocmai de la New York la salon şi că nu putea s-o reprogrameze.

— Ca să nu mai spun, continuă el pe un ton măsurat, că domnul Travis te-a cerut pe tine în mod special. Nu i-a fost uşor de la accident încoace şi mi-a spus că i-ar face bine dacă…

— Accident? Ce accident?

Am simțit un val de adrenalină, ca atunci când eşti gata să cazi pe scări şi, chiar dacă eviți căderea, trupul tot se pregăteşte pentru catastrofă.

— Credeam că ştii, rosti Zenko. Domnul Travis a căzut de pe cal acum două săptămâni.

Pentru cineva de vârstă lui căderile de pe cal nu erau niciodată întâmplări nesemnificative. Se rupeau oase, erau

dislocate sau strivite, gâtui şi spatele erau afectate. Am simțit cum buzele mi se rotunjesc într-o expresie mută de uimire. Am început să-mi frământ mâinile, apoi le-am dus la buze şi până la urmă le-am încrucişat la piept.

— Cât de rău e? am reuşit să întreb.

— Nu ştiu detalii, dar cred că şi-a rupt un picior şi a avut o operație…

Zenko se opri şi mă privi fix.

— Eşti palidă. Vrei să te aşezi?

— Nu, mă simt bine, doar că…

Nu-mi venea să cred cât de speriată eram şi cât de mult îmi păsa de Churchill. Voiam să mă duc la el imediat şi începuse să mă doară inima. Mi-am împreunat mâinile, cu degetele împletite, ca ale unui copil care se roagă. Am clipit ca să alung imaginile care mi se înghesuiau în minte, lucruri care n-aveau nimic de-a face cu Churchill Travis.

Mama, purtând o rochie albă cu margarete. Tatăl meu, pe careI aveam numai în forma unei fotografii alb-negru. Lumina de la festival strălucind pe chipul hotărât al lui Hardy. Umbre peste umbre. Mi-era greu să respir, dar m-am gândit la Carrington şi m-am agățat de imaginea ei, de sora mea, fetița mea, iar panica s-a potolit. L-am auzit pe Zenko întrebându-mă dacă sunt de acord să merg la River Oaks ca să-l tund pe Churchill.

— Sigur, am spus, încercând să vorbesc pe un ton calm şi direct. Sigur că o să merg.

După ultimul client din acea zi, Zenko mi-a dat adresa şi două coduri de securitate diferite.

— Uneori poarta e păzită, îmi spuse.

— Are poartă? am întrebat. E păzită?

— Se numeşte securitate, spuse Zenko pe un ton impersonal, mult mai usturător decât sarcasmul. Oamenii bogați au nevoie de aşa ceva.

L-am luat bucățica de hârtie din mână şi am plecat.

Honda mea veche era murdară, dar n-aveam destul timp ca s-o spăl. Abia aşteptam să ajung la Churchill. Am făcut numai cincisprezece minute de la salon până la el. În Houston distanțele se măsoară în minute, nu în kilometri, fiindcă traficul poate să transforme o distanță scurtă într-o călătorie prin iadul opririlor, iar furia şoselelor e un stil de condus în sine.

Am auzit oameni care compară River Oaks cu Highland Park-ul din Dallas, însă primul e mai scump şi mai mare. Ai putea să spui că e Baverly Hills-ul din Texas. Sunt vreo patru kilometri de teren, între centru şi periferia oraşului, cu două şcoli, un club al domnilor, restaurante, magazine cu pretenții şi alei largi mărginite de flori strălucitoare. Când se construise cartierul, în anii 1920, se făcuse o înțelegere tacită care-i excludea pe negri, pe mexicani şi pe indieni din River Oaks. Acum, cei care au făcut acea înțelegere nu mai sunt şi cartierul e mai divers, nu mai e destinat numai albilor, dar e cu siguranță numai pentru cei bogați, iar acolo cele mai ieftine locuințe pornesc de la un milion de dolari în sus.

Mi-am condus Honda cea uzată pe străzile mărginite de conace cu câte două etaje, pe lângă Mercedes-uri şi BMW-

uri. Unele dintre case erau construite în stil spaniol, cu terase de piatră, turnuri şi balcoane cu fier forjat, altele erau asemenea conacelor din New Orleans sau celor din New England, cu coloane albe şi şeminee înalte. Toate erau mari, cu pajişti frumos amenajate în față şi umbrite de stejari plantați pe marginea şoselei, semănând cu nişte santinele gigantice.

Deşi ştiam că locuința lui Churchill era impresionantă, nu aveam cum să mă pregătesc suficient pentru momentul în care am dat cu ochii de ea. Era un conac în toată regula, o casă de piatră gândită ca un castel european şi aşezată pe un teren de trei hectare. M-am oprit în fața porții grele de fier şi am introdus codul de securitate. Spre uşurarea mea, poarta s-a deschis cu o încetineală maiestuoasă, descoperind o alee care se despărțea în două direcții, una spre casă şi cealaltă spre un garaj destul de mare cât să încapă în el şi zece maşini.

Am condus spre casă şi am parcat într-o parte, încercând să găsesc locul cel mai puțin vizibil. Honda mea veche părea bună de dus la gunoi pe lângă lucrurile din jur. Uşile garajului erau din sticlă şi prin ele se vedea un Mercedes sedan argintiu, Bentley-ul alb şi o Shelby Cobra galbenă. În cealaltă parte a garajului mai erau şi alte maşini, dar eu eram prea agitată şi amețită ca să mă uit la ele.

Era o zi de toamnă destul de rece şi mă bucuram că adie un vânticel care să-mi usuce fruntea asudată. M-am apropiat de uşa de la intrare, strângând în mâini geanta cu instrumente. Plantele şi tufişurile din curte păreau udate cu

apă Evian şi tunse cu foarfecă pentru cuticule. Aş fi putut să jur că iarba mexicană de pe marginea aleii principale fusese pieptănată cu un pieptene Mason Pearson. Am întins mâna spre butonul soneriei, aşezat sub o cameră video ca acelea de deasupra bancomatelor.

Am sunat, iar camera s-a îndreptat imediat spre mine, făcându-mă să tresar şi aproape să fac un pas înapoi. Mi-am dat seama că nu mă pieptănasem şi nu-mi refăcusem machiajul înainte să plec de la salon, iar acum era prea târziu, fiindcă eram deja în fața unei sonerii de oameni bogați, sonerie care mă privea cu răceală.

În mai puțin de un minut, uşa s-a deschis şi am fost întâmpinată de o doamnă subțire şi mai în vârstă, îmbrăcată elegant, într-o pereche de pantaloni verzi şi o bluză din şifon cu imprimeu. Părea să aibă vreo şaizeci de ani, dar era atât de îngrijită încât am bănuit că vârstă ei reală era, probabil, mai aproape de şaptezeci. Părul argintiu era tuns şi aranjat în stilul care-i displăcea atât de mult lui Zenko, iar masa lui perfect tapată nu avea nicio crăpătură. Doamna era de aproape aceeaşi înălțime cu mine, însă coafura o făcea să pară mai înaltă. Cercei cu diamante de mărimea ornamentelor de Crăciun îi atârnau până la jumătatea gâtului, spre umeri.

Mi-a zâmbit sincer, iar când i-am văzut expresia atât de cunoscută am ştiut imediat că e sora mai mare a lui Churchill, Gretchen, care fusese logodită de trei ori, dar care nu se măritase cu niciunul dintre logodnicii ei. Churchill îmi povestise că toți muriseră în circumstanțe

tragice, primul în războiul din Coreea, al doilea într-un accident de maşină, iar al treilea din cauza unui defect la inimă despre care nimeni nu ştiuse nimic înainte să-l omoare fără niciun avertisment. După ultimul dintre ei, Gretchen spusese că era clar că ea nu trebuie să se mărite şi rămăsese singură de atunci.

Povestea mă impresionase până la lacrimi, fiindcă mi-o imaginam pe sora lui Churchill ca pe o văduvă îmbrăcată mereu în negru, tristă şi abătută.

— Nu se simte singură, am întrebat timid, dacă nu are niciodată…

Am făcut o pauză, întrebându-mă cum să formulez ideea. Să spun relații carnale? Intimitate fizică? Un bărbat în viața ei?

— Nu, deloc, spusese Churchill pufnind. Gretchen a avut mai mulți parteneri decât multe altele, doar că nu vrea să se mărite cu niciunul dintre ei.

I-am aruncat o privire femeii cu chipul blând şi cu ochii strălucitori şi m-am gândit că e o doamnă pe cinste.

— Liberty, eu sunt Gretchen Travis.

Mă privea de parcă am fi fost prietene vechi şi întinse mâinile, luându-le pe ale mele între ale ei. Am lăsat jos geanta şi i-am strâns mâinile cu degete calde şi oase subțiri, împodobite cu multe inele strălucitoare.

— Churchill mi-a povestit despre tine, dar nu mi-a spus cât eşti de frumuşică. Ți-e sete, scumpa mea? E grea geanta aia? Las-o acolo şi punem pe cineva s-o aducă sus. Ştii de cine-mi aminteşti?

La fel ca şi Churchill, şi ea punea mai multe întrebări deodată. M-am grăbit să-i răspund.

— Mulțumesc, doamnă, dar nu mi-e sete. Pot să duc eu geanta.

Am ridicat obiectul, iar ea m-a tras înăuntru şi a continuat să mă țină de mână de parca aş fi fost prea tânără ca să am voie singura prin casă. Era un sentiment ciudat, dar plăcut, să fiu ținută de mână de o femeie în toată firea. Am intrat într-o sală pavată cu marmură şi un tavan înalt cât două etaje. În perete erau nişe împodobite cu sculpturi din bronz, iar vocea lui Gretchen avea puțin ecou în timp ce vorbea şi mă conducea spre uşile unui lift ascuns sub una dintre scările în formă de potcoavă.

— Rita Hayworth, a spus, răspunzându-şi singură la întrebarea de mai devreme, aşa cum arăta în „Gilda", cu părul ondulat şi genele alea lungi. Ai văzut filmul?

— Nu, doamnă.

— Nu-i nimic, fiindcă nu-mi amintesc să se termine cu bine.

Îmi dădu drumul la mână şi apăsă butonul liftului.

— Am putea să mergem pe scări, dar e mult mai uşor aşa. Să nu stai în picioare dacă poți să stai jos şi să nu mergi pe jos dacă poți să mergi cu calul.

— Da, doamnă.

Mi-am aranjat hainele cât am putut de discret, trăgând marginea tricoului negru cu decolteu în V peste betelia blugilor albi. Degetele de la picioare, cu unghii roşii, se vedeau din perechea de sandale cu toc jos pe care o purtam.

Îmi doream să mă fi îmbrăcat mai frumos în acea dimineață, dar n-aveam de unde să ştiu ce urma să se întâmple.

— Domnişoară Travis, am spus, vă rog să-mi spuneți cum…

— Gretchen, rosti ea. Spune-mi doar Gretchen.

— Gretchen, cum se simte? Astăzi am aflat despre accident, altfel i-aş fi trimis flori sau un bilet…

— Scumpo, n-avem nevoie de flori. Am primit atâtea buchete că nici nu ştiu ce să mai fac cu ele. Şi, oricum, am încercat să păstrăm secret accidentul, fiindcă Churchill spune că nu vrea să se facă agitație din cauza lui. Cred că e foarte jenat din cauza ghipsului şi a scaunului cu rotile…

— Un ghips pentru picior?

— E doar o atelă acum, dar peste două săptămâni o să i-l pună în ghips. Doctorul a spus că are, rosti ea, strângând pleoapele şi încercând să-şi amintească, o fisură a tibiei, iar fibula e ruptă şi una dintre glezne, la fel. L-au pus opt şuruburi lungi în picior şi o pârghie pe dinafară, pe care o să o scoată mai târziu, plus o placă de metal care rămâne acolo pentru totdeauna, adăugă chicotind. N-o să poată să mai treacă de securitate în aeroport, aşa că e bine că avem avioane private.

Am dat puțin din cap, dar n-am putut să scot niciun cuvânt, aşa că am încercat un truc pe care mi-l dezvăluise soțul Marvei, domnul Ferguson. Când îți vine să plângi, atinge cu vârful limbii cerul gurii în locul în care pielea e mai moale. Dacă poți să faci asta, atunci nu-ți curg

lacrimile. A funcționat, dar cu greu.

— Churchill e rezistent, spuse Gretchen scoțând un sunet dezaprobator la vederea expresiei de pe chipul meu. Nu-ți face griji pentru el, scumpo, ci pentru noi, restul. O să fie imobilizat cel puțin cinci luni şi o să ne înnebunească pe toți în timpul ăsta.

Casa era ca un muzeu, cu holuri largi şi tavane înalte, cu tablouri luminate fiecare de propriul bec, cu o atmosferă liniştită, dar ocupată. În camere îndepărtate sunau telefoane, se auzeau bătăi şi ciocănituri şi sunetul inconfundabil al tigăilor şi oalelor de metal. Oameni nevăzuți care-şi făceau treaba.

Am intrat în cel mai mare dormitor pe care l-am văzut vreodată. Ar fi intrat în el şi cinci apartamente de-ale mele. Avea rânduri întregi de ferestre, acoperite cu obloane asemănătoare cu acelea de pe – plantații. Podeaua din lemn de stejar era acoperită din loc în loc cu covoare care valorau cât un Pontiac nou-nouț. Un pat mare, cu stâlpi sculptați, era aşezat pe diagonală, într-unul dintre colțurile camerei, într-o altă parte erau aşezate două canapele mici şi un fotoliu, iar pe perete era un televizor cu plasmă.

L-am văzut imediat pe Churchill, care era într-un scaun cu rotile şi avea piciorul ridicat. El, care era mereu atât de bine îmbrăcat, purta acum nişte pantaloni de trening şi un pulover galben din lână. L-am sărutat pe cap, simțindu-i creştetul tare sub părul cărunt şi i-am simțit parfumul familiar, de piele şi colonie scumpă, iar el m-a bătut pe umăr cu blândețe.

— Nu, nu, se auzi vocea sa groasă, nu-i nevoie de aşa ceva. O să mă vindec. Nu plânge.

Mi-am şters obrajii umezi şi m-am ridicat, apoi mi-am dres glasul.

— Încercai vreo figură de călăreț singuratic sau ce?

El se strâmbă.

— Eram cu un prieten, pe moşia lui, şi ne-a ieşit un iepure de câmp în cale, iar calul s-a speriat şi m-a aruncat cât colo înainte să apuc să clipesc.

— Spatele ți-e în regulă? Gâtul?

— Da, totul e bine. M-am lovit numai la picior.

Churchill oftă şi spuse ca pentru sine:

— O să stau în scaunul ăsta luni întregi, la televizor nu sunt decât porcării, trebuie să stau pe un scaun de plastic când fac duş şi dacă vreau ceva trebuie să cer, fiindcă nu pot să-mi iau singur. M-am săturat să fiu tratat ca un invalid.

— Dar eşti invalid, i-am spus. Nu poți să încerci să te relaxezi şi să te bucuri de răsfăț?

— Răsfăț? repetă Churchill indignat. Am fost ignorat, neglijat şi deshidratat. Nimeni nu-mi aduce mâncarea la timp, nimeni nu vine când strig şi nimeni nu-mi umple carafa cu apă. Şi un şobolan de laborator trăieşte mai bine decât mine.

— Churchill, îl alină Gretchen, facem cu toții tot ce putem, dar e o situație nouă pentru noi toți şi durează puțin până când ne obişnuim.

El o ignoră, fiindcă era clar că abia aştepta să i se plângă

cuiva dispus să-l asculte şi să-l compătimească. Era ora la care trebuia să ia Vicodinul, spuse, şi cineva îl lăsase atât de departe pe dulapul de la baie încât el nici nu reuşise să ajungă să-l ia.

— Îl aduc eu, am spus imediat, apoi am intrat în baie.

Camera imensă era pavată cu marmură şi avea plăci de teracotă pe pereți, iar în centrul ei se lăfăia o cadă pe jumătate scufundată. M-am gândit că încăperea era suficient de mare pentru scaunul cu rotile al lui Churchill, iar ăsta era un lucru bun. Am găsit repede sticluța maronie cu medicamente, alături de care era un pahar mic de plastic, care părea nelalocul lui în decorul ca desprins dintr-o revistă.

— Unul sau două? am strigat, deschizând Vicodin-ul.

— Două.

Am umplut un pahar cu apă şi i-am adus lui Churchill pastilele, pe care el le-a luat făcând o grimasă de durere. Nu puteam să-mi imaginez cât de mult îl durea piciorul, cu oasele nevoite să se reaşeze, strânse între bara metalică şi şuruburile lungi. Probabil că organismul lui era copleşit. L-am întrebat dacă nu vrea să se odihnească, spunând că pot să-l aştept sau să mă întorc altă dată, dar el îmi răspunse apăsat că se săturase de atâta odihnă şi că voia companie de calitate, aşa cum nu prea avusese în ultima vreme, adăugase aruncându-i o privire cu înțeles lui Gretchen, care spuse pe un ton liniştit că dacă voia pe cineva care să-i fie în preajmă, trebuia să fie el însuşi o companie plăcută.

După câteva clipe de tachinări afectuoase, Gretchen

pleacă, amintindu-i lui Churchill că putea să apese pe butonul intercomului dacă avea nevoie de ceva. Eu i-am împins scaunul în baie şi l-am aşezat în faţa chiuvetei.

— Nu răspunde nimeni dacă sun, mi-a spus Churchill supărat, urmărindu-mă cum îmi despachetez instrumentele.

Am desfăcut o capă neagră pentru tuns şi i-am pus la gât un prosop.

— Ai nevoie de nişte staţii de emisie-recepţie, ca să poţi să vorbeşti direct cu ei când ai nevoie de ceva.

— Gretchen nu ştie nici unde-i e telefonul mobil, spuse el. Sigur n-aş reuşi s-o conving să ducă după ea o staţie de emisie-recepţie.

— Nu ai o asistentă sau o secretară?

— Am avut un asistent, răspunse el, dar l-am concediat săptămâna trecută.

— De ce?

— Nu suporta să ţip la el şi habar n-avea de nimic.

Am zâmbit larg.

— Ar fi trebuit să aştepţi până găseai pe altcineva înainte să-l dai afară.

Am umplut un pulverizator cu apă de la robinet.

— Mă gândesc la altcineva deja.

— La cine?

Churchill făcu un gest de nerăbdare, menit să mă facă să înţeleg că nu conta, şi se sprijini de spătarul scaunului. Eu i-am umezit părul şi am început să-l pieptăn cu grijă. În timp ce-l tundeam atent, am văzut momentul în care au început să-şi facă efect pastilele, fiindcă liniile severe ale chipului

său s-au relaxat şi ochii şi-au pierdut strălucirea febrilă.

— E prima dată când te tund, am remarcat. Pot, în sfârşit, să te trec în CV.

Churchill râse încet.

— De când lucrezi la Zenko? De patru ani?

— De aproape cinci.

— Şi cât te plăteşte?

Puțin surprinsă, m-am gândit să-i spun că nu e treaba lui, dar n-aveam niciun motiv să păstrez secretul.

— Câştig două mii patru sute de dolari pe an, i-am spus, fără bacşiş.

— Asistentul meu lua cinci mii.

— Sunt mulți bani. Pun pariu că muncea pe rupte pentru ei.

— Nu chiar. Făcea câte un comision, îmi ținea agenda, dădea telefoane şi-mi tehnoredacta cartea. Genul ăsta de lucruri.

— Mai scrii o carte?

El dădu din cap.

— E vorba despre strategii de investiții, dar o parte din ea e autobiografică. Uneori scriu de mână, alteori folosesc un dictafon, iar asistentul le scria pe calculator.

— Ar fi mult mai eficient să o scrii tu însuți pe calculator.

I-am pieptănat părul pe spate, căutând locul unde avea cărarea în mod natural.

— Sunt prea bătrân ca să învăț unele lucruri, iar dactilografia e unul dintre acele lucruri.

— Atunci angajează pe cineva numai pentru asta.

— Nu vreau. Prefer să am pe cineva cunoscut, în care să am încredere.

Ne-am privit în oglindă şi atunci mi-am dat seama unde bătea. Dumnezeule, m-am gândit, încruntându-mă. M-am aplecat puțin, ca să caut unghiul perfect din care să tund, şi am tăiat cu mişcări precise.

— Eu sunt stilist, am spus fără să-l privesc, nu secretară. Dacă plec de la Zenko, acea uşă o să se închidă definitiv. N-o să pot să mă mai întorc.

— Nu e o ofertă pe termen scurt, îmi răspunse Churchill într-o manieră relaxată, făcându-mă să-mi imaginez ce negociator bun era în afaceri. Sunt multe de făcut pe aici, Liberty, iar majoritatea treburilor o să fie mult mai dificile decât să te joci cu unghiile oamenilor. Nu te agita, nu vreau să spun că e ceva în neregulă cu slujba ta…

— Mulțumesc!

— Dar ai putea să înveți multe de la mine. Mai e ceva până la pensie, am multe de făcut şi mi-ar trebui cineva în care să am încredere.

Am râs uluită şi am ridicat maşina de tuns.

— Ce te face să crezi că poți să ai încredere în mine?

— Nu eşti genul de femeie care să renunțe uşor, răspunse el. Dacă te apuci de ceva, atunci încerci să duci acel lucru la bun sfârşit. Lei viața în piept, iar asta contează mult mai mult decât să fii bună la dactilografiat.

— Asta spui acum, dar încă nu ştii ce puțin mă pricep la asta.

— O să înveți.

Am clătinat încet din cap.

— Deci tu eşti prea bătrân ca să mai înveți, dar eu nu sunt?

— Exact.

Am zâmbit exasperată şi am pornit maşina de tuns, al cărei sunet împiedica orice continuare a conversației. Era clar că Churchill avea nevoie de cineva mult mai calificat decât mine. Puteam să îndeplinesc sarcinile simple, dar să dau telefoane în locul lui, să-l ajut cu cartea şi să interacționez chiar şi foarte puțin cu oamenii din cercul lui ar fi însemnat prea mult pentru mine.

În acelaşi timp, m-am surprins simțind un fior de ambiție. Câți absolvenți de facultate, cu diplomele lor proaspăt imprimate, n-ar fi făcut orice pentru o astfel de ocazie? Era o şansă pe care n-aveam s-o mai primesc curând.

L-am tuns pe Churchill, aplecându-i capul înainte şi dându-i formă părului său. Până la urmă am închis maşina de tuns şi am început să-i scutur firele căzute pe ceafă.

— Şi dacă nu mă descurc? m-am auzit întrebând. Mi-ai da câteva săptămâni de preaviz?

— Ai avea oricât timp ți-ar trebui, răspunse el, şi destui bani ca să-ți ajungă cât timp ai fi şomeră. Dar o să te descurci.

— Şi asigurare de sănătate?

— Tu şi Carrington ați beneficia de polița de asigurare a familiei mele.

Măi să fie. Cu excepția vaccinurilor pentru sora mea, fusesem nevoită să plătesc pentru fiecare serviciu medical

de care beneficiase vreuna dintre noi. Din fericire, nu fuseserăm prea des bolnave, dar fiecare tuse, răceală sau infecție auriculară, fiecare problemă minoră care ar fi putut să devină majoră, mă făcuse să mă îngrijorez peste măsură. Voiam să am în portofel o poliță de asigurare de sănătate, o voiam atât de mult încât am strâns din pumni fără să-mi dau seama.

— Scrie o listă cu ce vrei, spuse Churchill. Nu o să mă târguiesc cu tine, mă cunoşti. Ştii că o să fiu corect cu tine. Un singurul lucru nu e negociabil.

— Care?

Încă-mi venea greu să cred că purtam discuția aceea.

— Vreau să vii să locuieşti aici, cu tot cu Carrington.

Nu aveam ce să mai spun, aşa că m-am uitat la el în tăcere, uluită.

— Eu şi Gretchen avem nevoie de cineva care să fie cu noi mereu, îmi explică. Eu sunt în scaunul cu rotile, şi chiar şi după aceea, o să merg şchiopătând, iar Gretchen a avut şi ea unele probleme, inclusiv pierderi de memorie. Ea susține că o să se ducă înapoi acasă într-o bună zi, dar adevărul e că s-a mutat la mine definitiv. Vreau pe cineva care să se ocupe de programul nostru şi nu vreau să fie un străin.

Avea o privire vicleană, dar vorbea pe un ton degajat.

— Poți să vii şi să pleci oricând vrei şi să te ocupi tu de casă, ca şi cum ar fi a ta. O ducem pe Carrington la şcoala River Oaks. La etaj sunt opt camere de oaspeți, toate libere, aşa că puteți să vă alegeți orice dormitor.

— Dar nu pot s-o dezrădăcinez pe Carrington aşa, pur şi

simplu, să-i schimb casa, şcoala… Nu dacă nu ştiu că o să mă descurc.

— Nu pot să-ți dau o garanție, dar pot să-ți promit că o să facem tot ce putem.

— N-are nici zece ani. Îți dai seama cum ar fi să o ai în casă? Fetițele sunt gălăgioase, fac murdărie, se…

— Am patru copii, spuse el, printre care şi o fiică, aşa că ştiu cum se poartă copiii de opt ani.

Făcu o pauză calculată.

— Să-ți spun cum facem. Angajez o profesoară de limbi străine care să vină la noi de două ori pe săptămână, şi poate Carrington o să vrea să învețe să cânte la pian. Avem un *Stenway* la parter, pe care nu-l atinge nimeni, niciodată. Îi place să înoate? Pun tobogan în piscină şi dăm petrecere acolo de ziua ei.

— Churchill, am spus încet, ce naiba faci?

— Încerc să-ți fac o ofertă pe care să nu poți s-o refuzi.

Mă temeam că reuşise deja să facă asta.

— Spune da, rosti el, şi toată lumea are de câştigat.

— Şi dacă refuz?

— Rămânem prieteni, iar propunerea mea rămâne în picioare.

Ridică din umeri şi arătă spre scaunul cu rotile.

— E clar că nu plec nicăieri.

— Eu…

Mi-am trecut mâna prin păr şi am continuat:

— Trebuie să mă mai gândesc.

— Ai tot timpul de care ai nevoie, răspunse el zâmbind

amabil, înainte să te hotărăşti, ce-ar fi să o aduci pe Carrington aici, să vadă casa?

— Când? am întrebat încă uimită.

— În seara asta, la cină. Du-te şi ia-o de la şcoală şi adu-o aici. Vin şi Gage şi Jack, pe care o să vrei să-i cunoşti.

Nici nu-mi trecuse prin cap să vreau să-i cunosc pe copiii lui Churchill. Vieţile noastre private fuseseră întotdeauna separate, iar această suprapunere bruscă mă neliniştea. Cândva, cumva, îmi intrase în cap că locul unora era în parcurile de rulote, iar al altora, în conace. Ideea mea de mobilitate avea limitele ei, dar, oare, voiam să-i insuflu acelaşi lucru surorii mele? Ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi expus-o unei lumi atât de diferite de ceea ce cunoştea ea? Era ca şi cum aş fi adus-o pe Cenuşăreasa la bal în trăsură şi aş fi trimis-o înapoi acasă în dovleac. Cenuşăreasa făcuse faţă destul de bine, dar nu eram sigură că şi Carrington ar fi acceptat lucrurile la fel de uşor. De fapt, nici nu-mi doream să le accepte.

Capitolul 16

Aşa cum era de aşteptat, Carrington s-a murdărit în acea zi mai mult decât de obicei şi avea pete de iarbă pe genunchii pantalonilor şi se stropise cu acuarele pe tricou. Am luat-o de la uşa clasei şi am condus-o spre cea mai apropiată toaletă, am şters-o pe faţă şi pe urechi cu nişte şerveţele şi i-am pieptănat coada. Când m-a întrebat de ce încerc s-o fac să pară mai drăguţă, i-am explicat că mergem la cină acasă la un prieten de-al meu şi că ar face bine să se

poarte frumos, că dacă nu…

— Dacă nu, ce? m-a întrebat, ca de obicei, iar eu m-am prefăcut că nu o aud.

Carrington a început să strige de bucurie când a văzut poarta conacului. A insistat să se ridice de pe scaun şi să apese ea pe butoanele de la intrare, ieşind pe jumătate din maşină, pe geam, în timp ce eu îi citeam codul. Mă bucuram că e prea tânără ca să se simtă intimidată de peisaj. A sunat la sonerie de cinci ori înainte să reuşesc s-o opresc şi a zâmbit larg spre camera de securitate, apoi s-a legănat pe călcâie până când tenişii cu luminițe au început să-i semene cu nişte semnale de urgență.

De această dată ne-a deschis o menajeră mai în vârstă, care-i făcea pe Gretchen şi pe Churchill să pară nişte adolescenți. Avea chipul atât de ridat încât îmi amintea de una dintre păpuşile acelea făcute din măr uscat, cu păr alb din bumbac. Ochii ei negri şi strălucitori se ascundeau în spatele unor ochelari cât fundurile de borcan. Femeia vorbea cu un accent repezit, care o făcea parcă să-şi înghită cuvintele chiar înainte să le termine de rostit. Ne-am prezentat, iar ea ne-a spus că o cheamă Cecily sau Cissy, nu am înțeles prea bine care dintre ele.

Imediat a venit şi Gretchen, care ne-a spus că fratele ei coborâse cu liftul şi ne aştepta în salon. Se uită la Carrington, apoi îi apucă obrazul în palmă.

— Ce fetiță frumoasă! O comoară, exclamă ea. Să-mi spui mătuşă Gretchen, iubito.

Carrington râse şi apucă stânjenită marginea tricoului

pătat cu acuarele.

— Îmi plac inelele tale, spuse ea, privind fix la degetele strălucitoare ale lui Gretchen. Pot să probez şi eu unul?

— Carrington, am început eu s-o dojenesc.

— Sigur că da, răspunse Gretchen, dar mai întâi hai să-l cunoşti pe unchiul Churchill.

Au plecat împreună spre salon, ținându-se de mână, iar eu le-am urmat.

— Ți-a spus Churchill despre ce am discutat? am întrebat-o pe Gretchen.

— Da, răspunse ea peste umăr.

— Şi ce părere ai?

— Cred că ar fi o situație favorabilă pentru noi toți. Ava nu mai e, copiii au plecat, iar casa a rămas prea liniştită.

Am trecut pe lângă câteva camere cu tavane înalte şi ferestre luminoase, împodobite cu draperii din mătase, catifea şi dantelă. Podelele din lemn masiv de stejar erau acoperite cu covoare orientale şi din loc în loc erau piese de mobilier antice. Totul era colorat în roşu palid, auriu şi crem. Cuiva din casă îi plăceau cărțile, fiindcă peste tot erau rafturi pline de sus până jos. Casa mirosea bine, a ulei de lămâie, a ceară şi a hârtie veche.

Salonul era destul de mare cât să găzduiască o expoziție de automobile, cu două şeminee mari, aşezate unul în fața celuilalt. În mijlocul încăperii era o masă rotundă, cu un aranjament de flori proaspete – trandafiri galbeni şi roşii şi frezii galbene. Churchill stătea într-o parte a camerei unde erau o canapea şi nişte fotolii, sub un tablou înfățişând un

vapor în tonuri de sepia. Doi bărbați se ridicară de pe fotoliile pe care stăteau când ne văzură intrând şi se înclinară cu un gest desuet. Nici nu m-am uitat la ei, fascinată de Carrington, care se apropia de scaunul cu rotile.

Ea şi Churchill au dat solemn mâna şi, deşi nu-i puteam vedea chipul surorii mele, îl vedeam pe al lui. O privea fără să clipească, iar emoțiile de pe chipul lui mă uimiră. Era uluit, bucuros şi trist în acelaşi timp. Se uită în altă direcție şi își drese glasul, dar când se uită din nou la sora mea, privirea i se limpezise, aşa că m-am gândit că, poate, mi se păruse.

Au început să vorbească, iar Carrington, care era adesea timidă, începuse să-i povestească despre cât de repede ar fi putut să meargă cu patinele cu rotile pe holul de la intrare, dacă ar fi avut voie să facă asta. Îl întrebă apoi despre calul care îi rupsese piciorul şi îi povesti despre lecția de pictură şi despre cum prietena ei, Susan, vărsase din greşeală albastru pe banca lor.

În timp ce ei vorbeau, eu mi-am îndreptat atenția spre cei doi bărbați care rămăseseră în picioare. Auzisem adesea despre copiii lui Churchill, iar acum poveştile deveniseră realitate. Am simțit un fior când m-am uitat spre ei. În ciuda faptului că țineam la Churchill, ştiam că fusese un tată sever. El însuşi recunoştea că exagerase încercând să se asigure că cei trei fii ai săi şi fiica sa nu ajungeau copii moi şi răsfățați, aşa cum se întâmpla în alte familii bogate. Ei fuseseră învățați să muncească, să-şi atingă scopurile şi să-

şi respecte obligațiile. Ca părinte, Churchill făcuse economie de laude şi exces de pedepse.

Fiindcă se luptase cu viața şi pierduse de câteva ori, se aştepta ca şi copiii lui să pățească la fel, aşa că îi crescuse ca să fie foarte buni la şcoală, la sport, să îşi aleagă singuri provocările şi să nu renunțe. Fiindcă Churchill avea oroare de lene şi de cei care aveau sentimentul că totul li se cuvine, se ocupase să stingă în copiii lui orice flăcăruie, oricât de slabă, a acestor două lucruri. Nu fusese atât de aspru cu Haven, singura lui fiică şi copilul cel mai mic al familiei, dar nu-l ferise deloc pe Gage, cel mai mare dintre copii, fiul primei sale soții.

După ce îl ascultasem povestind atâta vreme despre copiii săi, ştiam că avea cele mai mari aşteptări de la Gage. La doisprezece ani, băiatul fusese dat la o şcoală cu internat, unde îşi riscase viața ca să-i ajute pe ceilalți elevi din căminul în care locuia. Într-o noapte izbucnise un incendiu la al treilea etaj, iar clădirea nu era dotată cu aspersoare. Churchill povestea că Gage rămăsese în cămin ca să se asigure că toată lumea se trezise şi ieşise în curte. El plecase ultimul şi abia dacă scăpase, inhalând fum şi alegându-se cu arsuri de gradul doi. Povestea era grăitoare în ceea ce-l privea pe Gage, şi comentariul lui Churchill despre el îmi întărea părerea:

— A făcut ce mă aşteptam să facă. La fel ar fi făcut oricare alt membru al familiei noastre.

Cu alte cuvinte, a salva pe cineva dintr-o clădire în flăcări nu era mare lucru pentru un Travis şi nici nu merita să se

vorbească despre asta. Gage absolvise şcoala de afaceri a *Universităţii Texas,* iar acum lucra la firma de investiţii a lui Churchill şi îşi deschisese şi propria sa companie. Ceilalţi doi băieţi se ocupau, fiecare, cu propriile afaceri. Mă întrebam dacă Gage alesese să lucreze pentru tatăl său sau dacă pur şi simplu îşi asumase rolul pe care i-l rezervase familia şi dacă nu cumva îi părea rău că fusese nevoit să se conformeze aşteptărilor greu de îndeplinit ale lui Churchill.

Cel mai mic dintre fraţi se apropie de mine şi se prezentă drept Jack. Avea o strângere de mână fermă şi un zâmbet plăcut, ochii de culoarea cafelei şi tenul bronzat al cuiva căruia-i place să fie afară.

După aceea am făcut cunoştinţă cu Gage, care era cu un cap mai înalt decât tatăl lui, cu părul negru, cu umerii laţi şi trupul subţire. Avea cam treizeci de ani, însă părea mai matur. Îmi zâmbi scurt, de parcă n-ar fi avut prea multe zâmbete de dat. Oamenii înţelegeau cel puţin două lucruri despre Gage, imediat ce-l cunoşteau. Primul era că nu râdea prea uşor, iar al doilea că, în ciuda faptului că făcea parte dintr-o familie privilegiată, era un tip foarte dur. Un pitbul cu pedigree. Se prezentă, întinzând mâna ca s-o strângă pe a mea. Avea ochii de un cenuşiu neobişnuit de deschis, strălucitori şi cu o privire ascuţită. În ei se ghicea spiritul volatil ascuns sub masca tăcută, ca o senzaţie de energie reţinută pe care o mai văzusem la un singur alt om, adică la Hardy, dar în vreme ce carisma acestuia te făcea să-ţi doreşti să te apropii, Gage parcă te avertiza să te fereşti de

el. M-a tulburat atât de tare încât abia dacă am reuşit să-i strâng mâna.

— Liberty, am rostit pe un ton pierdut.

Degetele mele s-au pierdut într-ale sale. Mi-a strâns scurt mâna, apoi mi-a dat drumul cât se poate de repede. Eu m-am întors cu fața în altă parte, nerăbdătoare să scap de privirea aceea cenuşie. Pe o canapea din apropiere stătea o femeie. Era frumoasă, extraordinar de subțire, cu oase delicate, buze voluptoase şi un păr bogat, blond, care îi curgea peste umăr, spre marginea canapelei. Churchill îmi spusese că Gage se întâlnea cu un manechin, iar eu eram sigură că ea era aceea. Brațele femeii, nu mai groase la încheietură decât bețişoarele de urechi, atârnau direct din umăr, iar oasele şoldurilor i se vedeau de sub haine ca nişte lame de cuțit. Dacă nu ar fi fost model, cineva ar fi dus-o cu siguranță la o clinică pentru tulburări alimentare.

Eu nu mi-am făcut niciodată griji legate de greutatea mea, fiindcă n-am fost niciodată altfel decât normală din punctul ăsta de vedere. Am o siluetă frumoasă, feminină, cu sâni, şolduri şi probabil un fund mai mare decât mi-aş fi dorit. Arăt bine în hainele potrivite, nu la fel de bine în cele nepotrivite şi în principiu îmi place corpul meu, dar pe lângă acea creatură subțirică mă simțeam cât o vițică premiată.

— Bună, am spus, chinuindu-mă să zâmbesc când ea mă cântări din priviri. Eu sunt Liberty Jones, o prietenă de-a lui Churchill.

Ea se uită cu dispreț la mine şi nu se obosi să se prezinte.

M-am gândit la toți anii de lipsuri şi înfometare care probabil că-i fuseseră necesari ca să mențină o astfel de greutate. Fără înghețată, fără carne la grătar, nicio felie de plăcintă cu lămâie sau vreun ardei umplut cu carne şi brânză. Probabil că oricine ar fi fost la fel de rău în locul ei. Jack interveni repede.

— De unde eşti, Liberty?

— Eu…

M-am uitat repede spre sora mea, care examina panoul cu butoane montat pe scaunul cu rotile.

— Să nu apeşi pe nimic, Carrington.

Am avut brusc o viziune ca din desene animate, în care apăsa pe ceva care l-ar fi catapultat afară din scaun pe Churchill.

— Nu apăs, protestă fetița. Mă uit doar.

Am redevenit atentă la Jack.

— Locuim în Houston, aproape de salon.

— Care salon? m-a întrebat el zâmbind încurajator.

— *Jalon One*", acolo lucrez.

Urmă o tăcere scurtă şi incomodă, de parcă nimeni nu ştia ce să spună sau să întrebe despre o slujbă într-un salon de coafură. Am simțit nevoia să umplu liniştea.

— Înainte am locuit în Welcome.

— Cred că am auzit de Welcome, spuse Jack, deşi nu-mi amintesc cum sau de ce.

— E numai un orăşel mic, obişnuit, am continuat. Are câte ceva din fiecare.

— Cum adică?

Am ridicat stânjenită din umeri.

— Un magazin cu pantofi, un restaurant mexican, o spălătorie…

Oamenii aceia erau obişnuiți să discute cu alții ca ei, despre oameni, locuri şi lucruri despre care eu nu ştiam nimic. Mă simțeam prost şi, deodată, m-am enervat pe Churchill fiindcă mă pusese în situația asta, printre oameni care aveau să râdă de mine imediat după ce ieşeam din încăpere. Am încercat să nu mai spun nimic, dar a urmat o altă linişte stânjenitoare, pe care n-am reuşit să n-o întrerup. M-am uitat din nou la Gage Travis.

— Lucrezi cu tatăl tău, nu-i aşa?

Am încercat să-mi amintesc ce-mi spusese acesta, că, deşi Gage se ocupa şi de afacerea familiei, îşi deschisese şi o companie numai a lui, axată pe surse de energie alternativă.

— Se pare că o să călătoresc o vreme în locul lui, răspunse tânărul. Săptămâna viitoare trebuia să vorbească la o conferință din Tokyo, dar o să merg eu în locul lui.

Îmi răspunsese cu o politețe rece, fără urmă de amabilitate sau zâmbet.

— Când vorbeşti în locul lui, am întrebat, spui exact ce ar fi spus el?

— Nu avem mereu aceeaşi părere despre lucruri.

— Adică nu.

— Adică nu, răspunse el pe un ton scăzut.

Continuă să se uite la mine, dându-mi o senzație de nelinişte care mă surprinse plăcut. Am roşit.

— Îți place să călătoreşti? l-am întrebat.

— Mi-a cam ajuns, de fapt. Dar ție?

— Nu ştiu, fiindcă n-am ieşit niciodată din Texas.

Nu credeam că e un lucru atât de neobişnuit, dar toți trei mă priviră de parcă aş fi avut trei capete.

— Churchill nu te-a dus nicăieri? întrebă femeia de pe canapea, jucându-se în acelaşi timp cu o şuviță din părul blond. Nu vrea să fie văzut cu tine?

Zâmbi de parcă ar fi glumit, dar tonul ei era atât de tăios încât ar fi putut curăța şi puful de pe un fruct de kiwi.

— Lui Gage îi place să stea acasă, îmi spuse Jack. Restul familiei e îndrăgostit de călătorii.

— Dar îi place Parisul, comentă femeia, aruncându-i o privire superioară. Acolo ne-am cunoscut, când pozam eu pentru coperta *„Vogue”-ului* franțuzesc.

Am încercat să par impresionată.

— Iartă-mă, dar n-am reținut cum te cheamă.

— Dawnelle.

— Dawnelle, am repetat, aşteptând să-i aud şi numele de familie.

— Atât, doar Dawnelle.

— Tocmai a fost selectată pentru o campanie publicitară cu acoperire națională, îmi spuse Jack. O companie mare de cosmetice lansează un parfum nou.

— O aromă, îl corectă Dawnelle. De numeşte *„Taunt”*

— Sunt sigură că o să te descurci de minune.

După aperitiv am luat cina într-o sufragerie ovală, cu tavan înalt şi candelabru de cristal. Arcada din lateralul camerei ducea la bucătărie, iar cealaltă, mărginită de o

poartă de fier, ducea spre o pivniță în care Churchill îmi explicase că se poate sta şi care conținea o colecție de zece mii de sticle. În apropierea unei mese din mahon erau aşezate scaune grele, cu tapițeria din catifea oliv.

Menajera, ajutată de o tânără hispanică, turnă vin roşu în pahare mari cu picior şi aduse nişte suc pentru Carrington. Sora mea se aşezase în stânga lui Churchill, iar eu în cealaltă parte a ei. Pe tot parcursul mesei, fetița s-a purtat exemplar şi a vorbit frumos cu toată lumea.

Un singur moment mai puțin plăcut a fost acela când ni s-au adus farfuriile, iar eu n-am ştiut ce e în ele. Sora mea, deşi nu era mofturoasă la mâncare, nu avea gusturi prea diverse.

— Ce-i asta? şoptise, uitându-se bănuitoare spre colecția de fâşii, felii şi mingiuțe din farfurie.

— E carne, am spus din colțul gurii.

— Ce fel de carne? a insistat ea, înțepând una dintre chiftele cu dinții furculiței.

— Nu ştiu. Mănâncă şi gata.

Churchill observase încruntătura lui Carrington.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Fetița arătă cu furculița spre farfurie.

— Nu vreau să mănânc asta, fiindcă nu ştiu ce e.

Churchill, Gretchen şi Jack râseră, în timp ce Gage ne privea lipsit de expresie. Dawnelle tocmai îi explica menajerei că vrea ca mâncarea ei să fie dusă înapoi în bucătărie şi cântărită cu atenție, fiindcă ea nu voia decât o sută de grame de carne şi nu mai mult.

— E o regulă bună, îi spuse Churchill lui Carrington, îndemnând-o să-şi aducă farfuria mai aproape de a lui. Toate astea se numesc grătar mixt. Uite aici, fâşiile astea subțiri sunt de vițel, asta e căprioară, aici sunt chiftele de elan şi ăsta e cârnat de curcan sălbatic.

Churchill ridică privirea spre mine, apoi adăugă, făcându-mi cu ochiul:

— Niciun pic de emu.

— Un întreg episod de documentar despre animale, am spus, amuzându-mă de felul în care Churchill încerca să convingă un copil de opt ani să mănânce.

— Nu-mi place căprioara, îi spuse Carrington.

— *Nu* ai de unde să ştii dacă nu încerci. Hai, gustă.

Ascultătoare, Carrington mâncă puțin din carnea necunoscută şi luă o furculiță de legume. Pe masă fură aduse coşuri cu chifle şi pâinici dreptunghiulare, proaspăt coapte. Spre uimirea mea, Carrington începuse să caute într-unul dintre ele.

— Iubito, nu face asta, i-am şoptit.

— Vreau pâine normală, se plânse ea.

M-am uitat la Churchill încercând să mă scuz:

— Eu fie obicei coc pâinea în tavă.

— Ca să vezi, rosti el, zâmbindu-i larg lui Jack. Aşa o pregătea şi mama ta, nu?

— Da, domnule, spuse fiul său zâmbind nostalgic. O făceam fărâmițe şi o puneam în lapte… Ce mâncare bună!

— Liberty face o pâine foarte bună, spuse Carrington cu entuziasm. S-o rogi să-ți facă şi ție cândva, unchiule

Churchill.

L-am văzut pe Gage încordându-se la auzul cuvântului „unchi”.

— S-ar putea să fac asta, spuse Churchill zâmbindu-mi cu căldură.

După cină, Churchill ne arătă conacul, în ciuda protestelor mele, care credeam că e prea obosit. Ceilalți merseră într-un salon unde se bea cafea, iar noi trei am plecat împreună.

Gazda noastră îşi conduse scaunul cu rotile în lift şi afară din el, de-a lungul coridoarelor, oprindu-se la uşa unora dintre camerele pe care voia să le vedem. Ava decorase conacul ea însăşi, ne spuse el cu mândrie. Îi plăcuseră stilurile europene, lucrurile franțuzeşti, şi alesese piese de antichitate vizibil uzate, care să contrabalanseze eleganța cu un aer de confort.

Am intrat în dormitoare cu balcon şi cu ferestre înalte din sticlă. Unele dintre camere erau decorate în stilul acelora din castelele rustice, cu zugrăveală cu patină şi tavane cu grinzi. În conac erau o bibliotecă, o sală de sport cu saună şi o sală de tenis, un salon de muzică în care mobila avea tapițerie din catifea bej şi o cameră de film cu un televizor cât un întreg perete, două piscine, una în interior şi alta în exterior, în mijlocul unui peisaj minunat, cu un pavilion alături. Mai erau o bucătărie de vară, terase acoperite şi un şemineu exterior.

Churchill făcu tot posibilul să fie fermecător şi îmi aruncă de mai multe ori câte o privire cu înțeles, una dintre ele

atunci când Carrington fugi la pian şi apăsă pe câteva clape, sau când se bucură văzând piscina din interior. Ar fi putut să locuiască acolo tot timpul, asta încerca el să-mi transmită, şi numai tu o ții departe de ele. Când i-am aruncat o uitătură urâtă, a râs.

În orice caz, reuşise să-mi demonstreze ce intenționa, iar eu am observat încă un lucru, ceva ce poate că el nu văzuse, anume naturalețea cu care comunicau, fetița fără tată sau bunic şi bătrânul care nu petrecuse destul timp cu copiii lui atunci când aceştia erau mici. Îmi spusese că-i pare rău din cauza asta, dar, fiind cine era, nici n-ar fi putut să facă altfel. Acum, însă, că ajunsese unde îşi dorea, putea să se uite în urmă şi să înțeleagă câte ceva despre lucrurile pe care le pierduse.

Eram tulburată din cauza amândurora şi aveam multe lucruri la care să mă gândesc. Când a obosit puțin, iar noi eram deja foarte impresionate de ceea ce văzuserăm, ne-am alăturat celorlalți. Văzându-i expresia încordată, m-am uitat la ceas şi mi-am dat seama că trebuia să-şi ia medicamentele.

— E timpul pentru Vicodin, am şoptit. Mă duc să-l aduc din camera ta. EI dădu din cap, strângând din dinți din cauza durerii care urma. E bine să previi unele dureri, fiindcă dacă apucă să înceapă, nu mai scapi uşor de ele.

— Merg cu tine, spuse Gage ridicându-se de pe scaun, în caz că nu-ți aminteşti pe unde s-o iei.

Deşi vorbise pe un ton plăcut, cuvintele mă făcură să uit de sentimentul plăcut pe care mi-l dăduse compania lui

Churchill.

— Mulțumesc, am spus pe un ton precaut, dar mă descurc.

El nu se lăsă convins:

— Te conduc. E uşor să te pierzi în casa asta.

— Mulțumesc, am răspuns. Frumos din partea ta.

Am ieşit împreună din sufragerie. Ştiam ce urmează – voia să-mi spună ceva neplăcut. Când am ajuns la scări, destul de departe încât ceilalți să nu ne audă, Gage se opri şi mă răsuci cu fața spre el, iar atingerea sa mă făcu să îngheț.

— Ascultă, rosti pe un ton sec, nu-mi pasă dacă te culci cu tata, nu e treaba mea.

— Aşa e, am răspuns.

— Dar nu sunt de acord să faci asta aici.

— Nu e casa ta.

— A construit-o pentru mama. Aici se adună familia şi aici ne petrecem sărbătorile, continuă, privindu-mă cu dispreț. Eşti pe teren periculos şi, dacă mai calci pe aici, te dau afară cu mâinile mele. Ne-am înțeles?

Înțelesesem, dar nu am tresărit şi nici nu m-am ferit. Învățasem demult să nu fug de pitbuli. Am pălit, deşi fusesem roşie la față de furie. Sângele îmi alerga disperat prin vene. Bărbatul acela nu ştia nimic despre mine, nemernicul arogant, nu ştia despre alegerile mele, despre lucrurile la care renunțasem şi la toate căile uşoare pe care le ocolisem. Nu ştia, şi era un mitocan iremediabil, pe care naş fi aruncat nicio cană cu apă dacă ar fi izbucnit în flăcări chiar sub ochii mei.

— Tatăl tău are nevoie de medicamente, am spus fără să clipesc.

Mă privi bănuitor. Am încercat să-i susțin privirea, dar nu am reuşit, fiindcă toată acea zi fusese lungă şi obositoare, aşa că m-am uitat într-un punct îndepărtat al camerei şi m-am concentrat să nu arăt nimic şi să nu simt nimic. După foarte multă vreme l-am auzit spunând:

— Să nu cumva să te mai văd pe aici.

— Du-te naibii I i-am răspuns, apoi am urcat treptele cu paşi măsurați, deşi toate instinctele îmi spuneau să o iau la fugă precum un iepure speriat.

Am mai avut o conversație privată în acea seară, de data asta cu Churchill. Jack plecase de mult, şi, din fericire, la fel făcuse şi Gage, ca să o ducă acasă pe prietena lui slăbănoagă. Gretchen îi arăta lui Carrington colecția ei de figurine din fier forjat, una înfățişându-l pe Humpty-Dumpty, alta, o vacă ale cărei picioare loveau dacă băgai o monedă în ea. În timp ce ele se jucau în cealaltă parte a camerei, eu m-am aşezat pe un taburet alături de scaunul lui Churchill.

— Te-ai mai gândit? întrebă el.

Am dat aprobator din cap.

— Churchill, unora nu o să le placă dacă facem asta.

El nu se prefăcu a nu pricepe.

— Nimeni n-o să-ți facă probleme, Liberty, rosti. Eu sunt masculul alfa aici.

— Am nevoie de câteva zile ca să mă gândesc.

— Bine.

Ştia când să forţeze nota şi când să renunţe.

Împreună ne-am uitat spre Carrington, care râdea fericită şi se juca alături de Gretchen cu o maimuţică din metal.

În acel weekend am mers la cină, duminică seara, la domnişoara Marva. Ferma mirosea a friptură cu bere şi piure de cartofi. Ai fi spus că Marva şi domnul Ferguson sunt căsătoriţi de cincizeci de ani, aşa se purtau unul cu celălalt. În timp ce ea şi sora mea merseră în camera de croitorie, eu am rămas cu domnul Ferguson şi i-am povestit despre dilema mea. El m-a ascultat în tăcere, cu o expresie neutră pe chip şi cu o mână aşezată pe talie.

— Ştiu care e alegerea sigură, i-am spus. Dacă stai să te gândeşti, n-aş avea de ce să risc, fiindcă mă descurc bine la Zenko, lui Carrington *îi* place şcoala şi mă tem că o să-i fie greu să-şi părăsească prietenii ca să se adapteze într-un loc unde copiii vin cu limuzinele. Mi-aş dori să…

Domnul Ferguson mă privi cald.

— Am sentimentul, Liberty, că aştepţi să-ţi dea cineva voie să faci ce vrei să faci.

Mi-am sprijinit capul de spătarul fotoliului.

— Eu nu sunt ca ei, am spus privind spre tavan. Dacă aţi fi văzut casa… Mă face să mă simt atât de… Nu ştiu. Ca un hamburger de o sută de dolari.

— Nu înţeleg.

— Chiar dacă e servit pe o farfurie de porţelan, într-un restaurant select, tot hamburger rămâne.

— Liberty, spuse domnul Ferguson, nu ai de ce să te simţi inferioară, lor sau oricui altcuiva. Când o să ajungi la

vârstă mea o să-ți dai seama că oamenii sunt toți la fel.

Sigur că un om care se ocupa de pompe funebre spunea asta. Indiferent de statutul financiar, de rasă şi de celelalte lucruri care-i distingeau pe oameni unii de ceilalți, toți ajungeau goi, pe o piatră tare, la el în subsol.

— Îmi dau seama cum stau lucrurile din perspectiva dumneavoastră, domnule Ferguson, am spus, dar aseară, în conacul de la River Oaks, oamenii ăia păreau foarte diferiți de noi.

— Îți aminteşti de băiatul cel mare al familiei Hopson, Willie? Care a învățat la liceul creştin Texas?

M-am întrebat ce legătură avea Willie Hopson cu dilema mea, dar, cum de obicei domnul Ferguson ajungea la o concluzie cu povestea, dacă aveai suficientă răbdare ca să-l asculți, am dat din cap.

— În anul trei de liceu, continuă el, Willie a plecat în Spania la studii, ca să-şi dea seama cum trăiesc alții, să învețe despre cum gândesc şi care le sunt valorile, iar asta l-a ajutat mult. Cred că ar trebui să faci şi tu la fel.

— Vreți să mă duc în Spania?

Râse.

— Ştii ce vreau să spun, Liberty. Ai putea să te gândeşti la familia Travis ca la nişte străini de la care să înveți. Nu cred că v-ar face rău ție şi lui Carrington să petreceți un timp într-un loc de care nu aparțineți. S-ar putea să vă aducă beneficii neaşteptate.

— Sau nu, am spus.

Domnul Ferguson zâmbi.

— N-ai cum să afli decât dacă mergi, nu-i aşa?

Capitolul 17

Se vedea din privirile pe care mi le arunca Gage Travis că l-ar fi plăcut să mă facă una cu pământul, nu cu furie, ci încet, metodic. Jack şi Joe veneau în vizită cam o dată pe săptămână, dar el era acolo în fiecare zi, ca să-l ajute pe Churchill să facă duş şi să se îmbrace sau să-l ducă la medic. Oricât mi-ar fi displăcut Gage, trebuia să recunosc că era un fiu bun. Ar fi putut să insiste ca tatăl său să angajeze o infirmieră, însă venea şi îl îngrijea el însuşi, la ora opt în fiecare dimineață, niciodată mai devreme sau mai târziu, iar asta îi făcea bine lui Churchill, care devenise foarte dificil din cauza plictiselii, a durerii şi a disconfortului permanent. Oricât s-ar fi răstit şi oricât de antipatic ar fi fost, Gage nu şi-a pierdut nici măcar o dată răbdarea, ci a rămas calm, tolerant şi priceput.

Asta până când dădea cu ochii de mine şi devenea un mitocan fără pereche. Îşi exprimase clar părerea cum că eu eram un parazit, o parvenită şi altele mai rele, iar pentru Carrington nu dădea dovadă decât de o oarecare toleranță.

În ziua în care ne-am mutat la conac, cu toate lucrurile pe care le aveam strânse şi împachetate în cutii de carton, am crezut că Gage o să mă arunce afară cu mâinile lui. Începusem să despachetez în dormitorul pe care mi-l alesesem, o cameră frumoasă, cu ferestre mari şi pereți vopsiți într-un verde palid, care mă atrăsese datorită fotografiilor alb-negru de pe un perete. Erau nişte imagini

din Texas, un cactus, un gard din sârmă ghimpată, un cal şi, spre încântarea mea, o fotografie din faţă cu un tatu care se uita direct spre aparat. Am considerat acele poze ca fiind un semn bun. Carrington era la două uşi distanţă, într-o cameră mică şi frumoasă, cu tapet în dungi albe şi galbene.

Tocmai deschideam valiza pe care o aşezasem pe pat când în prag a apărut Gage, făcându-mă să tresar şi să strâng marginea bagajului între degete atât de tare că am crezut că o să se rupă. Deşi ştiam că sunt destul de în siguranţă şi eram sigură că Churchill avea să-l împiedice pe fiul lui să mă omoare, tot m-am speriat, fiindcă Gage acoperea intrarea, mare, rău şi nemilos.

— Ce naiba faci aici?

Tonul lui scăzut m-a speriat mai tare decât dacă ar fi ţipat la mine. L-am răspuns cu buzele uscate:

— Churchill mi-a spus că pot să aleg orice cameră vreau.

— Poţi să pleci sau pot să te dau eu afară, şi crede-mă, preferi să pleci.

Nu m-am mişcat.

— Dacă ai o problemă, atunci vorbeşte cu tatăl tău. El mă vrea aici.

— Nu mă interesează. Ieşi afară!

Am simţit o picătură de sudoare rece coborându-mi pe şira spinării, dar nu am făcut *nicio mişcare.* Gage *ajunse la mine din trei* mişcări şi îmi prinse braţul într-o strânsoare dureroasă. Am tresărit, uluită.

— Ia mâna de pe mine!

M-am zbătut şi l-am împins, dar era la fel de ţeapăn ca

trunchiul unui stejar.

— Ți-am spus că n-am de gând să…

Se opri şi mă eliberă atât de brusc încât am fost nevoită să fac un pas în spate ca să nu-mi pierd echilibrul. Liniştea era întreruptă numai de şuierul răsuflărilor noastre. Gage se uita fix spre scrinul pe care eu aşezasem câteva fotografii. Tremurând, am dus mâna la locul de unde mă strânsese el mai devreme şi l-am frecat, parcă încercând să-i şterg urmele, deşi încă mai simțeam amprenta invizibilă pe pielea mea. S-a apropiat de scrin şi a ridicat una dintre fotografii.

— Cine e aici?

Era o poză cu mama, făcută la puțin timp după ce se măritase cu tata. Era foarte tânără, blondă şi frumoasa.

— Nu pune mâna pe ea, am țipat, repezindu-mă spre el ca să-i iau fotografia din mână.

— Cine e? a repetat el.

— Mama.

S-a aplecat deasupra mea, privindu-mă bănuitor. Eram atât de nedumerită de felul subit în care se încheiase conflictul dintre noi încât nu reuşeam să mă adun suficient cât să-l întreb ce Dumnezeu îi trecea prin minte. Eram absurd de atentă la sunetul respirației mele, la răsuflarea lui, la felul în care, deşi la început erau în contratimp, în câteva clipe au ajuns să aibă acelaşi ritm. Lumina care trecea prin jaluzelele exterioare desena linii strălucitoare peste noi amândoi şi îi făcea umbra genelor să cadă prelungă pe obraz. Îi vedeam părul bărbii pe sub piele.

Mi-am umezit buzele cu limba, iar ochii lui mi-au urmărit

mişcarea. Eram prea aproape unul de celălalt şi puteam să-i simt mirosul apretului de pe guler şi parfumul masculin, cald. M-a uluit reacţia pe care am avut-o, fiindcă, în ciuda tuturor lucrurilor care tocmai se întâmplaseră, îmi venea să mă apropii şi mai mult şi să-i inhalez parfumul. Gage s-a încruntat.

— N-am terminat cu tine, a spus ca pentru el, apoi a plecat fără să mai scoată un cuvânt.

Nu mă îndoiam că se dusese direct la Churchill, însă avea să mai treacă mult timp înainte să aflu ce-şi spuseseră sau de ce renunţase Gage la conflict. Nu ştiam decât că ne-a lăsat în pace, să despachetăm şi a plecat înainte de cină, în timp ce Churchill, Gretchen, Carrington şi cu mine sărbătoream prima noastră seară împreună. Am mâncat peşte pregătit la abur şi orez cu legume tăiate fin, care păreau confetti.

Când Gretchen ne-a întrebat dacă ne plac dormitoarele noastre şi dacă avem tot ce ne trebuie, şi eu şi Carrington i-am răspuns că da. Sora mea a spus că baldachinul o face să se creadă prinţesă, iar eu i-am spus că ador camera, că pereţii verzi sunt liniştitori şi că îmi plac foarte mult fotografiile alb-negru.

— Trebuie să-i spui lui Gage, răspunse Gretchen fericită. El le-a făcut, în facultate. Au fost temă pentru unul dintre cursurile sale. A trebuit să aştepte două ore ca să prindă tatuul ieşind din vizuină.

O bănuială oribilă îmi încolţi în minte.

— Vai, am spus, înghiţind în sec. Gretchen, e posibil

cumva… Oare aceea este…

Abia reuşeam să-i rostesc numele.

— Aceea e cumva camera lui Gage?

— De fapt, da, este, răspunse ea scurt.

Dumnezeule! Dintre toate camerele pentru oaspeți de la etaj, eu reuşisem s-o aleg pe a lui. Probabil că atunci când intrase şi mă văzuse ocupându-i teritoriul… M-am mirat că nu m-a aruncat afară aşa cum ar fi făcut un taur cu un clovn de rodeo.

— N-am ştiuta am spus cu un glas pierdut. Ar fi trebuit să-mi spuneți ceva. O să mă mut în altă…

— Nu, nu, el nu stă niciodată acolo, rosti Gretchen. Locuieşte la nici zece minute distanță de aici, iar camera aceea e goală de ani de zile, Liberty. Sunt sigură că Gage se bucură s-o ştie folosită.

Ba pe naiba, m-am gândit, apoi am întins mâna spre paharul de vin. Mai târziu în acea seară mi-am golit trusa de cosmeticale pe dulapul de la chiuvetă. Când am deschis sertarul de sus, am auzit ceva înăuntru şi, la o privire mai atentă, am găsit câteva articole personale care păreau să fi stat acolo o vreme – o periuță de dinți folosită, un pieptăn, un tub de gel pentru păr şi… o cutie de prezervative.

M-am întors şi am închis uşa băii înainte să mă uit cu mai multă atenție la cutie. Înăuntru mai erau trei pachețele din douăsprezece. Erau o marcă pe care n-o folosisem niciodată, din Anglia, iar pe lateral scria „marcat pentru liniştea dumneavoastră”. Marcat? Ce o fi însemnat asta? Părea să fie versiunea europeană a sigiliului de siguranță

din America. N-am putut să nu observ semnul mic şi rotund de pe colțul cutiei, pe care scria „Mărime mare”. Mi-am spus că era de aşteptat, mai ales că deja îl consideram pe Gage Travis un mare măgar.

M-am întrebat ce să fac cu toate lucrurile acelea. N-aveam cum să îi dau înapoi prezervativele demult uitate, dar nu puteam nici să-i arunc lucrurile, ca nu cumva să-şi amintească într-o zi şi să mă întrebe ce făcusem cu ele, aşa că le-am împins în spatele sertarului şi mi-am pus cosmeticele mele mai în față, apoi am încercat să nu mă gândesc că eu şi Gage împărțeam un sertar.

În primele câteva săptămâni am fost mai ocupată decât fusesem vreodată în viața mea şi mai fericită decât fusesem chiar şi înainte să moară mama. Carrington îşi făcuse repede prieteni noi şi se descurca bine la şcoala cea nouă, unde avea un laborator de biologie, o sală de informatică, o bibliotecă plină şi tot felul de cursuri suplimentare interesante. Mă pregătisem să dau piept cu probleme de adaptare, însă fetița nu părea să aibă aşa ceva. Poate că era la o vârstă când ne e mai uşor să ne adaptăm unei lumi noi şi ciudate.

În general, oamenii se purtau frumos cu mine, având atitudinea prietenoasă dar rece care le este rezervată angajaților. Statutul meu de asistentă personală a lui Churchill îmi asigura un tratament bun. Din când în când, câte un client de la, *Jalon One”* mă recunoştea, dar era evident că nu-şi dădea seama unde mă cunoscuse înainte. Cercurile membrilor familiei Travis erau pline de oameni

sus-puşi, unii înstăriți şi de familie bună, alții doar înstăriți. Indiferent de felul în care ajunseseră să aibă bani, cu toții erau hotărâți să se bucure de averile lor.

Societatea bună din Houston e compusă din oameni blonzi, bronzați şi bine îmbrăcați, subțiri şi cu trupuri tonifiate, în ciuda locului pe care-l ocupă anual oraşul în lista acelora cu locuitori supraponderali. Bogații sunt în formă. Noi, restul, iubitorii de burrito, suc şi pui prăjit facem ca media greutății să crească. Dacă în Houston nu *poți* să-ți *permiți* să mergi *la sală, atunci cu siguranță că o să* te îngraşi. Nu poți să faci jogging fiindcă e foarte cald şi în aer sunt cantități letale de hidrocarburi şi, chiar dacă aerul nu ar fi atât de poluat, locurile publice, cum ar fi Memorial Park, sunt aglomerate şi periculoase.

Am mers odată cu Gretchen la un prânz cu tema „Botox sau breton", unde ea şi prietenele ei au discutat şi şi-au făcut pe rând injecții cu botox. Gretchen m-a rugat să o conduc, fiindcă după injecție avea dureri de cap. Masa a fost *cu* totul albă, şi nu mă refer la culoarea invitatelor, ci la aceea a preparatelor – s-a început cu o supă albă din conopidă şi brânză Gruyere, s-a continuat cu o salată de ridiche albă şi sparanghel cu busuioc, apoi s-a servit piept de pui cu pere gătite într-o supă delicioasă şi la desert, ciocolată albă cu cocos.

Eu m-am bucurat că pot să mănânc în bucătărie şi să mă uit la cei care pregăteau mâncărurile. Erau trei angajați care lucrau împreună, cu precizia roților unui ceas, iar mişcările lor păreau aproape un dans, fiindcă se răsuceau şi se

învârteau, dar nu se atingeau aproape deloc.

La plecare, fiecare oaspete a primit cadou o eşarfă de mătase de la *Hermes*. Gretchen mi-a dat-o mie pe a ei imediat ce am urcat în maşină.

— Poftim, scumpo. Asta e pentru tine, fiindcă m-ai dus cu maşina.

— Nu se poate, m-am opus eu.

Nu ştiam exact cât costase eşarfa, dar, dacă ştiam ceva despre cei de la *Hermes,* acel lucru era că produsele lor sunt foarte scumpe, nu trebuie să-mi faci niciun cadou, Gretchen.

— Ia-o, insistă ea. Eu am deja suficiente.

Mi-a fost greu să accept cu grație cadoul, nu pentru că nu mă bucuram de el, ci pentru că după ani întregi în care economisisem şi ultimul bănuț, o astfel de extravaganță mă nedumerea.

Am cumpărat pentru mine şi Churchill două stații de emisie recepție, iar pe una dintre ele mi-am prins-o la brâu, ca să o am cu mine tot timpul. În primele zile mă apela din sfert în sfert de oră, nu doar pentru că se bucura să poată să comunice imediat dacă avea nevoie de ceva, dar şi pentru că nu se mai simțea atât de izolat la el în cameră. Carrington îmi cerea mereu stația, şi oricând i-o lăsam pentru zece minute, se plimba prin casă conversând cu Churchill, iar pe coridoare se auzeau ecouri de „recepționat" şi „ai pierdut semnalul". N-a durat mult până când au căzut de acord ca în ora de dinainte de cină să vorbească între ei şi ca fetița să aibă propria ei stație de

emisie-recepție. Dacă nu-i dădea suficiente treburi de făcut, Carrington se plângea până când Churchill era nevoit să inventeze ceva care s-o țină ocupată. Odată l-am prins aruncând o telecomandă pe podea ca să poată s-o cheme pe Carrington să-l ajute.

La început am făcut multe cumpărături pentru Churchill, căutând soluții pentru problemele ridicate de ghipsul lui. Nu-i plăcea să poarte mereu nedemnii pantaloni lejeri, dar nu avea cum să poarte altfel de îmbrăcăminte din cauza piciorului. Am găsit până la urmă un compromis pe care l-a acceptat, adică nişte pantaloni cu fermoare, care se desfăceau de la jumătatea cracului, permițându-i să lase ghipsul expus, dar să-şi păstreze acoperit celălalt picior. Erau mai puțin eleganți decât şi-ar fi dorit el, dar măcar nu erau pantaloni de pijama.

Am cumpărat metri întregi de bumbac, ca să-i acopăr ghipsul în fiecare seară şi să feresc cearceafurile scumpe de placa de metal care-l fixa, iar cel mai folositor lucru pe care l-am găsit a fost o unealtă lungă din aluminiu, cu mâner la un capăt şi un fel de cleşte la celălalt, care-i permitea să apuce şi să ridice lucruri la care altfel n-ar fi ajuns.

Curând ne-am lăsat cuprinşi de rutină. Gage venea în vizită devreme dimineața, apoi se întorcea la numărul 1800, unde locuia şi unde lucra. Întreaga clădire era proprietatea familiei lor din apropierea *Băncii Americii* şi de turnurile înalte din sticlă albastră care adăpostiseră cândva sediul *Enron*. Odată fusese cea mai simplă clădire din Houston, doar o cutie cenuşie pe care Churchill o cumpărase la cel

mai mic preț şi pe care o renovase şi o reconstruise. Fusese decopertată, acoperită cu sticlă albastră şi i se adăugase o cupolă în formă de semipiramidă care mie îmi amintea de un fir de sparanghel.

Înăuntru erau spații pentru birouri scumpe, câteva restaurante cu pretenții şi patru apartamente mari, a câte douăzeci de milioane de dolari fiecare. Mai erau şi câteva locuințe mai mici, relativ ieftine, de câte cinci milioane fiecare. Gage locuia într-unul dintre acelea, iar Jack în altul. Cel mai mic fiu al lui Churchill, Joe, căruia nu-i plăceau înălțimile, optase pentru o casă pe pământ.

Când Gage venea să-l ajute pe Churchill să facă duş şi să se îmbrace, acesta aducea des materiale pentru cartea pe care o scria şi citeau împreună rapoarte, articole şi estimări, dezbătând o problemă sau alta. Amândurora păreau să le placă aceste discuții, într-o zi am încercat să trec nevăzută prin cameră ca să iau tava pentru micul dejun din fața lui Churchill, să-i aduc încă o cafea şi reportofonul, iar Gage mă ignoră intenționat. Ştiam că simplul fapt că respir acelaşi aer cu el îl irita, aşa că am încercat să nu-i stau în cale. Nu vorbeam dacă treceam unul pe lângă altul pe scări, iar când şi-a uitat cheile în camera lui Churchill şi eu am alergat după el pe scări ca să i le dau, abia dacă a reuşit să-mi mulțumească.

— Aşa se poartă cu toată lumea, îmi spusese Churchill.

Chiar dacă eu nu spusesem niciodată nimic despre răceala cu care mă trata fiul lui, ea era destul de evidentă.

— A fost mereu încăpățânat şi îi ia ceva până când se

împrieteneşte cu oamenii.

Ştiam amândoi că nu era adevărat şi că lui Gage pur şi simplu îi displăceam. L-am asigurat pe Churchill că nu mă deranjează deloc, deşi nici asta nu era adevărat. Asta e firea mea, încerc mereu să nu supăr pe nimeni, ceea ce e rău în sine, dar când eşti şi în compania cuiva care e hotărât să aibă o părere proastă despre tine, pur şi simplu n-ai cum să te simţi bine. Singura mea apărare era să nu-l plac nici eu pe Gage, lucru la care participa bucuros.

După ce pleca el, începea partea cea mai frumoasă din zi, în care mă aşezam într-un colţ al camerei, cu laptopul în faţă, şi tastam notiţele şi însemnările lui Churchill sau lucram după înregistrările lui. El mă încuraja să-l întreb orice nu pricepeam, iar eu mă bucuram, fiindcă avea un adevărat dar să explice lucrurile în termeni uşor de înţeles.

Dădeam telefoane şi scriam e-mail-uri pentru el, îi organizam programul şi luam notiţe atunci când avea câte o şedinţă cu angajaţii care veneau la noi. De obicei, Churchill le oferea mici cadouri vizitatorilor străini – o cravată sau o sticlă de whisky. Domnului Ichiro Tikegawa, un om de afaceri japonez cu care era prieten de ani buni, i-a dăruit o pălărie din piele de şinşilă şi castor care costase patru mii de dolari.

Stăteam tăcută alături de el la acele şedinţe şi ascultam fascinată revelaţiile pe care şi le împărtăşeau şi concluziile, uneori diferite, pe care le trăgeau de pe urma aceloraşi informaţii. Chiar şi atunci când nu erau de acord cu el, se vedea că oamenii îl respectau pe Churchill.

Toată lumea îi spunea cât de bine arată în ciuda accidentului şi că era evident că nimic n-ar fi putut să-l oprească, dar pe el îl costa să păstreze acele aparențe. După ce plecau oaspeții, părea că se dezumflă, devenind obosit şi mofturos. Perioadele lungi de sedentarism îl făceau să-i fie frig, iar eu îi aduceam mereu sticle cu apă caldă şi pături. Când a început să aibă crampe musculare, i-am masat tălpile şi piciorul sănătos, apoi l-am ajutat să *facă* exerciții cu degetele de la picioare.

— Ai nevoie de o soție, i-am spus într-o dimineață când am venit să-i iau tava de mic dejun.

— Am avut o soție, spuse. Două soții foarte bune, de fapt. Dacă aş încerca să găsesc încă una ar însemna că tentez soarta. În plus, îmi ajung prietenele pe care le am.

Avea sens ce spunea şi nu exista niciun motiv destul de bun pentru care să se însoare. Oricum nu-i era greu să-şi găsească doamne care să-i țină companie. Primea mereu bilete şi telefoane de la diferite cunoştințe. Una dintre ele, o văduvă atrăgătoare pe nume Vivian, venea uneori în vizită şi rămânea peste noapte. Eram destul de sigură că aveau o relație intimă în ciuda dificultăților datorate piciorului în ghips. După ce avea câte o întâlnire, Churchill era mereu binedispus.

— Tu de ce nu-ți găseşti un soț? mă întrebă la rândul lui. N-ar trebui să aştepți prea mult, altfel o să te obişnuieşti aşa.

— Până acum n-am întâlnit pe nimeni cu care să vreau să mă mărit, am spus, făcându-l să râdă.

— Ia-l pe unul dintre băieții mei, răspunse. Sunt nişte animale tinere şi sănătoase, toți numai buni de soți.

Am dat ochi peste cap.

— Nu l-aş vrea pe unul dintre fiii tăi nici dacă mi l-ai da pe o tavă de argint.

— De ce nu?

— Joe e prea tânăr, Jack e un mare fustangiu şi nu e pregătit să-şi asume vreo responsabilitate, iar Gage, ei bine, trecând peste faptul că are o personalitate antipatică, nu se întâlneşte decât cu slăbănoage.

O voce nouă se alătură conversației.

— De fapt, să ştii că nu e o cerință obligatorie.

M-am uitat peste umăr şi am dat cu ochii de Gage, care tocmai intra în cameră. M-am crispat, dorindu-mi să-mi fi ținut gura. Mă întrebasem de ce se întâlnea cu una ca Dawnelle, care era frumoasă, într-adevăr, dar nu părea să o intereseze nimic altceva în afară de cumpărături şi ziarele de scandal. Jack o descria cel mai bine – „Dawnelle e atrăgătoare, dar dacă petreci zece minute cu ea simți cum îți scade coeficientul de inteligență."

Singura concluzie plauzibilă era că ea ieşea cu el datorită banilor şi a poziției sociale, iar el se folosea de ea pe post de trofeu, relația lor se baza pe sex şi atât. Doamne, cât îi invidiam. Mi-era dor de sex, chiar şi aşa, mediocru, cum fusese cu Tom. Eram o tânără sănătoasă de treizeci şi patru de ani şi aveam dorințe pe care nu ştiam cum să le satisfac, fiindcă sexul de una singură nu se punea la socoteală. E ca şi cum te-ai gândi la ceva în loc să discuți cu altă persoană

– plăcerea e mai mare dacă e împărtăşită. Toată lumea din jur avea o viață intimă mai bogată decât a mea. Până şi Gretchen.

Într-o noapte băusem un ceai relaxant din cel pe care i-l făceam lui Churchill când nu putea să adoarmă, care, însă, nu mă ajutase deloc. Dormisem prost, agitată, şi mă trezisem cu cearceafurile răsucite sub mine şi cu mintea plină de imagini erotice, care, pentru prima dată după multă vreme, nu aveau legătură cu Hardy. Mă ridicasem direct în capul oaselor dintr-un vis în care degetele unui bărbat se jucaseră între coapsele mele, în care gura lui îmi sărutase sânii şi în care ochii lui cenuşii străluciseră în întuneric.

Acel vis erotic despre Gage Travis fusese cel mai stupid, jenant şi deconcertant lucru care mi se întâmplase vreodată, dar senzațiile din somn, căldura, întunericul şi atingerile rămăseseră undeva într-un colț al minții mele. Era prima dată când mă simțeam atrasă de un bărbat pe care nu puteam să-l sufăr. Cum se putea aşa ceva? Era ca şi cum i-aş fi trădat amintirea lui Hardy, dar iată-mă acolo, în camera lui Churchill, dorindu-l pe străinul cu trăsături aspre căruia nu-i păsa de mine nici cât negru sub unghie.

Mi-am spus că sunt superficială şi, îngrozită de direcția gândurilor mele, abia am reuşit să-i privesc pe Gage, care intra în dormitor.

— Mă bucur să aud asta, spuse tatăl lui drept răspuns la comentariul acestuia de mai devreme, fiindcă nu ştiu cum ar putea o femeie-băț să-mi facă nepoți sănătoşi.

— În locul tău, răspunse Gage, nu mi-aş face griji pentru

nepoți o vreme.

Se apropie de pat şi spuse:

— Astăzi trebuie să faci repede duş, tată, fiindcă am o întâlnire cu Ashland la ora nouă.

— Arăți ca naiba, spuse Churchill, măsurându-l cu privirea. Ce sa întâmplat?

Am reuşit să uit de stânjeneală câteva clipe şi să mă uit la Gage. Churchill avea dreptate, chiar arăta rău. Era palid şi încercănat, el, care părea întotdeauna odihnit, lucru care m-a tulburat.

Oftând, Gage îşi trecu mâna prin păr, lăsând în urma ei câteva fire în dezordine.

— Am o migrenă care nu cedează cu nimic, spuse, masându-şi tâmplele încet. N-am dormit azi-noapte şi am impresia că m-a lovit un camion.

— Ai luat vreun medicament? l-am întrebat, deşi rareori îi vorbeam direct.

— Da, răspunse, privindu-mă cu ochii injectați.

— Dacă nu…

— Mă simt bine.

Ştiam că are dureri mari. Un texan ar fi spus că se simte bine şi dacă ar fi avut un picior rupt şi ar fi sângerat să moară chiar sub ochii tăi.

— Pot să-ți aduc nişte gheață şi câteva analgezice, am spus precaut. Dacă vrei…

— Ți-am spus că n-am nimic, mă repezi Gage, apoi se întoarse spre tatăl său. Hai, să începem. Şi aşa am întârziat.

M-am gândit că e un mitocan şi am plecat, luând tava lui

Churchill cu mine.

După acel incident Gage n-a mai venit pe la noi două zile, fiind înlocuit de Jack. Pentru că el avea ceea ce numea inerția somnului, mă temeam pentru siguranța lui Churchill la duş. Chiar dacă Jack se mişca, vorbea şi părea o ființă umană funcțională, nu se trezea cu totul până la amiază. De fapt, inerția asta semăna tare mult cu mahmureala, dacă mă întrebai pe mine. Înjura, mergea împleticit şi nu asculta decât pe jumătate ce i se spunea, ajungând să fie mai mult o povară decât un ajutor. Churchill remarcase iritat că starea i s-ar fi ameliorat mult dacă n-ar fi pierdut jumătate de noapte prin localurile din oraş.

Gage era țintuit la pat, cu gripă. Fiindcă nimeni nu-şi mai amintea când fusese atât de bolnav încât să-şi ia o zi liberă, am căzut cu toții de acord că probabil era destul de afectat. Nu primiserăm niciun semn de la el de două zile şi când tot n-a răspuns la telefon nici după atâta vreme, Churchill a început să se agite.

— Sunt sigură că e acasă, în pat, se odihneşte, i-am spus.

Churchill a scos un sunet slab, neconvins.

— Probabil că Dawnelle are grijă de el, am spus.

El m-a privit amărât şi neconvins. Am fost tentată să-i spun că unul dintre frații lui ar fi trebuit să meargă la el, apoi mi-am amintit că Joe era pe insula St. Simon cu iubita lui şi că Jack era oricum epuizat fiindcă trebuise să-şi ajute tatăl să facă duş două zile la rând. Eram sigură că avea de gând să refuze să face orice alt efort pentru cineva din familia lui.

— Vrei să mă duc eu până la el? am întrebat cam fără voie.

Era seara mea liberă şi intenționam să merg la film cu Angie şi cu alte câteva fete de la „*Salon One*” pe care nu le văzusem de ceva vreme şi cu care abia aşteptam să vorbesc.

— Aş putea să trec pe acolo în drum spre prietenele mele…

— Da, a spus Churchill imediat.

Mi-a părut rău că mă oferisem.

— Nu cred că o să mă primească înăuntru.

— Îți dau cheia, spuse Churchill. Gage nu stă în pat atât de mult şi vreau să mă asigur că nu i s-a întâmplat ceva mai rău.

Ca să ajungi la apartamentele din clădirea de la numărul 1800 trebuia să treci printr-un foaier mare, cu podea de marmură şi cu o sculptură din bronz care semăna cu o pară adusă de spate. Înăuntru era un uşier îmbrăcat într-o livrea neagră cu broderie aurită şi doi oameni în spatele unei tejghele de recepție. Am încercat să par dezinvoltă, plină de siguranță, să dau sentimentul că am ce să caut în clădirea cu apartamente de mai multe milioane de dolari.

— Am cheie, am spus, oprindu-mă ca să le arăt. Merg în vizită la domnul Travis.

— Bine, spuse femeia din spatele recepției. Puteți urca, domnişoară…

— Jones, am spus repede. M-a trimis tatăl lui să văd cum se simte.

— Bine.

Îmi făcu semn spre uşile automate, din sticlă.

— Liftul e acolo.

Am simțit că trebuie să o conving cumva:

— Domnul Travis nu se simte bine de câteva zile, i-am spus.

Ea a părut sincer îngrijorată.

— Îmi pare rău.

— Merg să văd ce mai face. Nu stau mult.

— Bine, domnişoară.

— Mulțumesc.

Am ridicat cheia, în caz că nu o văzuse de prima dată, iar ea mia zâmbit răbdătoare şi a făcut din nou semn cu capul spre lift. Am trecut prin uşile de sticlă şi am urcat în liftul cu panouri de lemn, care avea gresie alb-negru pe jos şi o oglindă mare, cu ramă de bronz. Cu un sunet abia auzit, am urcat spre etajul optsprezece, unde am ajuns aproape imediat.

Coridoarele fără ferestre formau un fel de H mare şi erau neliniştitor de tăcute. Zgomotul paşilor mei se pierdea în covorul de lână, în moliciunea lui plăcută. Am luat-o în partea dreaptă şi am căutat apartamentul 18A. Odată ajunsă în fața uşii, am bătut ferm, dar n-am primit niciun răspuns. Am bătut şi mai tare, tot nimic, începeam să mă îngrijorez. Dacă îşi pierduse cunoştința? Dacă avea febră mare sau boala vacii nebune sau gripă aviară? Dacă era contagios? Nu prea-mi doream să iau vreo boală exotică, dar îi promisesem lui Churchill că mă duc să văd ce face.

Am căutat prin geantă şi am găsit cheia, dar chiar înainte

s-o bag în broască, uşa se deschise şi în prag apăru un Gage Travis aproape mort. Era în picioarele goale, îmbrăcat într-un tricou gri şi cu pantaloni de flanel, nepieptănat, cu ochii roşii, încercănați. Îşi cuprinse mijlocul cu brațele şi mă privi tremurând, ca un animal mare condus la tăiere.

— Ce vrei? rosti pe un ton răguşit şi aspru ca sunetul frunzelor uscate strivite sub tălpi.

— M-a trimis tatăl tău ca să…

M-am oprit când am văzut că tremură în continuare. Împotriva a tot ceea ce ştiam că e bine, am ridicat mâna şi i-am pus palma pe frunte. Ardea, iar faptul că m-a lăsat să-l ating era un semn că era foarte bolnav. Închise ochii când îmi simți răceala degetelor.

— Doamne, ce bine e.

Oricât mi-aş fi dorit să-l văd răpus, nu puteam să mă bucur că era într-o astfel de stare.

— De ce nu răspunzi la telefon?

Sunetul vocii mele l-a trezit parcă la realitate, fiindcă s-a retras cu o mişcare bruscă.

— Nu l-am auzit, a spus făcând o grimasă. Am dormit.

— Churchill e foarte îngrijorat.

Am căutat din nou prin geantă.

— O să-l sun ca să-i spun că n-ai murit.

— Telefonul n-are semnal pe coridor.

Se răsuci şi intră în apartament, lăsând uşa deschisă. L-am urmat, apoi am închis uşa. Casa era frumos decorată, foarte modern, luminată indirect şi cu câteva tablouri înfățişând cercuri şi pătrate, dar care erau, evident chiar şi

pentru ochiul meu de necunoscător, foarte scumpe. Câțiva dintre pereți erau formați doar din ferestre prin care se vedea orașul, în spatele căruia apunea soarele. Mobila era contemporană, făcută din lemn prețios şi materiale în culori naturale, fără niciun fel de ornament în plus. Totul părea neatins, prea ordonat, fără nicio pernă sau cuvertură nicăieri, fără nicio urmă de moliciune, şi în aer plutea un miros vag de plastic, de parcă acolo n-ar fi locuit nimeni de ceva vreme.

În bucătăria deschisă erau câteva dulapuri cu blat din cuarț şi uşi lăcuite, negre, şi aragaz, frigider şi maşină de spălat vasele din oțel inoxidabil. Era sterilă, nepiperată, o bucătărie unde se gătea mult prea rar. M-am apropiat de unui dintre dulapuri şi l-am sunat pe Churchill, care s-a răstit imediat:

— Cum se simte?

— Nu prea bine.

L-am privit pe Gage, care s-a apropiat încet de o canapea cu o formă perfect geometrică şi s-a lăsat moale pe ea.

— Are febră şi e atât de slăbit că n-ar putea să ridice nicio pisică.

— De ce naiba, se auzi vocea lui supărată dinspre canapea, aş vrea să ridic o pisică?

Nu i-am răspuns nimic, fiindcă eram atentă la Churchill.

— Tatăl tău vrea să ştie dacă ai luat vreun medicament antiviral.

Gage clătină din cap.

— E prea târziu. Doctorul a spus că dacă nu le iei în

primele patruzeci şi opt de ore, nu mai au niciun efect.

I-am spus asta lui Churchill, care s-a enervat şi a zis că, dacă fiul lui n-ar fi un idiot încăpăţânat, atunci merita să sufere, apoi a închis subit. A urmat o tăcere scurtă şi apăsătoare.

— Ce-a zis? întrebă Gage, nu foarte curios.

— A spus că speră să te simţi mai bine curând şi să nu uiţi să bei multe lichide.

— Pe naiba, mi-a răspuns, sprijinindu-şi capul de spătarul canapelei de parcă ar fi fost prea greu ca să-l mai susţină. Ţi-ai făcut treaba. Poţi să pleci acum.

Eram de acord, era sâmbătă seara, prietenele mele mă aşteptau, iar eu voiam să plec cât mai repede din apartamentul elegant şi aspru. Era linişte înăuntru şi în timp ce mă apropiam de uşă mi-am dat seama că seara îmi era deja stricată, fiindcă dacă aveam să mă tot gândesc la Gage, singur în apartamentul întunecat, n-aş fi putut să mă simt bine.

M-am întors şi am intrat în sufrageria cu sticlă, şemineu şi televizorul stins. Gage rămăsese pe canapea, iar eu n-am putut să nu observ cum tricoul i se strânge pe umeri şi pe piept. Avea un corp subţire şi atletic, ca al unui sportiv. Deci asta ascundea sub costumele acelea negre Armani.

Ar fi trebuit să-mi imaginez că Gage făcea exerciţii fizice la fel cum făcea toate celelalte lucruri, aproape perfect. Chiar şi pe patul de moarte era foarte chipeş, cu trăsături austere şi oase puternice, masculine. Era unul dintre cei mai doriţi burlaci din oraş şi am recunoscut în sinea mea că,

dacă ar fi avut măcar o linguriță de farmec, mi s-ar fi părut cel mai atrăgător bărbat din câți cunoşteam.

Întredeschise ochii şi mă privi cum stau în fața sa. Câteva şuvițe de păr blond îi căzuseră pe frunte, cu totul altfel decât eram obişnuită să-l văd. Îmi doream să le dau la o parte, voiam să-l ating din nou.

— Ce e? întrebă pe un ton sec.

— Ai luat ceva împotriva febrei?

— Paracetamol.

— Ai chemat pe cineva care să te ajute?

— Cu ce să mă ajute? întrebă el, închizând iar ochii. N-am nevoie de nimic. Mă descurc şi singur.

— Te descurci singur, am rostit, luându-l cu blândețe peste picior. Spune-mi, cowboy, când ai mâncat ultima dată?

Niciun răspuns. Rămase nemişcat, cu genele grele coborâte peste obrajii palizi. Îşi pierduse cunoştința sau spera că visează urât şi că o să dispar dacă nu deschide ochii. M-am îndreptat spre bucătărie şi am început să deschid metodic fiecare dulap. Am găsit băutură scumpă, nişte pahare, farfurii negre în formă de pătrat. Într-un final am descoperit dulapul cu mâncare, în care erau o cutie veche de cereale, o cutie de homar şi câteva borcane de condimente exotice. Conținutul frigiderului era la fel de patetic – o sticlă de suc de portocale şi un ou într-un carton.

— Nu ai nimic bun de mâncat aici, i-am spus. Am văzut un magazin la câteva străzi distanță, mă duc să-ți cumpăr…

— Nu-mi trebuie, nu pot să mănânc. Eu…

Reuşi să ridice capul. Era clar că încearcă să găsească replica potrivită ca să mă convingă să plec.

— Îți sunt recunoscător, Liberty, dar tot ce-mi trebuie, spuse lăsându-şi capul să cadă înapoi pe spătarul canapelei, este să dorm.

— Bine.

Am întins mâna după geantă, apoi am ezitat, gândindu-mă cu dor la Angie, la prietenele mele şi la comedia romantică pe care voiam s-o vedem. Gage părea atât de neajutorat, cu corpul lui mare ghemuit pe canapeaua tare şi cu părul în dezordine, ca al unui băiețel, încât m-am întrebat cum de moştenitorul unei averi imense, om de afaceri în toată regula el însuşi, ca să nu mai pomenim de faptul că era un burlac foarte dorit, ajunsese singur şi bolnav în apartamentul lui de cinci milioane de dolari. Ştiam că are o mie de prieteni şi o iubită.

— Unde e Dawnelle? n-am rezistat.

— Are o şedință foto pentru *Cosmo* săptămână viitoare, spuse încet. Nu vrea să se îmbolnăvească.

— Nu pot să dau vina pe ea pentru asta. Orice ar fi, nu pare prea distractiv.

Ei zâmbi puțin, cu buzele uscate.

— Crede-mă că nu e.

Zâmbetul acela pătrunse într-o fisură nevăzută din inima mea şi o lărgi. Deodată am simțit o greutate caldă în piept.

— Trebuie să mănânci ceva, i-am spus hotărâtă, chiar dacă e doar o felie de pâine prăjită, înainte să te cuprindă rigor mortis.

Am ridicat un deget, asemenea unei profesoare aspre, când l-am văzut încercând să spună ceva.

— Mă întorc într-un sfert de oră, maxim douăzeci de minute.

El făcu o grimasă şi răspunse:

— O să încui uşa.

— Am cheie, mai ştii? Nu poţi să mă ţii afară.

Mi-am pus geanta pe umăr cu o nonşalanţă care ştiam că avea să-l enerveze.

— Cât sunt plecată, şi încerc să fiu diplomată cu tine, Gage, n-ar fi rău să faci un duş.

Capitolul 18

Am sunat-o pe Angie din maşină şi mi-am cerut scuze că nu mai ajung.

— Abia aşteptam să ne vedem, i-am spus, dar fiul lui Churchill e bolnav şi trebuie să fac câteva lucruri în locul lui.

— Care dintre fii?

— Cel mare, Gage. E un mitocan, dar s-a îmbolnăvit grav şi e preferatul lui Churchill, aşa că nu am de ales. Îmi pare rău.

— Bravo ţie, Liberty!

— Poftim?

— Gândeşti ca o femeie adevărată.

— Chiar aşa?

— Ai un înlocuitor pentru cel care te întreţine, dacă vreodată o să te părăsească. Dar ai grijă să nu-l pierzi pe

tată când încerci să-l seduci pe fiu.

— Dar nu încerc sa seduc pe nimeni, am protestat eu. E vorba doar de un gest de compasiune pentru o altă ființă umană. Crede-mă că nu caut niciun înlocuitor.

— Sigur că nu. Sună-mă ca să-mi spui ce-ai făcut.

— N-o să fac nimic, am spus. Nu putem să ne suferim unul pe celălalt.

— Eşti o norocoasă. Când doi oameni nu pot să se sufere, sexul e grozav.

— E pe jumătate mort, Angie.

— Sună-mă mai încolo, repetă ea, apoi închise.

După aproape patruzeci şi cinci de minute m-am întors la apartament ducând în brațe o pungă de hârtie plină cu de-ale gurii. Gage nu era în sufragerie, aşa că am mers pe urmele lui, spre dormitor, ghidându-mă după şervețelele folosite aruncate pe podea. Am auzit apa curgând la duş şi mi-am dat seama că-mi ascultase sugestia. M-am întors în bucătărie, ridicând şervețelele în drum spre acolo şi aruncându-le într-un coş de gunoi care părea nefolosit, lucru care urma să se schimbe imediat. Am scos mâncarea din plasă şi am pus o parte din ea la păstrare, apoi am clătit carnea de pui pe care o cumpărasem şi am pus-o într-o oală, la fiert.

Am găsit un canal de ştiri la televizor şi am dat volumul mai tare, ca să-l aud în timp ce găteam supa de pui cu găluşte, cel mai bun leac pe care-l cunoşteam. Versiunea mea era destul de bună, deşi nimic nu se compara cu mâncarea domnişoarei Marva. Am făcut o grămăjoară de

făină albă pe tocător. Avea textura mătăsii şi m-a făcut să am impresia că nu am mai gătit de un car de ani. Nici nu-mi dădusem seama cât îmi lipsise. Am amestecat untul rece cu făina şi, după ce am făcut o adâncitură în partea de sus a grămăjoarei, am spart un ou şi i-am turnat conținutul gelatinos în ea. Am lucrat repede, amestecând aşa cum mă învățase domnişoara Marva. Majoritatea gospodinelor folosesc furculița, aşa-mi spusese, dar ceva din căldura mâinilor făcea aluatul să fie mai bun.

Mi-a fost greu să găsesc un făcăleț în bucătăria ultramodernă, aşa că am improvizat şi am folosit un pahar cilindric înalt după ce l-am înfăinat bine. A funcționat perfect.

Din colțul ochiului am surprins mişcare, aşa că m-am uitat spre hol, de unde Gage mă privea nedumerit. Purta un tricou curat şi nişte pantaloni vechi de trening, era în continuare desculț iar părul strălucitor îi era încă ud. Părea atât de diferit de Gage cel aranjat şi bine îmbrăcat cu care eram obişnuită încât cred că şi eu l-am privit la fel de nedumerită pe el, fiindcă era prima dată când îl vedeam semănând cu o ființă umană şi nu cu un erou negativ dintr-o poveste.

— Nu credeam că o să te întorci, îmi spuse.

— Şi să ratez ocazia să-ți spun ce să faci?

Gage continuă să mă privească în timp ce se aşeză pe canapea. Părea tulburat şi slăbit. Am pus nişte apă într-un pahar şi i l-am dus, împreună cu două tablete de ibuprofen.

— Ia astea.

— Am luat deja Tylenol.

— Dacă le alternezi ia câte patru ore, îți scade mai repede febra.

A luat pastilele din palma mea şi le-a înghițit cu o gură mare de apă.

— De unde ştii?

— De la pediatrii, care-mi spun asta de fiecare dată când Carrington face febră.

I se făcuse frig, aşa că am mers şi am aprins focul în şemineu. A fost nevoie doar să apăs pe un buton şi flăcările au izbucnit din spatele lemnului fals, din ceramică.

— Iar ai frisoane? Unde găsesc o pătură?

— În dormitor, dar n-am nevoie…

Eu eram deja la jumătatea drumul înainte ca el să apuce să termine de vorbit. Dormitorul era decorat la fel de minimalist ca şi restul apartamentului, iar patul jos era acoperit cu aşternuturi albastre cu bej. În partea de sus erau două perne perfect sprijinite de peretele cu panou de lemn lăcuit. În cameră era un singur tablou, o pictură în ulei reprezentând un apus de soare peste un ocean liniştit.

Am găsit o pătură de caşmir aruncată pe jos şi am adus-o în sufragerie, alături de o pernă.

— Poftim, i-am spus scurt, acoperindu-l cu pătura.

I-am făcut semn să se ridice şi i-am sprijinit perna la spate. Când m-am aplecat spre el, am simțit cum tresare şi am ezitat înainte să mă retrag. Mirosea atât de bine, a curat, a bărbat şi a ceva special, parfumul pe care-l simțisem şi înainte, cald, văratic. Mă atrăgea atât de mult încât mi-era

greu să mă retrag de lângă el, dar apropierea era periculoasă şi mă făcea să simt lucruri pentru care nu eram încă pregătită. În acel moment s-a întâmplat ceva ciudat. Gage a întors capul în aşa fel încât o şuviță de-a mea i-a alunecat pe obraz când m-am ridicat.

— Iartă-mă, am spus, deşi nu ştiam pentru ce-mi cer scuze.

El a clătinat scurt din cap, iar privirea lui m-a fascinat, cu ochii lui hipnotici, cenuşiu tivit cu negru, l-am pus mâna pe frunte ca să-i iau temperatura. Încă era prea fierbinte, de parcă sub piele i-ar fi ars un foc.

— Deci nu-ți plac pernele decorative? am întrebat retrăgându-mă.

— Nu-mi place dezordinea.

— Crede-mă că ăsta e cel mai puțin dezordonat loc în care am fost vreodată.

El a aruncat o privire peste umărul meu, la cratița de pe aragaz.

— Ce pregăteşti?

— Supă de pui cu găluşte.

— Eşti prima care găteşte în bucătăria asta. În afară de mine, adică.

— Serios?

Mi-am aranjat părul, dând la o parte câteva şuvițe care alunecaseră din coadă.

— Nu ştiam că te pricepi la gătit.

El ridică puțin dintr-un umăr.

— Am făcut un curs împreună cu o iubită de-a mea, acum

câțiva ani, ca temă pentru psihoterapia de cuplu.

— Ai fost logodit?

— Nu, eram doar iubiți, dar când eu am vrut să ne despărțim, ea mi-a propus să încercăm mai întâi să mergem la terapie, iar eu am fost de acord.

— Şi ce-a spus terapeutul? am întrebat amuzată.

— Ne-a sugerat să învățăm ceva împreună, ca de exemplu dansuri de societate sau fotografie. Am decis să învățăm bucătărie fusion.

— Ce înseamnă asta? Sună a experiment ştiințific.

— E un amestec de stiluri, japonez, franțuzesc, mexican… De exemplu înveți cum să prepari sos pentru salată cu sake şi pătrunjel.

— Şi te-a ajutat la ceva? am întrebat. Cu relația, adică.

Gage clătină din cap.

— Ne-am despărțit la jumătatea cursului. S-a dovedit că ea ura bucătăria şi a decis că eu am o teamă incurabilă de intimitate.

— Aşa e?

— Nu ştiu sigur.

Zâmbi lent, primul zâmbet sincer pe care-l vedeam la el, iar inima îmi tresări şi mi se strânse.

— Ce ştiu e că prepar scoici ca nimeni altul.

— Ai terminat cursul fără ea?

— Bineînțeles, doar plătisem pentru el.

Am râs.

— Şi eu mă tem de intimitate, sau cel puțin aşa spune fostul meu iubit.

— Are dreptate?

— S-ar putea, dar cred că, alături de persoana potrivită, nu e nevoie să te străduieşti să te simţi bine. Cred, sper, că lucrurile vin natural. Altfel, dacă te deschizi în faţa cuiva nepotrivit…

Am făcut o grimasă revelatoare, iar el a spus:

— E ca şi cum i-ai da muniţie ca s-o folosească împotriva ta.

— Exact.

Am întins mâna şi am luat telecomanda, ca să i-o dau lui.

— Vrei să ne uităm pe ESPN? am sugerat, apoi m-am îndreptat spre bucătărie.

— Nu.

Gage lăsă televizorul pe canalul pe care era, dar coborî volumul.

— Sunt prea slăbit ca să mă intereseze sportul. M-ar omorî atâta agitaţie.

M-am spălat pe mâini şi am început să fierb găluştele. Se simţea miros de supa ca acasă, iar Gage se răsuci pe canapea ca sa ma privească. Am murmurat, foarte conştientă de felul în care se uita fix la mine:

— Bea-ţi apa, eşti deshidratat.

El mă ascultă şi ridică paharul, apoi rosti:

— N-ar trebui să fii aici. Nu ţi-e frică de gripă?

— Eu nu mă îmbolnăvesc niciodată. Şi constat că simt nevoia irezistibilă să am grijă de familia Travis.

— Eşti singura, fiindcă membrii familiei mele sunt o companie foarte neplăcută când suferă.

— Tu nu eşti cine ştie ce simpatic nici când eşti sănătos.

Gage îşi ascunse zâmbetul larg în spatele paharului cu apă.

— Ai putea să deschizi o sticlă de vin, spuse după câteva clipe.

— Nu poți să bei alcool când eşti bolnav.

— Dar asta nu înseamnă că tu nu poți.

Puse paharul jos şi se sprijini de spătarul canapelei.

— Ai dreptate. La câte fac pentru tine, sunt sigură că-mi datorezi măcar un pahar cu vin. Ce merge bine cu supa de pui?

— Un vin alb cu gust neutru. Uită-te în frigider după un pinot blanc sau un chardonnay.

Fiindcă eu nu ştiam nimic despre vinuri, de obicei le alegeam în funcție de etichetă. Am găsit o sticlă pe a cărei etichetă scria în franceză şi erau desenate nişte flori roşii, delicate, şi mi-am turnat un pahar. Cu o lingură mare am împins găluştele mai departe în oală, apoi am mai pus câteva la fiert.

— Ai fost multă vreme cu el? l-am auzit pe Gage întrebând. Cu fostul tău iubit.

— Nu.

Acum, că pusesem la fiert toate găluştele, trebuia să le las în oală o vreme. M-am întors în sufragerie, cu paharul de vin în mână.

VEu nu prea am fost cu nimeni multă vreme. Toate relațiile mele sunt scurte şi plăcute. Sau, în fine, cel puțin scurte.

— Şi ale mele.

M-am aşezat într-un fotoliu din piele, de lângă canapea. Era frumos, dar incomod, în formă de cub prins într-o ramă de crom lustruit.

— Nu e rău, nu?

El clătină din cap.

— N-ar trebui să dureze mult să-ți dai seama dacă te potriveşti sau nu cu un om. Dacă durează mult, înseamnă că eşti greu de cap sau orb.

— Sau poate că te întâlneşti cu un tatu.

Gage îmi aruncă o privire perplexă.

— Poftim?

— Cineva care e greu de cunoscut, timid şi cu apărări mari.

— Şi urât?

— Tatuul nu e urât, am protestat râzând.

— Sunt şopârle cu armură antiglonț.

— Eu cred că tu eşti ca un tatu.

— Eu nu sunt timid.

— Dar ai o armură foarte groasă.

Gage se gândi o vreme, apoi dădu din cap aprobator.

— Am învățat despre proiecție la terapia de cuplu şi m-aş aventura să spun că şi tu eşti ca un tatu.

— Ce e proiecția?

— E atunci când mă acuzi pe mine de ceva de care eşti şi tu vinovată.

— Dumnezeule, am rostit, ridicând paharul la gură, nici nu e de mirare că ai numai relații scurte.

Zâmbetul lui leneş îmi dădu fiori.

— Spune-mi de ce te-ai despărțit de fostul tău iubit.

Nu aveam destule apărări, nu pe cât mi-ar fi plăcut, fiindcă adevărul îmi apăru imediat în minte, omul era un şaizeci şi opt, dar nu aveam de gând să recunosc asta. Am simțit cum mi se aprind obrajii. Problema cu roşitul e că se înrăutățeşte pe măsură ce încerci să-l împiedici, aşa că n-aveam de ales şi am rămas pe loc, roşind violent şi căutând să dau o replică nonşalantă. Gage, fir-ar el să fie, păru că îmi citeşte gândurile.

— Interesant, spuse pe un ton scăzut.

Am făcut o grimasă şi m-am ridicat, mişcând din mâna în care țineam paharul cu vin.

— Bea apa.

— Da, doamnă.

Am făcut curat în bucătărie, dorindu-mi ca Gage să schimbe canalul şi să găsească o emisiune la care să se uite, dar el continua să mă privească pe mine, de parcă ar fi fost fascinat de tehnica pe care o foloseam ca să şterg blatul pe care gătisem.

— Apropo, spuse pe un ton de conversație/ştiu că nu te culci cu tata.

— Bravo ție, i-am spus. Cum de ți-ai dat seama?

— Vrea să vin eu să-l ajut la duş. Dacă ai fi fost iubita lui, ai fi fost tu cu el acolo.

Supa era gata şi, pentru că n-am găsit nicăieri un polonic, am folosit o cană de măsurat ca să torn în castroane pătrate. Nu arăta cum trebuie supa cu găluşte în veselă atât de

modernă, dar mirosea delicios şi ştiam că ieşise foarte bună. Gage era prea obosit ca să stea la masă, aşa că am pus castronul pe măsuța de cafea de lângă canapea.

— E greu pentru tine să vii în fiecare dimineață, nu-i aşa? Dar nu te plângi niciodată.

— Mie nu mi-e la fel de greu cât îi e lui, răspunse Gage. E răsplata fiindcă şi lui i-a fost greu cu mine când eram mic.

— Sunt sigură.

I-am pus un şervet pe piept şi i l-am îndesat sub tricou, sus la gât, de parcă ar fi avut opt ani. Atingerea mea era impersonală, dar când i-am atins pielea am simțit fluturi în stomac, l-am întins castronul plin pe jumătate, apoi i-am dat o lingură şi un sfat:

— Să nu te opăreşti la limbă.

El scoase o găluşcă din castron şi suflă peste ea.

— Nici tu nu te plângi niciodată, spuse. Fiindcă trebuie să o creşti pe sora ta mai mică. Presupun că ea a fost motivul unora dintre relațiile tale scurte.

— Da, am răspuns, luându-mi şi eu un castron cu supă. Dar asta e bine, fiindcă mă împiedică să pierd vremea cu bărbați nepotriviți. Dacă un tip se sperie de responsabilitate, atunci nu e potrivit pentru noi două.

— Dar nu ştii cum e să fii singură şi fără copii.

— Nu mă deranjează.

— Chiar aşa?

— Chiar aşa. Carrington e cea mai frumoasă parte din mine.

Poate că aş fi continuat, dar Gage înghiți din supă şi închise ochii cu o expresie care ar fi putut să fie şi durere, şi extaz.

— Ce? am întrebat? E bună?

El începu să mănânce repede.

— Cred că o să supraviețuiesc, spuse, măcar ca să mai mănânc o dată din supa asta.

După două castroane de supă cu găluşte, Gage aproape că reveni la viață, iar paloarea ca de ceară a obrajilor săi fu înlocuită de puțină culoare.

— Doamne, supa asta e uimitoare. N-ai crede cât de bine mă simt.

— Nu forța nota. Încă ai nevoie să te odihneşti.

Am dus castroanele în maşina de spălat vase şi am pus restul de supă într-o oală mai mică pe care am băgat-o la frigider.

— Am nevoie de mai multă supă, spuse. Ca să bag şi la congelator.

Am fost tentată să-i spun că oricând vrea să mă plătească în vin alb, neutru, pot să-i mai fac supă cu plăcere, dar suna ca şi cum m-aş fi invitat pe la el, ceea ce nu intenționam. Acum, că nu mai părea atât de bolnav, ştiam că o să revină la felul lui obişnuit de-a fi şi nu aveam nicio garanție că armistițiul dintre noi avea să dureze, aşa că i-am zâmbit vag.

— E târziu, am spus. Trebuie să mă întorc acasă.

Gage se încruntă.

— E miezul nopții şi nu eşti în siguranță pe stradă, nu în

Houston şi mai ales nu în cutia aia ruginită pe care o conduci.

— Maşina mea e foarte bună.

— Rămâi aici. Am un dormitor în plus.

Am râs, surprinsă.

— Glumeşti, sper?

Gage păru nervos.

— Nu glumesc deloc.

— Îți mulțumesc pentru grijă, dar am condus cutia ruginită prin Houston de multe ori, la ore mult mai târzii. Am mobilul la mine.

M-am apropiat de el şi l-am atins pe frunte, care acum era rece şi puțin umedă.

— Nu mai ai febră, am spus mulțumită. E timpul să mai iei un Tylenol, ca să fii sigur.

I-am făcut semn să rămână pe canapea când l-am văzut că începe să se ridice.

— Odihneşte-te, i-am spus. Nu trebuie să mă conduci.

Gage ignoră ce-i spusesem şi mă urmă spre uşă, ajungând lângă ea odată cu mine şi apăsând cu palma pe fâşia de lemn. Puteam să-i văd muşchii brațului şi pielea acoperită cu păr fin. Făcuse un gest agresiv, dar când m-am întors spre el n-am văzut decât o privire blândă în ochii săi.

— Cowboy, am spus, nu poți să mă opreşti să fac ce vreau. Aş putea să te pun la podea în zece secunde.

El continuă să stea aproape de mine şi să mă privească de sus, rostind în acelaşi timp pe un ton scăzut:

— Hai să încercăm.

Am râs speriată.

— Nu vreau să te rănesc. Lasă-mă să plec, Gage.

A urmat un moment de tăcere electrică, apoi l-am văzut înghițind în sec.

— N-ai putea să mă rănești.

Nu mă atingea, dar eram chinuitor de conștientă de trupul lui, de căldura pe care o emana și de cât era de solid, și deodată mi-am dat seama cum ar fi fost dacă m-aș fi culcat cu el, cum șoldurile mele s-ar fi ridicat spre el, cum i-aș fi simțit spatele lat sub palme. Am roșit când am simțit tresărirea nervilor sensibili dintre coapse, căldura de acolo.

— Te rog, am șoptit.

M-am simțit nespus de ușurată când el s-a dat la o parte și mia dat voie să trec. A așteptat în prag puțin mai mult decât era nevoie și, deși se poate să-mi fi imaginat eu, când m-am întors spre el din fața liftului, părea supărat, ca și cum i-aș fi luat ceva.

Toată lumea, dar mai ales Jack, s-a simțit ușurată când Gage a revenit la programul lui obișnuit. A apărut la conac luni dimineața, arătând atât de bine încât Churchill l-a acuzat bucuros că s-a prefăcut bolnav. Nu îi spusesem că am rămas cu el aproape toată seara de sâmbătă, fiindcă era mai bine așa. Decisesem să las pe toată lumea să creadă că am ieșit cu prietenele mele, așa cum plănuisem. Mi-am dat seama că nici Gage nu spusese nimic despre asta, fiindcă dacă ar fi făcut-o, Churchill ar fi avut cu siguranță ceva de comentat. Nu-mi plăcea să avem acest mic secret, chiar dacă nu se întâmplase nimic între noi. Dar ceva se

schimbase şi în loc să mă trateze rezervat, ca de obicei, Gage începu să facă tot posibilul să mă ajute. Mi-a reparat laptopul când nu mai voia să pornească, aducea tăvile lui Churchill jos înaintea mea şi mi se părea că vine la conac mai des, la ore neobişnuite şi întotdeauna cu pretextul că vrea să vadă cum se simte Churchill.

N-am dat prea mare atenție vizitelor lui, dar nu puteam să neg că timpul trecea mai repede când era şi el acolo şi totul părea ceva mai interesant. Nu era genul de bărbat pe care să poți să-l încadrezi într-o categorie anume. Familia sa, cu dispreţul tipic al aristocrației texane, îl lua cu drag peste picior fiindcă el era mai intelectual decât ei, restul.

Gage semăna cu familia din partea mamei sale, descendenți ai unui clan de la granița Scoțiană. Gretchen, care îşi făcuse o pasiune din a cerceta liniile de sânge din familia lor, spunea că autosuficiența şi tăria lui Gage îl făceau să fie candidatul perfect pentru a se ocupa de granița texană. Uneori în el se simțeau ecourile strămoşilor săi care primiseră cu brațele deschise izolarea, greutățile şi pericolul atât de tipice naturii lor.

Jack şi Joe erau mult mai plăcuți şi mai şarmanți, amândoi posesori ai unui fel de inocență care îi lipsea cu totul fratelui lor. Mai era Haven, fiica lui Churchill, pe care o cunoscusem într-una dintre vacanțele de la facultate, o brunetă subțire care moştenise ochii tatălui ei şi era subtilă precum artificiile. Îşi anunțase tatăl şi pe toți cei care erau în apropiere că devenise feministă de a doua generație, că îşi scria licența pe tema asta şi că nu avea de gând să mai

tolereze opresiunea texană. Vorbea atât de repede că abia aveam timp să o urmăresc, mai ales că după aceea m-a luat la o parte ca să-şi exprime părerea de rău pentru exploatarea concetățenilor mei şi m-a asigurat că susține cu pasiune reforma politicilor legate de imigrare şi munca străinilor. Înainte să-mi dau seama ce ar trebui să-i răspund, ea se şi îndepărtase şi începuse o dispută aprinsă cu tatăl ei.

— N-o băga în seamă pe Haven, îmi spuse Gage, uitându-se la sora sa cu un zâmbet firav. Nu există nicio cauză pe care ea să n-o îmbrățişeze cu pasiune. Cred că dezamăgirea ei cea mai mare e că nu i s-a făcut niciodată nicio nedreptate.

Gage era diferit de frații lui. Muncea prea mult, îşi stabilea mereu scopuri greu de atins şi ținea pe toată lumea la distanță, începuse să mă trateze cu mai multă amabilitate, iar eu nu puteam să nu-i răspund, mai ales că era din ce în ce mai atent cu sora mea. A început cu lucruri mici – i-a reparat lanțul de la bicicletă şi a dusei la şcoală într-o dimineață când eu eram în întârziere deja, dar după aceea a fost proiectul cu insecte.

Copiii din clasa lui Carrington studiau insectele şi fiecare copil trebuia să scrie un referat despre o anume specie şi să facă un model tridimensional. Sora mea se hotărâse să facă un licurici, aşa că am dus-o la un magazin cu materiale pentru lucru manual şi am cheltuit patruzeci de dolari pe vopseluri, chit, ipsos şi diluant. Nu am spus nimic despre preț, fiindcă surioara mea cea competitivă voia să facă o insectă mai frumoasă decât a tuturor celorlalți, iar eu eram

hotărâtă să o ajut oricum puteam.

Am făcut trupul licuriciului şi l-am acoperit cu fâşii de pânză îmbibate în ipsos, apoi l-am vopsit cu negru, roşu şi galben când s-a uscat. Întreaga bucătărie se transformase într-o zonă de dezastru, şi, deşi licuriciul arăta foarte bine, vopseaua care strălucea la întuneric nu era pe cât de eficientă speraserăm, iar sora mea era dezamăgită. Carrington spusese supărată că abia dacă strălucea, iar eu îi promisesem că o să căutăm o vopsea mai bună, cu care să acoperim primul strat.

După ce am petrecut o după-amiază întreagă tehnoredactând manuscrisul lui Churchill, am fost surprinsă să-l găsesc pe Gage stând alături de sora mea în bucătărie, la masa acoperită cu unelte, fire şi bucățele de lemn, baterii şi lipici. Ținea într-o mână modelul de licurici şi cu mâna cealaltă tăia adânc cu un cuțit în formă de „X”.

— Ce faceți?

Două capete se ridicară, unui cu păr negru, altul blond.

— Facem o operație, spuse Gage, scoțând cu pricepere o bucată de polistiren de sub fâşiile întărite de pânză şi ipsos.

Carrington îl privea cu ochii strălucind.

— Pune lumină în insecta noastră, Liberty! Facem un circuit „lectric” cu fire şi un buton şi când îl apeşi licuriciul străluceşte.

— Aha.

Nedumerită, m-am aşezat alături de ei. Mă bucuram să primesc ajutor, dar nu mă aşteptam ca tocmai Gage, dintre toți, să se implice în proiectul nostru. Nu ştiam dacă îl

chemase Carrington sau dacă se oferise el să participe şi nu ştiam de ce mă tulbura să-i văd lucrând împreună atât de amical.

Cu răbdare, Gage îi arătă lui Carrington cum să facă un circuit, cum să ţină şi cum să răsucească şurubelniţa. Ţinu piesele cutiei cu buton în timp ce ea le lipi, dar din păcate greutatea adăugată a cutiei făcu picioarele modelului să se rupă sub ea. A trebuit să-mi reprim un zâmbet larg când am văzut privirile descumpănite ale celor doi.

— E un licurici cu inerţia somnului, a spus Carrington şi toţi trei am pufnit în râs.

Vi-a luat lui Gage încă jumătate de oră să întărească picioarele insectei cu sârma de la un umeraş pentru haine. După ce a aşezat proiectul finit în mijlocul mesei de la bucătărie, a stins luminile şi a spus:

— Bine, Carrington, hai să testăm insecta.

Nerăbdătoare, sora mea a apăsat butonul, iar când licuriciul a început să sclipească fetiţa a scos un ţipăt încântat.

— Uite ce frumos el Uite, Liberty!

— E minunat, am spus eu, zâmbind fiindcă o vedeam atât de fericită.

— Bate palma, îi spuse Gage, ridicând mâna.

Spre uimirea lui, dar şi a mea, Carrington ignoră palma ridicată şi în loc să-i răspundă la gest se repezi spre el şi îl îmbrăţişă.

— Eşti cel mai bun, îi spuse cu nasul ascuns în cămaşa sa. Mulţumesc, Gage.

El rămase nemişcat o clipă, uitându-se pur şi simplu la capul ei mic şi blond, apoi o cuprinse la rândul său cu brațele, iar când ea îi zâmbi, încă ținându-l de mijloc, el o mângâie pe cap cu blândețe.

— Tu ai făcut cea mai mare parte din muncă, piticule. Eu doar te-am ajutat puțin.

Din afară, m-am mirat cât de repede se formase legătura dintre ei. Carrington se înțelesese întotdeauna cu bărbații mai în vârstă, cum erau domnul Ferguson şi Churchill, dar se ferise de cei cu care ieşeam eu şi nu-mi dădeam seama cum de-l simpatiza pe Gage.

Oricum, nu puteam s-o las să-l îndrăgească, fiindcă nu avea cum să fie o prezență permanentă în viața ei, şi aşa ceva ar fi dus numai la dezamăgire, chiar suferință, iar inimioara ei era prea prețioasă pentru mine ca să las să se întâmple una ca asta.

Când Gage mă privi în sfârşit cu uimire, zâmbind, n-am putut să-i zâmbesc la rândul meu şi m-am întors cu spatele, prefăcându-mă că vreau să încep să fac curat în bucătărie şi începând să adun bucățele de sârmă pe care le strângeam între degete cu mult mai multă forță decât ar fi fost nevoie.

Capitolul 19

Churchill mi-a explicat despre punctele de intervenție când am scris capitolul *„De ce e bine să fii bănuitor”*. Un punct de intervenție, mi-a spus, este un moment important în viața unei companii, un avans tehnologic sau o ocazie care schimbă felul în care sunt făcute lucrurile, ca de pildă

despărțirea companiei *Bellfo* 1984 sau apariția ipod-ului firmei *Apple.* Afacerea poate să ajungă în stratosferă sau să se scufunde fără şansă de recuperare, dar indiferent de rezultat, regulile jocului se schimbă pentru totdeauna.

Punctul de intervenție din relația mea cu Gage a fost în weekendul de după proiectul lui Carrington. Era duminică dimineața, iar sora mea ieşise la joacă în timp ce eu făceam duş. Era o zi rece, cu un vânt înghețat. Câmpia din jurul oraşului nu opunea rezistență şi pe ea nu creşteau nici măcar câțiva copaci singuratici, iar vântul avea loc să prindă putere.

Mi-am pus o pereche de blugi şi un tricou cu mâneci lungi, peste care am îmbrăcat un pulover cu glugă. Deşi de obicei îmi întindeam părul cu placa, să fie strălucitor şi drept, în acea zi nu m-am complicat şi l-am lăsat să mi se onduleze pe umeri şi pe spate.

Am traversat salonul cu tavane înalte unde Gretchen le dădea instrucțiuni unor decoratori care împodobeau conacul pentru Crăciun. În acel an alesese tema îngerilor, aşa că echipa trebuia să se cațere pe scări înalte şi să atârne heruvimi şi serafimi aurii. Pe fundal se auzea muzică de sărbători, Dean Martin cu *„Baby, it's cold outside"*.

Am dansat puțin în drum spre curtea din spate, iar când am ajuns acolo l-am auzit pe Churchill râzând încet şi pe Carrington țipând de bucurie. Am ridicat gluga şi m-am îndreptat în direcția vocilor lor. Scaunul cu rotile era într-un colț al grădinii, cu fața spre nord. M-am oprit când am văzut-o pe sora mea stând la capătul de sus al unei tiroliene,

practic un cablu gros la capătul căruia era un scripete folosit ca să ajungi dintr-un capăt într-altul, alunecând la vale.

Gage, îmbrăcat în blugi şi într-un tricou gros, vechi, cu mâneci lungi, strângea capătul cablului, iar Carrington îl îndemna să se grăbească.

— Ai răbdare, îi spuse el, zâmbind larg. Stai să mă asigur că te ține cablul.

— Vin acum, spuse ea hotărâtă, apucând mânerul scripetelui.

— Aşteaptă, o avertiză Gage, trăgând de cablu ca să-i testeze rezistența.

— Nu mai am răbdare.

El începu să râdă.

— Bine, atunci. Să nu dai vina pe mine dacă te loveşti.

Cablul era prea sus, mi-am dat seama tresărind panicată. Dacă se rupea, dacă sora mea nu reuşea să se țină destul de bine, şi-ar fi rupt gâtul.

— Nu! am strigat, începând să alerg spre ea. Carrington, stai!

Ea se uită la mine zâmbind larg.

— Liberty, uite! Zbor!

— Aşteaptă!

Dar Carrington mă ignoră, încăpățânata mică, apucă scripetele şi îşi dădu drumul în jos pe cablu. Corpul ei mic prinse viteză deasupra pământului, prea sus, prea repede, cu pantalonii fluturându-i în jurul picioarelor subțiri. Țipă încântată, iar mie mi se împăienjeniră ochii. Am strâns din dinți şi am scos un sunet de durere, repezindu-mă spre ea pe

jumătate în fugă, pe jumătate căzând. Am ajuns lângă ea aproape în acelaşi timp cu Gage, care a prins-o cu uşurinţă, a luat-o de pe scripete şi a lăsat-o jos. Râseră amândoi şi strigară, fără ca vreunul dintre ei să mă observe.

L-am auzit pe Churchill cum mă strigă, dar nu i-am răspuns.

— Ţi-am spus să aştepţi, am ţipat la Carrington, ameţită de uşurare şi furie, încă speriată. Ea tăcu şi păli, uitându-se la mine cu ochii ei mari şi albaştri.

— Nu te-am auzit, îmi spuse.

Era o minciună şi ştiam amândouă. M-am înfuriat şi mai tare când am văzut cum s-a lipit de Gage de parcă ar fi vrut ca el s-o apere devine.

— Ba m-ai auzit, şi să nu crezi că o să scapi uşor, Carrington. Aş putea să te pedepsesc pentru tot restul vieţii.

M-am întors spre Gage.

— Prostia aia e prea sus! Şi n-ai niciun drept s-o laşi să facă un lucru aşa de periculos fără să mă întrebi înainte.

— Nu e periculos, spuse el pe un ton calm, privindu-mă atent. Noi aveam o tiroliană exact ca asta când eram mici.

— Pun pariu că mai şi cădeaţi, i-am răspuns. Pun pariu că vă loveaţi de multe ori.

— Sigur că da, dar am supravieţuit.

Furia pe care o simţeam, sărată şi primară, era din ce în ce mai mare.

— Nemernic arogant, nu ştii nimic despre fetele de opt ani! E fragilă, ar putea să-şi rupă gâtul…

— Nu sunt fragilă! spuse Carrington indignată şi se

apropie mai mult de Gage, până când el îi puse o mână pe umăr.

— Nici măcar nu porți casca. Ştii bine că trebuia s-o ai pe cap.

Gage mă privea lipsit de expresie.

— Vrei să dau cablul jos?

— Nu! strigă Carrington la mine cu lacrimi în ochi. Nu mă laşi niciodată să mă distrez. Nu-i cinstit. Vreau să mă dau în tiroliană şi nu poți să-mi interzici. Nu eşti mama mea!

— Hei, piticule, spuse Gage pe un ton blând, nu vorbi aşa cu sora ta.

— Minunat, m-am răstit. Acum eu sunt cea rea. Du-te naibii, Gage. N-am nevoie să mă aperi tu. Eu…

Am ridicat mâinile într-un gest defensiv, iar vântul rece mi-a lovit chipul şi mi-a înțepat colțurile ochilor. Eram gata să plâng. M-am uitat la ei doi, stând unul lângă altul, împreună, şi l-am auzit pe Churchill cum mă striga. Eram eu împotriva lor trei.

M-am răsucit brusc, abia putând să văd printre lacrimile amare. Era momentul să mă retrag, aşa că am început să merg spre conac cu paşi mari şi repezi. Când am trecut pe lângă scaunul cu rotile am spus apăsat, fără să mă opresc:

— Şi pe tine sunt supărată, Churchill.

Am ajuns în sanctuarul cald al bucătăriei înghețată până la os. Am căutat cel mai întunecat şi mai ferit ungher, nişa îngustă din cămară, şi m-am ascuns acolo. Înăuntru erau câteva dulapuri cu veselă din porțelan, iar eu nu m-am oprit

până când n-am ajuns la ele, iar acolo mi-am cuprins talia cu brațele, tremurând şi încercând să ocup cât mai puțin spațiu cu putință.

Toate instinctele îmi spuneau că fetița e a mea şi că nimeni n-avea dreptul să-mi încalce cuvântul în ceea ce-o privea. Eu aveam grijă de ea, eu mă sacrificasem pentru ea. „Nu eşti mama mea.” 0 ingrată. O trădătoare! îmi doream să ies cu paşi apăsați din ascunzătoare şi să-i spun ce uşor mi-ar fi fost să o dau după moartea mamei, cât de bine mi-ar fi fost fără ea. Mama… Aş vrea să iau înapoi toate cuvintele urâte pe care i le spusesem în adolescență. Acum înțelegeam în sfârşit cât de nedreaptă e meseria de părinte. Tu încerci să-i ții sănătoşi, în siguranță, şi primeşti învinuiri în loc de mulțumiri şi rebeliune în loc de cooperare.

Se auziră paşi în bucătărie şi se închise uşa. Am rămas nemişcată, rugându-mă să nu fie nevoie să vorbesc cu nimeni, însă o umbră întunecată se mişcă prin încăperea întunecată, prea mare ca să fie altcineva în afară de Gage.

— Liberty?

Nu puteam să mai tac.

— Nu vreau să vorbesc, am spus supărată.

Gage apăru în pragul îngust al cămării, obligându-mă să mă retrag într-un colț. Umbrele erau atât de întunecate înăuntru încât nu puteam să-i disting figura, şi rosti singurul lucru la care nu mă aşteptam:

— Îmi pare rău.

Orice altceva ar fi spus m-ar fi supărat şi mai tare, dar acele cuvinte mă făcură să plâng. Am aplecat capul şi am

oftat tremurat.

— Nu-i nimic. Unde e Carrington?

— Vorbeşte cu tata.

Gage se apropie de mine din câțiva paşi măsurați.

— Ai avut dreptate cu tot. L-am spus lui Carrington că trebuie să poarte cască de acum înainte şi am coborât cablul câțiva metri.

Făcu o pauză scurtă, apoi continuă:

— Ar fi trebuit să te întreb înainte să montez tiroliana. N-o să se mai repete.

Cuvintele lui avură darul să mă surprindă, fiindcă mă aşteptam să vină şi să încerce să mă convingă că are dreptate. Am ridicat capul spre el, abia distingându-i contururile chipului. Mirosea a exterior, a vânt, ozon, iarbă uscată şi ceva dulce, asemănător cu lemnul proaspăt tăiat.

— Sunt prea protectoare, i-am spus.

— Sigur că eşti, răspunse el pe un ton calm. Asta e treaba ta. Dacă nu ai fi fost…

Se întrerupse şi trase aer în piept când văzu lacrimile de pe obrajii mei.

— Fir-ar să fie, nu, nu, nu face asta.

Începu să caute prin sertarele din cămară până când găsi un şervet împăturit.

— Liberty, nu plânge. Îmi pare rău că am ridicat nenorocitul ăla de cablu. Îl dau jos imediat.

Gage cel atât de calm de obicei îmi ştergea neîndemânatic obrajii cu materialul moale.

— Nu, am spus trăgându-mi nasul. Lasă tiroliana la locul

ei.

— Bine, bine, cum vrei tu. Orice vrei, doar te rog să nu plângi.

I-am luat şervetul şi mi-am suflat nasul, oftând din greu.

— Îmi pare rău că ți-am vorbit urât. N-ar fi trebuit să reacționez aşa.

Se mişcă puțin şi se mută de pe un picior pe altul, ca un animal neliniştit într-o cuşcă prea mică.

— Petreci jumătate din viață ca să ai grijă de ea, să o aperi, şi într-o bună zi vine un mitocan şi o lasă să se joace la trei metri înălțime, fără cască de protecție. Normal că eşti supărată.

— Numai pe ea o am şi dacă i s-ar întâmpla vreodată ceva…

Mi se pusese un nod în gât, dar m-am forțat să continui:

— Ştiam de mult că are nevoie de o prezență masculină în viața ei, dar nu vreau să se ataşeze de tine şi de Churchill fiindcă n-o să dureze la nesfârşit, n-o să rămânem aici pentru totdeauna, şi…

— Te temi ca nu cumva să se implice, repetă el încet.

— Afectiv, da. Ca să nu-i fie greu când o să plecăm. Cred că a fost o greşeală.

— Ce anume?

— Totul. Tot ce am făcut. N-ar fi trebuit să accept propunerea lui Churchill. N-ar fi trebuit să venim aici.

Gage nu spuse nimic, iar ochii îi străluciră într-o rază de lumină care pătrundea în cameră.

— Ce? am întrebat pe un ton defensiv. De ce nu spui

nimic?

— Vorbim altă dată despre asta.

— Putem să vorbim acum. La ce te gândeşti?

— Că proiectezi din nou.

— Ce anume?

A întins mâna spre mine, iar eu m-am crispat, dar când i-am simţit atingerea caldă gândurile mi s-au risipit. S-a apropiat de mine şi mi-a cuprins picioarele între ale lui, puternice sub materialul uzat al blugilor. Am tresărit când mi-a cuprins obrazul şi mi-a mângâiat încet gâtul cu degetul mare, aprinzând în mine un foc de care nu ştiam.

Gage vorbi cu gura ascunsă în părul meu:

— Nu-mi spune că e vorba despre Carrington, când eşti îngrijorată că tu te implici prea mult.

— Nu-i adevărat, am spus cu buzele uscate.

Mi-a înclinat capul pe spate şi s-a aplecat deasupra mea, şoptindu-mi ironic la ureche:

— Vorbeşti prostii, draga mea.

Avea dreptate. Eram naivă dacă-mi imaginam că puteam să venim în vizită la familia Travis de parcă am fi fost în vacanţă, să participăm la viaţa lor fără să ne implicăm emoţional. Eram mai implicată decât visasem vreodată că se putea.

Am început să tremur şi mi s-a strâns stomacul atunci când Gage a început să mă sărute pe obraz şi pe colţul buzelor. M-am retras până când am atins dulapul cu umerii, făcând porţelanurile să zornăie. Braţul lui Gage m-a forţat să-mi arcuiesc spatele şi fiecare inspiraţie îmi lipea pieptul

de pieptul lui.

— Liberty, dă-mi voie… Nu te opune.

Nu puteam să vorbesc sau să mă mişc, aşa că am aşteptat neputincioasă în timp ce el a început să mă sărute. Am închis ochii şi am desfăcut buzele ca să-i gust sărutările liniştite, răbdătoare, iar el mi-a cuprins obrajii în palme. Dezarmată de blândețea sa, m-am relaxat şi m-am sprijinit de el, iar Gage m-a sărutat mai adânc, ademenindu-mă şi mângâindu-mă reținut, cu grijă, înnebunindu-mă până când inima începu să-mi bată ca după maraton.

Îmi strânse părul în mână şi începu să mă sărute lent pe gât, spre ureche. Când buzele lui îmi atinseră urechea, deja mă răsuceam să ajung mai aproape de el, strângându-i suprafața puternică a brațelor. Murmură ceva şi-mi apucă încheieturile, ridicându-mi mâinile pe umerii săi. Eu m-am clătinat, pe vârfuri, cu toți muşchii încordați.

Gage mă strânse la pieptul lui puternic şi mă sărută din nou pe buze, de această dată mai lung, mai pasional, tăindu-mi răsuflarea. M-am lipit cu totul de el, până când între noi n-a mai rămas nici măcar un milimetru de spațiu. Mă săruta de parcă am fi făcut dragoste chiar atunci, cu sărutări pătimaşe, cu limba, cu dinții, sărutări aşa de dulci că-mi venea să leşin pe loc. M-am agățat de el şi am gemut, iar el mi-a cuprins fundul în palme şi m-a lipit de corpul lui aprins, făcându-mă să simt mai multă dorință decât simțisem vreodată în viață. Voiam să mă culce pe podea şi să-mi facă totul, orice. Mă săruta cu pasiune şi fiecare gând şi impuls mi se topeau într-un sunet alb, scufundate în

plăcerea care mă cuprinsese din cap până-n picioare.

Îşi strecură mâna pe sub marginea bluzei mele şi îşi lipi palma de pielea spatelui meu, care era caldă şi sensibilă de parcă aş fi luat foc. Răcoarea degetelor lui era nespus de plăcută, iar eu m-am arcuit fericită, în timp ce el a desfăcut degetele şi a început să mă mângâie încet în sus, spre talie.

În acel moment, uşa bucătăriei se deschise cu zgomot. Ne-am despărțit repede, iar eu m-am îndepărtat de Gage, cu tot trupul încă aprins. Mi-am aranjat bluza, iar el a rămas în spate, cu mâinile pe marginea dulapului şi cu capul aplecat, l-am văzut muşchii încordați pe sub haine – era crispat din cauza frustrării. Mă uluia forța cu care-i răspunsesem, dorința pe care o simțeam. Se auzi vocea nesigură a lui Carrington:

— Liberty, eşti acolo?

Am ieşit grăbită.

— Da, doar că… Voiam să fiu puțin singură.

M-am îndreptat spre colțul opus al bucătăriei, acolo unde era sora mea. Chipul ei mic era tensionat şi avea părul răvăşit ca acela al unei păpuşi nepieptănate. Părea gata să izbucnească în lacrimi.

— Liberty…

Când iubeşti un copil, îl ierți înainte să te roage să faci asta. E ca şi cum l-ai fi iertat deja pentru lucruri pe care încă nu le-a făcut.

— Nu-i nimic, am şoptit, întinzând mâinile spre ea. E în regulă, iubito.

Carrington s-a repezit spre mine şi m-a cuprins cu brațele

ei subțiri.

— Îmi pare rău, a spus cu ochii în lacrimi. N-am vrut să spun ce am spus, n-am vorbit serios.

— Ştiu.

— Voiam doar să mă distrez.

— Sigur că da.

Am strâns-o în brațe cu căldură, lipindu-mi obrazul de creştetul ei.

— Dar e treaba mea să mă asigur că te distrezi cât mai puțin.

Am râs amândouă şi ne-am îmbrățişat.

— Carrington, o să încerc să nu fiu aşa tot timpul, dar tu ajungi la vârstă la care aproape toate lucrurile pe care o să vrei să le faci sunt lucruri care pe mine o să mă îngrijoreze foarte tare.

— O să fac tot ce-mi spui tu, rosti ea puțin cam repede.

Am zâmbit.

— Doamne, nu vreau să faci orice zic, dar trebuie să găsim o cale să ne înțelegem chiar şi atunci când avem păreri diferite. Ştii ce e un compromis?

— Da. E atunci când nu facem nici ca mine, nici ca tine, şi nimeni nu e mulțumit. De exemplu aşa cum am făcut acum, când Gage a coborât tiroliana.

Am râs.

— Exact.

Mi-am amintit despre tiroliană şi m-am uitat spre cămară, care era goală din câte-mi puteam da seama. Gage plecase din bucătărie fără să scoată un sunet, iar eu nu ştiam ce să-i

spun data viitoare când ne întâlneam. Felul în care mă sărutase, felul în care reacționasem eu… Era mai bine ca unele lucruri să rămână neaflate.

— Despre ce ai vorbit cu Churchill? am întrebat.

— De unde știi că am vorbit?

— M-am gândit că ți-a spus el ceva, fiindcă are mereu o părere, despre orice, şi cum tu n-ai venit imediat în casă, am presupus că vorbeați.

— Aşa e. A spus că ar fi bine să ştiu că nu-i uşor să fii părinte şi că, deşi nu eşti mama mea, eşti cea mai bună înlocuitoare din câte a pomenit el.

— A spus Churchill aşa? am întrebat, flatată şi mulțumită.

— Şi, a continuat sora mea, a mai spus că n-ar trebui să mă port aşa cu tine, fiindcă multe fete de vârstă ta m-ar fi dat spre adopție când a murit mama.

Îşi puse capul pe pieptul meu şi întrebă:

— Te-ai gândit să faci aşa, Liberty?

— Niciodată, am spus pe un ton hotărât. Nici măcar o clipă, fiindcă te iubesc prea mult ca să renunț la tine. Vreau să faci întotdeauna parte din viața mea.

M-am aplecat şi am strâns-o în brațe.

— Liberty? a întrebat cu o voce înfundată.

— Da, iubito?

— Ce făceai cu Gage în cămară?

Am ridicat capul, părând, sunt sigură, vinovată.

— L-ai văzut?

Carrington dădu din cap cu inocență.

— A plecat adineauri din bucătărie, pe vârfuri, parcă se strecura afară.

— Cred că încerca să nu ne deranjeze, am spus cu o voce tremurată.

— Te certai cu el din cauza tirolienei?

— Vorbeam doar, atâta tot. Vorbeam.

M-am îndreptat spre frigider fără să mă gândesc la ce fac.

— Mi-e foame. Hai să mâncăm ceva.

Gage lipsi tot restul zilei, fiindcă îşi amintise din senin că are câteva treburi urgente de făcut, care aveau să-l țină ocupat pe o perioadă nedeterminată. Mă simțeam uşurată, fiindcă aveam nevoie să mă gândesc puțin la ce se întâmplase şi la ce aveam de făcut mai departe.

În cartea lui Churchill scria că o cale foarte bună ca să te ocupi de punctele de cotitură era să treci repede de faza de negare şi să accepți schimbarea, apoi să-ți faci planuri de viitor. După ce m-am gândit bine la tot, am decis că sărutul fusese un moment de nebunie şi că probabil Gage îl regreta, aşa că mi se părea cel mai înțelept să mă prefac că nu se întâmplase nimic. Aveam de gând să fiu calmă, relaxată şi cu o atitudine impersonală.

Eram atât de hotărâtă să-i arăt lui Gage cât de puțin mă afectase incidentul şi să-l uluiesc cu sofisticarea mea relaxată încât am fost de-a dreptul dezamăgită când l-am văzut pe Jack de dimineață, care ne-a explicat supărat că fratele lui nu-i anunțase din timp, ci îl sunase pur şi simplu de dimineață şi îi spusese că trebuie să vină să-l ajute pe tatăl lor, fiindcă el nu putea să ajungă.

— Ce e atât de important încât n-a putut să vină aici? întrebă Churchill supărat.

Jack nu voia să-l ajute şi nici Churchill nu voia să fie ajutat de fiul său mijlociu.

— A plecat la New York s-o viziteze pe Dawnelle, spuse acesta. Vrea să o *scoată* în oraş după şedința foto de la Demarchelier.

— A plecat fără să anunțe? spuse Churchill supărat şi încruntându-se. Ce naiba face? Trebuia să aibă întâlnire cu nişte canadieni de la *Syncrude* astăzi, adăugă îngustând pleoapele. Sper că nu a luat Gulfstream-ul fără să anunțe, sau…

— Nu l-a luat.

Informația îl mai calmă pe Churchill.

— Bine, fiindcă i-am spus ultima dată că…

— A luat Citation-ul, rosti Jack.

Tatăl lui scoase un sunet supărat şi întinse mâna după telefonul mobil, iar eu am dus tava de mâncare jos, la bucătărie. Era ridicol, dar vestea că Gage plecase la New York, la iubita lui, mă lovise ca un pumn în stomac. M-a cuprins o amorțeală amară când m-am gândit la el alături de frumoasa Dawnelle cea cu părul blond şi drept, cu contractul ei de reclamă la parfum. Sigur că se dusese la ea. Eu nu fusesem decât un impuls de moment. O toană. O greşeală.

Eram atât de geloasă încât aproape că mi se făcuse rău, şi totul din cauza celui mai nepotrivit bărbat. Mi-am spus că sunt proastă, dar asta nu m-a ajutat cu nimic. Tot restul zilei

mi-am propus în nenumărate rânduri să uit de Gage gândindu-mă la Hardy, marea mea iubire, care însemna mai mult pentru mine decât avea să însemne el vreodată. Hardy, care era atrăgător, fermecător şi nerezervat spre deosebire de Gage, mitocanul arogant.

Nici măcar asta nu mă ajută, totuşi, aşa că m-am concentrat pe furia lui Churchill şi cum să-l fac să fie cât mai supărat, amintindu-i cum fiul lui plecase cu avionul Citation cu fiecare ocazie pe care o prindeam. Speram să-l pedepsească pe Gage aşa cum făcuse Dumnezeu cu Egiptul.

Spre dezamăgirea mea, Churchill se calmă după ce vorbiră la telefon.

— Are de gând să schimbe lucrurile cu Dawnelle, îmi spuse pe un ton calm.

Nu credeam că se poate, dar dispoziția mi se strică şi mai mult. Nu putea să fie vorba decât despre un singur lucru – Gage avea să-i propună să se mute cu el, poate chiar să îl ia de bărbat.

După o zi întreagă în care o ajutasem pe Carrington la fotbal, eram epuizată. Ba mai mult, eram şi deprimată. N-aveam să găsesc niciodată un bărbat şi aveam să-mi petrec tot restul vieții dormind singură într-un pat dublu, până la adânci bătrâneți, ca o bătrână supărăcioasă care îşi bârfeşte vecinii şi are grijă de cele zece pisici din dotare.

Am făcut o baie lungă, pe care Carrington mi-a împodobit-o cu spumă de baie Barbie, care mirosea a gumă de mestecat, şi după aceea m-am aşezat în pat şi m-am uitat în tavan.

A doua zi m-am trezit supărată, de parcă somnul n-ar fi făcut decât să-mi catalizeze depresia într-o stare generală de supărare. Churchill a ridicat din sprâncene când l-am informat că nu aveam chef să fug în sus şi în jos pe scări toată ziua, şi că i-aş fi fost recunoscătoare dacă mi-ar face o listă cu tot ce avea nevoie de jos.

Printre lucrurile pe care mi le ceruse era şi să dau telefon la un restaurant proaspăt deschis şi să fac o rezervare pentru opt persoane.

— Unul dintre prietenii mei a investit în acel local, îmi spuse Churchill, aşa că merg cu familia la cină acolo. Să vă îmbrăcați frumos, tu şi Carrington.

— Noi nu mergem.

— Ba da, spuse el numărând invitații pe degete. O să fiți voi două, Gretchen, Jack şi prietena lui, eu cu Vivian, şi Gage.

Deci se întorcea de la New York până în acea seară. Am simțit că mi se strânge stomacul.

— Şi Dawnelle? am întrebat pe un ton tăios. Vine şi ea?

— Nu ştiu. Mai bine faci rezervarea pentru nouă persoane, ca să fim siguri.

Dacă venea şi ea, iar ei doi erau logodiți, eram aproape sigură că nu puteam să fiu în aceeaşi încăpere cu ei.

— O să fie numai şapte oameni, am spus, fiindcă eu şi Carrington nu facem parte din familie, aşa că nu mergem.

— Ba mergeți, spuse Churchill pe un ton plat.

— Mâine merge la şcoală şi nu poate să stea până târziu.

— Atunci să faci rezervarea pentru mai devreme.

— Îmi ceri prea mult, m-am răstit eu.

— Pentru ce naiba te plătesc, Liberty? mă întrebă Churchill calm.

— Să lucrez pentru tine, nu să iau cina cu familia.

El mă privi fără să clipească.

— Am de gând să vorbesc despre afaceri la cină, aşa că ai grijă să nu-ți uiți carnețelul.

Capitolul 20

Nu mă temusem prea des de vreun eveniment aşa cum m-am temut de cina aceea. M-am agitat din cauza ei aproape toată ziua, iar la ora cinci deja aveam stomacul strâns într-un nod, ceea ce mă făcea sa fiu sigura ca n-o sa pot sa mănânc nimic.

Numai orgoliul m-a făcut să îmbrac cea mai frumoasă rochie, una croşetată, roşie, cu mâneci lungi şi decolteu în „V” care-mi scotea în evidență sânii şi se aşeza frumos pe trupul meu, căzând apoi în valuri delicate. Am petrecut cel puțin patruzeci şi cinci de minute ca să-mi îndrept părul şi m-am fardat cu grijă, am aplicat un strat de gloss transparent. Eram gata. În ciuda stării pe care o aveam, nu arătasem niciodată mai bine.

Am mers la uşa dormitorului surorii mele şi am găsit-o încuiată.

— Carrington, am strigat. E ora şase. Hai să mergem, vino încoace.

Am auzit-o vorbind înfundat:

— Mai am nevoie de câteva minute.

— Grăbeşte-te, i-am spus puțin supărată. Lasă-mă să te ajut.

— Mă descurc.

— Vreau să cobori în salon în cinci minute.

— Bine!

Am oftat din tot sufletul şi m-am îndreptat spre lift. De obicei coboram pe scări, dar nu aveam de gând să fac asta pe tocuri de zece centimetri. Casa era foarte tăcută, iar pe coridor nu se auzea decât ritmul paşilor mei, mai tare pe marmură, mai înfundat pe podeaua de lemn, deloc pe carpetă.

Salonul era gol, iar în şemineu ardea focul. Nedumerită m-am apropiat de bar şi m-am uitat la sticle şi la pahare. Dacă tot nu conduceam, iar Churchill mă obliga să ies cu el şi cu familia lui, îmi datora un pahar de băutură. Am turnat nişte cola într-un pahar, am adăugat puțin rom Zaya şi am amestecat cu degetul arătător, apoi am luat o înghițitură cu rol de medicament, iar lichidul rece mi-a alunecat pe gât, arzând. Poate că pusesem prea mult rom.

Am avut nenorocul să mă răsucesc înainte să termin de înghițit şi să-l văd pe Gage intrând în cameră. O clipă m-am străduit să nu pufnesc şi să împroşc cu băutură în jur, apoi, după ce am reuşit să înghit, am început să tuşesc violent şi am fost nevoită să las paharul jos.

Gage a ajuns imediat lângă mine.

— Ți-a intrat pe partea cealaltă? m-a întrebat amabil, mângâindu-mă încet pe spate.

Am dat din cap şi am continuat să tuşesc, cu ochii în

lacrimi. El m-a privit îngrijorat şi amuzat în acelaşi timp.

— A fost vina mea. N-am vrut să te iau prin surprindere.

Rămase cu mâna pe spatele meu, ceea ce nu mă ajuta deloc să respir mai bine. Imediat am observat două lucruri, primul, că era singur, iar al doilea, că era nepermis de atrăgător în puloverul negru de caşmir, pantaloni gri şi pantofi negri de la Prada. Când am terminat de tuşit, m-am trezit că privesc direct în ochii lui strălucitori.

— Bună, am spus patetic.

El mi-a zâmbit şi mi-a răspuns la salut.

O căldură periculoasă mă cuprinsese din cauza apropierii lui şi eram atât de fericită că e acolo, dar şi atât de nefericită din atât de multe motive… Mă simțeam umilită din cauză că îmi doream să mă arunc în brațele lui, şi toate acele emoții mă tulburau peste măsură.

— Dawnelle e cu tine?

— Nu.

Gage păru că vrea să mai spună ceva, dar se stăpâni şi se uită în jur, la camera goală.

— Unde sunt ceilalți?

— Nu ştiu. Churchill a spus ora şase.

Gage zâmbi trist.

— Nu ştiu de ce era atât de nerăbdător să adune pe toată lumea în seara asta. Singurul motiv pentru care am venit a fost că am sperat ca noi doi să putem să vorbim puțin după aceea.

A făcut o pauză scurtă, apoi a adăugat: v – Singuri.

M-a trecut un fior de nervozitate.

— Bine.
— Eşti foarte frumoasă, îmi spuse. Dar aşa eşti mereu.
Continuă înainte să apuc să-i răspund:
— M-a sunat Jack pe drum încoace şi mi-a spus că nu ajunge.
— Sper că se simte bine.
Am încercat să par îngrijorată, deşi nu-mi păsa absolut deloc de Jack în acea clipă.
— Nu, n-are nimic. L-a surprins iubita lui cumpărând bilete la un concert Coldplay.
— Lui nu-i place deloc Coldplay, am spus eu, fiindcă îl auzisem spunând asta.
— Aşa e, dar îi place să se culce cu prietena lui.
Ne-am întors amândoi spre Gretchen şi spre Carrington, care tocmai intrau în salon. Gretchen era îmbrăcată într-o fustă liliachie, cu o cămaşă de aceeaşi culoare şi avea la gât o eşarfă Hermes. Spre dezamăgirea mea, Carrington era în blugi şi cu un pulover roz.
— Carrington, nu te-ai îmbrăcat încă? Ți-am pregătit fusta albastră şi…
— Nu pot să merg, spuse sora mea pe un ton vesel, fiindcă am prea multe teme, aşa că mă duc cu mătuşa Gretchen la clubul ei de lectură şi-mi fac temele acolo.
Gretchen avea o expresie tristă pe chip.
— Tocmai mi-am amintit de întâlnirea asta, şi nu pot să o ratez, fiindcă fetele sunt foarte stricte cu participarea. Dacă ai două absențe nemotivate…
Făcu un semn în dreptul gâtului cu una dintre mâinile ei

îngrijite.

— Par necruțătoare, am spus.

— Scumpo, nici nu-ți imaginezi. Dacă te-au dat afară, nu te mai primesc înapoi, şi după aceea ar trebui să-mi găsesc altceva de făcut marți seara, iar singurul lucru ar fi un grup de jocuri de societate, rosti uitându-se la Gage. Ştii că nu-mi plac.

— Nu ştiam.

— Te îngraşă, îl informă ea, fiindcă toată lumea ronțăie câte ceva. Şi la vârstă mea...

— Unde e tata? o întrerupse el.

Carrington răspunse inocent:

— Unchiul Churchill mi-a spus să vă spun că-l supără piciorul şi că rămâne acasă în seara asta, ca să se uite la un film cu prietena lui, Vivian, când ajunge şi ea.

— Dar cum voi doi sunteți pregătiți şi îmbrăcați atât de frumos, spuse Gretchen, mergeți fără noi şi simțiți-vă bine.

Dispărură ca la vodevil, lăsându-ne cu gurile căscate. Era o conspirație. Nedumerită şi stânjenită, m-am întors spre Gage.

— Eu n-am nimic de-a face cu asta, jur…

— Ştiu, ştiu.

Păru exasperat, dar după aceea râse şi rosti:

— După cum vezi, familiei mele nu-i pasă deloc de subtilitate.

Zâmbetul lui larg, atât de prețios pentru mine, mă făcu să mă înfior.

— Nu e nevoie să mergem la cină, i-am spus. Cred că eşti

obosit după călătoria la New York, şi cred că Dawnelle n-ar fi prea bucuroasă dacă am ieşi împreună.

Amuzamentul din privirea lui dispăru.

— De fapt, eu şi Dawnelle ne-am despărțit ieri.

Mi s-a părut că nu l-am auzit bine. M-am temut să trag vreo concluzie cu atât de puține informații, dar mi-am simțit pulsul accelerându-se sub piele, în obraji, în capul pieptului şi la încheieturile mâinilor. Cu siguranță că păream patetic de confuză, fiindcă Gage nu mai spuse nimic, ci aşteptă doar să răspund.

— Îmi pare rău să aud asta, am reuşit să spun într-un final. De asta te-ai dus la New York, ca să te desparți de ea?

Gage aprobă din cap, apoi îmi dădu o şuviță după ureche, atingându-mi obrazul cu degetul mare. Îmi ardea fața. Am rămas nemişcată şi încordată, ştiind că dacă aş mişca vreun muşchi m-aş prăbuşi.

— Mi-am dat seama, spuse el, că dacă eram atât de fascinat de o femeie încât nu mai puteam să dorm noaptea, n-avea rost să fiu cu altcineva.

N-aş fi putut să spun nimic nici dacă vorbele mi-ar fi salvat viața. Privirea îmi căzu pe umărul lui, acolo unde îmi doream nespus să pun capul. Gage se jucă în părul meu cu o mişcare uşoară, electrizantă.

— Vrei să ieşim împreună la restaurant? l-am auzit întrebând după un moment.

Am ridicat privirea spre el. Era minunat. Focul arunca lumini colorate peste pielea lui şi îi scotea în evidență strălucirea din ochi. Contururile chipului său erau frumos

reliefate, dar avea nevoie de o tunsoare. Şuvițele negre şi groase începeau să i se onduleze pe deasupra urechilor şi pe ceafă. Îmi aminteau de finețea lor sub degetele mele, ca mătasea netratată, şi îmi era dor să-l ating, să-l trag spre mine. Ce mă întrebase? Da, despre cină.

— N-aş vrea să le dau satisfacție, am spus, iar el a zâmbit.

— Ai dreptate. Pe de altă parte, tot trebuie să mâncăm, spuse, privindu-mă de sus în jos. Şi eşti prea frumoasă ca să rămânem aici în seara asta.

Îmi puse mâna pe talie şi apăsă uşor.

— Hai să plecăm de aici.

Parcase în fața conacului. Bineînțeles că avea un Maybach, o maşină a oamenilor bogați, dar cărora nu le place să se mândrească, motiv pentru care nici nu vezi de multe ori marca asta la Houston. La trei sute de mii de dolari poți să-i faci un exterior atât de banal încât valeții din parcări să nu-l pună prea des alături de BMW-uri şi Lexus-uri. Interiorul are scaune din piele şi lemn lăcuit, adus din jungla indoneziană pe spinările elefanților, ca să nu mai spun despre cele două ecrane, despre suportul pentru pahare de şampanie şi despre minifrigiderul în care poți să păstrezi rece sticla de Cristal. Toate pot să ajungă de la zero la o sută de kilometri pe oră în mai puțin de cinci secunde.

Gage mă ajută să urc în maşina joasă şi îmi prinse centura de siguranță, în timp ce eu m-am relaxat în scaun, inspirând parfumul de piele şi uitându-mă la bordul care semăna cu acela al unui mic avion. Maybach-ul începu să toarcă şi se

îndepărtă de conac. Gage ridică un lucru din consola dintre noi, conducând cu o singură mână, apoi, cu mobilul în mână, întrebă:

— Te superi dacă dau repede un telefon?

— Deloc.

Am trecut de poarta din față, iar eu m-am uitat la casele pe lângă care treceam, la ferestrele rectangulare, la un cuplu care plimba un cățel. Pentru unii era o seară obişnuită, pentru alții, însă, se întâmplau lucruri inimaginabile.

Gage formă repede un număr, iar pe partea cealaltă cineva îi răspunse. Începu să vorbească fără să salute.

— Ştii, tata, tocmai m-am întors de la New York acum două ore şi nici n-am apucat să despachetez. Poate că o să te miri, dar nu fac mereu lucrurile conform programului tău.

Churchill îi răspunse ceva.

— Da, spuse Gage, mi-am dat seama, dar te avertizez că de acum încolo e cazul să te ocupi de viața ta sentimentală şi o să mă ocup eu de a mea.

Închise telefonul cu un sunet sec, apoi rosti:

— Îşi bagă coada peste tot.

— Aşa face cu toată lumea, am răspuns cu răsuflarea tăiată din cauza implicației că eu aş fi făcut parte din viața sa amoroasă. Aşa îşi arată el afecțiunea.

Gage îmi aruncă o privire ironică:

— Nu mai spune.

Îmi veni o idee.

— Ştia că te duci să te desparți de Dawnelle?

— Da, i-am spus.

Churchill ştia şi nu-mi spusese nimic. Îmi venea să-l omor.

— Deci de asta s-a calmat după ce a vorbit cu tine, am spus. Cred că nu prea o plăcea pe Dawnelle.

— Nu cred că îl interesa persoana ei, dar la tine ține mult.

Am simțit cu bucuria se revarsă din inima mea precum un braț de fructe prea grele, pe care nu mai poți să le ții.

— Churchill ține la mulți oameni, am spus pe un ton neutru.

— Nu chiar. Cu majoritatea e reținut, iar eu semăn cu el.

Era periculoasă tentația să-i spun tot, să mă relaxez alături de el, dar maşina era ca un cocon de umbră elegantă, iar eu mă simțeam foarte apropiată de acest bărbat pe care abia dacă-l cunoşteam.

— Mi-a povestit demult despre tine, i-am spus. Şi despre frații tăi. Oricând venea la salon îmi spunea ce mai face familia şi mi se părea că se contrazice mereu cu tine, dar se şi simțea că de tine e cel mai mândru. Chiar şi când se plângea de tine o făcea pe un ton lăudăros.

Gage zâmbi puțin.

— De obicei nu vorbeşte atât.

— Te-ai mira ce de lucruri spun oamenii la masa de manichiură.

El clătină din cap, cu ochii la drum.

— Tata e ultimul om de pe lume care să meargă la salon. Când am auzit ce face, m-am întrebat ce fel de femeie a reuşit să-l convingă să facă asta şi, aşa cum poți să-ți imaginezi, a creat rumoare în familie.

Ştiam că era mai important decât ar fi trebuit ca Gage să aibă o părere bună despre mine.

— Nu i-am cerut niciodată nimic, am spus tulburată. Nu m-am gândit niciodată la el ca la un bărbat care să mă întreţină. Nu mi-a făcut niciodată cadouri sau…

— Liberty, mă întrerupse el cu blândeţe. E în regulă. Înţeleg.

Am oftat uşurată.

— Ştiu cum părea.

— Mi-am dat seama imediat că nu e nimic între voi, fiindcă niciun bărbat cu care te-ai culca n-ar fi dispus să te lase vreodată să pleci de lângă el.

Tăcere. Remarca intenţionat provocatoare mă făcu să-mi pierd şirul gândurilor. Pe de-o parte îl doream, pe de alta, mă speria. Nu dorisem pe nimeni aşa cum îl voiam pe Gage, dar ştiam că n-o să fiu destul de bună pentru el. Nu aveam experienţă şi nici talent, iar în timpul sexului nu puteam deloc să rămân atentă la ce se întâmpla. Nu reuşeam să-mi liniştesc mintea, care în mijlocul acţiunii se întreba dacă semnasem carnetul de note al lui Carrington sau dacă o să iasă pata de cafea de pe bluza albă. Pe scurt, eram nepricepută în pat, şi nu voiam ca el să afle.

— O să vorbim vreodată despre ce s-a întâmplat? întrebă Gage, iar eu mi-am dat seama că se referea la sărut.

— Despre ce? am întrebat pe un ton nevinovat.

El râse încet.

— Deci răspunsul e nu.

S-a făcut milă de mine şi m-a întrebat cum se descurcă

sora mea la şcoală. Uşurată, i-am povestit despre problemele pe care le avea Carrington la matematică, apoi am început să vorbim despre cum era când eram noi la şcoală şi curând mă distra cu poveşti despre năzbâtiile pe care le făcuseră el şi fraţii săi când erau mici.

Am ajuns la restaurant aproape fără să-mi dau seama când a trecut timpul. Acolo, un valet în livrea m-a ajutat să cobor, iar un altul a luat cheile maşinii de la Gage.

— Putem să mergem oriunde, îmi spuse el apucându-mă de braț. Dacă nu-ți place aici, să-mi spui.

— Sunt sigură că e un loc minunat.

Era un restaurant franțuzesc, cu pereții zugrăviți în culori deschise, cu fețe de masă albe şi cu muzică de pian. După ce Gage îi explică fetei de la intrare că rămăseserăm doi în loc de nouă, ea ne conduse spre una dintre mesele mai mici dintr-un colț, parțial ascunsă în spatele unui paravan.

Gage se uită în meniul de vinuri în timp ce un chelner amabil ne aduse apă şi îmi puse un şervet în poală. După ce Gage a ales vinul, am comandat supă de sparanghel cu homar caramelizat, scoici, peşte şi o salată caldă din vinete şi ardei copt.

— Cina mea e mai umblată decât mine, am spus, făcându-l pe Gage să zâmbească.

— Unde ai vrea să mergi, dacă ai putea să alegi orice destinație?

Întrebarea mă entuziasma. Visasem mereu să călătoresc în locurile pe care le văzusem numai în reviste sau în filme.

— Nu ştiu… Aş începe cu Parisul, poate. Sau cu Londra

ori Florența. Mi-ar plăcea să merg cu sora mea, când va mai creşte. O să string destul ca să mergem prin Europa cu autobuzul…

— Nu vrei să vezi Europa prin geamul unui autobuz, spuse el.

— Nu?

— Nu. Vrei să mergi cu cineva care cunoaşte locurile potrivite, îşi scoase telefonul şi mă întrebă:

— Care dintre ele?

Am zâmbit şi am clătinat nedumerită din cap.

— La ce te referi?

— Paris sau Londra? Pot să pregătesc avionul în două ore.

Am decis să-i fac jocul.

— Luăm Gulfstream-ul sau Citation-ul?

— Pentru Europa, Gulfstream-ul.

Atunci mi-am dat seama că el vorbea serios.

— Nici măcar valiză n-am, i-am spus uluită.

— Îți cumpăr tot ce ai nevoie când ajungem acolo.

— Ai spus că te-ai săturat de călătorii.

— Mă refeream la călătoriile de afaceri. În plus, mi-ar plăcea să văd Parisul alături de cineva care n-a mai fost acolo niciodată.

Vocea îi căpătă un ton blând.

— Ar fi ca şi cum l-aş vedea şi eu pentru prima dată.

— Nu, nu. Lumea nu merge în Europa de la prima întâlnire.

— Ba da.

— Nu cei pe care-i cunosc eu. Ca să nu mai spun că s-ar speria Carrington dacă aş face un lucru atât de neaşteptat…

— Proiectezi, murmură el.

— Bine, m-ar speria pe mine. Nu te cunosc suficient încât să plec cu tine peste hotare.

— Asta o să se schimbe.

L-am primit uimită. Era mai relaxat decât îl văzusem vreodată şi mă privea amuzat.

— Ce-i cu tine? am întrebat ameţită.

El clătină din cap şi zâmbi.

— Nu sunt sigur, dar îmi place.

Am vorbit tot timpul cinei. Aveam să-i spun atât de multe lucruri şi voiam să aflu atâtea despre el! Trei ore de conversaţie nu mi-erau suficiente. Gage era un bun ascultător şi părea cu adevărat interesat de poveştile despre trecutul meu, de detaliile care ar fi plictisit pe oricine altcineva, l-am povestit chiar şi despre cât de vinovată mă simţisem fiindcă mama şi Carrington nu fuseseră atât de apropiate.

— Credeam că îi ţin locul, i-am spus, dar după moartea ei m-am întrebat dacă nu cumva eu… Ei bine, am iubit-o atât de mult pe sora mea, încă de la început, încât, cumva, am preluat eu rolul mamei, şi m-am întrebat dacă nu cumva eram vinovată de… nu ştiu care ar fi cuvântul potrivit.

— Simţi că ai marginalizat-o?

— Ce înseamnă asta?

— Că ai dat-o la o parte.

— Da, asta am făcut.

— E o prostie, spuse Gage cu blândețe. Lucrurile nu se întâmplă aşa, scumpo. Nu i-ai luat nimic mamei tale iubind-o pe Carrington.

Mă luă de mână şi îmi strânse degetele între ale lui.

— Mi se pare că Diana avea problemele ei şi probabil că ți-a fost recunoscătoare pentru că i-ai arătat lui Carrington iubirea pe care ea nu putea să i-o arate.

— Sper, am spus prea puțin convinsă. Eu… De unde ştii cum o cheamă?

El ridică din umeri.

— Cred că am auzit de la tata.

În tăcerea caldă care urmă, mi-am amintit că şi el îşi pierduse mama, pe când avea numai trei ani.

— Îți aminteşti ceva despre mama ta?

El clătină din cap.

— Ava a avut grijă de mine cât am fost bolnav, mi-a citit poveşti, m-a oblojit după câte o bătaie şi m-a certat după aceea, spuse oftând. Doamne, cât de dor îmi e de ea!

— Şi tatălui tău îi e dor de ea.

Am făcut o pauză înainte să îndrăznesc să întreb:

— Te deranjează că are câte o iubită?

— Absolut deloc.

Zâmbi deodată.

— Dacă tu nu eşti una dintre ele, nu.

Ne-am întors la River Oaks pe la miezul nopții. Eu eram pe jumătate amețită de cele două pahare de vin pe care le băusem şi de cele câteva picături de vin de porto pe care le sorbisem la desert, care fusese compus din brânză

franțuzească şi pâine cu nuci şi curmale. Mă simțeam mai bine decât mă simțisem vreodată în toată viața mea, poate chiar mai bine decât în acele momente atât de volatile din urmă cu mulți ani, alături de Hardy. Aproape că mă temeam să fiu atât de fericită. Aveam o sută de feluri în care să țin un bărbat la distanță, iar sexul nu mi se părea nici pe departe la fel de dificil sau de periculos cum era intimitatea.

Însă îngrijorarea nu dură prea mult, fiindcă Gage era genul de bărbat care te făcea să ai încredere în el chiar dacă te străduia! să n-o faci. Mă întrebam de câte ori în viață făcusem ceva doar pentru că aşa voiam, fără să cântăresc consecințele.

Am tăcut amândoi în timp ce Gage a parcat maşina aproape de conac. În aer pluteau întrebări nerostite, dar eu am rămas nemişcată pe locul meu, fără să mă uit la el. Am aşteptat câteva secunde lungi, apoi am încercat să-mi desfac centura de siguranță. Fără să se grăbească, Gage a ieşit din maşină şi a venit pe partea mea.

— E târziu, am remarcat pe un ton degajat, în timp ce el mă ajuta să cobor din maşină.

— Eşti obosită?

Ne-am îndreptat spre uşa din față. Aerul nopții era răcoros, plăcut, iar norii se adunaseră deasupra lunii în straturi transparente. Am dat din cap aprobator, deşi nu era adevărat. Nu eram obosită, ci emoționată. Acum, că eram înapoi pe teritoriu familiar, mi-era greu să nu revin la modul meu obişnuit de-a gândi. Ne-am oprit în fața intrării şi m-am întors cu fața spre el, încet, ca să nu-mi pierd

echilibrul din cauza tocurilor înalte, şi probabil că m-am clătinat puțin, fiindcă el m-a prins de talie, chiar deasupra şoldurilor. Mâinile mele cu pumnii strânşi formau o mică baricadă între noi. De pe buze începură să-mi curgă cuvinte – i-am mulțumit pentru cină, am încercat să-mi exprim bucuria, dar vocea mi s-a stins când Gage m-a tras mai aproape şi m-a sărutat pe frunte.

— Nu mă grăbesc, Liberty. Pot să aştept.

Mă ținea în brațe cu grijă, de parcă aş fi fost fragilă şi aş fi avut nevoie de protecție. M-am relaxat încet şi am ridicat puțin mâinile spre umerii lui. Oriunde ne atingeam, simțeam promisiunea plăcerii, şi ceva nedefinit începu să se întâmple cu mine. Gura lui voluptuoasă, cu buze ferme, îmi atinse obrazul cu blândețe, dar arzându-mi o urmă pe piele.

— Ne vedem dimineață.

Se retrase. Amețită, l-am privit cum începe să coboare treptele.

— Aşteaptă, am rostit pe un ton plângăreț. Gage…

El se răsuci spre mine şi ridică sprâncenele într-un gest întrebător. Jenată, am spus încet:

— Nu mă săruți?

El râse cu blândețe şi se întoarse la mine, apoi se sprijini cu o mână de uşa din spatele meu.

— Liberty, draga mea, rosti cu un accent mai pronunțat decât de obicei, pot să am răbdare, dar nu sunt un sfânt. Un sărut e tot ce pot să-ți ofer în seara asta.

— Bine, am şoptit.

Inima începu să-mi bată mai repede când el se aplecă spre

mine şi mă atinse numai cu buzele, sărutându-mă încet, până când m-am relaxat şi le-am desfăcut pe ale mele. L-am simțit din nou aroma, gustul acela fin care mă bântuise în ultimele două nopți şi care era în răsuflarea lui, pe limbă, ceva dulce şi amețitor. Am încercat să absorb cât mai mult şi mi-am pus brațele în jurul gâtului său ca să-l țin aproape de mine. Gage a scos un sunet adânc, nearticulat, respirând repede, apoi m-a apucat de şolduri şi m-a tras mai aproape, lipindu-mă de trupul lui.

Mă sărută mai adânc, mai apăsat, până când am ajuns să ne sprijinim de uşă. Cu o mână mă mângâie în sus, spre sân, dar când ajunse acolo se retrase. Mi-am pus cu neîndemânare mâna peste a lui şi am dus-o acolo unde voiam s-o simt, până când degetele i s-au curbat în jurul sânului meu. A desenat cu degetul mare cercuri lente în jurul sfârcului până când acesta s-a strâns şi s-a întărit dureros, apoi l-a cuprins între degete şi a tras cu blândețe. Voiam să mă sărute acolo, să mă atingă, să-l simt gol deasupra mea. Aveam nevoie de el mult, prea mult, iar felul în care mă atingea mă făcea să-mi doresc lucruri imposibile.

— Gage…

El mă strânse în brațe, încercând să-mi liniştească tremurul nestăpânit, cu gura ascunsă în părul meu.

— Da?

— Te rog, condu-mă la mine în cameră.

Înțelegând ce-i ofeream, el nu răspunse imediat.

— Pot să aştept.

— Nu, am rostit, cuprinzându-l în brațe. Nu vreau să aştept.

Capitolul 21

Undeva între uşa de la intrare şi dormitor, ardoarea pasiunii mă făcuse să uit de îndoieli, nu că aş fi vrut să dau înapoi – îl doream prea mult pe Gage şi, chiar dacă am fi reuşit să amânăm, eram sigură că oricum am fi ajuns în pat până la urmă. Cu toate astea, nu puteam să nu mă gândesc la cât de inadecvată eram şi la cum să fac să-i ascund asta lui Gage. M-am întrebat ce i-ar plăcea lui, ce ar vrea, şi când am ajuns în dormitor, mintea mi-era deja plină de scheme, de strategii, de lucruri care trebuiau ascunse sau îmbunătățite şi de moduri în care să mă apăr.

M-am uitat la mâna lui apăsând pe clanță şi am simțit cum mi se strânge stomacul. Am micşorat lumina lămpii, colorând camera în galben. Gage m-a privit cu blândețe.

— Vino încoace, spuse, făcându-mi semn să mă apropii de el. Ai voie să te răzgândeşti, să ştii.

I-am simțit brațele cuprinzându-mi trupul şi m-am lipit de el.

— Nu vreau să mă răzgândesc, i-am spus, apăsându-mi obrazul deasupra puloverului său de caşmir, dar…

— Dar ce?

Începu să mă mângâie uşor pe spate, în timp ce eu am purtat o scurtă conversație în contradictoriu cu mine însămi, în gând. Dacă aveam de gând să am încredere în el suficient cât să facem dragoste, atunci puteam să-i şi spun orice.

— Treaba e că…

Am vorbit cu greu şi oricât de adânc aş fi respirat, mi se părea că nu reuşesc să-mi umplu suficient plămânii.

— Vreau să ştii ceva.

— Da?

— Ei bine, vezi tu…

Am închis ochii şi m-am chinuit să-i spun ce mă durea.

— Eu nu mă pricep la făcut dragoste.

Mâna lui rămase pe loc o clipă, apoi îmi ridică bărbia şi îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu cred că e aşa.

— Ba este.

Era o uşurare să recunosc, iar cuvintele se înghesuiau să iasă.

— Nu am deloc experiență şi e stânjenitor la vârstă mea. Am fost cu numai doi bărbați, iar ultimul a fost atât de mediocru, de fiecare dată… Nu am talent şi nu pot să mă concentrez. Durează foarte mult până când mă simt suficient de bine şi oricum nu pot să rămân atentă la ce fac, aşa că trebuie să mă prefac, şi nici asta nu fac prea bine. Eu…

— Aşteaptă, Liberty, rosti Gage strângându-mă la piept şi oprind şuvoiul de cuvinte.

Am simțit că râde şi m-am crispat, dar el m-a strâns mai aproape.

— Nu, îmi spuse amuzat, nu râd de tine, iubito. Doar că… Nu, te iau în serios.

— Nu prea mi se pare.

— Scumpa mea, spuse el dându-mi părul la o parte şi sărutându-mă pe tâmplă, tu nu ai nimic mediocru, singura problemă e că ai dus viața unei mame singure de când aveai… câți ani? Optsprezece? Nouăsprezece? Ştiam deja că nu ai experiență, fiindcă, sincer să fiu, nu pari prea hotărâtă dacă mă placi sau nu.

— Da?

— Da. De asta nu mă grăbesc. E mai bine decât să facem ceva pentru care să nu te simți pregătită.

— Sunt pregătită, am spus pe un ton sigur, doar că vreau să nu ai aşteptări prea mari.

Gage se uită în altă parte. Aveam impresia că încearcă să nu râdă.

— Bine, nu sunt prea mari.

— Spui doar aşa.

El nu răspunse şi ochii îi străluciră amuzați. Ne-am studiat unul pe celălalt, iar eu m-am întrebat dacă trebuia să fac eu următoarea mişcare sau să-l las pe el. M-am apropiat de pat cu genunchii tremurând şi m-am aşezat pe margine, apoi mi-am scos pantofii şi mi-am flexat degetele de la picioare, bucuroase că nu mai trebuie să îndure singure toată greutatea trupului meu.

Gage se uită la mine, la picioarele mele goale, iar ochii lui îşi pierdură strălucirea şi deveniră întunecați, aproape ca şi cum ar fi intrat într-un fel de transă. Încurajată, am dat să-mi ridic poalele rochiei.

— Aşteaptă, murmură el aşezându-se alături de mine pe saltea. Vreau să stabilim două reguli simple.

Am dat aprobator din cap, uitându-mă la materialul pantalonilor lui, acum întins peste pulpe, şi observând cum picioarele sale atingeau podeaua în timp ce ale mele se bălăngăneau deasupra ei.

— În primul rând, nu te prefaci. Vreau să fii sinceră cu mine.

În acel moment am regretat că-i povestisem despre prefăcătorie. Eram genul de persoană care vorbeşte prea mult atunci când e emoționată.

— Bine, dar să ştii că de obicei durează mult până…

— Nu-mi pasă nici dacă durează toată noaptea, nu suntem la examen.

— Dar dacă nu reuşesc să…

Mi-am dat seama pentru prima dată că e mult mai greu să vorbeşti despre sex decât să-l faci.

— O să insistăm, spuse Gage. Crede-mă că nu mă deranjează să te ajut să exersezi.

Am îndrăznit să-i ating coapsa, care era tare sub degetele mele.

— Care e cealaltă regulă?

— Eu dețin controlul.

Am clipit şi m-am întrebat ce însemna asta, iar Gage m-ai strânse ceafa în palmă, trimițându-mi fiori erotici pe şira spinării.

— Doar în seara asta, continuă pe un ton egal, ai încredere în mine să decid ce facem şi pentru câtă vreme. Tu nu trebuie decât să te relaxezi şi să mă laşi pe mine să am grijă de tine.

Îşi apropie gura de urechea mea şi şopti:

— Poți să faci asta pentru mine, drăguțo?

Am simțit cum mi se răsucesc degetele de la picioare. Nimeni nu mă mai întrebase vreodată aşa ceva şi nu eram sigură că pot să fac ce-mi cerea, dar am dat din cap şi stomacul mi s-a strâns când a început să mă sărute de la ureche spre buze. M-a sărutat încet, apăsat, până când m-am sprijinit cu tot trupul de el. Şi-a scos pantofii şi s-a întins pe pat, cu mine în brațe, amândoi complet îmbrăcați. Şi-a strecurat un picior între faldurile rochiei roşii, prinzându-mă între el şi saltea, şi m-a sărutat lung, muşcându-mi buzele şi mângâindu-le până când între pielea mea şi tricotul rochiei s-a adunat abur. Mi-am lăsat mâinile să alunece în părul lui, rece la suprafață şi mai cald în apropiere de rădăcina firului, încercând să-l aduc cât mai aproape, dar el s-a opus gestului meu nerăbdător, trăgându-se înapoi. Cu o mişcare rapidă s-a ridicat deasupra mea, aşezându-se peste şoldurile mele. Am respirat întretăiat, simțindu-i apăsarea intimă, tare şi insistentă. Şi-a scos repede puloverul negru şi l-a aruncat la o parte, dând la iveală un piept mai puternic decât mi-l imaginasem, frumos sculptat şi acoperit cu un strat de păr fin, negru. Voiam să-l simt deasupra mea, voiam să-l sărut, să-l explorez, şi nu ca să-i fac lui plăcere, ci ca să-mi fac mie, fiindcă era atât de atrăgător şi de masculin.

Aplecându-se deasupra mea, Gage mă sărută din nou, făcându-mă să ard şi să mă agit ca să îmi dezbrac rochia, care începuse să mă deranjeze şi să semene cu o cămaşă de

forță din epoca medievală. Am întins mâna spre marginea ei şi am tras de materialul care mă chinuia, dar gura lui Gage a părăsit-o brusc pe a mea. Mi-a prins încheieturile în mâinile sale, iar eu I-am privit nedumerită.

— Liberty, spuse pe un ton dojenitor şi aruncându-mi o privire seducătoare, am numai două reguli, iar tu ai încălcat deja una dintre ele.

Mi-a luat o clipă ca să pricep ce vrea să spună. Cu ceva efort am reuşit să dau drumul rochiei şi am încercat să rămân nemişcată, deşi şoldurile mi se ridicară într-o mişcare rugătoare. Gage mi-a tras rochia înapoi în jos, până la genunchi, ca un sadic ce era, şi a petrecut o eternitate mângâindu-mă pe deasupra ei. M-am lipit mai mult de el, am încercat să ajung mai aproape şi am tresărit când i-am simțit trupul aprins.

Căldura a devenit din ce în ce mai intensă, până când Gage mia ridicat în sfârşit rochia, îndepărtând-o de pielea atât de fierbinte încât aerul care venea de la ventilatorul de deasupra m-a făcut să tremur. Mi-a desfăcut sutienul, care se închidea în față, şi mi-a eliberat sânii din cupele lui. Atingerea ademenitoare a degetelor lui era atât de minunată încât abia dacă puteam să mai rezist.

— Liberty, eşti frumoasă. Foarte frumoasă.

I-am simțit şoaptele răguşite pe gât, pe piept, spunându-mi cât de mult mă dorea, cât de aprins era şi ce piele dulce aveam. Buzele i se plimbară într-un sărut tandru şi prelung peste pielea sânilor mei, desfăcându-se deasupra sfârcurilor şi trăgându-le, pe rând, în umezeala fierbinte a gurii sale.

Mi-am arcuit şoldurile când şi-a strecurat mâna pe sub elasticul slipului meu, însă el a părut că nu înțelege unde aveam nevoie să fiu atinsă. Locul secret dintre coapsele mele zvâcnea, dar el îl ocoli, mângâind de jur împrejur fără să-l atingă. Mi-am ridicat şoldurile rugătoare, „te rog, te rog”, dar el tot nu mi-a răspuns, şi atunci mi-am dat seama că o făcea intenționat.

Am deschis ochii şi am desfăcut buzele, iar Gage m-a privit amuzat, provocator, îndemnându-mă să am curaj şi să protestez, dar cumva eu am reuşit să tac.

— Bravo, murmură, apoi îmi scoase slipul.

M-a aşezat mai bine pe saltea, iar eu am rămas în poziția în care mă voia, cu corpul greu de parcă senzațiile se strânseseră şi aveau greutate. Ardeam de dorință şi eram neputincioasă. Gage s-a mişcat deasupra mea, m-a mângâiat şi m-a sărutat până când am început să simt că nu mai suport, iar atunci a alunecat mai jos, iar eu nici măcar n-am reuşit să-mi ridic capul de greu ce devenise. Gura lui s-a îndepărtat de a mea, a desenat un model indecis pe deasupra pielii mele, trecând mai departe de locul sensibil dintre coapse. Am gemut când i-am simțit în sfârşit simțit limba atingându-mă acolo unde o voiam mai mult, iar Gage mi-a cuprins şoldurile şi m-a ținut pe loc ca să mă sărute, să mă atingă încet şi insistent. Muşchii mi s-au contractat şi toate senzațiile au început să se adune la un loc şi să urce. Eram foarte aproape de orgasm când el s-a retras, lăsându-mă din brațe.

Tremurând, l-am rugat să nu se oprească, dar el a spus că

mai trebuie să aştept, apoi s-a aplecat din nou deasupra mea, de data asta strecurându-şi două degete în trupul meu şi ținându-le acolo, nemişcate, în timp ce mă săruta. Pasiunea îi făcuse trăsăturile să pară severe în lumina scăzută a lămpii. Trupul mi s-a strâns în jurul presiunii blânde a mâinii sale, iar eu m-am arcuit spre el, dorindu-mi să-l simt mai adânc, mai aproape, l-am rostit numele iar şi iar, fiindcă nu ştiam cum să-i spun că eram gata să fac orice pentru el, că numai pe el îl doream şi că nu mai puteam să aştept.

Gage a întins mâna spre noptieră şi. A căutat în portofel. M-am repezit la bucățica de latex împachetată în staniol, atât de dornică să-l ajut că până la urmă n-am reuşit decât să-l încurc, şi i-am auzit râsul înfundat. Nu mi se părea deloc amuzant, aveam o stare febrilă şi eram foarte aprinsă.

I-am simțit temperatura corpului, mai rece decât al meu, cum creşte, ajungând la fel cu flacăra ce ardea în mine. Mi-a răspuns la fiecare suspin cu buzele sale care îmi furau toate secretele, cu mâinile care mângâiaseră fiecare loc, făcându-l numai al lui. Mi-a desfăcut picioarele şi m-a pătruns dintr-o mişcare, sărutându-mă şi şoptindu-mi vorbe dulci, de alint, care mă linişteau. L-am primit cu totul, încântată, topită de plăcere, şi cu fiecare mişcare el m-a condus mai aproape de final. Doamne, da, acolo, te rog. Aveam nevoie să se mişte mai repede, dar el era foarte disciplinat şi a continuat în ritmul lent şi persistent în care începuse, cu capul ascuns pe umărul meu, zgâriindu-mi pielea cu un început de barbă care mă făcea să gem fericită.

L-am mângâiat pe spate şi mai în jos, spre fund, apucându-i în palme muşchii puternici ai feselor. Fără să se oprească, el mi-a ridicat încheieturile, pe rând, şi mi le-a lipit de saltea, apoi m-a sărutat.

Un singur gând a reuşit să-şi facă loc prin ceața pasiunii, anume că supunerea pe care mi-o cerea el nu era cu totul naturală, însă plăcerea pe care mi-o oferea era atât de mare încât nu m-am împotrivit, iar mintea mi s-a întunecat şi toate gândurile au dispărut, în momentul în care nu am mai încercat nimic m-a învăluit plăcerea, cu fiecare val mai puternic decât cel dinainte, iar şoldurile aproape că mi s-au ridicat de pe saltea, însă el s-a mişcat mai hotărât, împingându-mă înapoi şi eliberându-se la rândul lui. Am avut un orgasm atât de puternic încât aproape că părea ireal.

De obicei, după sex, despărțirea era completă în toate sensurile, iar bărbații se întorceau cu spatele şi adormeau, în timp ce femeile fugeau la baie ca să se aranjeze şi să scape de urmele lăsate de pasiune, însă Gage mă ținu în brațe mult după aceea, se jucă în părul meu, îmi şopti vorbe dulci şi mă sărută pe față şi pe sâni, apoi mă şterse cu un şervet umed şi cald. Ar fi trebuit să mă simt epuizată, însă în loc de asta parcă eram conectată la o sursă de energie care-mi trimitea curent electric în tot corpul. Am rămas în pat cât de mult am putut, apoi m-am ridicat şi am îmbrăcat un halat.

— Deci eşti una dintre acelea, spuse Gage, părând amuzat când eu am început să adun hainele aruncate pe jos.

— Una dintre care acelea?

M-am oprit ca să-i admir corpul puternic, acoperit cu

cearceaful alb, şi muşchii de sub piele, care se mişcară atunci când el se aşeză într-un cot. Îmi plăcea felul dezordonat în care-i stătea părul şi îmi plăcea zâmbetul lui relaxat.

— Una dintre acele femei care e plină de energie după ce face sex.

— Nu mi s-a mai întâmplat înainte, am spus, aşezând lucrurile împăturite pe un scaun.

M-am gândit puțin, apoi am adăugat stânjenită:

— Ce-i drept, mă simt de parcă aş putea să alerg şi un maraton.

Gage zâmbi şi spuse:

— Ştiu câteva feluri în care aş putea să te epuizez, dar din păcate nu ştiam că o să se întâmple în seara asta, aşa că nu aveam la mine decât un singur prezervativ, în caz de urgență.

M-am aşezat pe marginea patului şi am întrebat:

— Eram un caz urgent?

El mă trase la piept, iar eu m-am răsucit şi m-am aşezat deasupra lui.

— Din prima clipă în care te-am văzut.

Am zâmbit larg şi l-am sărutat.

— Mai ai prezervative, i-am spus. Am găsit câteva în sertarul de la baie atunci când m-am mutat aici. Nu voiam să ți le dau înapoi, fiindcă mi se părea prea jenant, aşa că le-am lăsat acolo unde erau. Avem un sertar comun.

— Avem un sertar comun şi eu habar n-aveam?

— Îți dau înapoi câteva dintre prezervativele alea, i-am

spus generoasă.

Ochii îi străluciră când răspunse:

— Mulțumesc foarte mult.

Pe parcursul acelei nopți am hotărât că nu doar că mă pricep să fac dragoste, dar am chiar un talent înnăscut şi sunt genială, după spusele lui Gage. Am băut o sticlă de vin, am făcut duş împreună, apoi ne-am întors în pat. Ne-am sărutat cu pasiune, de parcă nu ne-am fi sărutat deja de o mie de ori, iar spre dimineață făcusem deja cu Gage Travis lucruri ilegale în nouă dintre statele americane. Nu exista nimic ce să nu-i placă, nimic ce să nu vrea să facă, era păcătos, răbdător şi atent, atât de atent cu trupul meu încât simțeam că fusesem dezasamblată şi reasamblată din nou, puțin altfel.

Epuizată şi satisfăcută, am dormit lipită de el, şi m-am trezit când soarele slab al dimineții a început să intre pe fereastră. Am simțit cum Gage cască deasupra mea, iar trupul i se încordă, apoi se detensionă când se întinse. Totul părea prea minunat ca să fie real, trupul masculin de lângă mine, înțepăturile şi durerile plăcute care-mi aminteau de noaptea ce tocmai trecuse, mâna care se odihnea pe şoldul meu gol. Mă temeam să nu cumva să dispară iubitul care îmi explorase cu atâta blândețe trupul şi să-l lase în loc pe bărbatul distant, cu ochii reci, pe care-l ştiam dinainte.

— Să nu pleci, am şoptit, acoperindu-i mâna cu palma şi strângând-o mai aproape de pielea mea.

I-am simțit zâmbetul în curbura gâtului meu.

— Nu mă duc nicăieri, spuse, strângându-mă în brațe.

Locuitorilor din Houston le place să facă lucrurile în stil mare, iar un debut social la un conac din River Oaks nu reprezintă o excepție. În fiecare sâmbătă seara aveau loc mai multe evenimente, dar lista pe care-şi doreau toți să fie era aceea a galei de caritate de la Peter şi Sascha Legrand. Directorul companiei petroliere şi soția sa, consilier al primarului, foloseau ocazia ca să prezinte societății noua lor locuință, un conac mediteranean decorat cu antichități aduse din Europa şi cu o sală de bal de trei sute de metri pătrați care se întindea pe tot etajul unu al clădirii.

Familia Travis fusese invitată şi ea, bineînțeles, iar Gage mă întrebase dacă vreau să-l însoțesc. Nu era, clar, o a doua întâlnire foarte tipică.

Secțiunea mondenă a ziarului „*The Chronicle*" publicase fotografii în avanpremieră ale conacului, incluzând imagini cu candelabrul Chihuly, care împodobea foaierul cel mare. Creația uimitoare din sticlă semăna cu un buchet gigantic de flori albastre, arămii şi portocali.

Gala avea ca temă opera şi era un eveniment de caritate pentru fundația artiştilor, ceea ce însemna că aveau să fie prezenți artişti ai operei din Houston. Nu ştiam prea multe despre subiect şi mi-am imaginat cântăreți purtând coifuri vikinge şi cosițe lungi, împletite, şi care aveau să ne spargă timpanele cu vocile lor puternice.

Cele patru alcovuri ale foaierului mare fuseseră decorate ca să reprezinte clădiri faimoase ale operei din Veneția şi Milano, iar în curtea din spatele conacului fuseseră construite piațete pe platforme special aduse pentru

eveniment, cu câte un bufet ce oferea specialități de mâncare din diferite regiuni ale Italiei. Armate de chelneri purtând mănuşi albe stăteau la dispoziția oaspeților, gata să se ocupe de orice ar fi dorit aceştia.

Cheltuisem echivalentul salariului pe două săptămâni ca să-mi cumpăr o rochie semnată Nicole Miller, a cărei parte de sus era formată din două părți suprapuse şi care cobora frumos pe şolduri, apoi ajungea până la podea în falduri line. Era atrăgătoare, dar elegantă, şi avea decolteul în V. Purtam pantofi de la Stuart Weitzman – o pereche de sandale cu cristale pe toc şi barete la degete. Carrington spusese că sunt ca ai Cenuşăresei. Îmi prinsesem părul într-un coc dezordonat la spate şi, după ce m-am fardat şi mi-am rujat buzele, m-am uitat la imaginea mea din oglindă cu un ochi critic. Nu aveam nicio pereche de cercei care să se potrivească rochiei şi ținutei îi lipsea un accesoriu.

V După câteva clipe de gândire, am mers în camera lui Carrington, unde am căutat prin cutia ei cu materiale pentru lucru manual şi am găsit o folie cu cristale autoadezive. Le-am luat pe cele mai mici, doar puțin mai mari decât capătul de ac, şi le-am lipit la colțul ochilor, ca pe nişte minuscule alunițe.

— E de. Prost-gust? am întrebat-o pe Carrington, care sărea în pat.

Să întrebi o fetiță de opt ani dacă un lucru e de prost-gust era ca şi cum ai fi întrebat un texan dacă sosul salsa are prea mult ardei iute. Răspunsul e întotdeauna „nu”.

— E perfect! strigă sora mea, pregătită să se lanseze pe

orbită.

— Nu mai sări, i-am amintit, iar ea se aşeză pe burtă în pat, zâmbindu-mi larg.

— Vii înapoi aici diseară, mă întrebă, sau dormi la Gage?

— Nu ştiu sigur, i-am răspuns, aşezându-mă lângă ea pe pat. Iubito, te-ar deranja dacă aş rămâne la el?

— Nu, spuse ea veselă. Mătuşa Gretchen spune că dacă rămâi la el stăm până târziu şi coacem prăjiturele. Dacă vrei să te ceară iubitul tău de nevastă, trebuie să dormi la el, ca să vadă dacă eşti frumoasă dimineața.

— Poftim? Carrington, cine ți-a spus asta?

— Mi-am dat eu seama.

Am încercat să-mi reprim un hohot de râs.

— Gage nu e iubitul meu şi nu încerc să-l conving să se însoare cu mine.

— Eu cred că aşa ar trebui, spuse ea. Nu-ți place, Liberty? E mai bun decât toți ceilalți cu care ai ieşit. Chiar mai bun decât cel care ne aducea brânză şi murături.

M-am uitat atentă la chipul ei micuț şi entuziasmat.

— Mi se pare că-ți place mult Gage.

— Da! Cred că ar fi un tată bun pentru mine după ce ar mai învăța câte ceva despre copii.

Uneori, replicile copiilor te lasă cu gura căscată când te aştepți mai puțin. Mi se strânse stomacul de vinovăție, durere şi, ce era mai rău, speranță. M-am aplecat şi am sărutat-o blând.

— Să nu-ți faci speranțe, iubito, i-am şoptit. O să fim răbdătoare şi o să vedem ce va mai fi.

Churchill, Vivian, Gretchen şi partenerul ei beau cocteiluri în salon, înainte de plecare. Trimiseserăm pantalonii de costum ai lui Churchill la croitor, ca să-i pună arici pe cracul piciorului pe care-l avea în ghips. Vivian se distrase la gândul unor pantaloni care să poată fi scoşi aşa, spunând că era ca şi cum s-ar fi întâlnit cu un dansator de la Chippendales.

Am coborât la parter, unde Gage mă aştepta, arătând minunat, elegant şi masculin, îmbrăcat într-un costum negru, cu cămaşă albă. Purta hainele elegante aşa cum făcea orice altceva, relaxat şi încrezător.

Mă privi zâmbind vag.

— Liberty Jones, arăți ca o prințesă.

Mă luă cu grijă de mână şi mă sărută în palmă. Nu mă recunoşteam, fiindcă tot ce se întâmpla era atât de diferit de viața cu care mă obişnuisem încât mă simțeam ca fetița de odinioară, aceea cu părul cârlionțat şi cu ochelarii cu rame groase, care acum se uita ia o femeie îmbrăcată frumos şi încerca să trăiască momentul, dar nu prea reuşea. Mi-am spus curajoasă că nu e cazul să mă privesc dinafară şi m-am aplecat intenționat spre Gage, a cărui privire s-a întunecat puțin.

— Mai eşti supărat pe mine? am întrebat, făcându-l să zâmbească.

Mai devreme ne contraziseserăm din cauza Crăciunului care se apropia, fiindcă el mă întrebase ce fel de cadou îmi doresc.

— Să nu fie bijuterii, spusesem aproape imediat. Şi nimic

scump.

— Atunci ce să fie?

— Invită-mă la cină.

— Bine. La Paris sau în Londra?

— Nu sunt pregătită să plec în călătorie cu tine.

Gage se încruntase.

— Care e diferența dacă te culci cu mine aici sau într-un hotel din Paris?

— În primul rând, banii.

— Prețul nu contează.

— Pentru mine contează, am spus eu cu părere de rău. Indiferent dacă tu eşti sau nu unul dintre acei oameni care nu e nevoit să se gândească la bani, eu sunt, aşa că nu pot să te las să cheltuieşti atât pentru mine, fiindcă situația ni s-ar schimba. Nu-ți dai seama?

Gage devenise mai iritat.

— Dă-mi voie să văd dacă am înțeles. Îmi spui că ai merge cu mine undeva fie dacă am avea amândoi bani, fie dacă n-am avea niciunul.

— Exact.

— E o prostie.

— Nu poți să spui asta, fiindcă tu eşti cel care are bani.

— Deci dacă te-ai întâlni cu tipul de la cablu, el ar putea să-ți cumpere orice ar vrea, dar eu nu pot.

— Ei bine… da, am răspuns zâmbind. Dar eu n-aş ieşi niciodată cu tipul de la cablu, fiindcă nu-mi plac deloc uniformele lor.

Nu îmi zâmbise la rândului lui, iar privirea sa calculată

mă făcuse să mă simt stânjenită, şi pe bună dreptate. Îl cunoşteam destul de bine ca să ştiu că, atunci când îşi dorea ceva, găsea o cale să obțină, indiferent de obstacole, ceea ce însemna că nu avea să renunțe până când nu reuşea să-mi ridice picioarele mele de americancă muncitoare de pe solul țării.

— Dacă stai să te gândeşti, am spus, e un lucru bun că eu nu vreau să amestec banii în această… această…

— Relație. Şi nu ai scos banii din discuție, ci i-ai făcut centrul atenției.

Încercasem să fiu cât se putea de rezonabilă:

— Ascultă, abia am început să ne vedem, iar eu nu-ți cer decât să nu-mi cumperi cadouri extravagante şi să nu pregăteşti excursii scumpe.

Văzându-i expresia, am adăugat:

— Nu încă.

Replica mea l-a mai liniştit puțin, dar pe figura lui încă se mai citea supărarea. Acum, când mă ținea de mână delicat, se vedea că îşi recăpătase autocontrolul.

— Nu sunt supărat, îmi spuse pe un ton calm. Celor din familia Travis le plac provocările.

Nu-mi dădeam seama de ce vaga lui aroganță, cândva atât de enervantă, mi se părea acum absurd de atrăgătoare, l-am zâmbit larg şi am rostit:

— Nu poți să obții întotdeauna ce vrei, Gage.

El mă trase mai aproape, atingându-mi fugitiv sânul, şi îmi şopti la ureche, făcându-mi inima să bată mai tare:

— Dar în noaptea asta, da.

— Poate, am răspuns, respirând mai repede.

Mă mângâie pe spate cu o mişcare nerăbdătoare, de parcă s-ar fi gândit să-mi smulgă rochia în acel moment.

— Abia aştept să se termine petrecerea asta.

Am râs.

— Nici n-a început încă.

Am închis ochii pe jumătate când i-am simțit buzele atingându-mi pielea fină de pe gât.

— O să dăm şi noi petrecere în limuzină.

— Nu mergem, am început eu, dar mi s-a tăiat răsuflarea când el a găsit un loc sensibil, nu mergem cu Churchill şi cu ceilalți?

— Nu. Ei au altă maşină.

Gage ridică privirea şi se uită la mine cu ochii strălucind de pasiune.

— Suntem numai noi doi, îmi şopti, în spatele unui ecran negru, şi avem la dispoziție o sticlă de Perrier Jouet. Crezi că faci față?

— Sunt sigură! am spus luându-l de braț.

Limuzinele oaspeților erau parcate şi la trei străzi distanță de conacul Legrand. Clădirea, remarcabilă prin dimensiuni şi stil, părea mai mult un palat pe care să-l vizitezi şi nu o locuință. Am început să mă simt bine din clipa în care am intrat în foaier, care semăna cu un carnaval european. O armată de bărbați îmbrăcați în costume negre erau însoțitorii perfecți pentru doamnele îmbrăcate în rochii colorate, toate cu bijuterii strălucitoare la gât, la încheieturi sau în urechi, strălucitoare în lumina candelabrului imens.

În fiecare ungher al casei se auzea muzica orchestrei live.

Sascha Legrand, o femeie înaltă şi subţire, cu părul blond frumos tuns insistase să ne arate o parte din conac, iar acum se oprea din loc în loc ca să le vorbească unora dintre oaspeţi, apoi revenea la noi înainte ca discuţia să devină prea aprinsă. M-am mirat de diversitatea oaspeţilor, fiindcă erau acolo tineri actori, producători şi regizori care se mutaseră la Hollywood şi care-şi spuneau „mafia din Texas”, o gimnastă medaliată cu aur olimpic, pastorul unei mari biserici, câţiva bogătaşi din domeniul petrolier şi chiar câţiva aristocraţi străini.

Gage se descurca foarte bine în astfel de situaţii, cunoştea numele tuturor şi nu uita să-i întrebe despre golf sau câinii de vânătoare, cum le mergea sau dacă mai au casa din Andora sau Malta. Chiar şi în acea mulţime pretenţioasă, oamenii erau bucuroşi şi flataţi de interesul lui. Carismatic şi zâmbind distant, avea o aură de educaţie şi membru de familie bună, într-un cuvânt, era uluitor. Ştia şi el asta, iar eu aş fi fost intimidată dacă nu mi-aş fi amintit cum arăta alături de mine în pat, nu la fel de controlat, tremurând. Contrastul dintre circumstanţele formale şi amintirea despre el îmi provocă un val de dorinţă, nu ceva ce să fie vizibil din exterior, dar destul cât să mă facă să fiu mai atentă la el de fiecare dată când mă atingea sau când îmi şoptea câte ceva la ureche.

Mi-era destul de uşor să fac conversaţie, mai ales pentru că nu ştiam destul despre nimeni, aşa că puneam întrebări, ceea ce făcea discuţia să curgă. Ne-am amestecat printre

oaspeți, urmând curentul care ducea la exteriorul terasat al conacului. Trei pavilioane acoperite cu lemn adăposteau preparate culinare din diferite regiuni ale Italiei. După ce-şi umpleau farfuriile, invitații se aşezau la mese acoperite cu pânză galbenă, luminate de lumânări italieneşti pline cu flori proaspete suspendate în parafină transparentă.

Ne-am aşezat la masa lui Jack şi a iubitei lui, unde mai era şi o parte din „mafia texană”, care ne-a povestit despre un film cu buget redus pe care-l făceau atunci şi despre festivalul *Sundance* la care aveau să participe în curând. Erau atât de puțin formali şi atât de amuzanți, iar vinul era atât de bun, încât mă simțeam fericită. Era o noapte magică, în care se cânta operă şi se dansa, iar eu urma să fiu în brațele lui Gage până dimineață.

— Doamne, cât eşti de frumoasă, spuse una dintre doamnele din „mafia texană”, o tânără cu părul închis la culoare, pe nume Sydney, care era regizor.

Replica fusese rostită pe un ton de observație, nu de compliment, cu o privire care mă măsura deschis.

— Ai da foarte bine pe film. Nu credeți, băieți? Ai o figură transparentă.

— Transparentă? am întrebat, ducând din reflex mâinile la obraji.

— Ți se citeşte pe față tot ce gândeşti, spuse Sydney.

Am roşit.

— Doamne, dar nu vreau să fiu transparentă.

Gage râse încet şi puse brațul pe spătarul scaunului meu.

— Nu-ți face probleme, spuse. Eşti perfectă aşa cum eşti.

Îi aruncă o privire dezaprobatoare lui Sydney:

— Dacă te prind vreodată că încerci s-o filmezi…

— Bine, bine, protestă aceasta. Nu e nevoie să te enervezi, Gage, adăugă, uitându-se la mine. Sunteți îndrăgostiți lulea, aşa e? îl cunosc dintr-a treia şi nu l-am văzut niciodată atât de…

— Syd, o întrerupse el, aruncându-i o privire letală.

Tânăra zâmbi şi mai larg. Iubita lui Jack, o blondă veselă pe nume Heidi, conduse discuția în altă direcție.

— Jack, spuse prefăcându-se îmbufnată, ai spus că-mi cumperi ceva de la licitație şi nici n-am apucat să văd ce e pe mese.

Îmi aruncă o privire cu înțeles.

— Se spune că au câteva lucruşoare simpatice. O pereche de cercei cu diamante, o săptămână în St. Tropez…

— Fir-ar să fie, rosti Jack zâmbind jovial. Orice ar alege sunt sigur că o să-mi golească portofelul.

Gage, care se ridicase politicos odată cu Heidi, văzu că-mi terminasem desertul şi spuse:

— Hai, iubito, să mergem să aruncăm şi noi o privire.

Ne-am scuzat de la masă şi i-am urmat înăuntru pe Jack şi pe Heidi, spre licitația silențioasă care fusese organizată într-una dintre camerele principale. Câteva mese lungi susțineau broşuri, coşuri şi descrieri de produse. Fascinată, am mers încet de-a lungul primei mese. Fiecare lucru numerotat avea alături un dosar din piele cu o listă a celor care licitaseră şi a sumelor propuse de fiecare. Scriai cum te cheamă şi cât licitezi, şi dacă era cineva care voia să

întreacă suma, îşi adăuga numele şi o sumă mai mare sub suma ta, iar la ora douăsprezece se închidea licitația.

Pe masă erau înşirate un certificat pentru un curs privat de bucătărie oferit de un chef de la televizor, o lecție de golf de la un profesionist, o colecție de vinuri rare, un cântec scris şi înregistrat special pentru tine de o vedetă rock.

— Ce-ți place? l-am auzit pe Gage întrebându-mă peste umăr, iar eu a trebuit să mă abțin să-i trag mâna spre sânul meu, chiar acolo, în camera plină de lume.

— Fir-ar să fie, am spus, sprijinindu-mă de masă şi închizând puțin ochii.

— Ce s-a întâmplat?

— Abia aştept să trecem de faza asta, ca să pot să gândesc logic.

El rămase aproape în spatele meu, rostind amuzat:

— Care fază?

M-au trecut fiori când m-a atins pe şold.

— Există cinci faze ale unei relații, i-am spus. Prima e atracția, ştii, chimia, starea de amețeală pe care o simți când eşti alături de celălalt. Urmează exclusivitatea şi după aceea, realitatea, când se termină atracția…

El îmi atinse talia.

— Şi tu crezi că asta, rosti, mângâind locul unde ținea palma, o să se termine?

M-am răsucit spre el.

— Ei bine, am spus pe un ton scăzut, aşa se spune.

— Să-mi spui când ajungem la etapa realistă, rosti pe un ton încărcat de promisiune, ca să vedem ce putem să facem

ca să te aducem din nou pe culme.

Termină mângâierea cu o strângere posesivă.

— Între timp, pot să te las singură câteva minute?

— Sigur. De ce? am întrebat, întorcându-mă spre el.

Gage îmi aruncă o privire plină de regret şi răspunse:

— Trebuie să-l salut pe un vechi prieten de familie pe care l-am văzut în cealaltă cameră. Am fost în clasă cu fiul lui care a murit nu demult într-un accident.

— Îmi pare rău, am spus. Da, te aştept.

— Dacă tot eşti aici, poate alegi ceva.

— Ce să fie?

— Nu contează. O excursie, un tablou, orice-ți place. Oricine nu participă la licitație o să fie în centrul zvonurilor mâine, în ziare. Numai tu poți să mă salvezi.

— Gage, nu vreau să fiu responsabilă pentru atâția bani cheltuiți pe… Gage, mă asculți?

— Nu, rosti el zâmbind şi îndepărtându-se.

M-am uitat la broşura de lângă mâna mea.

— Mergem în Nigeria, l-am amenințat. Sper că-ți plac elefanții!

El a râs încet şi m-a lăsat singură printre lucrurile de la licitație.

L-am văzut pe Jack şi pe Heidi examinând ceva la o altă masă, dar apoi alți oaspeți au intrat în cameră şi s-au aşezat între noi. Am studiat cu grijă obiectele expuse, fiindcă nu reuşeam să-mi dau seama ce şi-ar fi dorit Gage. O motocicletă specială, ediție limitată, din Europa, nu, fiindcă nu voiam să risc să aibă vreun accident. O experiență

Nascar, în care mergeai cu o maşină de curse pe o autostradă de mare viteză. La fel, nu. Excursii cu iahturi private, bijuterii cu nume, prânzul cu o actriță de telenovele… „De parcă l-aş lăsa vreodată să facă asta”, m-am gândit.

După câteva minute de căutare asiduă pe notele unei arii melodioase în fundal, am găsit ceva. Un scaun de masaj cu un panou de control destul de complicat, care promitea cel puțin cincisprezece feluri diferite de masaj. Am decis că Gage putea să i-l dea cadou lui Churchill, de Crăciun.

Am ridicat un pix şi am început să-i scriu numele pe listă, dar cerneala nu voia să curgă, se uscase. Am scuturat pixul şi am mai încercat odată, tot fără noroc.

— Poftim, spuse un bărbat de lângă mine, aşezând un alt pix pe masă şi împingându-l spre mine, încearcă-l pe ăsta.

Mâna aceea. Am privit-o fără să-mi dau seama ce se întâmpla, în timp ce mă treceau fiori reci. O mână mare, cu unghiile albite de soare, şi degete lungi, pline de cicatrice fine. Ştiam cui îi aparține, ştiam fără să fie nevoie să-mi amintesc, dar nu-mi venea să cred. Nu aici şi nu acum.

M-am uitat în ochii albaştri care mă bântuiseră atâta vreme şi pe care n-aveam să-i uit niciodată.

— Hardy, am şoptit.

Capitolul 22

Am rămas înmărmurită încercând să înțeleg că era în sfârşit în fața mea, acest străin pe care-l iubisem atât de mult. Hardy Cates ajunsese bărbatul care se profila în

adolescentul de odinioară. Era înalt şi puternic, cu ochii albaştri, părul şaten, strălucitor, şi un zâmbet care mă făcea să tremur de uimire. Nu puteam decât să mă uit la el uluită, bucuroasă şi temătoare.

Hardy rămase şi el neclintit, dar i-am simțit emoțiile sub exteriorul impasibil. Mă luă cu blândețe de mână, de parcă aş fi fost un copilaş.

— Hai să mergem undeva şi să vorbim.

M-am agățat de el, fără să-mi pese că Jack ar fi putut să ne vadă plecând, fără să-mi dau seama de ceva cu adevărat în afară de strânsoarea degetelor lui bătătorite. Hardy mă trase după el, departe de mese, în întunericul grădinii. Ne-am strecurat prin mulțime, lăsând în urmă zgomotul şi lumina şi apucând-o spre lateralul conacului. Mi se părea că lumina vine după noi, trimițând raze din ce în ce mai slabe, însă noi ne-am ascuns în umbra unei streşini.

Ne-am oprit în apropierea unei coloane groase cât un trunchi de stejar. Tremuram şi eram crispată. Nu ştiu care dintre noi doi s-a mişcat primul, fiindcă părea că ne-am repezit unul la celălalt, iar eu am ajuns lipită de el, cu buzele sorbindu-le pe ale sale, sărutându-ne prea apăsat ca să fie plăcut. Îmi bătea inima atât de tare de parcă aş fi fost pe moarte.

După minute întregi de sărutări pe tăcute, Hardy se îndepărtă, şoptindu-mi că e în regulă şi că nu mă lasă. Am început să mă relaxez în îmbrățişarea sa, simțindu-i căldura buzelor care urma umezeala de pe obrajii mei. Mă sărută din nou, încet, cu blândețe, aşa cum mă învățase cu mult

timp în urmă, iar eu am început să mă simt în siguranță, tânără şi copleşită de o dorință atât de puternică încât aproape că mă înecam în ea. Sărutările lui îmi aminteau de lucruri demult uitate, iar anii care trecuseră de când nu ne văzuserăm dispărură în neant.

După o vreme, Hardy mă ascunse în jacheta costumului său, cu pieptul puternic sub cămaşa scumpă.

— Uitasem cum e, am spus cu o şoaptă dureroasă.

— Eu n-am uitat niciodată.

Îmi atinse talia şi şoldurile prin faldurile rochiei albe din mătase.

— Liberty, n-ar fi trebuit să vin aşa la tine. Mi-am spus că trebuie să aştept.

Râse puțin.

— Nici nu-mi amintesc când am traversat camera. Întotdeauna mi s-a părut că eşti frumoasă, Liberty, dar acum… nici nu-mi vine să cred că eşti adevărată.

— Cum ai ajuns aici? Ştiai că vin? Ai…

— Am multe să-ți spun, rosti, lipindu-şi obrazul de creştetul meu. M-am gândit că s-ar putea să vii, dar nu eram sigur.

Vorbea pe tonul care-mi lipsise atât, acum mai adânc decât în tinerețe. Era aici fiindcă-l invitase un prieten care, la fel ca şi el, lucra în industria petrolieră. Mi-a povestit despre cum fusese munca pe platformă, periculoasă şi grea, despre relațiile pe care şi le făcuse şi despre ocaziile pe care nu le pierduse. Până la urmă renunțase să mai lucreze pe platformă şi întemeiase o companie mică împreună cu alți

doi, un geolog şi un inginer, sperând să găsească noi zone de forat în perimetrele deja explorate. Cel puţin jumătate din cantitatea de petrol şi gaze era trecută cu vederea, îmi spuse, şi se putea face avere lucrând în acele zone. Găsiseră finanţare şi o zonă nouă la prima încercare, zonă care fusese estimată la două sute cincizeci de mii de barili de petrol.

Hardy îmi explică destul cât să pricep că era deja bogat şi avea să fie şi mai bogat. Îi cumpărase o casă mamei sale şi el locuia într-un apartament din Houston, care avea să fie casa lui pentru o vreme. Ştiam că doreşte cu orice preţ să aibă succes, aşa că m-am bucurat pentru el şi i-am spus asta.

— Nu e suficient, spuse el apucându-mi obrajii în palme. Cea mai mare surpriză e că nu contează lucrurile astea, odată ce le obţii. După mulţi ani am avut ocazia să mă gândesc, să respir şi să…

Oftă chinuit.

— Te-am dorit tot timpul şi trebuia să te găsesc. Am început cu o vizită la Marva, care mi-a spus unde eşti şi…

— Şi că sunt cu cineva, am spus cu greu.

Hardy dădu din cap.

— Voiam să aflu dacă…

Dacă eram fericită, dacă mai aveam nevoie de el, dacă nu era prea târziu pentru noi, dacă şi dacă. Uneori, viaţa are un umor crud şi îţi dă lucrurile pe care le-ai dorit dintotdeauna, dar în cel mai prost moment. Ironia îmi despică inima, eliberând mai mult regret decât puteam să duc.

— Hardy, am spus pe un ton tremurat, dacă ai fi venit

puțin mai devreme…

El tăcu şi continuă să mă țină în brațe, mângâindu-mă încet, în jos pe braț, până când ajunse la degete. Tăcut, îmi ridică mâna stângă şi îmi atinse degetul inelar pe care nu purtam verighetă.

— Poți să-mi spui sigur că e prea târziu, scumpo?

M-am gândit la Gage şi am simțit cum mă scufund într-o mare de confuzie.

— Nu ştiu. Nu ştiu.

— Liberty, hai să ne vedem mâine.

Am clătinat din cap.

— I-am promis lui Carrington că petrecem ziua împreună, la un spectacol de patinaj artistic la Reliant.

— Carrington, rosti el clătinând din cap. Doamne, cred că are opt sau nouă ani deja.

— Timpul trece, am şoptit.

Hardy îmi duse dosul palmei la obrazul său, apoi îmi sărută scurt mâna.

— Dar poimâine?

— Da, da.

Voiam să plec cu el chiar atunci, nu voiam să-i dau drumul şi să mi se pară că-mi imaginasem totul, l-am dat numărul meu de telefon, apoi am spus:

— Hardy, te rog să te întorci tu primul înăuntru. Am nevoie să fiu singură câteva minute.

— Bine.

Mă strânse puțin de mijloc, apoi îmi dădu drumul. Ne-am îndepărtat şi ne-am privit. Prezența lui mă tulbura, acest

bărbat care semăna atât de mult cu băiatul pe care-l cunoscusem, dar care era şi atât de diferit. Nu ştiam cum de legătura dintre noi exista încă, dar exista. Eram aceeaşi, noi doi, comunicam la fel, veneam din acelaşi loc, dar gândul la Gage îmi frângea inima. Ceea ce văzu pe chipul meu îl făcu pe Hardy să spună pe un ton foarte blând:

— Liberty, nu vreau să te rănesc.

Am dat scurt din cap, uitându-mă în gol, spre întuneric, după plecarea lui. Mă rănise înainte, şi ştiam asta. Înțelesesem de ce plecase din Welcome şi de ce simțise că nu are de ales. Nu dădusem vina pe el, dar mersesem mai departe. După ani de singurătate şi chin, reuşisem în sfârşit să am o relație adevărată cu altcineva. Mă dureau picioarele din cauza pantofilor mei de Cenuşăreasă. Mi-am mutat greutatea de pe un picior pe celălalt şi mi-am mişcat degetele sub baretele strâmte. Prințul meu fermecat apăruse în sfârşit, m-am gândit nefericită, dar mult, mult prea târziu.

Nu neapărat, insistară gândurile mele. Încă mai puteam să fim împreună. Obstacolele vechi dispăruseră, iar cele noi… întotdeauna ai de ales, iar asta e al naibii de incomod.

M-am apropiat de lumină căutând în poşeta minusculă pe care o purtam atârnată de umăr. Nu ştiam cum să-mi repar machiajul, fiindcă sărutările şi atingerile şterseseră pelicula de culoare aplicată cu atâta grijă. M-am pudrat şi mi-am şters cu vârful degetelor creionul de ochi întins pe sub pleoape, apoi mi-am dat din nou cu ruj, dar cristalul de la colțul ochiului dispăruse. Poate că nimeni nu avea să observe, fiindcă toată lumea dansa, bea şi mânca, şi cu

siguranță nu eram singura căreia i se mai ștersese machiajul.

Imediat ce am ajuns pe terasa din spatele casei, i-am văzut silueta întunecată a lui Gage, înaltă şi clară precum lama unui cuțit. Se apropie de mine cu paşi măsurați, apucându-mă de brațele reci.

— Hei, spuse, te-am căutat.

Am zâmbit forțat, rapid.

— Aveam nevoie de nişte aer curat, iartă-mă. M-ai aşteptat mult?

Chipul lui Gage era umbrit.

— Jack mi-a spus că ai ieşit cu un bărbat.

— Da, m-am întâlnit cu un prieten vechi. Cineva din Welcome, dacă-ți vine să crezi.

Mi se păruse că am vorbit destul de degajat, dar Gage, ca de obicei, îşi dădu imediat seama că lucrurile nu erau aşa cum voiam eu să i le prezint, aşa că mă răsuci spre lumină şi se uită la chipul meu.

— Iubito, ştiu cum arăți după ce ai fost sărutată.

Nu puteam să spun nimic, iar muşchii feței îmi zvâcniră dureros, vinovat. Îmi dădură lacrimile. Gage se uită la mine fără urmă de emoție, apoi scoase mobilul şi îi spuse şoferului să ne aştepte în față.

— Plecăm? am întrebat în ciuda nodului înțepător din gât.

— Da.

Am ocolit conacul în loc să intrăm. Tocurile sandalelor mele scoteau un sunet spart pe caldarâm. Gage mai dădu un

telefon în timp ce mergeam.

— Jack, da, eu sunt. Pe Liberty o doare capul de la prea multă şampanie. Mergem acasă, deci dacă poți tu să-i spui ceva… Da, mersi. Şi fii cu ochii pe tata.

Jack spuse ceva, iar Gage râse scurt.

— Normal. Pe mai încolo.

Închise telefonul şi-l băgă în haină.

— Churchill e bine? am întrebat.

— Da, dar Vivian e supărată din cauza doamnelor care-i fac avansuri.

Aproape că am zâmbit şi fără să mă gândesc m-am sprijinit de Gage când tocul mi s-a împotmolit într-o crăpătură din asfalt. El m-a prins imediat, sprijinindu-mă de mijloc. Deşi era furios, ştiam că nu m-ar fi lăsat să cad.

Am urcat în maşină, în coconul de pluş întunecat, care ne ferea de zgomotul şi vivacitatea petrecerii. Eram puțin îngrijorată, fiindcă nu trecuse mult de când avusesem de-a face cu furia lui, în ziua în care mă mutasem la conac. Deşi atunci reuşisem să-i țin piept, nu era ceva ce voiam să repet. Gage i se adresă şoferului pe un ton neutru:

— Phil, ne plimbăm puțin prin oraş. Îți spun eu când vreau să mergem acasă.

— Da, domnule.

Gage apăsă pe câteva butoane, ridicând paravanul de sticlă şi deschizând minibarul. Dacă era furios, nu se vedea. Părea relaxat, înfricoşător de calm, ceea ce începea să mi se pară mai rău decât dacă ar fi țipat. Luă un pahar rotund şi îşi turnă un deget de coniac, apoi îl dădu peste cap fără să-l

guste. Încet, mai turnă o dată şi-mi întinse băutura. Am luat-o recunoscătoare, sperând că alcoolul avea să mă dezgheţe, fiindcă mi-era foarte frig. Am încercat să-l dau peste cap aşa cum făcuse şi Gage, dar îmi arse beregata şi mă făcu să mă înec.

— Uşurel, murmură Gage, aşezându-şi mâna pe spatele meu într-un gest impersonal.

Simţind că mi-e frig, îşi scoase jacheta şi mi-o puse pe umeri. Eram înfăşurată în materialul căptuşit cu mătase fină, caldă de la temperatura pielii lui.

— Mulţumesc, am spus încet.

— Cu plăcere.

Tăcu o vreme, iar privirea lui rece mă făcu să tresar.

— Cine e?

Deşi îi povestisem despre copilăria mea, despre mama şi prietenii mei, despre toţi şi toate din Welcome, nu îi spusesem niciun cuvinţel despre Hardy. Cu Churchill vorbisem despre el, dar nu reuşisem încă să mă conving să-i spun şi lui Gage.

Am încercat să vorbesc pe un ton calm despre Hardy, pe care-l cunoşteam de la paisprezece ani şi care fusese cel mai important om din lume pentru mine, după mama şi sora mea. L-am spus cât îl iubisem.

Era ciudat să-i povestesc lui Gage despre Hardy. Prezentul şi trecutul se ciocneau, şi asta mă făcea să-mi dau seama cât de diferită era Liberty Jones din parcul de rulote de femeia care devenisem. Aveam nevoie să mă gândesc la asta şi la multe alte lucruri.

— Te-ai culcat cu el? întrebă Gage.

— Aş fi vrut, am recunoscut, şi aş fi făcut-o, dar el n-a vrut, fiindcă a spus că i-ar fi imposibil să mai plece de lângă mine. Avea ambiţii mari.

— Care nu te includeau pe tine:

— Eram amândoi foarte mici şi niciunul dintre noi nu avea nimic. Se pare că aşa a fost cel mai bine, pentru că n-ar fi putut să-şi atingă scopurile cu mine de gât, iar eu n-aş fi putut s-o las pe Carrington.

Nu ştiam cât putea Gage să citească de pe chipul meu, din gesturi sau din felul grăbit în care vorbeam. Am simţit ceva rupându-se în mine, ca gheaţa peste apa în mişcare, iar Gage călcă fără milă peste acel ceva.

— Deci tu l-ai iubit, el te-a părăsit, şi acum vrea încă o şansă.

— N-a spus asta.

— Nici nu era nevoie, spuse Gage sec, fiindcă e clar că tu vrei încă o şansă.

M-am simţit epuizată şi iritată. Gândurile mi se răsuceau în minte ca într-un carusel.

— Nu ştiu dacă asta vreau.

Razele subţiri de lumină de la minibar îi împărţeau chipul în secţiuni aspre.

— Crezi că încă-l mai iubeşti.

— Nu ştiu, am răspuns lăcrimând.

— Nu, spuse Gage acum nervos. Aş face aproape orice pentru tine, cred că aş şi omorî pe cineva, dar nu vreau să te ţin în braţe în timp ce tu plângi pentru alt bărbat.

Mi-am şters ochii şi m-am abținut să las lacrimile acide să curgă.

— O să te vezi cu el, spuse Gage după o vreme.

Am dat din cap.

— Eu, noi… Vreau să mă lămuresc.

— Ai de gând să te culci cu el?

Fusese direct în mod deliberat, iar cuvintele sale mă loviră ca o palmă.

— Nu plănuiesc să fac asta, nu, am spus crispată.

— Nu te-am întrebat dacă plănuieşti asta, ci dacă o s-o faci.

Începeam să mă enervez şi eu.

— Nu. Ştii că nu mă culc cu oricine.

— Ştiu asta. Ştiu şi că nu eşti genul care să meargă la o petrecere cu un bărbat şi să se sărute cu altul, dar tot ai făcut-o.

Am roşit ruşinată.

— N-am vrut. M-a şocat revederea şi s-a întâmplat pur şi simplu.

Gage pufni neîncrezător.

— Asta nu e o scuză prea pertinentă, iubito.

— Ştiu, îmi pare rău. Nu ştiu ce altceva să spun. L-am iubit pe Hardy cu mult timp înainte să te cunosc pe tine, iar noi doi abia ne-am început relația. Vreau să fiu cinstită cu tine, dar trebuie să aflu dacă sentimentele pentru Hardy mai sunt acolo. Asta înseamnă că noi doi trebuie să ne oprim până când mă lămuresc.

Gage nu era obişnuit cu aşa ceva şi nu i-a plăcut deloc.

De fapt, cred că asta l-a făcut să-şi piardă controlul. Am tresărit când m-a tras lângă el.

— Am făcut dragoste, Liberty. Nu ai cum să dai înapoi de la asta. Nu-i dau voie să vină şi să ne despartă atât de uşor.

— Am făcut dragoste numai o dată, am îndrăznit eu să protestez.

El ridică ironic o sprânceană.

— Bine, de mai multe ori, am recunoscut, dar în aceeaşi noapte.

— A fost suficient. Acum eşti a mea, şi te vreau mai mult decât te-a vrut el vreodată sau decât o să te vrea vreodată. Să-ți aminteşti de asta cât te gândeşti. În timp ce el îți spune ce naiba oi vrea tu să auzi, să nu uiți…

Gage se opri brusc. Respira greu şi mă privea atât de aprins încât ar fi putut să stârnească un incendiu.

— Să nu uiți de asta, spuse pe un ton gutural, apoi întinse mâna spre mine.

Mă strânse în brațe puțin prea tare şi mă sărută prea apăsat, ca o pedeapsă. Nu mă mai sărutase niciodată aşa, cu foame şi gelozie, îl făcusem să-şi piardă controlul. Răsuflă greu şi mă întinse pe canapeaua căptuşită cu piele moale fără să se oprească din sărutat. M-am zbătut sub el, neştiind bine dacă vreau să-l dau la o parte sau să-l strâng mai aproape. Cu fiecare mişcare pe care o făceam el se apropia mai mult de mine, cerându-mi să-l primesc, să-l simt. Trupul lui greu îmi aminti de lucrurile pe care mi le făcuse înainte, de plăcerea incredibilă, şi fiecare gând şi emoție îmi

fură invadate de dorință. Îl voiam atât de mult încât am uitat de tot şi am început să tremur din cap până în picioare, mişcându-mă ca să-l simt mai bine. Am gemut încet şi l-am apucat de şolduri.

Următoarele câteva minute au fost ca un vis febril. Ne-am atins cu disperare, materialul fin al slipului meu s-a agățat de tocul uneia dintre sandale, Gage s-a străduit să-l desprindă până când pur şi simplu l-a sfâşiat, apoi mi-a ridicat rochia până la mijloc, făcându-mi pielea să se lipească de căptuşeala banchetei. Unul dintre picioarele mele ajunse pe podea, într-o poză neruşinată, dar mie nu-mi mai păsa, fiindcă eram amețită de dorință şi uitasem de mine însămi.

Degetele lui traseră de decolteul rochiei, eliberându-mi sânii de sub material şi făcându-i să tresară. Am gemut atunci când gura lui caldă mi-a atins sfârcul, când m-a muşcat şi după aceea a lins locul în care dinții lui lăsaseră urme mici. A căutat între trupurile noastre şi a tras de cureaua pantalonilor. Când l-am simțit am făcut ochii mari, fiindcă era fierbinte, pregătit, cerându-mi să-l primesc, şi totul s-a transformat în fum când trupul meu a cedat invaziei sale dure. Am lăsat capul pe spate, pe mâna cu care mă strângea la pieptul lui, iar el m-a sărutat cu pasiune pe gât şi a început o mişcare puternică în interiorul meu, făcându-mă să mă zbat şi să suspin.

Maşina se opri la un semafor şi totul rămase nemişcat cu excepția trupului său. La un moment dat vehiculul a luat o curbă care i-a dat avânt, împingându-l mai mult spre mine.

L-am primit, iar şi iar, trăgându-l cât mai aproape. Am tras de îmbrăcămintea lui, fiindcă aveam nevoie să-i simt pielea şi nu ajungeam la ea, aveam nevoie să…

Mă sărută din nou cu forță şi cu pasiune. Mă umplea peste tot, din ce în ce mai adânc, până când valuri de plăcere mă cuprinseră şi-l traseră şi pe el după mine. Am tremurat şi m-am retras, respirând adânc. Gage îşi trase răsuflarea, apoi expiră şuierat, ca un foc care se stinge.

Amețită de plăcere, am rămas culcată pe banchetă precum o față de pernă goală. Gage mă ridică, înjură şi îmi sprijini capul pe brațul său. Nu-l mai văzusem niciodată atât de supărat, cu ochii aproape negri.

— Am fost prea dur cu tine, spuse răguşit. Fir-ar să fie! îmi pare rău. Eu doar…

— Nu-i nimic, am şoptit, încă în mrejele plăcerii de dinainte.

— Ba este. Eu…

A tăcut brusc fiindcă l-am tras lângă mine şi l-am sărutat. M-a lăsat să fac asta, dar nu mi-a răspuns, ci m-a ținut în brațe şi mi-a aranjat la loc rochia, apoi m-a acoperit la loc în jacheta sa.

După aceea niciunul dintre noi n-a mai spus nimic. Eram încă sub imperiul senzațiilor de mai devreme şi nici nu mi-am dat seama când Gage a apăsat pe un buton şi a vorbit cu şoferul. Încă ținându-mă sprijinită de el, şi-a turnat încă un pahar, pe care l-a băut încet. Pe chip nu i se putea citi nimic, dar eu simțeam clar tensiunea din trupul său.

În siguranță la el în brațe, am ațipit puțin, legănată de

mersul maşinii şi de căldura lui Gage, şi m-am trezit atunci când ne-am oprit brusc şi portiera din fața mea s-a deschis. Am clipit, iar iubitul meu m-a ajutat să cobor.

Ştiind cum arăt şi cât de clar era motivul pentru care arătam aşa, i-am aruncat o privire scurtă şi stânjenită lui Phil, şoferul limuzinei, dar el se uită intenționat în altă parte, cu o expresie încremenită pe figură.

Eram în fața clădirii în care locuia Gage, iar el se uita la mine de parcă s-ar fi aşteptat să *nu vreau să rămân peste noapte*. *Am încerca*t să-mi dau seama care ar fi fost consecințele dacă rămâneam şi care, dacă plecam, dar eram prea amețită şi un singur gând era mai clar: orice aş fi făcut cu Hardy, bărbatul din fața mea n-avea de gând să se dea politicos la o parte.

Cu haina costumului său peste rochie am mers prin hol, spre lift, alături de el. Urcarea rapidă m-a făcut să-mi pierd echilibrul, iar el m-a sprijinit şi m-a sărutat până când mi s-a tăiat răsuflarea. Am ieşit din lift clătinându-mă puțin, iar el m-a luat uşor în brațe şi m-a dus aşa până la uşa apartamentului său.

Am intrat direct în dormitorul tăcut, unde Gage m-a dezbrăcat pe întuneric. Acum, după episodul grăbit din maşină, nerăbdarea i se transformase în tandrețe. Se mişca deasupra mea ca o umbră, căutând cele mai delicate şi mai sensibile locuri. Cu cât mă alinta *el* mai mult, cu atât mi-era mie mai greu. Respirând greu, am întins mâinile spre el ca să-i simt muşchii puternici şi carnea tare, părul negru şi mătăsos. El mi-a depăşit toate barierele şi m-a făcut să mă

deschid şi să-l aştept rugătoare. Am gemut cu fiecare alunecare a trupului său într-al meu, iar şi iar, până când am fost a lui cu totul.

Cowboy-ii spun că nu e bine să călăreşti un cal până asudă şi apoi să-l opreşti brusc, iar lucrul ăsta e valabil şi pentru iubite, mai ales pentru acelea care n-au făcut sex de o vreme şi au nevoie să se obişnuiască. Nu ştiu de câte ori. Am făcut dragoste în acea noapte, dar când m-am trezit de dimineață mă dureau muşchi pe care nu ştiam că-i am, iar mâinile şi picioarele îmi erau amorțite. Gage, foarte amabil, mi-a adus cafea la pat.

— Nici nu încerca să te prefaci că-ți pare rău, i-am spus aplecându-mă puțin în timp ce el sprijinea încă o pernă în spatele meu. E clar că nu-ți vine la îndemână.

— Nu-mi pare rău, răspunse el aşezându-se lângă mine pe saltea. Sunt recunoscător.

Eu am tras aşternutul mai sus, ca să-mi acopăr sânii, şi am gustat din cafeaua aburindă.

— Ar trebui să-ți pară, am răspuns. Mai ales după ce am făcut ultima dată.

Ne-am privit în ochi, iar el a pus palma pe genunchiul meu. Căldura mâinii sale trecu prin cearceaf.

— Te simți bine? mă întrebă cu blândețe.

Fir-ar el să fie, avea un obicei enervant să mă dezarmeze, arătându-se grijuliu tocmai când mă aşteptam mai puțin. Stomacul mi se strânse până când mi s-a părut că e ca o trambulină. Totul era atât de bine cu el încât m-am întrebat dacă puteam să renunț doar ca să fiu cu bărbatul pe care mi-

l dorisem dintotdeauna.

Am vrut să-i spun că mă simt bine, dar în loc de asta m-am auzit spunându-i adevărul:

— Mi-e frică să nu cumva să fac cea mai mare greşeală din viața mea. Încerc să-mi dau seama care e aceea.

— Vrei să spui cine e acela.

Am tresărit.

— Ştiu că o să te înfurii dacă mă văd cu el, dar…

— Nu o să mă înfurii. Vreau să te vezi cu el.

Am strâns în mână ceaşca de cafea.

— Da?

— E clar că n-o să obțin ce vreau de la tine până când nu se rezolvă situația. Trebuie să afli cum s-a schimbat şi să vezi dacă mai simți la fel pentru el.

— Da.

Mi se părea foarte matur din partea lui să dea dovadă de o asemenea înțelegere.

— Nu mă deranjează, spuse Gage, dacă nu te culci cu el.

Matur, dar tot texan. L-am zâmbit nedumerită.

— Adică nu te interesează ce simt pentru el, atâta vreme cât nu facem sex?

— Înseamnă, spuse Gage pe un ton egal, că mă mulțumesc cu sexul pentru moment şi o să mă străduiesc să obțin şi restul mai târziu.

Capitolul 23

Din ce mi-am dat seama, nici Churchill nu petrecuse o noapte mult mai plăcută decât mine. El şi Vivian se

certaseră din cauză că ea era geloasă. Churchill spunea că nu era vina lui dacă alte femei îi arătaseră prietenie.

— Şi tu cât de prietenos ai fost cu ele? l-am întrebat.

Churchill făcu o grimasă şi schimbă canalul televizorului.

— Să spunem că nu contează de unde am pofta de mâncare, dacă tot acasă vin la cină.

— Dumnezeule mare, sper că nu i-ai spus asta lui Vivian. Tăcere, l-am luat tava pentru micul dejun şi am spus:

— Nici nu mă mir că n-a rămas cu tine aseară.

Era timpul să facă duş, dar acum se descurca singur.

— Dacă nu te descurci la duş sau la îmbrăcat, supă şi îl chem pe grădinar să te ajute, am spus, îndreptându-mă spre uşă.

— Liberty.

— Da, domnule?

— Nu sunt eu acela care să se amestece în treburile altora… Churchill zâmbi când văzu cum îl priveam.

— Vrei cumva să vorbim despre ceva? S-a întâmplat ceva nou în viața ta?

— Absolut nimic. Lucrurile sunt la fel ca înainte.

— Ai început o relație cu fiul meu.

— Nu vreau să discut cu tine viața mea amoroasă.

— De ce nu? înainte ai discutat-o.

— Pe atunci nu erai şeful meu şi viața mea amoroasă nu-l includea pe fiul tău.

— Bine, hai să nu vorbim despre el, spuse Churchill amabil. Hai să vorbim despre vechea ta cunoştință, care are o companie de foraj petrolier.

Aproape că mi-a scăpat tava din mână.
— Ştiai că e şi Hardy acolo aseară?
— Am aflat când ne-a făcut cineva cunoştinţă. Imediat ce i-am auzit numele am ştiut că el e.
Churchill mă privi înţelegător, făcându-mă să-mi vină să plâng. În loc de asta, am pus tava jos şi m-am îndreptat spre un scaun.
— Ce s-a întâmplat, dulceaţă?
M-am aşezat şi am privit în podea.
— Am vorbit câteva minute. Mă văd cu el mâine.
Am făcut o pauză lungă.
— Gage nu e tocmai încântat.
Churchill râse scurt.
— Îmi închipui că nu.
— Cum ţi s-a părut Hardy?
— Are multe atuuri. E inteligent şi manierat. O să-şi facă un rost pe lume. L-ai invitat încoace?
— Doamne, nu. Mergem în altă parte ca să discutăm.
— Poţi să-l chemi înăuntru, aici. E şi casa ta.
— Mulţumesc, dar…
Am clătinat din cap.
— Îţi pare rău că ai o relaţie cu Gage, dulceaţă?
Întrebarea m-a făcut să plâng.
— Nu, am spus apăsat, clipind des. Nu ştiu pentru ce să-mi pară rău mai întâi. Hardy a fost mereu cel pe care îl aşteptam, tot ce am visat şi ce mi-am dorit, dar, fir-ar să fie, de ce a trebuit să apară când îl uitasem în sfârşit?
— Pe unii oameni nu-i uiţi niciodată, spuse Churchill.

L-am privit printre lacrimile sărate.

— Te referi la Ava?

— O să-mi fie dor de ea tot restul vieții mele, dar nu, nu la ea mă refer.

— La prima ta soție?

— Nu. Altcineva.

Mi-am şters ochii cu mâneca. Mi se părea că vrea să-mi spună ceva, dar îmi ajunseseră revelațiile pentru moment, aşa că m-am ridicat şi mi-am dres glasul.

— Trebuie să cobor şi să pregătesc micul-dejun pentru Carrington.

M-am întors şi am dat să plec.

— Liberty?

— Da?

Churchill părea că se gândeşte la ceva, încruntat.

— Vreau să-ți mai spun ceva despre asta mai târziu, nu ca tatăl lui Gage, nu ca şeful tău, ci ca un prieten vechi.

— Mulțumesc, am spus cu o voce mică. Ceva îmi. Spune că o să am nevoie de prietenul meu vechi.

Mai târziu în acea dimineață Hardy a sunat ca să ne invite pe mine şi pe Carrington la călărie, duminică. Am fost încântată de idee, fiindcă nu mai călărisem de ani buni, dar i-am spus că sora mea nu mersese decât cu poneii de la carnaval şi că nu se pricepea.

— Nu-i nimic, spuse Hardy pe un ton degajat. O să învețe atunci, în dimineața cu pricina, sosi la conacul familiei Travis într-o maşină albă de teren, imensă. Eu şi Carrington l-am aşteptat la intrare, amândouă îmbrăcate în blugi şi

jachete de piele şi încălțate cu cizme. Îi spusesem surorii mele că Hardy era un vechi prieten de familie care o cunoscuse când era mică şi care o dusese pe mama la spital în ziua în care se născuse ea.

Gretchen, foarte curioasă să-l cunoască pe bărbatul misterios din trecutul meu, aştepta la intrare, alături de noi, când sună soneria. Am deschis şi m-am amuzat auzind-o cum murmură „Vai de mine” la vederea lui Hardy.

Cu statura unui om obişnuit cu munca, ochii aceia albaştri izbitori şi zâmbetul irezistibil, Hardy era impresionant şi orice femeie s-ar fi simțit atrasă de el. Mă privi repede, spuse „Bună” şi mă sărută pe obraz, apoi se întoarse spre Gretchen.

Le-am făcut cunoştință, apoi el îi luă mâna cu infinită grijă, de parcă s-ar fi temut să n-o strivească. Ea se emoționă, zâmbi şi se purtă ca o adevărată gazdă din Sud. Imediat ce Hardy îşi îndreptă atenția spre sora mea, Gretchen îmi aruncă o privire cu înțeles, de parcă m-ar fi întrebat unde-l ținusem ascuns atâta timp.

Între timp, Hardy se aplecase pe vine în fața lui Carrington.

— Scumpo, eşti mai frumoasă decât mama ta. Probabil că nu-ți aminteşti de mine.

— Tu ne-ai dus la spital în ziua în care m-am născut, spuse ea timidă.

— Aşa e, într-o camionetă albastră, veche, printr-o furtună care a inundat jumătate din Welcome.

— Acolo stă domnişoara Marva, exclamă fetița. O

cunoşti?

— Dacă o cunosc? întrebă Hardy zâmbindu-i larg. Da, doamnă, o cunosc. Am mâncat foarte multe prăjituri gătite de ea.

Fermecată, Carrington îl luă de mână pe Hardy când acesta se ridică.

— Liberty, nu mi-ai spus că o cunoaşte pe domnişoara Marva!

M-a trecut un fior de emoție când i-am văzut ținându-se de mână.

— N-am vorbit niciodată despre tine, i-am spus lui Hardy, cu o voce schimbată chiar şi pentru urechile mele.

El mă privi în ochi şi dădu din cap, înțelegând că unele lucruri însemnau prea mult ca să poată să fie rostite cu uşurință.

— Ei bine, spuse Gretchen veselă, mergeți, distrați-vă! Ai grijă la cai, Carrington, şi nu uita ce ți-am spus despre picioarele din spate.

— Aşa o să fac!

Am mers la centrul *„Hamul argintiu”*, unde caii erau mai bine îngrijiți decât sunt mulți oameni, în hambar cu atmosfera controlată pe calculator, cu muzică clasică şi staule individuale cu robinete şi spoturi luminoase. Afară exista o arenă acoperită, o cursă cu obstacole, păşuni, lacuri, padocuri şi cincizeci de acri de teren pe care se putea călări. Hardy aranjase să luăm caii unuia dintre prietenii lui. Fiindcă prețul unui grajd aici era egal cu acela al taxelor câtorva dintre facultățile de prestigiu din țară, era clar că

prietenul lui avea bani. Ni s-au adus doi cai, amândoi frumoşi, îngrijiţi şi bine dresaţi. Erau mari, musculoşi, calmi şi atenţi.

Înainte să plecăm, Hardy o aşeză pe Carrington pe spinarea unui ponei negru, sănătos, şi o conduse în jurul arenei de câteva ori. Aşa cum mă aşteptam, o fermecă pe sora mea „lăudând-o şi tachinând-o până când ea începu să chicotească.

Era o zi perfectă pentru călărie, rece dar însorită, iar în aer se simţea mirosul păşunilor şi al pământului, al Texasului însuşi. Eu şi Hardy mergeam alături şi discutam, iar Carrington era puţin înaintea noastră, călare pe ponei.

— Te-ai descurcat de minune cu ea, scumpo, îmi spuse. Mama ta ar fi fost mândră.

— Sper.

M-am uitat la sora mea, cu părul prins în coadă împletită şi legat cu o fundă albă.

— E minunată, nu-i aşa?

— Minunată, răspunse Hardy, uitându-se fix la mine. Marva mia povestit prin ce aţi trecut. Ai suferit mult, aşa e?

Am ridicat din umeri. Fusese greu, dar nimic ieşit din comun. Multe femei au de-a face cu lucruri mai grele.

— Cel mai dificil a fost după moartea mamei. Nu cred că am dormit bine cel puţin doi ani după aceea. Munceam şi mergeam la cursuri, ca să fac totul pentru Carrington. Mi se părea că tot ce făceam era gata numai pe jumătate. Nu ajungeam niciodată la timp nicăieri şi nimic nu ieşea bine, dar până la urmă lucrurile au început să fie mai uşoare.

— Cum ai ajuns să-i cunoşti pe cei din familia Travis?

— Pe care dintre ei? am întrebat fără să mă gândesc, apoi am roşit.

Hardy zâmbi.

— Să începem cu bătrânul.

Pe măsură ce vorbeam, mi se părea că descopăr ceva prețios, îngropat demult, format în întregime. Conversația noastră era una care dezvăluia acel ceva treptat, în straturi, unele mai uşor de dat la o parte, altele, nu. Cele pentru care aveam nevoie de târnăcop rămaseră intacte pentru moment. Ne-am mărturisit pe cât de mult îndrăzneam despre ce se întâmplase în anii în care fuseserăm despărțiți, dar nu mă simțeam aşa cum credeam că o să mă simt alături de Hardy. Ceva din mine rămânea ascuns, de parcă mi-ar fi fost frică să eliberez o emoție pe care o ascunsesem atâta vreme.

Curând se apropia amiaza, iar Carrington obosise şi i se făcuse foame. Ne-am întors la hambar şi am descălecat, l-am dat lui Carrington nişte bani ca să cumpere un suc de la un automat din clădirea principală, iar ea a fugit, lăsându-ne singuri.

Hardy m-a privit un moment lung.

— Vino încoace, a murmurat, trăgându-mă în camera harnaşamentelor.

Mă sărută cu blândețe, iar eu am simțit gustul de praf, de piele sărată şi de soare, iar anii s-au topit într-un val de căldură subită. Îl aşteptasem pe el, sărutul lui, şi acum mi se părea la fel de dulce ca atunci când eram mici. El adânci sărutul şi încercă să ia mai mult, dar eu m-am retras şi am

râs emoționată.

— Îmi pare rău, am spus cu răsuflarea tăiată.

— Nu-i nimic, răspunse el pe un ton cald, privindu-mă aprins. M-am lăsat dus de val, adăugă, zâmbind larg.

În ciuda faptului că-mi făcea plăcere compania lui Hardy, m-am simțit uşurată când ne-a dus înapoi la River Oaks. Aveam nevoie să mă retrag, să mă gândesc şi să las lucrurile să se aşeze. Carrington vorbea fericită pe scaunul din spate, spunea că vrea să călărească şi altă dată şi să aibă un cal numai al ei într-o bună zi, ba chiar alegea nume pentru el.

— Ne-ai deschis o lume nouă, i-am spus lui Hardy. Am trecut de la păpuşi Barbie la cai.

Hardy zâmbi larg şi îi spuse surorii mele:

— Spune-i lui Liberty să mă sune când vrei să călăreşti, scumpo.

— Vreau să mergem şi mâine!

— Mâine eşti la şcoală, i-am spus.

A fost supărată până când i-am amintit că poate să le povestească fetelor despre poneiul pe care călărise. Hardy opri în fața conacului şi ne ajută să coborâm. Am aruncat o privire spre garaj. Maşina lui Gage era acolo. Nu venea aproape niciodată duminica după-amiază, iar mie mi se strânse stomacul de parcă aş fi fost într-un carusel.

— Gage e aici, am spus.

Hardy păru netulburat.

— Sigur că este.

Luându-l de mână, Carrington îl conduse pe noul ei

prieten la uşă, vorbind foarte repede.

— Şi asta e casa noastră, şi eu am dormitorul de sus, cel cu tapet alb cu galben, şi aici e o cameră prin care ne uităm să vedem dacă-i lăsăm să intre pe cei care sună…

— Nu sunt ale noastre, iubito, am spus stânjenită. Asta e casa familiei Travis.

Carrington mă ignoră şi sună la uşă, apoi zâmbi larg spre cameră, făcându-l pe Hardy să râdă. Uşa se deschise, iar în prag apăru Gage, îmbrăcat în blugi şi într-un tricou polo. Inima îmi bătu mai tare când el mă privi întâi pe mine, apoi pe Hardy.

— Gage, strigă sora mea, de parcă nu-l văzuse de luni întregi.

Se repezi la el şi-l cuprinse pe după talie.

— El e prietenul nostru vechi Hardy, care ne-a dus la călărie. Eu am mers cu un ponei negru pe care-l cheamă Prince şi am călărit ca o văcăriță adevărată!

Gage îi zâmbi şi o strânse pe după umeri. Hardy îi privi speculativ, de parcă nu s-ar fi aşteptat ca ei doi să fie aşa de apropiați, apoi zâmbi şi întinse mâna:

— Hardy Cates.

— Gage Travis.

Dădură mâna cu o mişcare fermă, un concurs scurt, aproape imperceptibil, care se termină la egalitate. Gage rămase alături de Carrington, cu o figură lipsită de expresie. Eu mi-am băgat mâinile în buzunare. Mi se umeziseră palmele. Amândoi păreau relaxați, dar în aer plutea tensiunea.

Mi se părea tulburător să-i văd împreună. Hardy îmi dominase amintirile atât de mult încât mă surprindea să observ că Gage era la fel de înalt, deşi mai subțire. Erau diferiți din toate punctele de vedere, al educației, al trecutului, al experiențelor…

Gage juca după regulile pe care le făcuse el însuşi, iar Hardy nu ținea cont de ele dacă nu-i conveneau. Gage, mereu cea mai inteligentă persoană din orice încăpere, şi Hardy, care-mi spusese cu un zâmbet fermecător că nu era nevoie decât să fie mai inteligent ca acela cu care făcea afaceri.

— Felicitări pentru companie, spuse Gage. Ați făcut rost de câteva zone foarte bune şi am auzit că petrolul e de calitate.

Hardy zâmbi şi ridică puțin din umeri.

— Am avut ceva noroc.

— E nevoie să ai mai mult decât noroc.

Discutară despre geochimie, analize şi forarea de puțuri, despre cât de greu era să estimezi intervalele propice forării, apoi discuția ajunse la compania de tehnologii alternative a lui Gage.

— Se aude că ați inventat un biodiesel nou, spuse Hardy.

Expresia plăcută a lui Gage nu se schimbă.

— Nu e încă un lucru despre care să merite să discutăm.

— Eu nu aşa am auzit. Se spune că ați reuşit să găsiți o soluție ca să reduceți nivelul de noxe, dar biocombustibilul în sine e încă foarte scump, răspunse Hardy zâmbind larg, pe când petrolul e ieftin ca braga.

— Pentru moment.

Ştiam părerea lui Gage despre acel subiect. El şi Churchill erau de acord că zilele petrolului ieftin erau pe terminate şi că odată acoperită distanța dintre cerere şi ofertă biocombustibilul avea să ne apere de criza economică. Mulți dintre cei implicați în industria petrolieră, prieteni cu familia Travis, spuneau că mai sunt zeci de ani până atunci şi că mai e mult petrol de forat. Glumeau cu Gage spunând că speră ca el să nu inventeze ceva care să înlocuiască petrolul, sau altfel aveau de gând să-l acuze de eşecul companiilor lor. Gage îmi spusese că glumeau numai pe jumătate.

După câteva minute de discuție chinuitor de politicoasă, Hardy se uită la mine şi murmură:

— Eu o să plec. Mi-a părut bine, adăugă, uitându-se spre Gage.

Gage dădu din cap şi se întoarse spre Carrington, care încerca să-i povestească despre cai.

— Te conduc, i-am spus lui Hardy, fericită că se terminase întâlnirea dintre ei doi.

Pe drum, el puse o mână pe umerii mei şi îmi spuse pe un ton scăzut că ar vrea să mă revadă.

— Poate peste câteva zile.

— Te sun mâine.

— Bine.

Ne-am oprit în prag, Hardy m-a sărutat pe frunte iar eu am privit în ochii lui albaştri şi calzi.

— Ei bine, am spus, v-ați vorbit civilizat.

Hardy râse.

— I-ar plăcea să mă omoare.

Puse un braţ pe tocul uşii, revenindu-şi repede.

— Nu te văd cu unul ca el. E foarte rece.

— Nu şi când ajungi să-l cunoşti.

El întinse mâna şi-mi atinse o şuviță de păr, strângând-o blând între degete.

— Cred că tu ai putea să topeşti şi-un gheţar, scumpo.

Îmi zâmbi şi se îndepărtă, pornind spre maşina de teren cu care venise. Mă simţeam obosită şi confuză, dar mi-am făcut curaj şi am pornit în urma lui Carrington şi a lui Gage, pe care i-am găsit în bucătărie, căutând de mâncare prin frigider şi prin cămară.

— Ţi-e foame? întrebă Gage.

— Foarte.

El scoase o cutie cu salată şi una cu căpşuni, iar eu am găsit într-un dulap nişte pâine franţuzească din care am tăiat câteva felii în timp ce Carrington aduse trei farfurii.

— Numai două, îi spuse Gage. Eu am mâncat deja.

— Bine. Pot să mănânc o prăjitură?

— După prânz.

În timp ce Carrington aducea şerveţele, eu m-am uitat încruntată la Gage.

— Nu rămâi la masă?

El clătină din cap.

— Am aflat ce voiam să ştiu.

Atentă, fiindcă sora mea era aproape, m-am stăpânit şi nu l-am întrebat nimic până când n-am terminat de pus masa.

El i-a turnat lui Carrington un pahar de lapte şi a aşezat două prăjiturele micuțe pe marginea farfurioarei ei.

— Să le mănânci la final, scumpa mea, i-a murmurat.

Ea s-a întins spre el şi l-a îmbrățişat, apoi a început să mănânce din salată. Gage mi-a zâmbit impersonal.

— Pa, Liberty.

— Aşteaptă…

L-am urmat afară după ce i-am spus lui Carrington că mă întorc imediat. Am mers mai repede ca să țin pasul cu el.

— Crezi că te-ai lămurit în privința lui Hardy Cates doar după cinci minute cu el?

— Da.

— Şi cum ți se pare?

— Nu are rost să-ți spun, fiindcă o să zici că sunt subiectiv.

— Şi nu eşti?

— Ba bine că nu! Sigur că sunt. Dar. Am dreptate.

L-am oprit la uşa de la intrare atingându-l pe braț. Gage se uită în jos, spre locul în care-l atinseseră degetele mele, apoi privi încet spre mine.

— Spune-mi, i-am cerut.

Gage răspunse pe un ton sec:

— Mi se pare foarte ambițios, genul care munceşte din greu dar se şi distrează pe măsură. Îşi doreşte orice semn vizibil de succes – maşini, femei, case, conturi în bancă. Ar renunța la orice ca să-şi atingă scopurile, o să facă şi o să piardă câteva averi şi o să se însoare de trei sau de patru ori. Te vrea pe tine fiindcă tu eşti ultima lui speranță să nu se

piardă în lumea asta, dar nici chiar tu n-o să-i fii de ajuns.

Am clipit uimită de evaluarea dură pe care i-o făcuse lui Hardy şi mi-am cuprins talia cu mâinile.

— Tu nu-l cunoşti. El nu e aşa.

— O să vedem, spuse el zâmbind fără umor. Întoarce-te în bucătărie. Te aşteaptă Carrington.

— Gage… Eşti supărat pe mine, nu? îmi pare…

— Nu, Liberty, spuse el privindu-mă o idee mai blând. Încerc să-mi dau seama ce se întâmplă. La fel ca şi tine.

În următoarele săptămâni m-am văzut de mai multe ori cu Hardy, o dată la cină, o dată la prânz şi altă dată ca să ne plimbăm, în spatele conversației, a tăcerilor şi a regăsirii se ascundea încercarea mea să găsesc legătura dintre bărbatul de acum şi băiatul pe care-l cunoscusem înainte. Mă tulbura faptul că nu erau la fel, dar bineînțeles că nici eu nu mai eram aceeaşi.

Mi se părea important să-mi dau seama cât din atracția pe care o simțeam pentru Hardy venea din acel moment şi cât din trecut. Dacă ne-am fi cunoscut atunci, oare aş fi simțit la fel?

Nu ştiam sigur, dar, Doamne, cât de fermecător era. Avea ceva ce mă făcea să mă simt în siguranță alături de el, confortabil, ca şi cum aş fi putut să-i vorbesc despre orice. Chiar şi despre Gage.

— Spune-mi cum e el, îmi ceru Hardy ținându-mă de mână şi jucându-se cu degetele mele. Câț din ce se spune e adevărat?

Ştiam ce reputație avea Gage, aşa că am ridicat din umeri

şi am zâmbit.

— E un bărbat împlinit. Poate să intimideze, fiindcă întotdeauna face totul perfect. Lumea crede că e invulnerabil. E foarte reținut şi nu e uşor să te apropii de cineva ca el.

— Dar tu ai reuşit.

Am ridicat din umeri şi am zâmbit.

— Pe undeva, da. Abia începuserăm să ne apropiem, când…

Când apăruse Hardy.

— Ce ştii despre compania lui? întrebă el pe un ton aproape indiferent. Nu-mi dau seama de ce un bărbat dintr-o familie texană cu legături în industria petrolieră se prosteşte căutând surse alternative de energie.

Am zâmbit.

— Aşa e el.

După ce m-a îndemnat puțin, i-am spus ce ştiam despre tehnologia la care lucra compania lui Gage.

— Pregăteşte un contract mare. Vrea să cumpere o parte dintr-o rafinărie imensă din Dallas, unde o să amestece biocombustibilul cu produsul lor şi o să-l distribuie peste tot în Texas. Din câte-mi dau seama, se negociază asiduu. Churchill spune că doar Gage ar putea să reuşească aşa ceva, am adăugat cu mândrie.

— Probabil că a depăşit ceva obstacole serioase, comentă Hardy. În unele părți ale Houston-ului numai dacă spui biocombustibil şi devii persona non grata. Care e rafinăria cu care negociază?

— Medina.

— E mare, într-adevăr. Sper să reuşească, mai spuse, apoi mă luă de mână şi schimbă subiectul.

Spre finalul celei de-a doua săptămâni, Hardy mă duse într-un bar foarte modern, care îmi amintea de o navă spațială, cu un decor steril şi lumină albastră. Mesele erau de mărimea unor suporturi de pahare aşezate pe paie, dar acesta era cel mai la modă loc din oraş şi toată lumea de acolo arăta foarte bine, deşi nimeni nu părea că se simte în largul său.

Eu beam dintr-un coctail şi mă uitam în jur. Hardy le atrăsese atenția câtorva femei, ceea ce nu mă surprindea, fiindcă era un bărbat atrăgător, şarmant. În timp el avea să devină şi mai căutat datorită succesului său.

Mi-am terminat băutura şi am comandat încă una. Nu reuşeam să mă relaxez şi, în timp ce Hardy încerca să converseze peste zgomotul infernal al muzicii live, eu nu puteam să fac altceva decât să mă gândesc la cât de dor îmi era de Gage. Nu-l văzusem de câteva zile şi mă gândeam vinovată că îi cerusem mult, poate prea mult – să fie răbdător cât eu încercam să-mi dau seama ce simt pentru un alt bărbat.

Hardy îşi trecu blând mâna peste mâna mea, apoi îmi vorbi pe un ton scăzut care, totuşi, reuşi să acopere muzica.

— Liberty.

M-am uitat în ochii lui albaştri care străluceau în lumina artificială.

— Să mergem, iubito. E momentul să lămurim câteva

lucruri.

— Unde să mergem? am întrebat pe un ton pierdut.

— Acasă la mine. Trebuie să vorbim.

Am ezitat, înghițind în sec, apoi am dat din cap tremurând. Hardy îmi arătase mai devreme apartamentul său, fiindcă preferasem să ne întâlnim acolo şi nu la River Oaks.

N-am vorbit mult pe drum, dar el m-a ținut de mână. Îmi bătea inima la fel de repede ca aripile unui colibri, fiindcă nu eram sigură ce urma sau ce voiam să se întâmple.

Am ajuns la zgârie-nori-ul în care locuia, iar el m-a condus în apartamentul lui, un spațiu larg, mobilat cu lemn, piele şi materiale naturale. Lampadare cu picioare din fier forjat şi abajur din pergament aruncau o lumină discretă în sufragerie.

— Vrei să bei ceva? mă întrebă.

Am clătinat din cap, frângându-mi degetele şi rămânând aproape de uşă.

— Nu, mulțumesc. Am băut destul în oraş.

El îmi zâmbi, se apropie de mine şi mă sărută pe tâmplă.

— Ai emoții, scumpo? Sunt eu, prietenul tău, Hardy.

Am oftat din răsputeri şi m-am sprijinit de el.

— Da, îmi amintesc de tine.

Mă cuprinse cu brațele şi mă ținu aşa multă vreme, aproape de mine, respirând în acelaşi ritm.

— Liberty, şopti el. Ți-am spus odată că în toată viața mea numai pe tine o să te vreau. Mai ştii?

Am dat din cap aprobator, aproape de umărul lui.

— În seara în care ai plecat.

— N-o să te mai părăsesc niciodată, rosti, sărutându-mi urechea, încă simt la fel, Liberty. Ştiu că îți cer să renunți la ceva foarte important, dar jur că n-ai regreta nimic. O să-ți ofer tot ce vrei.

Îmi atinse obrazul cu vârfurile degetelor, apoi îmi ridică bărbia ca să mă sărute. Mi-am pierdut echilibrul şi m-am sprijinit de el. Avea trupul puternic, întărit de munca grea, şi brațele sigure. Săruta altfel decât Gage, mai direct, mai agresiv, fără erotism. Mi-a desfăcut buzele şi m-a explorat încet, iar eu l-am sărutat la rândul meu, copleşită de plăcere şi vinovăție. Mâna lui caldă îmi atinse sânul, urmărind cu vârfurile degetelor contururile moi şi oprindu-se în dreptul sfârcului sensibil. Mi-am desprins gura de gura lui şi am scos un sunet agitat.

— Hardy, nu, am reuşit să spun prin ceața dorinței. Nu pot.

El îmi sărută pielea gâtului şi întrebă încet:

— De ce nu?

— I-am promis lui Gage, ne-am pus de acord, să nu fac asta cu tine. Nu până când…

— Până când, ce? spuse el retrăgându-se un pas şi privindu-mă bănuitor. Nu îi datorezi nimic, nu eşti proprietatea lui.

— Nu e vorba de asta. N-are de-a face cu proprietatea, doar că…

— Ba pe naiba.

— Nu pot să-mi încalc promisiunea, am insistat. Gage are

încredere în mine.

Hardy nu spuse nimic, ci doar mă privi într-un mod ciudat. Ceva din tăcerea lui îmi dădu fiori. Trecându-şi mâna prin păr, el se apropie de una dintre ferestre şi se uită la oraşul de dedesubt.

— Eşti sigură? întrebă într-un final.

— La ce te referi?

Se întoarse spre mine, se sprijini de pervaz şi îşi încrucişă gleznele.

— Ultimele dăți când ne-am întâlnit am observat o maşină argintie pe urmele noastre, aşa că am reținut numărul şi l-am verificat, îi aparține unui tip care lucrează la o companie de supraveghere.

M-a trecut un fior rece.

— Crezi că Gage a pus să fiu urmărită?

— Maşina e parcată aici, pe stradă, chiar acum.

Îmi făcu semn să mă apropii.

— Uită-te şi tu.

Nu am făcut nicio mişcare.

— N-ar face el aşa ceva.

— Liberty, rosti Hardy pe un ton scăzut, nu îl cunoşti de suficient timp pe nemernicul ăsta ca să ştii de ce e în stare.

Mi-am atins brațele reci ca gheața şi am încercat să mă încălzesc. Eram prea şocată ca să spun ceva.

— Ştiu că îi consideri prieteni pe cei din familia Travis, continuă Hardy pe un ton egal, dar nu sunt, Liberty. Crezi că ți-au făcut o favoare pentru că te-au luat la ei, pe tine şi pe Carrington? Nu a fost nicio favoare. Vă datorează mult

mai mult.

— De ce spui asta?

El se apropie de mine cu paşi mari, mă apucă pe după umeri şi mă privi direct.

— Nu ştii, aşa e? Credeam că măcar bănuieşti ceva.

— Despre ce vorbeşti?

El strânse din buze şi mă trase spre canapea. Ne-am aşezat, iar el mi-a cuprins mâinile într-ale sale.

— Mama ta a avut o aventură cu Churchill Travis. A durat ani buni.

Am încercat să înghit, dar mi-a fost aproape imposibil.

— Nu e adevărat, am şoptit.

— Mi-a spus Marva. Poți s-o întrebi. Mama ta i-a povestit tot.

— De ce nu mi-a spus nimic până acum?

— Se temea pentru tine. L-a fost frică să nu te amesteci prea mult cu familia Travis, fiindcă poate ei ar fi decis să o ia pe Carrington, iar tu n-ai fi avut ce să faci. Mai târziu, când a aflat că lucrezi cu Churchill, s-a gândit că poate el încearcă să te recompenseze cumva şi a preferat să nu se amestece.

— N-are sens ce-mi spui. De ce să o ia pe Carrington? Ce ar fi putut să aibă Churchill cu…

Am pălit, m-am oprit şi mi-am dus mâna la gură, tremurând. Înțelesesem. L-am auzit pe Hardy ca de la o mare distanță:

— Liberty, cine crezi că e tatăl lui Carrington?

Capitolul 24

M-am îndepărtat de clădirea lui Hardy cu intenția să mă duc direct la River Oaks şi să am o confruntare cu Churchill. Eram mai tulburată decât fusesem oricând de când murise mama. Pe dinafară eram ciudat de calmă, deşi mintea şi inima îmi erau în plină anarhie. „Nu poate să fie adevărat” mă gândeam încontinuu. Nu voiam să fie adevărat.

Dacă Churchill era tatăl lui Carrington… M-am gândit la toate momentele în care ne fusese foame, la cât de greu era, la toate acele dăți în care mă întrebase de ce nu are şi ea un tată, la fel ca toți prietenii ei. Îi arătasem poza tatălui meu şi îi spusesem că el e tăticul nostru şi îi povestisem cât de mult o iubea de acolo de sus. M-am gândit la toate zilele de naştere şi la toate sărbătorile, la momentele în care fusese bolnavă, la toate lucrurile care-i lipsiseră…

Dacă Churchill era tatăl ei, atunci nu-mi datora nimic mie, dar îi datora destul de multe ei. Înainte să-mi dau seama ce fac, am ajuns la garajul clădirii lui Gage. Paznicul mi-a cerut permisul de conducere, iar eu am ezitat, gândindu-mă să-i spun că greşisem adresa, că nu voiam să mă duc acolo. În loc de asta i-am arătat documentul şi am intrat în parcarea locatarilor. Voiam să-l văd pe Gage. Nici nu ştiam dacă e acasă.

Am apăsat cu mâna tremurând butonul pentru etajul optsprezece, puțin de teamă, dar mai ales de furie. În ciuda prejudecății cum că femeile din Mexic ar fi foarte

temperamentale, eu eram destul de potolită de cele mai multe ori. Nu-mi plăcea să mă înfurii şi uram adrenalina care însoțea furia, dar în acel moment eram pe punctul de-a exploda şi îmi venea să arunc cu lucruri.

Am mers spre uşa lui Gage cu paşi mari şi am bătut cu o forță care mi-a învinețit degetele. Când n-a răspuns nimeni, am ridicat pumnul ca să bat mai tare, şi aproape că am căzut în nas când s-a deschis uşa.

Gage era în prag, calm şi competent, aşa cum era de obicei.

— Liberty…

Aproape o întrebare pe ultima silabă a numelui meu. M-a privit de sus în jos, apoi s-a oprit asupra chipului meu îmbujorat. A întins mâna şi m-a tras spre el, în apartament. Imediat ce am călcat pragul m-am ferit.

— Ce s-a întâmplat, scumpa mea?

Simțeam că nu pot să fac față căldurii din tonul lui şi nici nevoii de-a mă lipi de el, chiar şi în acel moment.

— Nu cumva să te prefaci că eşti îngrijorat din cauza mea, l-am repezit, aruncându-mi poşeta pe podea. Nu pot să cred că ai putut să faci aşa ceva, când eu am fost atât de sinceră cu tine.

Expresia de pe chipul lui se schimbă imediat.

— M-ar ajuta, rosti pe un ton amabil, dacă mi-ai spune despre ce e vorba.

— Ştii foarte bine de ce sunt supărată. Ai angajat pe cineva care să mă urmărească. M-ai spionat şi nu pricep de ce, fiindcă n-am făcut nimic ca să merit să fiu tratată aşa…

— Calmează-te.

Majoritatea bărbaților nu par să priceapă că dacă îi spui unei femei supărate să se calmeze nu faci decât să pui paie pe foc.

— Nu vreau să mă calmez! Vreau să ştiu de ce naiba ai făcut aşa ceva!

— Dacă ți-ai ținut promisiunea, îmi atrase el atenția, nu ai de ce să te îngrijorezi fiindcă e cineva atent la tine.

— Atunci recunoşti că ai angajat pe cineva care să mă urmărească? Dumnezeule, aşa e, se vede pe fața ta! Fir-ai tu să fii, nu m-am culcat cu el. Trebuia să ai încredere în mine.

— Am crezut întotdeauna în vechea zicală că e bine să ai încredere în oameni, dar să verifici ce spun.

— Poate că e valabilă în afaceri, am spus pe un ton furios, dar nu şi într-o relație. Vreau să se termine imediat. Nu vreau să mai fiu urmărită. Scapă de el!

— Bine, bine.

Surprinsă că fusese de acord atât de repede, i-am aruncat o privire obosită. Mă privea într-un fel ciudat şi mi-am dat seama că tremuram vizibil. Nu mai eram furioasă, ci mă simțeam disperată şi bolnavă. Nu eram sigură cum ajunsesem în mijlocul bătăliei dintre aceşti doi bărbați fără milă. Ca să nu mai spun de implicarea lui Churchill. Obosisem de ei, de tot, mai ales de mulțimea de întrebări fără răspuns. Nu ştiam unde să mă duc şi ce să fac.

— Liberty, spuse el atent. Ştiu că nu te-ai culcat cu el. Am încredere în tine. Fir-ar să fie. Îmi pare rău, dar nu pot să mă dau la o parte şi să aştept când vreau ceva, pe cineva,

atât de mult. Nu pot să renunț la tine fără luptă.

— Deci nu contează decât să câştigi? E un fel de concurs?

— Nu e un concurs. Te vreau. Îmi doresc lucruri despre care nu sunt sigur că eşti pregătită să le afli încă. Şi cel mai mult îmi doresc să te iau acum în brațe până când n-o să mai tremuri.

Vocea îi deveni guturală.

— Dă-mi voie să te iau în brațe, Liberty.

Am rămas nemişcată, încă încercând să-mi dau seama dacă puteam să am încredere în el şi dorindu-mi să pot să gândesc clar. Am citit în ochii lui frustrare şi dorință.

— Te rog, a spus.

Am păşit înainte, iar el m-a prins şi m-a strâns în brațe.

— Aşa, draga mea, murmură încet.

Mi-am ascuns chipul în umărul lui şi i-am simțit parfumul cunoscut al pielii. M-a cuprins un val de uşurare şi m-am străduit să ajung mai aproape de el, fiindcă aveam mai mare nevoie de el decât puteam să exprim în cuvinte. După o vreme, Gage mă ajută să mă aşez pe canapea şi începu să mă mângâie pe umeri şi pe şolduri. Picioarele ni se împletiră. Am pus capul pe umărului lui şi m-aş fi crezut în Rai dacă mobilierul lui n-ar fi fost atât de tare.

— Ai nevoie de nişte perne pe canapeaua asta, am spus cu o voce înfundată.

— Nu pot să sufăr dezordinea.

M-a ridicat puțin, ca să poată să mă vadă mai bine.

— Te deranjează şi altceva. Spune-mi ce, ca să pot să

rezolv.

— Nu ai cum.

— Pune-mă la încercare.

Îmi doream să pot să-i spun despre Churchill şi Carrington, dar nu puteam încă, fiindcă nu voiam ca Gage să se ocupe de asta şi ştiam că aşa ar fi făcut dacă i-aş fi mărturisit adevărul. Problema aceea era între mine şi Churchill, aşa că am clătinat din cap şi m-am ghemuit mai aproape de el, iar Gage a început să mă mângâie pe păr.

— Rămâi cu mine în noaptea asta, mi-a spus.

Mă simțeam fragilă şi mă durea peste tot. M-am bucurat de senzația pe care mi-o dădeau brațul lui şi căldura corpului său.

— Bine, am şoptit.

El mă privi atent, cuprinzându-mi cu blândețe obrazul în palma sa. Mă sărută pe vârful nasului şi spuse:

— Trebuie să plec înainte de răsărit, am o întâlnire în Dallas, şi după aceea încă una la Research Triangle.

— Asta unde e?

El îmi zâmbi şi îmi trasă conturul obrazului cu vârful degetului.

— În Carolina de Nord. Stau acolo vreo câteva zile.

Continuă să mă privească şi dădu să mă întrebe ceva, apoi se stăpâni, se ridică de pe canapea cu o mişcare elegantă şi mă ridică şi pe mine cu el.

— Hai. Trebuie să dormi.

Am mers cu el în dormitorul întunecat, abia luminat de o lampă mică de deasupra tabloului cu oceanul. M-am

dezbrăcat stânjenită şi mi-am pus tricoul alb pe care mi-l întinse Gage, apoi m-am ascuns sub cuverturile din şaten. Lumina s-a stins, iar eu i-am simțit greutatea lui Gage lângă mine, pe saltea. M-am apropiat de el, l-am luat în brațe şi am ridicat piciorul peste şoldul lui. Aşa aproape cum eram, n-am putut să nu observ apăsarea trupului lui aprins pe coapsa mea.

— Ignoră asta, mi-a spus Gage.

Am zâmbit în ciuda epuizării şi l-am sărutat încet pe gât. Căldura şi parfumul lui au fost suficiente ca să-mi facă pulsul să bată mai tare. L-am mângâiat cu degetele de la picioare pe pulpa acoperită cu păr fin.

— Mi-ar părea rău să irosim ocazia.

— Eşti prea obosită.

— Nu şi pentru o partidă rapidă.

— Eu nu fac dragoste repede.

— Nu mă interesează.

M-am apropiat de el hotărâtă, tresărind când am simțit forța corpului său sub corpul meu. El râse în întuneric şi se mişcă deodată, răsucindu-se şi prinzându-mă sub el.

— Stai nemişcată, îmi şopti, şi dă-mi voie să am grijă de tine.

M-am supus, tremurând când mi-a ridicat marginea tricoului deasupra sânilor. Căldura gurii sale îmi acoperi unul dintre sfârcuri, iar eu mi-am arcuit spatele spre el, scoțând un sunet rugător.

Mă sărută ba pe un sân, ba pe celălalt, cu blândețe, aplecat deasupra mea ca o panteră. Îmi sărută clavicula,

găsind adâncitura unde mi se simțea pulsul şi atingând-o cu limba, apoi coborî mai mult, spre muşchii taliei, care tremurară la atingerea sa. Mă exploră cu sărutări tandre şi aprinse în mine un foc de care am încercat să scap, fiindcă plăcerea era prea mare, dar el m-a ținut pe loc, iar senzațiile m-au copleşit curând.

M-am trezit singură, învelită cu cearceafurile care miroseau a piele şi dragoste. M-am ascuns mai mult sub cuvertură şi am privit cum primele raze de soare se strecurau pe fereastră. Noaptea alături de Gage mă ajutase să mă simt mai sigură pe mine şi capabilă să fac față oricărei provocări. Dormisem lipită de el toată noaptea, nu ca să mă ascund, ci ca să mă simt apărată. Reuşisem întotdeauna să găsesc forță în mine însămi, dar descopeream cu uimire că poți să găseşti susținere şi la altcineva.

Am coborât din pat şi am trecut prin bucătăria goală, am ridicat telefonul şi am sunat la conacul Travis. Carrington răspunse la al doilea apel.

— Alo?

— Iubito, eu sunt. Am dormit la Gage aseară. Îmi pare rău că nu te-am sunat, dar se făcuse târziu când mi-am dat seama că nu te-am anunțat.

— Nu-i nimic, spuse sora mea. Mătuşa Gretchen a făcut floricele şi m-am uitat cu ea şi cu Churchill la cel mai prost film vechi, cu multe cântece şi dansuri. M-am simțit foarte bine.

— Te pregăteşti să pleci la şcoală?

— Da, mă duce şoferul cu Bentley-ul.

Am clătinat din cap când i-am auzit tonul indiferent.

— Parcă ai fi fost crescută în River Oaks.

— Trebuie să-mi termin masa, că mi se înmoaie cerealele.

— Bine. Carrington, faci ceva pentru mine? Spune-i lui Churchill că ajung în jumătate de oră şi că trebuie să discut ceva important cu el.

— Despre ce?

— Lucruri de adulți. Te iubesc.

— Şi eu pe tine. Pa!

Churchill mă aştepta aproape de şemineul din salon. Îmi era foarte cunoscut, dar cu toate astea era un străin. Dintre toți bărbații din viața mea, pe el îl cunoşteam de cel mai mult timp şi de el depindeam cel mai mult. Nu aveam cum să nu-mi dau seama că dintre toți bărbații, el îmi fusese cel mai mult ca un tată. Îl iubeam, şi era cazul să recunoască nişte secrete, ca să nu-l omor.

— Bună dimineața, spuse privindu-mă atent.

— Bună dimineața. Cum te simți?

— Destul de bine. Şi tu?

— Nu ştiu sigur, am spus sincer. Cred că sunt emoționată şi puțin furioasă. Confuză.

Cu Churchill nu era nevoie să-ți ascunzi sentimentele sau să deschizi cu atenție subiectele sensibile. Puteai să spui orice îți trecea prin cap, iar el se descurca să-ți facă față. Ştiam asta şi de aceea mia fost uşor să traversez camera şi să mă opresc în fața lui, apoi să încep să vorbesc:

— Ai cunoscut-o pe mama, am spus.

Focul din şemineu scotea sunetul unui steag bătut de vânt. Churchill răspunse cu o atitudine uimitor de calmă:

— Am iubit-o pe mama ta.

Mă lăsă să înțeleg ce spusese, apoi, după o clipă, dădu scurt din cap.

— Ajută-mă să mă aşez pe canapea, Liberty. Scaunul ăsta îmi face vânătăi la picioare.

Ne-am bucurat amândoi de răgazul temporar al mutării lui din scaunul cu rotile pe canapea, care era mai mult o problemă de echilibru decât una de forță, l-am adus un taburet pe care l-am pus sub piciorul cu ghips şi i-am dat câteva perne mici pe care să şi le sprijine la spate, apoi m-am aşezat alături de el, cu brațele în jurul taliei.

Churchill scoase un portofel subțire din buzunarul cămăşii, căută prin el şi-mi întinse o fotografie veche, cu marginile zdrențuite. Era o poză cu mama, foarte tânără şi frumoasă ca o zeiță. Dedesubt erau câteva cuvinte scrise de mâna ei: „Pentru dragul meu C, cu drag, Diana."

— Tatăl ei, bunicul tău, a lucrat pentru mine, spuse Churchill luându-mi fotografia şi ținând-o în palmă ca pe un artefact religios. Eu eram deja văduv când am întâlnit-o pe ea, la un picnic al companiei. Gage abia dacă împlinise doi ani şi avea nevoie de o mamă, iar eu, de o soție. Era clar că Diana nu se potrivea descrierii, fiindcă era prea tânără şi prea frumoasă, prea plină de viață, dar nimic din toate astea n-a contat.

Clătină din cap, amintindu-şi de atunci, apoi rosti răguşit

de emoție:

— Doamne, cât am iubit-o pe femeia asta!

L-am privit fără să clipesc, fiindcă nu-mi venea să cred că tocmai Churchill era cel care deschidea o fereastră în viața mamei, spre trecutul despre care ea nu-mi vorbise niciodată.

— Am încercat s-o cuceresc pe toate căile pe care le ştiam, spuse el. L-am oferit orice am crezut că ar fi tentat-o, i-am spus imediat că vreau să mă însor cu ea. Toată lumea încerca să o convingă să facă asta, şi mai ales familia ei, care făcea parte din clasa de mijloc şi ştia că dacă se mărită cu mine eu le-aş fi dat orice şi-ar fi dorit. M-am asigurat că şi Diana ştia asta, adăugă fără ruşine.

Am încercat să mi-l imaginez când era tânăr, încercând să cucerească o femeie pe toate căile posibile.

— Iisuse, cât circ trebuie să fi fost.

— Am insistat, am forțat nota şi am convins-o să mă iubească, l-am dat şi un inel de logodnă, spuse el râzând trist, într-un fel care mie mi se. Păru adorabil. Dacă-mi dai destul timp, oricine ajunge sa mă simpatizeze.

— Şi mama chiar te-a iubit sau s-a prefăcut? am întrebat, nu ca să-l rănesc, ci pentru că aveam nevoie să ştiu.

Churchill a înțeles imediat.

— Uneori cred că m-a iubit, dar până la urmă asta n-a fost suficient.

— Ce s-a întâmplat? E vorba de Gage? Nu voia să fie mamă atât de curând?

— Nu avea legătură cu asta. Îl plăcea destul de mult pe

băiat, iar eu îi promisesem că o să avem dădace şi menajere, tot ajutorul pe care şi-l dorea.

— Atunci ce? Nu pot să-mi imaginez… Ah.

Tatăl meu intervenise între ei. Mi-a părut imediat rău pentru Churchill şi în acelaşi timp am simțit un fior de mândrie pentru tatăl pe care nu-l cunoscusem niciodată, dar care reuşise să o fure pe mama de lângă un bărbat bogat şi puternic.

— Da, rosti Churchill de parcă mi-ar fi citit gândurile. Tăticul tău era tot ce nu eram eu, adică tânăr, frumos şi, aşa cum ar spune fiica mea, Haven, nedreptățit.

— Şi mexican.

Churchill dădu din cap.

— Bunicul tău n-a fost prea încântat. Pe atunci căsătoria cu un hispanic nu era privită cu ochi buni.

— E un fel amabil de-a spune, am rostit pe un ton sec, conştientă că probabil mama căzuse în dizgrație pentru un astfel de gest. Cunoscând-o, ştiu că scenariul de Romeo şi Julieta l-a făcut pe tata să pară şi mai atrăgător.

— A fost o romantică, aprobă Churchill, băgând cu grijă fotografia la loc în portofel. Şi a făcut o pasiune pentru tăticul tău. Tatăl ei a avertizat-o că, dacă fuge cu el, n-o mai primeşte acasă. Ştia că familia ei n-ar fi iertat-o niciodată.

— Pentru că s-a îndrăgostit de un băiat sărac? am întrebat indignată.

— Nu a fost cinstit, recunoscu Churchill, dar acelea erau vremuri grele.

— Asta nu-i o scuză.

— Diana a venit la mine în seara în care a fugit şi s-a măritat. Tatăl tău a aşteptat-o în maşină, iar ea a intrat ca să-şi ia la revedere şi să-mi dea înapoi inelul, dar eu n-am vrut să-l iau şi i-am spus să cumpere un cadou de nuntă din banii de pe el, şi am implorat-o să vină la mine dacă vreodată avea nevoie de ceva.

— Şi când a murit tata, am spus, tu te însuraseşi deja cu Ava.

— Aşa e.

Am tăcut, sortând printre amintiri. Săraca mama, cât se străduise să se descurce singură, fără familie, fără niciun ajutor în afară de acele dispariții misterioase, când pleca pentru o zi şi când se întorcea aveam mâncare şi ne plăteam facturile…

— A venit la tine, am spus, chiar dacă erai însurat. Te vizita şi tu îi dădeai bani. Ai ajutat-o ani întregi.

Nu era nevoie să-mi răspundă, fiindcă am văzut adevărul în privirea sa. Mi-am îndreptat umerii şi m-am forțat să-i pun întrebarea cea mare:

— Carrington e fiica ta?

Chipul lui brăzdat de ani se coloră, iar el îmi aruncă o privire ofensată.

— Crezi că nu mi-aş fi asumat răspunderea pentru copilul meu? Crezi că aş fi lăsat-o să crească într-un parc de rulote? Nu se poate să fie a mea, fiindcă eu şi Diana n-am avut genul ăla de relație.

— Serios, Churchill, nu sunt proastă.

— Nu m-am culcat niciodată cu mama ta. Crezi că i-aş fi

făcut aşa ceva Avei?

— Îmi pare rău, dar nu te cred. Nu, mai ales că lua bani de la tine.

— Scumpo, nu mă interesează absolut deloc dacă mă crezi sau nu, spuse el pe un ton egal. Nu spun că n-am fost tentat, dar i-am rămas fidel Avei, cel puțin cu trupul, fiindcă îi datoram măcar atât. Dacă vrei să fac un test de paternitate, îl fac.

Cuvintele lui m-au convins.

— Bine, îmi pare rău. Doar că… Mi-e greu să accept că mama ți-a cerut ție bani atâta vreme, fiindcă mi-a spus întotdeauna cât de important e să mă bazez pe forțele proprii şi să nu iau nimic de la nimeni. Înseamnă că a fost o mare ipocrită.

— Înseamnă că a fost un părinte care şi-a dorit ce e mai bine pentru copilul ei. A făcut cum s-a priceput. Eu voiam să fac mai multe pentru ea, dar nu mi-a dat niciodată voie.

Churchill oftă, părând brusc foarte obosit.

— N-am văzut-o deloc în anul dinainte să moară.

— Era într-o relație cu un bărbat, am spus. Un adevărat nemernic.

— Louis Sadlek.

— Ți-a povestit despre el?

Churchill clătină din cap.

— Am citit raportul accidentului.

L-am privit cu atenție, l-am studiat, gândindu-mă la cât iubea el gesturile grandioase.

— Ai privit înmormântarea dintr-o limuzină neagră, am

spus. M-am întrebat mereu cine a fost. Şi trandafirii galbeni, tu i-ai trimis în toți anii ăştia, nu-i aşa?

El tăcu în timp ce eu continuam să refac puzzle-ul vieților noastre.

— Am primit o reducere pentru coşciug, am spus rar. Tu ai fost. Ai plătit şi l-ai convins pe directorul casei funerare să îmi spună că e la reducere.

— Era ultimul lucru pe care puteam să-l mai fac pentru Diana, răspunse el. Asta, şi să am grijă de fiicele ei.

— Cum să ai grijă de noi? am întrebat bănuitoare.

Churchill nu spuse nimic, dar eu îl cunoşteam prea bine, mai ales că o parte din slujba mea presupunea să organizez râurile de informații care ajungeau la el. Ştia tot ce se întâmpla în lumea afacerilor, a politicii şi avea dosare despre diverse persoane. Primea mereu rapoarte în câte un plic cenuşiu, nedefinit.

— Doar nu m-ai spionat, nu? am întrebat, gândindu-mă că bărbații din familia Travis mă făceau să devin paranoică.

El ridică din umeri.

— Nu i-aş spune aşa. Pur şi simplu vă verificam din când în când.

— Te cunosc, Churchill. Tu nu verifici pur şi simplu, tu te amesteci. Tu…

Am respirat repede.

— Bursa pe care am primit-o de la şcoala de cosmetică… Tot tu ai fost, nu-i aşa?

— Am vrut să te ajut.

M-am ridicat de pe canapea.

— Nu voiam să mă ajuți! M-aş fi descurcat şi singură. La naiba cu tine, Churchill! mai întâi ai întreținut-o pe mama „apoi pe mine, doar că eu nu am avut de ales. Ştii cât de prost mă simt?

El mă privi bănuitor.

— Ce am făcut eu pentru tine nu schimbă cu nimic ce-ai realizat tu însăți. Cu nimic.

— Ar fi trebuit să mă laşi în pace. Jur, Churchill, că o să iei înapoi fiecare bănuț pe care l-ai cheltuit pentru mine, sau nu mai vorbesc cu tine în veci!

— Bine. O să iau banii de bursă din salariul tău, dar nu şi pe cei pentru coşciug, fiindcă l-am cumpărat pentru ea, nu pentru tine. Stai jos. N-am terminat discuția. Vreau să-ți mai spun ceva.

— Minunat.

M-am aşezat, agitată.

— Gage ştie?

Churchill dădu din cap.

— M-a urmărit într-o zi când m-am dus să mă văd cu Diana, la prânz la St. Regis.

— Te-ai văzut cu ea la un hotel şi nu ai…

M-am oprit când i-am văzut expresia furioasă.

— Bine, bine, te cred.

— Gage ne-a văzut la masă, continuă Churchill, şi m-a întrebat mai târziu despre asta. Era foarte furios, deşi i-am jurat că n-am înşelat-o pe Ava, dar a promis să păstreze secretul, fiindcă nu voia să o rănească pe soția mea.

Mi-am amintit de momentul în care mă mutasem la River

Oaks.

— Gage a recunoscut-o pe mama în fotografia din camera lui, am spus.

— Da. Am discutat despre asta.

— Pun pariu că ați discutat, am spus, uitându-mă spre focul din şemineu. De ce ai început să vii la salon?

— Voiam să te cunosc. Eram foarte mândru de tine pentru că nai dat-o pe Carrington şi pentru că ai crescut-o singură, muncind cum ai muncit. Vă iubeam deja, fiindcă erați tot ce mai rămăsese din Diana, dar după ce v-am cunoscut v-am iubit pentru voi înseva.

Abia dacă-l mai vedeam din cauza lacrimilor.

— Şi eu te iubesc, măgar bătrân şi indiscret.

Churchill întinse mâna şi mă chemă mai aproape. M-am sprijinit de el, inhalând parfumul său părintesc şi mirosul de piele şi apret.

— Mama nu l-a uitat niciodată pe tati, am spus absentă, iar tu n-ai uitat-o niciodată pe ea.

Am ridicat capul de pe umărul său şi i-am spus:

— Am crezut mereu că trebuie să găseşti persoana potrivită, dar de fapt e vorba să alegi persoana potrivită, nu-i aşa? Să faci o alegere şi să i te dedici în întregime.

— E mai simplu de spus decât de făcut.

Nu şi pentru mine. Nu în acel moment.

— Trebuie să mă duc la Gage, am spus. Dintre toate momentele în care ar fi putut să fie plecat, cred că ăsta e cel mai prost.

— Dulceață, spuse Churchill încruntându-se puțin, ți-a

spus cumva fiul meu de ce pleacă în călătoria asta pe neaşteptate?

Nu-mi plăcu tonul său.

— Mi-a spus că se duce la Dallas, apoi la Research Triangle, dar nu, nu mi-a zis de ce.

— N-ar vrea să-ți spun, dar eu cred că trebuie să ştii. A avut nişte probleme cu afacerea de la rafinăria Medina.

— Nu se poate, am spus îngrijorată, ştiind cât de important era pentru compania lui Gage ca acel contract să fie semnat. Ce s-a întâmplat?

— A fost o scurgere de informații. Nu trebuia să ştie nimeni despre negocieri şi toată lumea semnase o înțelegere în sensul ăsta, dar, cumva, amicul tău Hardy Cates a aflat despre afacere şi a mers cu informația la cel mai mare furnizor al rafinăriei, Victory Petroleum, care acum face presiuni ca să nu se semneze contractul.

Am rămas dintr-o dată fără aer. Nu-mi venea să cred.

— Dumnezeule, eu am fost, am rostit speriată. Eu i-am vorbit lui Hardy despre negocieri. Nu ştiam că e un secret şi nu mi-am imaginat că ar face aşa ceva. Trebuie să-l sun pe Gage şi să-i spun ce-am făcut, că n-am vrut să…

— Şi-a dat seama deja, dulceață.

— Gage ştie că eu am vorbit? Dar…

M-am oprit, speriată de moarte. Probabil că Gage ştiuse şi în seara dinainte, dar nu-mi spusese nimic. Mi s-a făcut rău şi mi-am ascuns fața în palme, vorbind din spatele degetelor desfăcute.

— Ce pot să fac? Cum să repar situația?

— Gage se ocupă de asta chiar acum, spuse Churchill. Linişteşte situația la Medina în dimineața asta, iar mai târziu o să adune echipa de la Research Triangle ca să se ocupe de problemele ridicate de biocombustibil. Nu-ți face probleme, dulceață. O să se rezolve totul.

— Trebuie să fac ceva, eu… Churchill, mă ajuți?

— Întotdeauna, spuse el fără să ezite. Ajunge doar să ceri.

Capitolul 25

Ar fi fost bine să-l aştept pe Gage să se întoarcă în Texas, dar în lumina faptului că tolerase mai multe lovituri în orgoliu şi o lovitură şi mai mare în cazul negocierilor de afaceri, toate din cauza mea, ştiam că nu e momentul să fac ce era bine. Cum ar spune Churchill, uneori e nevoie de gesturi grandioase.

M-am oprit într-un singur loc pe drumul spre aeroport, la biroul lui Hardy de pe strada Fannin, într-o clădire de aluminiu şi sticlă din două bucăți, unite ca două piese de puzzle. Recepționera era o blondă atrăgătoare, aşa cum te puteai aştepta, cu o voce plăcută şi picioare frumoase, care mă conduse în biroului lui imediat ce am ajuns.

Hardy era îmbrăcat într-un costum negru de la Brooks Brothers şi purta o cravată albastru intens, în exact aceeaşi nuanță ca şi ochii săi. Părea încrezător, stăpân pe el, competent.

I-am povestit despre conversația pe care o avusesem cu Churchill şi i-am spus că aflasem ce le spusese furnizorilor

rafinăriei Medina.

— Nu pricep cum ai putut să faci aşa ceva, i-am spus. Nu m-aş fi aşteptat la una ca asta.

Se vedea că nu-i pare rău deloc.

— Sunt afaceri, iubito. Uneori trebuie să te murdăreşti puțin.

M-am gândit să-i spun că există un fel anume de murdărie care nu se mai poate curăța, dar ştiam că avea să afle şi singur într-o bună zi.

— M-ai folosit ca să-l răneşti, te-ai gândit că o să ne despărțim şi, în plus, Victory Petroleum ți-ar fi datorat o favoare. Ai face orice ca să obții ce vrei, aşa e?

— Sunt dispus să fac ce trebuie făcut, spuse el fără să clipească, şi să fiu al naibii dacă am de gând să îmi cer scuze pentru că vreau să câştig ceva.

Nu mai eram deloc furioasă. L-am privit cu compasiune.

— Nici nu mă aşteptam să-ți ceri scuze, Hardy. Înțeleg. Îmi amintesc de toate lucrurile de care aveam nevoie, pe care ni le doream, dar pe care nu am fi putut să le avem niciodată, doar că… între noi nu poate să fie nimic.

El rosti foarte încet:

— Crezi că eu nu pot să te iubesc, Liberty?

Mi-am muşcat buzele şi am clătinat din cap.

— Cred că m-ai iubit cândva, dar n-a fost suficient. Vrei să ştii ceva? Gage nu mi-a spus ce ai făcut, deşi a avut ocazia perfectă. N-a vrut să te lase să ne desparți. M-a iertat fără să-i cer asta, fără să-mi spună că l-am trădat. Asta e iubire, Hardy.

— Scumpo…

Mă luă de mână şi-mi sărută interiorul încheieturii, venele subţiri şi albastre de sub piele.

— O afacere pierdută nu înseamnă nimic pentru el, fiindcă a avut de toate de când s-a născut. Dacă ar fi fost în locul meu, ar fi făcut la fel.

— Ba nu, am spus, retrăgându-mă. Gage nu s-ar fi folosit aşa de mine nici pentru toţi banii din lume.

— Toţi avem un preţ.

Privirile ni s-au întâlnit şi parcă o întreagă conversaţie s-a petrecut în acea unică privire, din care fiecare dintre noi a aflat ce avea nevoie să ştie.

— Trebuie să-mi iau la revedere, Hardy.

S-a uitat la mine cu o expresie de înţelegere amară pe chip.

Ştiam amândoi că nu era loc de prietenie între noi şi că nu rămâneam decât cu istoria din copilărie.

— La naiba.

Îmi cuprinse obrajii în palme şi mă sărută pe frunte, pe ochii închişi, dar nu şi pe gură, apoi mă îmbrăţişă aşa cum îmi aminteam că numai el putea. Înainte să-mi dea drumul, îmi şopti la ureche:

— Să fii fericită, scumpo, fiindcă nimeni nu merită asta mai mult decât tine, dar nu uita că eu o să păstrez o parte din inima ta şi, dacă o vrei vreodată înapoi, ştii unde să o găseşti.

Nu mai zburasem niciodată înainte, aşa că am stat crispată tot zborul până la Raleigh Durham. Aveam loc la

clasa întâi, alături de un bărbat amabil, îmbrăcat în costum, care mi-a vorbit tot drumul, de la pornire până la aterizare, şi care mi-a comandat un whisky sec în timpul zborului. La debarcare mi-a cerut numărul de telefon, dar eu am clătinat din cap şi am spus că îmi pare rău, dar sunt cu altcineva. Cel puțin aşa speram să fie.

Plănuisem să iau un taxi până la următoarea destinație, un aeroport public la şapte kilometri distanță, însă la bagaje mă aştepta un şofer de limuzină cu un semn pe care scria Jones. M-am apropiat de el şi am întrebat ezitant:

— O căutați cumva pe Liberty Jones?

— Da, doamnă.

— Eu sunt.

Am bănuit că Churchill aranjase totul, fie din grijă, fie din teama că n-aş fi găsit un taxi pe cont propriu. Bărbații din familia Travis sunt supra protectori.

Şoferul mă ajută să-mi duc valiza, un Hartmann din stofă pe care mi-l împrumutase Gretchen când mă ajutase să împachetez şi pe care-l umplusem cu pantaloni şi fuste din lână, câteva cămăşi albe, eşarfa de mătase şi două pulovere de caşmir pe care ea jurase că nu le poartă. Optimistă, pusesem în bagaj şi o rochie de seară şi o pereche de pantofi cu toc. În geantă aveam un paşaport nou-nouț, alături de paşaportul lui Gage, pe care mi-l dăduse secretara sa.

Era aproape seară când am ajuns la un aeroport mic, cu două piste, un bar şi fără turn de control. Aerul din Carolina de Nord mirosea a sare şi a iarbă, altfel decât cel din Texas.

La sol erau şapte aeronave, două mici şi cinci medii, unul dintre ele, Gulfstream-ul familiei Travis. În afară de iahturi, avioanele private sunt cele mai evidente dovezi ale bogăției extreme. Cei foarte bogați au avioane cu duş, dormitor privat şi stații de lucru din lemn sau suporturi de pahare placate cu aur.

Familia Travis, atentă la costurile de întreținere, fusese modestă în comparație cu standardele texane, ceea ce pare o glumă când urci în Gulfstream-ul lor cu mahon şi covoare moi din lână, scaune din piele, televizor cu plasmă şi un divan extensibil care se transformă în pat de două persoane.

Am urcat la bord şi am făcut cunoştință cu pilotul şi cu copilotul. Ei au rămas în cabină, iar eu am băut un suc şi l-am aşteptat emoționată pe Gage în timp ce-mi repetam discursul, cele o sută de versiuni, căutând cuvintele potrivite ca să-l fac să înțeleagă ce simțeam.

Am auzit că urcă la bord şi pulsul mi-a luat-o razna, iar discursul mi-a zburat din minte. La început el nu m-a văzut. Părea obosit şi supărat. A lăsat servieta neagră pe cel mai apropiat scaun şi s-a frecat pe ceafă de parcă l-ar fi durut.

— Bună, am spus încet.

A întors capul şi a pălit când m-a văzut.

— Liberty, ce faci aici?

Am simțit un val copleşitor de iubire, mai multă decât aş fi putut să duc, umplându-mi sufletul. Doamne, cât era de frumos! Mi-am căutat cuvintele.

— M-am decis să fie Parisul.

Trecură câteva clipe de tăcere.

— Parisul.

— Da. Ştii că m-ai întrebat dacă… Ei bine, ieri l-am sunat pe pilot şi i-am spus că vreau să îți fac o surpriză.

— Ai reuşit.

— A pregătit totul şi putem să plecăm direct de aici, chiar acum, dacă vrei şi tu.

I-am zâmbit plină de speranță.

— Am venit cu paşaportul tău.

Gage îşi scoase haina încet, iar felul neîndemânatic în care o aşeză pe spătarul unuia dintre scaune mă făcu să mă simt puțin mai bine.

— Deci acum eşti pregătită să mergi cu mine undeva.

Am răspuns emoționată:

— Sunt pregătită să merg cu tine oriunde.

El m-a privit cu ochii strălucitori, iar eu mi-am ținut răsuflarea când l-am văzut zâmbind lent. Îşi desfăcu cravata şi se apropie de mine.

— Stai, am spus sufocată. Vreau să-ți spun ceva.

Gage se opri.

— Da?

— Churchill mi-a spus despre afacerea Medina. A fost vina mea, eu i-am spus lui Hardy despre asta, dar n-am crezut că o să… îmi pare rău, am spus pe un ton frânt. Îmi pare foarte rău.

Gage ajunse lângă mine din doi paşi.

— Nu-i nimic. Nu, nu, nu plânge.

— N-aş face niciodată ceva care să te rănească…

— Ştiu că nu. Linişteşte-te.

Mă trase aproape de el, ştergându-mi lacrimile.

— Am fost proastă. Nu mi-am dat seama… De ce nu mi-ai spus nimic?

— N-am vrut să te îngrijorezi, fiindcă ştiam că n-a fost vina ta. Ar fi trebuit să mă asigur că înțelegi confidențialitatea informației.

Am rămas uluită de încrederea pe care o avea în mine.

— Cum de ai fost atât de sigur că n-am făcut-o intenționat?

El îmi cuprinse obrajii în palme şi zâmbi.

— Te cunosc, Liberty Jones. Nu plânge, iubito. Mă omori.

— O să mă revanşez, jur…

— Taci din gură, spuse el cu tandrețe şi mă sărută atât de aprins încât mie mi se înmuiară genunchii.

L-am cuprins pe după gât, uitând de lacrimi, uitând de tot în afară de el. Mă sărută iar şi iar, tot mai pasional, până când ne-am împiedicat şi a trebuit să se sprijine cu o mână de spătarul banchetei ca să nu cădem, iar avionul nici măcar nu se mişca. El respiră mai repede, cu răsuflarea fierbinte pe obrazul meu, şi apoi se retrase şoptind:

— Cum rămâne cu celălalt?

Cu ochii pe jumătate închişi, i-am simțit atingerea palmei pe conturul sânului meu şi am spus:

— El face parte din trecut. Tu eşti viitorul meu.

— Ba bine că nu!

Mă sărută din nou, la fel de necivilizat, aprins şi tandru, promițându-mi mai mult decât puteam să duc. Nu mă

puteam gândi decât că nu mi-ar fi ajuns o viață alături de acest bărbat. El se retrase, râse puțin şi spuse:

— Nu mai scapi de mine, Liberty. Asta a fost.

I-aş fi spus că ştiu, dar înainte să apuc să răspund el mă sărută din nou şi nu se mai opri multă vreme.

— Te iubesc.

Nu ştiu care dintre noi a spus-o primul, dar amândoi am rostit cele două cuvinte de multe ori în zborul de şapte ore şi douăzeci şi cinci de minute de peste Atlantic. Gage a avut câteva idei foarte interesante despre cum poți să-ți petreci timpul la înălțime, şi să spunem numai că zborul e foarte plăcut când are cine să-ți distragă atenția.

Epilog

Nu sunt sigură dacă ferma este un cadou de logodnă sau un cadou de nuntă înainte de vreme, dar ştiu că azi, de Valentine's Day, Gage mia dat un inel de chei legat cu o fundă roşie. Spune că o să avem nevoie de un loc în care să ne adăpostim dacă oraşul ni se pare prea aglomerat, iar Carrington are nevoie de un loc unde să călărească. Durează câteva minute şi e nevoie de ceva explicații ca să pricep că e un cadou pur şi simplu.

Sunt proprietara unei ferme. Locul, cunoscut cândva pentru caii de rasă bună, e la patruzeci şi cinci de minute de Houston, şi acum nu mai e la fel de mare, ci mai mult o" fermuliță", cum îi spune Jack în glumă. Gage îi aruncă o privire dură şi-l face să se facă mic de o teamă prefăcută.

— Tu nici n-ai fermă, îl acuză Carrington pe Jack cu

veselie, sărind într-un picior spre uşă. Ceea ce înseamnă că eşti doar un tip, adaugă ea.

— Cui îi spui tu că e tip? întreabă Jack prefăcându-se supărat şi fugind după ea, în timp ce sora mea țipă încântată pe coridoare.

În weekend împachetăm şi mergem să vedem locul, pe care Gage l-a numit Rancho Armadillo.

— N-ar fi trebuit să faci asta, îi spun pentru a mia oară în timp ce el ne conduce spre nordul Houston-ului. Mi-ai dat deja atât de multe…

Continuând să se uite la drum, Gage îmi sărută degetele.

— De ce trebuie să te simți mereu atât de prost când îți iau câte ceva?

Îmi dau seama că există o artă a acceptării grațioase, artă pe care eu n-o stăpânesc.

— Nu sunt obişnuită să primesc cadouri, recunosc eu. Mai ales când nu e o sărbătoare sau nu e ziua mea şi nu există niciun motiv pentru asta. Chiar şi înainte de această, această…

— Fermă.

— Da, chiar şi înainte de asta, făcuseşi deja mai multe decât aş putea vreodată să-ți dau înapoi…

— Scumpo, rosteşte el pe un ton calm, dar foarte hotărât. Trebuie să-ți ştergi din minte bilanțul invizibil pe care-l duci după tine. Relaxează-te şi dă-mi voie să-ți dau ceva fără să fie nevoie să discutăm atât de mult după aceea.

Se uită peste umăr, ca să se asigure că sora mea e cu căştile pe urechi, apoi adaugă:

— Data viitoare când îți iau ceva, e destul să-mi spui mulțumesc şi să te culci cu mine. Asta e singura răsplată de care am nevoie.

Zâmbesc şi îi răspund că sunt de acord.

Ajungem la fermă şi intrăm printre doi stâlpi mari din beton care susțin o arcadă din fier şi mergem pe un drum pavat despre care curând îmi dau seama că e aleea din fața fermei. Trecem pe lângă câmpuri acoperite de brumă pe deasupra cărora zboară stoluri de gâşte. În spatele ei se văd cactuşi şi cedrii.

Aleea ne duce la o casă victoriană mare, din lemn şi piatră, umbrită de stejari şi nuci. Privirii mele uimite i se arată un hambar din piatră, un staul, o curte pentru păsări, acum goală, toate împrejmuite de un gard din piatră. Casa e mare, sănătoasă şi fermecătoare, iar eu ştiu fără să fie nevoie să-mi spună cineva că aici s-au născut copii, s-au căsătorit cupluri şi multe familii s-au certat, s-au iubit şi au râs sub acoperişul din cărămidă. E un loc în care să te simți în siguranță – un cămin.

Maşina se opreşte lângă un garaj cu trei locuri.

— A fost complet renovată, spune Gage. Are bucătărie modernă, băi mari, cablu şi internet…

— Dar cai avem aici? îl întrerupe Carrington entuziasmată, scoțându-şi căştile.

— Sunt, îi spune el întorcându-se spre ea. Ca să nu mai zic că avem piscină şi jacuzzi.

— Am visat o dată o casă ca asta, spune Carrington.

— Chiar aşa?

Vocea mea pare pierdută chiar şi pentru mine însămi. Desfac centura de siguranță şi cobor din maşină, continuând să mă uit la casă. Îmi dorisem foarte mult o familie şi un cămin, dar nu mă gândisem niciodată la cum aş vrea să arate ele, însă casa asta mi se pare atât de potrivită, atât de perfectă, încât e aproape imposibil ca orice alt loc să fie mai bun. Are o verandă mare de jur împrejur, cu leagăn şi zugrăvită în albastru deschis în partea de sus, aşa cum se făcea înainte, ca să oprească vrăbiile să-şi facă acolo cuiburi. În jurul casei sunt căzute suficiente nuci cât să umple câteva găleți.

Intrăm în casa cu aer condiționat şi interior zugrăvit în alb şi bej, cu podele din lemn lăcuit şi ferestre înalte, decorate „new country", cum scriu revistele, ceea ce înseamnă că nu sunt foarte multe obiecte de decor, dar canapelele şi fotoliile sunt moi şi au multe perne. Carrington strigă de fericire şi dispare, fugind dintr-o cameră într-alta şi din când în când revenind la noi ca să ne mai povestească despre ce descoperă.

Eu şi Gage ne plimbăm mai încet prin casă, iar el îmi urmăreşte reacțiile şi spune că pot să schimb orice vreau şi pot să adaug orice. Eu sunt prea copleşită ca să spun ceva, fiindcă m-am legat deja de casa asta, de vegetația atât de bine înfiptă în pământul uscat şi roşu, de pădurile cu jderi şi coioți, mult mai mult decât aş fi putut să mă leg de apartamentul steril şi înalt din Houston. Mă întreb de unde a ştiut Gage că asta îmi doresc.

El se întoarce spre mine privindu-mă curios. Îmi trece

prin cap că nimeni altcineva pe lumea asta nu s-a mai îngrijit aşa de fericirea mea.

— La ce te gândeşti? mă întreabă.

Ştiu că nu-i place să plâng, că-l tulbură lacrimile, aşa că nu fac decât să clipesc apăsat şi să răspund:

— Mă gândeam la cât sunt de recunoscătoare pentru tot, chiar şi pentru lucrurile rele care mi s-au întâmplat, pentru fiecare noapte nedormită, pentru fiecare secundă de singurătate, pentru fiecare moment în care mi s-a stricat maşina sau am călcat în gumă de mestecat sau n-am putut să-mi plătesc facturile, pentru fiecare bilet de loterie necâştigător şi pentru fiecare vas spart sau felie de pâine prăjită arsă.

El întreabă cu glas scăzut:

— Cum aşa, iubita mea?

— Toate m-au adus aici, la tine.

Gage scoate un sunet jos şi mă sărută, încercând să fie blând, dar curând mă strânge în brațe şi-mi şopteşte cuvinte de iubire, de amor, mă sărută pe gât până când îi amintesc cu răsuflarea tăiată că sora mea e undeva prin apropiere.

Pregătim împreună cina, noi trei, şi după aceea mâncăm afară, pe verandă. Din când în când ne oprim şi ascultăm cântecul păsărilor sau sforăitul ocazional al cailor din grajd, vântul prin frunzele stejarilor şi nucile care cad din cauza lui. Până la urmă, Carrington urcă să facă o baie într-una dintre căzile cu picioare restaurate de meseriaşii lui Gage, apoi se culcă într-o cameră cu pereții albastru deschis. Întreabă adormită dacă poate să picteze nori pe tavan, iar eu

spun că da, bineînțeles.

Eu şi Gage dormim în dormitorul mare de la etaj. Facem dragoste într-un pat dublu, sub cuverturile împletite. Atent la dispoziția mea, el e tandru şi lent, aşa cum ştie că-mi place, accentuând fiecare senzație până când simt că-mi pierd mințile şi pulsul mi se zbate nebuneşte. E puternic, insistent şi se mişcă deliberat, cu fiecare gest o expresie a unor lucruri mai presus de cuvinte, ceva mai profund şi mai dulce decât simpla pasiune. Mă crispez în brațele lui, ascunzându-mi țipătul în umărul său, în timp ce el mă face să tremur. După aceea e rândul meu să-l alin pe el, să-l string în brațe, în timp ce el îmi şopteşte numele şi respiră din ce în ce mai repede.

Ne trezim amândoi în zori din cauza sunetelor pe care le scot gâştele de zăpadă în zborul lor de peste câmpuri. Mă lipesc de el şi ascult păsările care cântă din stejarul din fața ferestrei. Parcă nimic nu le-ar putea opri.

— Unde e puşca? întreabă Gage.

Îmi ascund zâmbetul şi spun:

— Uşurel, cowboy. Asta e ferma mea şi eu spun că păsările alea pot să cânte atât cât au poftă.

Gage îmi spune că pentru asta o să mă oblige să merg cu el călare de dimineață, ca să verific proprietatea. Nu mai zâmbesc. Vreau să-i spun ceva, dar nu sunt sigură de unde să încep. Tac şi mă joc emoționată cu părul de pe pieptul lui.

— Gage, nu cred că o să călăresc astăzi.

El ridică o sprinceană şi se încruntă la mine.

— De ce nu? Nu te simți bine?

— Nu. Adică, ba da, mă simt bine, spun, apoi respir adânc. Dar trebuie să-l întreb pe doctor dacă pot să fac ceva aşa solicitant.

— Pe doctor?

Gage se ridică şi mă apucă de umeri.

— Care doctor? De ce naiba l-ai întreba pe…

Tace când înțelege ce încerc să-i spun.

— Doamne, Liberty, iubito, eşti cumva…

Imediat slăbeşte strânsoarea, de parcă i-ar fi teamă să nu mă strivească.

— Eşti sigură?

Eu dau din cap, iar el râde încântat.

— Nu-mi vine să cred.

S-a îmbujorat, iar ochii îi sunt foarte deschişi la culoare în contrast cu pielea.

— De fapt, îmi vine să cred. A fost de anul nou, nu?

— E din vina ta, îi amintesc, iar el zâmbeşte mai larg.

— Da, îmi asum fapta. Dulceața mea, dă-mi voie să mă uit la tine.

Mă inspectează imediat, atingându-mă peste tot. Îmi sărută abdomenul de zeci de ori, apoi mă trage iar în brațele sale, sărutându-mă pe buze.

— Doamne, cât te iubesc. Cum te simți? Ai grețuri? Ai nevoie de ceva? Biscuiți? Murături? Suc?

Clatin din cap şi încerc să-i vorbesc printre sărutări.

— Te iubesc, Gage. Te iubesc.

Cuvintele rămân suspendate între noi, şi înțeleg în sfârşit

de ce texanii spun că sărutările sunt „guri de zahăr”.

— O să am grijă de tine, spune el, sprijinindu-şi capul pe pieptul meu, ascultându-mi ritmul inimii. De tine, de Carrington şi de bebeluş. Familia mea mică. E un miracol!

— Un miracol care se întâmplă în fiecare zi, îi spun eu. Femeile nasc tot timpul.

Ridică privirea, iar ochii lui îmi taie răsuflarea.

— Ce pot să fac pentru tine? şopteşte.

— Spune-mi mulțumesc şi culcă-te cu mine, îi răspund.

Iar el aşa face. Ştiu sigur că bărbatul ăsta mă iubeşte exact aşa cum sunt, fără condiții şi fără limite, şi ăsta e un miracol. De fapt, fiecare zi e plină de miracole mici şi nu trebuie să cauți prea departe ca să le găseşti.

Sfârşit

El e singurul pe care nu poate să-l aibă... Cînd Hardy Cates, băiatul pe care îl iubea nebunește pleacă din oraș, Liberty Jones rămîne să-și crească singură sora cea mică, după ce frumoasa ei mamă moare într-un accident de mașină.

Foarte săracă, dar foarte hotărîtă să reușească în lupta cu viața, Liberty studiază, își găsește o slujbă și este remarcată de un milionar, un tătic de zahăr cum ar spune unii. Relația lor devine mai profundă, iar Liberty începe să descopere secrete din trecutul familiei ei.

Doi bărbați, o femeie și o alegere care ar putea să-i ruineze acesteia întreaga viață. O tînără adorabilă, pentru care-ți dorești tot ce-i mai bun și o poveste de dragoste pe care n-ai s-o uiți niciodată...

www.miron.ro
MAGAZIN VIRTUAL

LEI: 24,00

